214. அபக்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு இரண்டு தே$_3$ாஷமுமில்லே.
இவர்கள் நிர்ப்ப$_4$யஜந்மிகளான ததீ$_3$யரை அநுவர்த்திக்குமிடத்தில், "ஜந்மமினுக்கமுடைய நாம் இப்படித் தாழ்கிரோம்" என்று து$_3$ஷ்ப்ரதிபத்தி அநுவர்த்திக்குமிறே, மேலெழக்கண்டு யத$_2$ாநிரூபணமற்று, அபக்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமிக்கிற நிஷ்க்ருஷ்டவேஷாநுரூபமான உத்க்ருஷ்டவர்ணத்துக்கு, நிவ்ருத்த்யதி$_4$காரப்$_4$ரம்ஶஸம்ப$_4$ாவநாயோக்$_3$யதை, ப$_4$யஜநகத்வமாகிற இரண்டு ப்ரப$_3$லதே$_3$ாஷமும் முதலிலேயில்லே. (214)

---

214. ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய தே$_3$ாஷாப$_4$ாவத்தை அருளிச்செய்கிருர் [அபக்ருஷ்டமாக] என்று துடங்கி. ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களால் வரும் அஹங்காரயோக்$_3$யதையின்றிக்கே மோக்ஷத்வாநுகூலமாயிருக்கையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை அபக்ருஷ்டமாக நினேத்ததும் அதஸ்மிம்ஸ்தத்$_3$பு$_3$த்$_3$தி$_4$ என்னுமிடம்தோற்ற [அபக்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மம்] என்கிருர்; [இரண்டு தே$_3$ாஷமுமில்லே] என்றது - ப்$_4$ரம்ஶஸம்ப$_4$ாவனேயால் வரும் ப$_4$யஜநகத்வமும் ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் ப$_4$ாவிக்கவேண்டுகையுமாகிற தே$_3$ாஷத்$_3$வயமும் இல்லே என்றபடி. (214)

---

214. பூர்வவத் ப்$_4$ரமாநுவாத$_3$தாத்பர்யம் (ஆபி$_4$ஜாத்ய) இத்யாதி$_3$. இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன எல்லே அநுசிதம் என்றபடி. ப்ரகாராந்தரேண வைஷம்யாநௌசித்யம் உத்தரத்ர சொல்லுகிறது. (214)

தே$_3$ஹஜந்மாக்கள் எல்லாம் ப$_4$ாக$_3$வதாऽப$_4$ாக$_3$வதஸாத$_4$ாரண்யேந ஸ்வபூர்வஜாதிமான்கள் எல்லாரடியிலும் முடியும், அவரஜாதிமான்கள் எல்லார்முடியிலும் அடியுமாயிறேயிருப்பது. அவர்களுக்கு அந்த பூர்வபூர்வநைச்யம் தானும் ஸ்வஸ்வமாத்ருபித்ருப்ரப்$_4$ருதிகள் செய்கிறது கண்டு அநுகரித்துக் கற்றுக்கொண்டதாகையாலே, அது தத்$_3$விபரீதமாக நடக்குமவர்கள் செய்கிறத்தைக் கண்டபடியே சிலகாலம் ப$_4$ாவித்துக் கற்றுக்கொள்ளுமளவில் நமித்துவிடுமதாயிருக்கையாலே நெடுங்காலம் நிலேநிற்குமதுவுமன்றிறே. (213)

214. (ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய) என்றது, கர்மாதீ$_4$நமாய், சதுர்விம்ஶதித்த்வாத்மக--அதிஹேய-அசித்ஸம்ப$_3$ந்தே$_4$ாபாதி$_4$கமாய், யாவந்மரணப$_4$ாவியாய், அஹங்காரமமகாரமூலமாய், புண்யபாபஹேதுவாய், க்$_3$ராமகுலாதி$_3$வ்யபதே$_3$ஶகாரணமாய், ப்ரஷ்டாவாலே உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமிக்கப்பட்டதாய், ப்$_3$ரம்ஶஸம்ப$_4$ாவநயா, ப$_4$யஜநகத்வ-ஸ்வரூபாநுரூபத்வ-நைச்யாப$_4$ாவங்களாகிற தே$_3$ாஷங்களேயுடையதாயிருக்கையாலே, வஸ்துதோ நிக்ருஷ்டமாய், தோல்புரையேபோமதாயிருந்துள்ள நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்களுக்கு ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுகக்ருபாதீ$_4$நமாய், ஸ்வாப$_4$ாவிகஜ்ஞாநவிகாஸோபாதி$_4$கமாய், அவிச்சே$_2$தே$_3$ந யாவதா$_3$த்மப$_4$ாவியாய், அஹங்காரமமகாரப்ரதிப$_4$டமாய், புண்யபாபநிவர்த்தகமாய், க்$_3$ராமகுலாதி$_3$வ்யபதே$_3$ஶமூலபூ$_4$தஸகலஹேயவர்ணுஶ்ரமாதி$_3$நிவர்த்தநபூர்வகப$_4$க$_3$வத்$_3$தா$_3$ஸ்யைகவ்யபதே$_3$ஶாபாத$_3$கமாய், ப்ரஷ்டாவாலே கர்மாதீ$_4$நஜந்மோபாதி$_4$க-உத்கர்ஷாப$_4$ாவவத்வேந ரூபேண நிக்ருஷ்டமாக நினேக்கப்பட்டதாய், ப்$_4$ரம்ஶஸம்ப$_4$ாவனேயாலே ப$_4$யஜநகமன்றிக்கே ஜந்மஸித்$_3$த$_4$நைச்யத்தையுடையதுமாயிருக்கையாலே ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாய், ஆத்மஜந்மரூபமாகையாலே மர்மஸ்பர்ஶியாயிருக்கையாலே ப்ரதிகோடியாயிருந்துள்ள விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநஜந்மத்தினுடைய என்றபடி.

(தே$_3$ாஷாப$_4$ாவத்தையருளிச்செய்கிருர்) என்றது, கீழ் தே$_3$ாஷவத்தயா நிக்ருஷ்டமாகச்சொன்ன ப$_4$ாக$_3$வதருடைய தை$_3$ஹிகஜந்மங்களே அபேக்ஷித்து இந்த ஜ்ஞாநஜந்மம் உத்க்ருஷ்டமாகைக்கடியான அந்த தே$_3$ாஷங்களினுடைய அப$_4$ாவத்தை அருளிச்செய்கிருர் என்றபடி. (ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களால் வரும் அஹங்காரயோக்$_3$யதையின்றிக்கே) என்றது, விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநஜந்மமாகிறது பத்தியுழவனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹ-

ஶேஷத்வ- அநந்யஶரணத்வ-அநந்யபோ$_4$க்$_3$யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயஜ்ஞாநமுண்டாய், அது ப$_4$ாக$_3$வதபர்யந்தமாகக் கொழுந்துவிட்டு அவர்களுடைய தோ$_3$ஷங்களுமுட்பட போ$_4$க்$_3$யமாமளவாக அது ப்ரேமரூபாபந்நமாய், அந்த ப்ரேமகார்யமாய் வரும் ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநத்தில் ப$_4$ாக$_3$வதர்களுடைய ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநப$_3$ந்த$_4$வாகாரவாஸாதி$_3$தாரதம்யாநுஸந்த$_4$ாநத்தால் வரும் கூச்சமின்றிக்கே, “பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும் அவர் கண்டீர் பயிலும் பிறப்பிடை தோறு எம்மையாளும் பரமரே” என்றும், “மேவும் நல்லோர் எக்குற்றவாளர் எதுபிறப்பு ஏதியல்வாக நின்றேர் அக்குற்றம் அப்பிறப்பு அவ்வியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே” என்றும், “எக்குணத்தோர் எக்குலத்தோர் எவ்வியல்வோராயிடினும் அக்கணத்தே நம்மிறைவராவரே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவற்றுக்கு மாற்றங்களை எழுதிக்கொடுத்து ஆட்செய்யுமளவாக ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்துக்கு அதிமாத்ராநுகூலரான விலக்ஷணாதி$_4$காரிவிஶேஷவிஷயத்தில் ஈஶ்வரனுக்கு உண்டாம் உந்நிநீஷைக்கு விஷயபூ$_4$தராகையாலே அந்த உந்நிநீஷாவிஷயத்வாத்மக- ஆத்மஸத்தாரூபவிலக்ஷணஜந்மம் எம்பெருமான்தானே ப்ரத$_2$மப்ரவ்ருத்தியேதொடங்கி மோக்ஷபர்யந்தமாக அவர்களைத் தன்பேருக நல்வழிநடத்துகைக்கு உடலாகையாலேயும், காஷ்ட$_2$ாபர்யந்தஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநப்ரயுக்தமாய்க்கொண்டு தத்ஸமநியதமாயிருக்கையாலேயும், இந்த ஜந்மமுண்டாம்போது எம்பெருமான் இருவர்களை {?இவர்களை} கர்மத்தின்கையினின்றும் வலித்துக்கொண்டு இவர்களுடைய ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைப் பல் வாங்கினபாம்பு போலேயும், வறுத்த விதைபோலேயும் நிர்வீர்யமாகப்பண்ணி அஜ்ஞாநத்தை மறுவலிடாதபடி அடியறுத்து ரஜஸ்தமோபி$_4$ப$_4$வார்ஹமாயிருந்துள்ள ஸத்வத்தையும் தத$_3$நர்ஹமான நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வமாக்கி, ஜ்ஞாநத்தை, “பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்னும்படி ஒருகாலும் ப்ரச்யுதியின்றிக்கே வர்த்தி$_4$ப்பித்துக்கொடுத்து நல்வழிநடத்துகையாலே, ஶூத்$_3$ராதி$_3$தே$_3$ஹலக்ஷணமான அத்யுத்$_3$ரிக்ததமோகு$_3$ணமும், வைஶ்யதே$_3$ஹலக்ஷணமான கிஞ்சிதுத்$_3$ரிக்ததமோகு$_3$ணமும், க்ஷத்ரியதே$_3$ஹலக்ஷணமான உத்$_3$பூ$_4$தரஜோகு$_3$ணமும், ப்$_3$ராஹ்மணாதி$_3$தே$_3$ஹலக்ஷணமான உத்$_3$பூ$_4$தமிஶ்ரஸத்வமுமின்றிக்கே அந்த விலக்ஷணர்களுடைய தே$_3$ஹவிலக்ஷணமான நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வவத்தாய்விடுகையாலே, அந்த ஶரீரத்திலேயே தத்த$_3$குணவிஶிஷ்டதே$_3$ஹோபாதி$_4$கங்களாய், ஶூத்$_3$ரத்வாதி$_3$ஜாதிகளெல்லாம் நஷ்டங்களாய் விலக்ஷணமான ப$_4$ாக$_3$வதத்வஜாதியுண்டாய் விடுகையாலேயும், இந்த விலக்ஷணஜந்மம் ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களால் வரும் அஹங்காரத்துக்கு யோக்$_3$யதையாகிற கர்மாதீ$_4$நகு$_3$ணவிகாரதே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்தோ$_4$பாதி$_4$கத்வமும், அந்த தே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்த$_4$மூலகமான ஶூத்$_3$ரத்வாத்$_3$யாபி$_4$ஜாத்யமுமின்றிக்கே என்றபடி.

(ஶேஷத்வாநுகூலமாயிருக்கையாலே) என்றது, “யத்$_3$யப்யத்ராபி$_4$ஜாயந்தே யோகி$_3$நஸ்ஸர்வயோநிஷு” {கிமபி இத்யபி பாட$_2$:} என்கிறபடியே தே$_3$வதிர்யங்மநுஷ்யஸ்த$_2$ாவரரூபிகளான சதுர்வித$_4$ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வபர்யந்தமான ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வரூபஸ்வரூபத்துக்கு தூத$_2$ாவித$_4$ஶேஷவ்ருத்திமூலகமாய்க்கொண்டு அநுகூலமாயிருக்கையாலே என்றபடி. (உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை) என்றது ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த ப்ராக்ருததே$_3$ஹோபாதி$_4$கநிக்ருஷ்டஜந்மத்தை அபேக்ஷித்து அதுக்குண்டான தோ$_3$ஷங்களொன்றுமில்லாமையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருந்துள்ள விலக்ஷணப$_4$ாக$_3$வதஜந்மத்தை என்றபடி. மூலத்தில் இவ்வாக்யத்தில் [அபக்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மம்] என்கையாலே, [உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்த ஜந்மம்] என்கிற முன்வாக்யத்திலும், உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்த நிக்ருஷ்டஜந்மம் என்று வாக்யபூரணமபி$_4$மதம். (ப்$_4$ரம்ஶஸம்ப$_4$ாவனையாலே வரும் ப$_4$யஜநகத்வமும், ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் ப$_4$ாவிக்கவேண்டுகையுமாகிற தோ$_3$ஷத்$_3$வயமுமில்லை என்றபடி) என்றது, விலக்ஷணஜந்மம் சேதநஸ்வரூபாகாரத்ரயஜ்ஞாநப்ரயுக்தமாய்க்கொண்டு தத்ஸமநியதமாயிருக்கையாலே அநந்யஶரணத்வஜ்ஞாநப்ரயுக்தமான உபாயாந்தரத்தால்வரும் ப்$_4$ரம்ஶஸம்ப$_4$ாவனையில்லாமையாலேயும், அந்த ஜந்மம் கர்மாதீ$_4$நதே$_3$ஹதோ$_3$ஷங்களுக்கெல்லாம் விநாஶகமாயிருக்கையாலே தே$_3$ஹதோ$_3$ஷபாரவஶ்யத்தால் வரும் ப்ராமாதி$_3$கமான உபாயாந்தராந்வயப்ரயுக்தமான ப்$_4$ரம்ஶஸம்பாவனையில்லாமையாலேயும், அந்த ஜந்மம் ஈஶ்வரனே இவர்களைத் தன்பேருக நல்வழி நடத்துகைக்கு உடலாகையாலே ஈஶ்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யப்ரயுக்தப்$_4$ரம்ஶஸம்ப$_4$ாவனை இல்லாமையாலேயும், ப்$_4$ரம்ஶஸம்பாவனையால் வரும் ப$_4$யஜநகத்வமும் அந்த ஜந்மம்

அஸங்கோசேந ப4ாக3வதமாத்ராநுவர்த்தநபர்யந்தப4க3வத்3த3ாஸ்யபர்யந்தப4க3வத3நந்யார்ஹ-ஶேஷத்வாத்3யாகாரத்ரயஜ்ஞாநயுக்தமாய்க்கொண்டு தத2ாவித4ப4ாக3வதாநுவர்த்தநஸஹ-ஸித்3த4மாயிருக்கையாலே, ஸநகநாரத3ாதி3தே3வப4ாக3வத-க3ஜேந்த்3ராதி3திர்யக்3ப4ாக3வத-ஶப3ரீகைஶிகஶ்வபாகாதி3மநுஷ்யப4ாக3வத-ப்3ருந்த3ாவநாதி3தி3வ்யதே3ஶஸ்த2கு3ல்மலதாதி3-ஸ்த2ாவாரப4ாக3வத-ஏதச்சதுர்வித4ப4ாக3வதநிரூபிதமாய்க்கொண்டு ஸமஸ்தப4ாக3வத-ஶேஷத்வபர்யந்தப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருந்துள்ள நைச்யவிஶேஷத்தை, “பத்யு: ப்ரஜாநாமைஶ்வர்யம் பஶூநாம் வா ந காமயே । அஹம் கத3ம்பே3ா பூ4யாஸம் குந்தே3ா வா யமுநாதடே” என்று, ப்ரஜாபதிபஶுபதிகளுடைய ஐஶ்வர்யத்தையும் வேண்டேன்; “பூத்தநீள்கடம்பேறி” என்றும், “பூங்குருந்தேறியிருத்தி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, யமுனைக்கரையில் கண்ணன் திருவடியால் மிதித்தேறின கடம்பாதல் குருந்தாதல் ஆகவேணும் என்றும், “ஆஸாமஹோசரணரேணுஜுஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்3ருந்த3ாவநே கிமபி கு3ல்ம-லதௌஷதீ4நாம் । யா து3ஸ்த்யஜாஸ்வஜநமார்யபத2ம் ச ஹித்வா பே4ஜுர்முகுந்த3பத3வீம் ஶ்ருதிபி4ர்விம்ருக்3யாம்” என்று, ஶ்ருதிகளாலே தேடப்படுமதான க்ருஷ்ணன்போனவழியை ஸ்வஜநாதி3களையும் அதிக்ரமித்து யாவர்சிலபெண்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள், இவர்களுடைய பாத3ரேணுவை ப4ஜித்திருப்பனவாய், ப்3ருந்த3ாவநத்தில் நிற்கும் சிறுசெடிகள், கொடிகள் ஓஷதி4களில் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன்றாகவேணுகவேணும் என்றும், “கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே, மீனாய்ப்பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே, செண்பகமாய்நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே, தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே, எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனும் ஆவேனே” என்று, திருமலையாழ்வானோட்டைஸம்ப3ந்த4முடைய திர்யக்ஸ்த2ாவரஜந்மங்களில் ஏதேனும் ஒன்றாகப்பெறுவேனாகவேணும் என்றும், “தவ த3ாஸ்ய-ஸுகைகஸங்கி3நாம் ப4வநேஷ்வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே” என்று, தேவரீருடைய த3ாஸ்யஸுக2ம் ஒன்றிலுமே ஸங்க3த்தையுடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்திருமாளிகையிலே உத்பத்தி-விநாஶங்களிரண்டும் அங்கேயாம்படியான கீடஜந்மமே எனக்கு உண்டாகவேணும், “ந ஜாது பீதாம்ருதமூர்ச்சிதாநாம் நாகௌகஸாம் நந்த3நவாடிகாஸு । ரங்கே3ஶ்வர த்வத்புரமாஶ்ரிதாநாம் ரத்2யாஶுநாம் அந்யதமோ ப4வேயம்” என்று, ஜங்க3மஸ்த2ாவராதி3பே4த3ம் பாராதபடி ப4க3வத3-பி4மாநவிஷயஜந்மங்களெல்லாம் விஶேஷஜ்ஞர் தங்களுக்கு ப்ராப்யமாக அத்யாத3ரத்தோடே ப்ரார்த்தி2க்கும்படிகளையும், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் நிஹீநஜந்மத்தை அநுகரித்த படியையும், அநந்தாழ்வான் பிபீலிகாவிஷயத்தில் அநுவர்தித்தபடியையும், பெருமாள் பெரிய-வுடையார்விஷயத்தில் செய்தபடியையும், “அஹ்ருதஸஹஜத3ாஸ்யாஸ்ஸூரயஸ்ஸ்ரஸ்தப3ந்த4ா விமலசரமதே3ஹா இத்யமீ ரங்க3த4ாம । மஹிதமநுஜதிர்யக்ஸ்த2ாவரத்வாஶ்ரயந்தே ஸுநியத-மிதி ஹ ஸ்ம ப்ராஹுரேப4யோ நமஸ்தாத்” என்கிறபடியே நித்யமுக்தமுமுக்ஷுக்களெல்லாரும் ஸ்த2ாவராதி3ஜந்மங்களை பரிக்3ரஹித்து வர்த்திக்கிறபடியையும் நித்யஸூரிபரிப்3ருட4ரான திருவநந்தாழ்வானும் பெரியதிருவடிநாயனாரும், “நிவாஸஶய்யாஸநபாது3காம்ஶுகோபத4ாந-வர்ஷாதபவாரணாதி3பி4: । ஶரீரபே4தை3ஸ்தவ ஶேஷதாம் க3தைர்யதோசிதம் ஶேஷ இதீரிதே ஜநை:” என்றும், “சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம் நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் என்றும் புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாற்கரவு” என்றும், “த3ாஸஸ்ஸக2ா வாஹநமாஸநம் த்4வஜோ யஸ்தே விதாநம் வ்யஜநம் த்ரயீமய:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்த2ாவராதி3ஶரீரபரிக்3ரஹம் பண்ணியிருக்கிறபடியையும், “வரம் ஹுதவஹஜ்வாலாபஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்தி2தி:। ந ஶௌரிசிந்தாவிமுக2ஜநஸம்வாஸவைஶஸம்”, “எண்ணாத மானிடரை இறைப்பொழுதும் எண்ணேமே”, “ஊத்தைவாய்க்குக் கவள-முந்துகின்றார்களே”, “பூமிபாரங்களுண்ணும் சோற்றினைவாங்கிப் புல்லைத்திணிமினே”, “மிண்டர் பாய்ந்துண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடுமினீரே” இத்யாதி3ப்படி.

ப4க3வத்3விஷயத்துக்கு ஆளாகாதாரை விலக்ஷணாதி4காரிகள் மிகவும் அநாத3ரித்து வர்த்திக்கிற படியையும் கண்டு, நமக்கும் இதுவேணும் என்னுமாசையாலே, அவைஷ்ணவரானவர்கள் எத்தனை நைச்யாதி3கு3ணங்களை உடையார்களாயிருந்தார்களேயாகிலும் அவர்களை அநாத3ரித்துக் கடக்கநின்றும் தத்3வ்யாவர்த்தநத்தை ப4ாவித்தும், வைஷ்ணவர்கள் எத்தனை கு3ணஹீநர்களாயிருந்தார்களேயாகிலும் அவர்களில் தாரதம்யம் பாராதே அவர்கள் விஷயத்தில்

215. நைச்யம் ஜந்மஸித்$_3$த$_4$ம்.

ததீ$_3$யாநுவர்த்தநத்தில் தண்ணியோமான நாம் அநுவர்த்திக்கத் தகுவோமென்னும் ப்ரதிபத்தியாலே, ததீ$_3$யவிஷயநைச்யம் பிறந்துடைத்தென்கிறுர். (215)

215. ப்$_4$ரம்ஶஸம்ப$_4$ாவனையன்றே இல்லாதது, நைச்யப$_4$ாவனை இல்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் [நைச்யம் ஜந்மஸித்$_3$த$_4$ம்] என்று. அதாவது ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநாதி$_3$களுக்கு உறுப்பான தாழ்ச்சி பிறந்துடைமையாயிருக்கையாலே, ப$_4$ாவிக்கவேண்டாதே பள்ளமடையாய் இருக்கும் என்றபடி. (215)

215. [ஜந்மஸித்$_3$த$_4$]ஶப்$_3$த$_3$ம் (பிறந்துடைமை) என்றது. பள்ளமடை ஜலத்துக்கு நிம்நஸ்த$_2$லம் போலே நைச்யத்துக்கு ஸுகரஸம்ப$_3$ந்த$_4$யோக்$_3$யமாயிருக்கை. (215)

ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாள்தோறும் அநுவர்த்தநத்தை ப$_4$ாவித்தும், அந்த ப$_4$ாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே உண்டான த்$_3$ருட$_4$தரவாஸனையாலே அப$_4$ாக$_3$வதாऽநிரூபிதஸமஸ்தப$_4$ாக$_3$வதநிரூபிதநைச்யம் உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களையுடைய ப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்குக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகிறுப் போலே, விலக்ஷணஜந்மாக்களுக்குக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டாமையாலே, ஸ்வரூபப்ராப்த-நைச்யம் ப$_4$ாவிக்கவேண்டுகையும், ஆகிற இவ்விரண்டு தே$_3$ாஷமும் இல்லை என்றபடி. (214)

215. (ப்$_4$ரம்ஶஸம்ப$_4$ாவனையன்றே இல்லாதது, நைச்யப$_4$ாவனையில்லையோ என்ன) என்றது, "ஸ ஹி வித்$_3$யாதஸ்தம் ஜநயதி" என்றும் "மந்த்ரம் தாயாகப் பெற்று" என்றும் "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து" என்றும் விலக்ஷணர்களுக்கு திருமந்த்ரார்த்த$_2$ஜ்ஞாநத்தாலே பிறப்பாகையாலே அம்மந்த்ரத்தில் நம:பத$_3$ார்த்த$_2$ஜ்ஞாநத்தாலே அந்யோபாயங்களில் உபாயத்வப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தமாய்விடுகையாலே, அந்த ஜ்ஞாநத்தால் உண்டான விலக்ஷணஜந்மத்துக்கு உபாயாந்தராந்வயப்ரயுக்தப்$_4$ரம்ஶஸம்பாவநாமாத்ரமன்றே இல்லாதது, அந்த நம:பத$_3$த்தில் ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வமும் அஸங்கோசேந ஜ்ஞாதமாய்த்தேயாகிலும், உபாயாந்தராநந்வயம் உபாயாந்தரோபாயத்வப்ரதிபத்தித்யாக$_3$மாத்ரமானுப்போலே, ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயநைச்யமும் ப்ரதிபத்திமாத்ரமல்லாமையாலே, ஸர்வப$_4$ாக$_3$வதஸந்நிதி$_4$யிலும் தன்னுடைய நைச்யாநு-ஸந்த$_4$ாநபூர்வகமாகத் தாழநிற்கையாகிற வ்ருத்திரூபமான நைச்யம் அந்த மந்த்ரார்த்த$_2$-ஜ்ஞாநத்தாலே விலக்ஷணஜந்மமுண்டானபின்பு ப$_4$ாவித்துக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகையாலே அந்த விலக்ஷணஜந்மத்துக்கும்கூட நைச்யம் ப$_4$ாவிக்கவேண்டுகையாகிற தே$_3$ாஷமில்லையோ என்று ப்ரஶ்நம் பண்ண என்றபடி.

(ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநத்துக்குறுப்பான தாழ்ச்சி) என்றது, தே$_3$வதிர்யங்மநுஷ்யஸ்த$_2$ாவரரூபசதுர்-வித$_4$ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்திலும் அஸங்கோசேந த்ரிவித$_4$கரணத்தாலும் பண்ணும் அநுவர்த்தநத்-துக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதமான நைச்யவிஶேஷம் என்றபடி. (பிறந்துடைமையாயிருக்கையாலே) என்றது, அந்த விலக்ஷணருடைய ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$மதிவிஶேஷவிஷயத்வரூபஜந்மம் அநுஷ்ட$_2$ாந-பர்யந்தமான காஷ்ட$_2$ாபந்நப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷத்வாத்$_3$யாகாரத்ரயஜ்ஞாநத்தாலேயே உண்டாகிறதாகையாலே, அந்த ஜந்மத்துக்கும் பூர்வப$_4$ாவியாய்க்கொண்டு அத்தோடே ஸஹ-ஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்கையாலே என்றபடி.

"சந்தங்களாயிரம் அறியக்கற்று வல்லார் வைஷ்ணவர்" என்று மூலமந்த்ரவிவரணபூ$_4$தமான திருவாய்மொழியில், ஆசார்யோபதே$_3$ஶமுக$_2$த்தாலே அர்த்த$_2$ஜ்ஞாநம் பிறந்து தத$_3$நுரூபமாக அநுஷ்டி$_2$க்கவும் வல்லராளுலாய்த்து வைஷ்ணத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$ப்பது என்று அருளிச்-செய்கையாலே, அநுஷ்ட$_2$ாநபர்யந்தமான ஜ்ஞாநத்தாலேயே விலக்ஷணஜந்மஸித்$_3$தி$_4$ என்னு-மிடம் ஸித்$_3$த$_4$மிறே. (ப$_4$ாவிக்கவேண்டாதே பள்ளமடையாயிருக்கும்) என்றது, ஜந்மஹேதுதயா பூர்வாப்$_4$யாஸஸித்$_3$த$_4$மான அதுதானே மேலும் யாவத$_3$ாத்மப$_4$ாவியாக அநுஷ்டே$_2$யமாயிருக்கை-யாலே, அந்த தாழ்ச்சி அப்போதாக ப$_4$ாவிக்க வேண்டாதபடி நீர்க்குப் பள்ளமடை ஶீக்$_4$ர-

216. ஆகையாலே உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்.

இப்படி அபக்ருஷ்டஜந்மதோ3ாஷத்3வயமும் ஸ்வப4ாவப4ாவனையுமின்றி ஸ்வரூபாநுகு3ணமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரூபோசிதமான உத்க்ருஷ்டஜந்மமே தத3நுசிதஜந்மத்தைப்பற்ற ஶ்ரேஷ்ட2தமமென்கிறுர். ஆக ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டாகையும், அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாமத்தைப்பற்ற தத்ஸம்ப3ந்த4ாநுரூபமான அஹங்காரமற்றதுவே ஶ்ரேஷ்ட2ஜந்மமென்று ஸ்வரூபஜ்ஞர்க்குத் தோற்றுமென்றதாயிற்று. தச்ச்2ரேஷ்ட2ம் ஜந்மமிறே. (216)

---

216. இவ்வர்த்த2த்தை நிக3மிக்கிறுர் [ஆகையாலே] என்றுதுடங்கி. [ஆகையாலே] என்றது – இப்படி அது ஸதோ3ாஷமும் இது நிர்த்தோ3ாஷமுமாகையால் என்றபடி. [உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்] என்றது – ஶேஷத்வோசிதமாய்க்கொண்டு உத்க்ருஷ்டஜந்மமாயிருக்கிற இந்த ஜந்மமே, தத3நுசிதஜந்மத்தைப்பற்ற ஶ்ரேஷ்ட2மென்றபடி. (216)

---

216. ஶ்ரைஷ்ட்2யம் ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4ஸாபேக்ஷமாகையாலே உபஸ்தி2தத்வாத் ஶேஷத்வாநுரூபஜந்மமே ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யாகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஶேஷத்வோசிதமாய்) இத்யாதி3. (216)

க3ம்யமாமாப்போலே, அபூர்வப்ரயத்நம் வேண்டாதபடி பூர்வவாஸனையாலே ஸுகே2ந லப்4யமாயிருக்கும் என்றபடி. (215)

216. (இவ்வர்த்த2த்தை) என்றது, கீழ் [உத்க்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த] இத்யாதி3யால் உபபாதி3த்துக்கொண்டு போந்த ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த கர்மாதீ4நதே3ஹஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4கநிக்ருஷ்டஜந்மங்களினுடைய நிக்ருஷ்டத்வமும், அவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த தோ3ாஷரூபகர்மாதீ4நதே3ஹஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4கோத்கர்ஷாப4ாவவத்தயா உத்க்ருஷ்டமாயிருந்துள்ள விலக்ஷணஜந்மத்தினுடைய உத்க்ருஷ்டத்வமுமாகிற இவ்வர்த்த2த்தை என்றபடி. (இப்படி அது ஸதோ3ாஷமும், இது நிர்தோ3ாஷமுமாகையால் என்றபடி) என்றது, ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின தை3ஹிகஜந்மம், ஆபி4ஜாத்யாதி3ப்ரயுக்தாஹங்காரயோக்3யதாரூபதோ3ாஷத்தையும், உபாயாந்தராந்வயத்துக்கு யோக்3யமாய்க்கொண்டு ப4யஜநகமாகையாகிற தோ3ாஷத்தையும், ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4கார்யமான ப4ாக3வதாநுவர்த்தநத்துக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதமான நைச்யத்தை ப4ாவித்துக்கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகையாகிற தோ3ாஷத்தையும் உடையதாயும் ப்ரஷ்டாவானவன் தை3ஹிகோத்கர்ஷாऽப4ாவவத்த்வேந ரூபேண நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த விலக்ஷணஜந்மம் ஸகலஹேயவர்ணாஶ்ரமாதி3விநாஶகமான அநுஷ்ட2ாநபர்யந்தகாஷ்ட2ாபந்நப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வாத்3யாகாரத்ரயஜ்ஞாநப்ரயுக்தமாய்க்கொண்டு அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, ஆபி4ஜாத்யாதி3களால் வரும் அஹங்காரயோக்3யதையும் உபாயாந்தராந்வயயோக்3யதாப்ரயுக்தப்4ரம்ஶஸம்ப4ாவநாதீ4நப4யஜநகத்வமும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4கார்யமான ப4ாக3வதாநுவர்த்தநத்துக்கு வேண்டுமதான நைச்யம் ப4ாவித்துக்கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகையுமாகிற தோ3ாஷங்கள் இல்லாததாயுமாக இருக்கையாலே என்றபடி.

(ஶேஷத்வோசிதமாய்க்கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற இந்த ஜந்மமே) என்றது, ப4ாக3வதோத்தமனுன ஆசார்யன் பிதாவாக, அநுஷ்ட2ாநபர்யந்தகாஷ்ட2ாபந்நமந்த்ரஜந்யஜ்ஞாநம் தாயாகப்பிறக்கும் விலக்ஷணருடைய பிறப்பு, நிகி2லதோ3ாஷநிப3ர்ஹணபூர்வகஸமஸ்தாப்4யுத3யப2லோபத4ாயகபரக3தஸ்வீகாரரூபப4க3வத3பி4மதிவிஶேஷவிஷயதாத்மக–ஆத்மஸத்தாப்ராப்திரூபமாகையாலே, ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வத்துக்கு அநுரூபமாய்க்கொண்டு அந்த ஶேஷத்வஜ்ஞாநமாகிற ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு அநுகூலமாய், உத்க்ருஷ்டமாயுமிருக்கிற விலக்ஷணஜந்மமே என்றபடி. (தத3நுசிதஜந்மத்தைப்பற்ற) என்றது, கர்மாதீ4நமாய், அசித்ஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4கமாய், யாவத்கர்மப4ாவியாய், அத்யந்தஹேயமாய், தே3ஹாத்மாபி4மாநாதி3–

217. "ஶ்வபசோऽபி மஹீபால".

"ஶ்வபசோऽபி மஹீபால விஷ்ணுப$_4$க்தோ த்$_3$விஜாதி$_4$க: | விஷ்ணுப$_4$க்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாத$_4$ம:" என்று உக்தார்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணோபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிறார். ப$_4$க$_3$வத்ப்ரேமஸம்ப$_3$ந்த$_4$மற்ற உத்க்ருஷ்டோத்தமன் நிக்ருஷ்டாத$_4$மன்; தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முள்ள நிக்ருஷ்டாத$_4$மன் உத்க்ருஷ்டாதி$_4$கதமன். (217)

217. இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் ["ஶ்வபசோऽபி மஹீபால"] என்று. "ஶ்வபசோऽபி மஹீபால விஷ்ணுப$_4$க்தோ த்$_3$விஜாதி$_4$க: | விஷ்ணுப$_4$க்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாத$_4$ம:" என்று எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டஜந்மாவாயிருந்தானேயாகிலும், ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தனானவன் த்$_3$விஜனில்காட்டில் அதி$_4$கன்; உத்க்ருஷ்டஜந்மாவானவளவன்றிக்கே உத்தமாஶ்ரமியாயிருந்தானேயாகிலும், ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திஹீநனானவன் ஶ்வபசனில்காட்டில் அத$_4$மன் என்று, வர்ணாஶ்ரமங்களில் பசக்கறுத்து ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே உத்கர்ஷஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே, ப்$_4$ரம்மஸம்ப$_4$ாவநாதி$_3$களாலே தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$விரோதி$_4$யான ஜந்மத்தில் காட்டில் தத$_3$நுரூபமான ஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட$_2$மென்று கருத்து. இங்ஙனன்றாகில் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த$_2$த்துக்கிது ப்ரமாணமாகமாட்டாதிறே. (217)

217. (ஶ்வபசோபி) இத்யாதி$_3$. ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியுக்தனான அபக்ருஷ்டஜாத்யந்தரனுக்கு உத்கர்ஷாஸித்$_3$தி$_4$ப்ரஸங்க$_3$த்தாலே 'ஶ்வபச'ஶப்$_3$த$_3$ம் அபக்ருஷ்டஜாதிமாத்ரோபலக்ஷகம். 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$ம் க$_3$ர்ஹாவாசி. "க$_3$ர்ஹாஸமுச்சயப்ரஶ்நஶங்காஸம்ப$_4$ாவநாஸ்வபி"என்றிறே கோஶம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனும்) இத்யாதி$_3$. "முக$_2$ஜாநாமயம் த$_4$ர்மோ யத்$_3$விஷ்ணோர்லிங்க$_3$த$_4$ாரணம் | பா$_3$ஹூஜாதோருஜாதாநாம் அயம் த$_4$ர்மோ ந வித்$_3$யதே" என்று உத்தமாஶ்ரமித்வம் ப்$_3$ராஹ்மணனுக்கேயாகையாலே, யதித்வத்தாலே ப்$_3$ராஹ்மணத்வம் ஆக்ஷிப்தம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உத்க்ருஷ்டஜந்மாவான அளவன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. (வர்ணாஶ்ரமங்களில் சரக்கறுத்து) என்றது, பூர்வார்த்த$_4$த்தில் வர்ணத்திலும், உத்தரார்த்த$_4$த்தில் ஆஶ்ரமத்திலும் உத்கர்ஷஹேதுத்வேந உபாதே$_3$யதையை நிவர்த்திப்பித்து என்றபடி. "ஸ்நேஹபூர்வமநுத்$_4$யாநம் ப$_4$க்திரித்யபி$_4$தீ$_4$யதே | ப$_4$ஜ இத்யேஷ த$_4$ாதுர்வை ஸேவாயாம் பரிகீர்த்தித:" என்று ப$_4$க்தியும், ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞாநரூபமாகையாலே, (ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே) என்றது. அதாவது, அநந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே என்றபடி.

"அநுரித்யயம் நிஹீநார்த்தே$_2$ாஹி ஜ்ஞாப்யதே தத்$_3$ஜ்ஞை: நிஹீநத்வம் சாஸ்ய ஸ்வாப$_4$ாவிகத$_3$ாஸ்யம்" என்றிறே பெரியப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்தது. ஆகையால் 'அநுத்$_4$யாந'ஶப்$_3$தி$_3$தப$_4$க்திக்கு ஶேஷத்வஜ்ஞாநரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்வம் கூடுமென்றபடி. உத்கர்ஷஹேதுத$_4$ர்மோபயோகி$_3$யானதுக்கு தத்$_3$விரோத்$_4$ய-

ஹேதுவாய், உபாயாந்தரயோக்$_3$யமாய், திர்யக்ஸ்த$_2$ாவராதி$_3$ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநவிரோதி$_4$யாயிருக்கையாலே, அந்த ஶேஷத்வாநநுரூபமாய்க்கொண்டும் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ப்ரதிகூலதயா நிக்ருஷ்டமாயும் இருக்கிற கர்மாதீ$_4$நதே$_3$ஹோபாதி$_4$கப$_4$ாக$_3$வதஜந்மத்தைப்பற்ற என்றபடி. (ஶ்ரேஷ்ட$_2$ம் என்றபடி) என்றது, "ஸ ஹி வித்$_3$யாதஸ்தம் ஜநயதி தத் ஶ்ரேஷ்ட$_2$ம் ஜந்ம" என்று ஆபஸ்தம்ப$_3$த$_4$ர்மத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஶ்ரேஷ்ட$_2$ம் என்றபடி. 'அதுக்கும் தாயாய் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறக்குமது இருவர்க்கும் ஶ்ரேஷ்ட$_2$ஜந்மம்' என்று அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும், மந்த்ரார்த்த$_2$ஜ்ஞாநத்தால் உண்டான ஜந்மத்தையே ஶ்ரேஷ்ட$_2$மாக அருளிச்செய்தாரிறே. (216)

பேக்ஷயா ஶ்ரைஷ்ட்₂யம் அர்த்த₂ஸித்₃த₄ம். இதுதான், "ஶ்வபசோபி விஷ்ணுப₄க்த:" என்கிற ஸமபி₄வ்யாஹாரத்தாலே, "ஸித்₃த₄ம் ஸாத்₄யாய உபயுஜ்யதே" என்று ஶ்வபசத்வம் விஷ்ணுப₄க்தத்வோபயோகி₃ என்று லபி₄க்கையாலும், "விஷ்ணுப₄க்திவிஹீநஸ்து யதி:"என்கிற ஸமபி₄வ்யாஹாரத்தாலே விஷ்ணுப₄க்திவிஹீநத்வம் யதித்வஹேதுகம் என்று லபி₄க்கையாலும், யதித்வம் தச்சே₂ஷத்வவிரோதி₄ அன்ருகிலும் ததீ₃யபர்யந்தஶேஷத்வரூபதத₃நந்யார்ஹஶேஷத்வவிரோதி₄யாகையாலும், அந்த வசநத்தில் ஸமபி₄வ்யாஹாரவ்யஞ்ஜிதமும். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (உத்கர்ஷஹேதுவாகச்சொல்லுகையாலே) இத்யாதி₃.

(இங்ஙனன்ருகில்) என்றது, இப்படி ஸமபி₄வ்யாஹாரவ்யஞ்ஜிதமுமாய், கண்டோ₂க்தார்த்த₂த்தாலே அர்த்த₂ஸித்₃த₄முமான இவ்வர்த்த₂த்தில் கருத்து என்று கொள்ளாவிடில் என்றபடி. யத்₃யபி, த்ரைவர்ணிகாதி₄காரங்களான கர்மயோகா₃த்₃யநுஷ்டா₂நயோக்₃யதாஹேதுகப₄யஜநகத்வம் இல்லையாகிலும், ஸர்வாதி₄காரங்களான திருநாமஸங்கீர்த்தநாதி₃ஸாத₄நாந்தரானுஷ்டா₂நயோக்₃யதாஹேதுகப₄யஜநகத்வம் துரீயவர்ணுதி₃களுக்குமுண்டு. பூர்வபூர்வவர்ணுபேக்ஷயா உத்தரோத்தரவர்ணுதி₃களுக்கு நைச்யம் ஜந்மஸித்₃த₄மாகிலும், உத்தரோத்தராஸாத₄ாரணநைச்யவிஶேஷம் பூர்வபூர்வவர்ணத்துக்கு பா₄விக்கவேண்டுகையும் உண்டு; ததா₂பி, வேதா₃ந்தப்ரக்ரியாநுபே₃தத₄த்தாலே கர்மஜ்ஞாநாத்₃யங்க₃க-உபாஸநத்துக்கே ஸாத₄நத்வமாகையாலும், தத₃நுஷ்டா₂நயோக்₃யதை ப்₃ராஹ்மணுதி₃வர்ணத்துக்கே உள்ளதொன்ருகையாலும், பூர்வபூர்வத்துக்கு உத்தரோத்தராபேக்ஷயா நைச்யம் பா₄விக்கை அவர்ஜநீயையாகையாலும், யதோ₂சிதவிவக்ஷாவிஶேஷத்தாலே இப்படிச் சொல்லக்குறையில்லை. ப்ராயத₃ர்ஶநத்தைக்கொண்டு ஔசித்யமூலகமாகவிறே இப்படி அருளிச்செய்தது. ஆகையாலே விரோத₄மில்லை. இவ்விடத்திலே, "எக்குற்றவாளர் எது பிறப்பு ஏதியல்வாக நின்ருேர்" என்றது, அஹங்காரஹேதுவான ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்கள் ஹேயம் என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு அந்த ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களாலுண்டான ஸ்வநிகர்ஷத்தை அநுஸந்தி₄த்து நின்ற நிலையாய், "அவ்வவ ஸ்வபா₄வங்களே என்னை எழுதிக்கொள்ளாநிற்கிறது என்கிருர்" என்று இவர்தாம் {பெரியஜீயர்} நூற்றந்தாதி உரையிலே அருளிச்செய்தபடியே, ஸ்வரூபஜ்ஞர் தங்களுடைய ஜந்மாத்₃யுத்கர்ஷத்தை அஹங்காரஹேதுதயா நிகர்ஷமாக அநுஸந்தி₄த்து ப₄யப்பட, அதுவே ஹேதுவாக மற்றுள்ளவர், அது உத்₃தே₃ஶ்யம் என்று இருப்பர்.

இப்படி ஜந்மாத்₃யுத்கர்ஷத்தை உபயோக₃விஶேஷாபி₄ப்ராயேண ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரம் சொன்ன இத்தைக்கொண்டு அது அஹங்காரஹேதுவாய் விழுந்தாப்போலே, விஶேஷஶாஸ்த்ரத்திலே உசிதோபயோக₃விஶேஷத்தைப்பற்ற அபக்ருஷ்டஜந்மத்தை உத்க்ருஷ்டஜந்மமாகச்சொன்னவிதுவும் அஹங்காரஹேதுவாளுல் பழைய அபகர்ஷமே பரிஶேஷிக்குமாகையாலே, ஒருபடியாலும் தனக்கு உத்கர்ஷாநுஸந்த₄ாநம் கூடாதாகையாலே, அவ்வழியாலும் அஹங்காரஸ்பர்ஶமற வர்த்திக்கை ஆவஶ்யகம் என்று இவ்வர்த்த₂ம் ப்ரத₄ாநாபி₄ப்ரேதம் என்று கண்டு கொள்வது. (217)

---

217. (இவ்வர்த்த₂த்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிருர்) என்றது, ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄முடையாருடைய தை₃ஹிகஜந்மத்தைப்பற்ற ஜ்ஞாநாதீ₄நதத்ப்ரத்யநீகவிலக்ஷணஜந்மமே ஶ்ரேஷ்டா₂ம் என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த₂த்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிருர் என்றபடி. ஶ்லோகத்தில் 'ஶ்வபச'ஶப்₃த₃ம் நிக்ருஷ்டஜந்மஸாமாந்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டஜந்மாவாயிருந்தானேயாகிலும்) என்று. (ஆகிலும்)என்று 'அபி'ஶப்₃த₃ம் விஷ்ணுப₄க்தியோடும் தத்ப₂லமான த்₃விஜாபேக்ஷயா ஆதி₄க்யத்தோடும், நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு உண்டான விரோத₄த்தைச் சொல்லுகிறது. 'எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டஜந்மாவாயிராநின்ருனேயாகிலும்' என்று ஸ்வபசத்வத்தை ப₄க்திகாலத்தில் வர்த்தமாநமாக

அருளிச்செய்யாதே (இருந்தானேயாகிலும்) என்று பூ$_4$தமாக அருளிச்செய்தது, "அபார்த்த$_2$கம் ப்ரப$_4$ாஷந்தே ஶூத்$_3$ரா ப$_4$ாக$_3$வதா இதி" என்னும் வசநார்த்த$_2$ம் ஸ்மாரிதம். இத்தால் "ஶ்வப-சோபி" என்கிறது, பூர்வவ்ருத்தபரம் என்றும், 'விஷ்ணுப$_4$க்த'ஶப்$_3$த$_3$ம் அஷ்டவித$_4$ப$_4$க்திமத்பரம் என்றும் காட்டப்பட்டது. தாத்$_3$ருஶப$_4$க்திமானுக்கிறே ஜந்மம் பே$_4$தி$_3$ப்பது. ஶ்லோகத்தில் 'த்$_3$விஜ'ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸாமாந்யத்$_3$விஜபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (த்$_3$விஜனிற்காட்டில்) என்று.

அங்ஙனபி$_4$ப்ராயமில்லையாகில், அப்படியே 'விஷ்ணுப$_4$க்தனுன த்$_3$விஜனிற்காட்டில்' என்று அருளிச்செய்யவேணுமிறே. (த்$_3$விஜனிற்காட்டில் அதி$_4$கன்) என்றது, ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடை-யனுகிலுமாம், அதில்லாதவனுகிலுமாம், "மத்$_3$ப$_4$க்தஜநவாத்ஸல்யம்" இத்யாதி$_3$யாலே சொல்லப்-பட்டிருக்கிற அஷ்டவித$_4$ப$_4$க்தியாலே ஜந்மஸித்$_3$த$_4$த்$_3$விஜத்வம் போய் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்தை$_4$க-நிருபணீயனுகப்பெருதே ஜந்மஸித்$_3$த$_4$த்$_3$விஜத்வத்தையே நிரூபகமாகவுடையனுயிருக்கிற த்$_3$விஜரெல்லாரையும்காட்டில் நிக்ருஷ்டஜந்மாவாயிருந்து ப$_4$க்தனுனவன் ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திபூ$_4$மா-வாலே ஜாதி போகப்பெற்று ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையே நிருபகமாகவுடையனுயிருக்கையாலே அதி$_4$கன் என்றபடி. "யதிஶ்ச" என்கிற சகாரம் உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (உத்க்ருஷ்டஜந்மாவானவள வன்றிக்கே) என்று. (உத்க்ருஷ்டஜந்மாவானவளவன்றிக்கே) என்றது, உத்க்ருஷ்டஜந்மாவாக லோகப்ரதீதனு-யிருக்குமளவன்றிக்கே என்றபடி.

(உத்தமாஶ்ரமியுமாயிருந்தானேயாகிலும்) என்றது, "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபர-மாத்மநி । ஸர்வேஷணுவிநிர்முக்தஸ்ஸபை$_4$க்ஷம் பே$_4$ாக்துமர்ஹதி" என்று ப்$_3$ருஹஸ்பதி-வசநத்தின்படியே, ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியையும், விஷயாந்தரவைராக்$_3$யத்தையும் அதி$_4$காரமாக உடைத்தாய்க்கொண்டு, "காம்யாநாம் கர்மணும் ந்யாஸம் ஸந்ந்யாஸம் கவயோ விது$_3$:" என்கிறபடியே, காம்யகர்மபரித்யாக$_3$ரூபமாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கையாலே உத்தமமாக ஶாஸ்த்ரங்களால் உத$_3$ாஹரித்துச்சொல்லப்பட்ட துர்யாஶ்ரமத்தையுடையனுக லோக-ப்ரதீதனுக இருந்தானேயாகிலும் என்றபடி. (இருந்தானேயாகிலும்) என்று 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$ாந்தமாக அருளிச்செய்தது, "ஶ்வபசோபி" என்கிறவிடத்தில் 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$த்தை "யதிஶ்ச" என்கிற இத்தோடும் அநுஷங்கி$_3$த்துக்கொள்ளவேணும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே.

இங்கும் இந்த 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$ம் த்$_3$விஜத்வ-உத்தமாஶ்ரமித்வங்களுக்கு விஷ்ணுப$_4$க்திவிஹீநத்வ-ஶ்வபசாத$_4$மத்வங்களோடு உண்டான விரோத$_4$த்தைச் சொல்லுகிறது. (விஷ்ணுப$_4$க்திவிஹீந-னுனவன்) என்றது, விஶேஷேண ஹீந: விஹீந:, விஷ்ணுப$_4$க்த்யா விஹீந: விஷ்ணுப$_4$க்தி-விஹீந: என்ருய், விஷ்ணுப$_4$க்தியில் அத்$_3$வேஷமும்கூட இல்லாதபடி அத்தாலே ஹீநனுயிருக்கு-மவன் என்றபடி. "ஹரிம் லோகநியந்தாரம் வைஷ்ணவாந் லோகபாவநாந் । த்$_3$ருஷ்ட்வா ந த்$_3$வேஷ்டி யோ மர்த்யஸ்ஸோऽத்$_3$வேஷோ வைஷ்ணவஸ்ஸ்ம்ருத:" என்று அத்$_3$வேஷமுடையவனை த$_3$ஶவித$_4$வைஷ்ணவரிலே ஒருவனுகச் சொல்லிற்றிறே. (ஶ்வபசனிற்காட்டில் அத$_4$மன்) என்றது, "விஷ்ணுப$_4$க்திவிஹீநா யே சண்ட$_3$ாளா: பரிகீர்த்திதா: । சண்ட$_3$ாளா அபி வை ஶ்ரேஷ்ட$_2$ா ஹரிப$_4$க்திபராயணு:" என்று நாரதீ$_3$யத்திலும், "ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திவிமுக$_2$ம் ப்$_3$ராஹ்மணம் வா ப$_3$ஹுஶ்ருதம் । ந ஸம்ப$_4$ாஷேத ஸததம் சண்ட$_3$ாளமிவ ஸந்த்யஜேத்" என்று வாஸிஷ்ட$_2$-ஸம்ஹிதையிலும், "வித்$_3$யாவிநயஸம்பந்நா ப்$_3$ராஹ்மணு வேத$_3$பாரக$_3$ா: । மயி ப$_4$க்திம் ந குர்வந்தி சண்ட$_3$ாளஸத்$_3$ருஶா ஹி தே" என்று ஆஶ்வமேதி$_4$கத்திலும், விஷ்ணுப$_4$க்திவிஹீநரை சண்ட$_3$ாளராகச்சொல்லுகையாலேயும், "விஷ்ணுப$_4$க்திவிஹீநோ ய: ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$-வேத்$_3$யபி । ப்$_3$ராஹ்மண்யம் தஸ்ய ந ப$_4$வேத் தஸ்யோத்பத்திர்நிரூப்யதாம்" என்றும், "ய: புத்ர: பிதரம் த்$_3$வேஷ்டி தம் வித்$_3$யாத் அந்யரேதஸம்। யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்$_3$வேஷ்டி தம் வித்$_3$யாத் அந்த்யரேதஸம்" என்று பாத்$_3$மத்தில், அவர்களுடைய அந்த சண்ட$_3$ாளத்வத்துக்கு அந்த ப$_4$க்திவிஹீநத்வம்தானே ப்ரத$_4$ாநலிங்க$_3$ம் என்று சொல்லுகையாலேயும், "வாஸுதே$_3$வம் ஹ்ருஷீகேஶம் பரமாத்மாநமச்யுதம் । யே நிந்த$_3$ந்தி து$_3$ராத்மாநஸ் சண்ட$_3$ாளாஸ்தே ந ஸம்ஶய:"

என்று வாராஹத்திலும் அந்த லிங்க3ாநுமிதமான சண்ட3ாளத்வத்தில் அப்ராமாண்யஶங்கையை நிரஸிக்கையாலேயும் அந்த விஷ்ணுப4க்திவிஹீநத்வமாகிற ஹேதுவைக்கொண்டு, "விப்ராயாம் க்ஷத்ரியாத்ஸூதோ வைஶ்யாத்3வைதே3ஹிகஸ்தத2ா । சண்ட3ாலஸ்து ததஶ்ஶூத்3ராத் ஸர்வகர்மஸு க3ர்ஹித:" என்று ஹாரீதஸ்ம்ருதியில் சொல்லுகிறபடியே அவன் விப்ரஸ்த்ரீயினிடத்தில் ஶூத்3ரனுக்கு ஜாதனாய்ப் பிறந்தவனாக நிஶ்சிதனாகையாலே, ஜந்மநா சண்ட3ாளனாய், ஶிக2ாயஜ்ஞோபவீதாதி3ப்3ராஹ்மணவேஷப்ரச்ச2ந்நனாயிருக்கையாலேயும்; "வைராக்3யம் ஜாயதே யஸ்ய த்ருஷ்ணாபி ப்3ரஹ்மணி ஸ்தி2ரா । ஸோதீ4தவேத3தத்வார்த்தே2ா க்3ருஹவாஸமஶக்நுவந் ॥ ப்ரவ்ரஜேத்" என்று லிகி2தஸ்ம்ருதியிலும், "நிவ்ருத்தகர்மராக3ாதே3: ப்ரஶாந்தோ ப்3ரஹ்மதத்பர: । ஸ ஸந்ந்யாஸே அதி4காரீ ஸ்யாத் இதரோ ஜீவிகாபர:" என்று யமஸ்ம்ருதியிலும், "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபரமாத்மநி । ஸர்வேஷணாவிநிர்முக்தஸ்ஸ பை4க்ஷம் போ4க்துமர்ஹதி" என்று ப4ார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதியிலும், "யஸ்து ப்3ரஹ்ம ந ஜாநாதி த்ரித3ண்ட3ார்ஹோ ந ஸ ஸ்ம்ருத:" என்று த3க்ஷஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லுகையாலே, ப4க3வத்3ப4க்தியில்லாதவனுக்கு ஸந்யாஸத்தில் அதி4காரமில்லாமையாலேயும்; ஜந்மநா சண்ட3ாளனாய், விஷ்ணுப4க்திவிஹீநனுமாயிருக்கிற அந்த கேவலோத்தமாஶ்ரமியினுடைய ப்3ராமண்யமும், துர்யாஶ்ரமமும், ஶ்வபசனுடைய யஜமாநத்வம் போலே அத்யந்தப4க3வந்நிக்3ரஹஹேதுவான மஹாதோ3ாஷமாகையாலே, அந்த தோ3ாஷத்தாலே பூர்ணனான அவன், "சண்ட3ாளமபி வ்ருத்தஸ்த2ம் தம் தே3வா ப்3ராஹ்மணம் விது3:" என்கிறபடியே ஸ்வவ்ருத்தாதிக்ரமம் பண்ணாதபடி அப்ரச்ச2ந்நனாய்க்கொண்டு ஶ்லாக்4யனாயிருக்கிற சண்ட3ாளனைப்பற்ற அத4மன் என்றபடி.

(வர்ணாஶ்ரமங்களில் சரக்கறுத்து) என்றது:- ஶ்லோகபூர்வார்த்த4த்தில் த்3விஜாதி4க்யவிரோதி4பூயிஷ்ட2னான ஶ்வபசனுக்கு முற்பட விஷ்ணுப4க்தியாலே த்3விஜாதி4க்யத்தைச் சொல்லுகையாலே அந்த விரோதி4பூ4யஸ்தையில்லாதவர்களுக்கு அந்த விஷ்ணுப4க்திப்ரயுக்தமான ஆதி4க்யம் கைமுதிகஸித்3த4மாகையாலேயும் உத்தரார்த்த4த்தில், ஶ்வபசாத4மத்வவிரோதி4பூ4யிஷ்ட2தயா ப்ரதீதனான யதிக்கு முற்பட விஷ்ணுப4க்த்யப4ாவத்தாலே ஶ்வபசாத4மத்வம் சொல்லுகையாலே, அப்படியன்றிக்கே இருக்குமவர்களுக்கு அந்த ப4க்த்யப4ாவத்தாலே ஶ்வபசாத4மத்வம் உண்டு என்னுமிடம் கைமுதிகஸித்3த4மாகையாலேயும்; நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டவர்ணாஶ்ரமங்களெல்லாவற்றிலும் உத்கர்ஷஹேதுத்வமாகிற சரக்கை நிஷேதி4த்து, அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மே ஸர்வோத்கர்ஷஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே என்றபடி. (ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மே) என்கிற அவத4ாரணத்தாலே வர்ணாஶ்ரமோத்கர்ஷாபகர்ஷநைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகிறது.

(ப்3ரம்ஶஸம்ப4ாவநாதி3களாலே தத்ஸம்ப3ந்த4விரோதி4யான ஜந்மத்திற்காட்டில்) என்றது, ஸர்வாதி4காரங்களாயும், அதி4க்ருதாதி4காரங்களாயும் இருந்துள்ள உபாயாந்தரங்களொன்றிலே வரும் அந்வயத்தால் உண்டாம் அநந்யோபாயத்வாதி4காரப்4ரம்ஶத்துக்கு கர்மாதீ4நகு3ணவிகாரவத்3தே3ஹோபாதி4கமாயிருக்கையாலே யோக்3யமாய்க்கொண்டு ப4யஜநகமாயிருக்கையும், ஸ்வரூபாநுரூபநைச்யம் ப4ாவித்துக்கொள்ள வேண்டுகையும், ஆபி4ஜாத்யாதி3களால்வரும் அஹங்காரயோக்3யதையும் ஆகிற தோ3ாஷங்களாலே அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு விரோதி4யாயிருக்கிற தை3ஹிகஜந்மத்தைப்பற்ற என்றபடி.

(தத3நுரூபமான ஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்) என்றது, அந்த தோ3ாஷங்களின்றிக்கே யாவதா3த்மப4ாவியாய், ப4க3வத்க்ருஷிப2லபூ4தஸ்வரூபயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநப்ரயுக்தமாய், ப4க3வதா3பி4மதிவிஶேஷவிஷயதாரூப-ஆத்மஸத்தாரூபமாயிருக்கையாலே அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு அநுகூலமாய்க்கொண்டு அநுரூபமாயிருந்துள்ள விலக்ஷணஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம் என்றபடி. (என்று கருத்து) என்றது, தை3ஹிகஜந்மத்திற்காட்டில் விலக்ஷணஜந்மத்துக்கு ஏற்றம், ப4க3வத்3ப4க்திக்கே வர்ணாஶ்ரமநைரபேக்ஷ்யேண உத்கர்ஷஹேதுத்வம் சொல்லுகிற கீழ்ச்சொன்ன வசநாநுக்3ருஹீதமான ந்யாயத்தாலே ஸித்3த4மாகிறது என்று இஶ்ஶ்லோகத்தை (தை3ஹிகஜந்மத்தைப்பற்ற விலக்ஷணஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்) என்கைக்கு ப்ரமாணமாக மூலத்தில் எடுத்ததற்குக் கருத்து என்றபடி. (இங்ஙனன்றாகில்) என்றது, விலக்ஷணஜந்மஶ்ரைஷ்ட்2யம்

இஸ்ஸ்லோகத்தில் ந்யாயஸித்$_3$த$_4$ம் என்று கருத்தன்றாகில் என்றபடி. (கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணமாகமாட்டாதிறே) என்றது, இஸ்ஸ்லோகம் வர்ணாஸ்ரமங்களெல்லா-வற்றிற்கும் உத்கர்ஷஹேதுதையை நிஷேதி$_4$த்துக்கொண்டு, விஷ்ணுப$_4$க்தியே ஸர்வோத்கர்ஷ-ஹேது என்னும் இவ்வளவையே சொல்லுகையாலே, அந்த விஷ்ணுப$_4$க்திப்ரயுக்தப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$-மதிவிஶேஷவிஷயத்வமாகிற விலக்ஷணஜந்மத்துக்கு ஶ்ரைஷ்ட்$_2$யம் இஸ்ஸ்லோகத்தில் வாசநிகமாகச் சொல்லப்படாமையாலே, கீழ் உபபாதி$_3$த்து நிக$_3$மிக்கப்பட்ட விலக்ஷணஜந்ம-ஶ்ரைஷ்ட்$_2$யமாகிற அர்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணமாக மாட்டாதிறே என்றபடி.

ஆக இப்படி பள்ளமடையானுக்கு அபி$_4$மதமான ப$_4$ாக$_3$வதநிக்ருஷ்டஜந்மஶ்ரைஷ்ட்$_2$யத்தையும், மிஶ்ரஸம்ப்ரத$_3$ாயிக்கு அபி$_4$மதமான ப$_4$ாக$_3$வதோத்க்ருஷ்டஜந்மஶ்ரைஷ்ட்$_2$யத்தையும் இப்ப்ர-கரணத்தில் பூர்வபக்ஷமாகக்கொண்டு அத்தை நிரஸித்து, விலக்ஷணஜந்மஶ்ரைஷ்ட்$_2$யத்தையே ஸித்$_3$த$_4$ாந்தமாக ஸ்த$_2$ாபிக்கிறதாகில், மிஶ்ரஸம்ப்ரத$_3$ாயநிஷ்ட$_2$ர்கள் ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரப$_3$ாஹ்யர்க-ளாகையாலே, ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணத்துக்கும் தத்$_3$வ்யாக்$_2$யாநங்களுக்கும் அவர்கள் ப்ராமாண்யத்தை அங்கீ$_3$கரியாமையாலே, இப்ப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்களில் இப்படிச்சொல்லுகை அவர்களுடைய ஸ்வஸமய-ஸ்வகோ$_3$ஷ்டீ$_2$ப்ரவசநத்துக்கு விரோத$_4$மில்லை. பள்ளமடையார் ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரகுத்$_3$ருஷ்டிக-ளாகையாலே அவர்கள் ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணதத்$_3$வ்யாக்$_2$யாநங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் அங்கீ$_3$கரிக்-கையாலே, அவர்கள் ஸ்வகோ$_3$ஷ்டீ$_2$ப்ரவசநாவிரோதே$_4$ந தங்களுடைய குத்$_3$ருஷ்டியாலே இந்த மூலவ்யாக்$_2$யாநங்களுக்குப் பண்ணும் யோஜநாப்ரகாரம் என்?, அது குத்$_3$ருஷ்டிகல்பிதம் என்று ஸ்பஷ்டமாக அறியலாம்படி அதுக்குண்டான தோ$_3$ஷங்கள் என்? என்னில்:- பள்ளமடையார், {வா.210} [ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானால் இரண்டுமொக்குமோ] என்கிற மூலவாக்யத்தை மிஶ்ரஸம்ப்ரத$_3$ாயிமாத்ரம் பண்ணும் ப்ரஶ்நமாகக் கொண்டார்கள். அது எங்ஙனே என்னில்:- வ்யாக்$_2$யாநத்தில், அவ்வாக்யாவதாரிகையில், (உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட- ஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானால் ப$_4$ாக$_3$வதத்வஸாம்யமன்றோ உள்ளது. அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற விஶிஷ்டனன்றோ என்று) என்றும், மேல் (இரண்டும் என்று உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது) என்றும் அவ்வாக்ய-தாத்பர்யத்தையும், கடி$_2$நஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தையும் அருளிச்செய்தார். அதில், (ஜந்மோத்கர்ஷமுடைய-வன்) என்கிறவிடத்தில் (ஜந்மோத்கர்ஷ)ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்$_3$ராஹ்மண்யாத்$_3$யுத்க்ருஷ்டஜந்மத்தையே சொல்லுகிறது. (வா.208) [ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும்] என்கிற-விடத்தில் ப்$_3$ராஹ்மண்யாதி$_3$களையேயிறே ஜந்மோத்கர்ஷமாகச் சொல்லுகிறது. ஆக ப்$_3$ராஹ்மணஶ்வபசர்கள் இருவர்க்கும் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானால் ப$_4$ாக$_3$வதத்வாம்ஶ-மாத்ரஸாம்யமன்றோ உள்ளது. அவர்களுக்கு உண்டான ப்$_3$ராஹ்மணஜந்மமாகிற உத்க்ருஷ்ட-ஜந்மமும், ஶ்வபசஜந்மமாகிற நிக்ருஷ்டஜந்மமும் இரண்டும் கூட ஸமமாய்விடாதே.

ஆகையால், ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானாலும் ப்$_3$ராஹ்மணஜந்மம் உத்க்ருஷ்டமேயாகவும், ஶ்வபசஜந்மம் நிக்ருஷ்டமேயாகவும் இருக்கையாலே, அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தோடே உத்க்ருஷ்டஜந்மமான ப்$_3$ராஹ்மண்யத்தையுடையவன் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தோடே நிக்ருஷ்ட-ஜந்மமான ஶ்வபசத்வத்தையுடையனான மற்றையவனைப்பற்ற அதி$_4$கனன்றோ என்று ப்ரஶ்ந-வாக்யதாத்பர்யமாகையாலே, அவ்வாக்யம் மிஶ்ரஸம்ப்ரத$_3$ாயிப்ரஶ்நமேயாகவேணும் என்று. இது அநுபபந்நம். எங்ஙனேயென்னில்:- அப்படிக் கொள்ளுமளவில், மேல் அந்த ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை நிக்ருஷ்டமாகவும், நிக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்ட-மாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை தூ$_3$ஷிக்குமளவிலே நிக்ருஷ்ட-ஜந்மமுடைய ப$_4$ாக$_3$வதனுக்கும், உத்க்ருஷ்டஜந்மமுடைய ப$_4$ாக$_3$வதனுக்கும், இருவர்க்கும் உள்ளதுகளான ப்$_4$ரம்ஶஸம்ப$_4$ாவநாநைச்யப$_4$ாவநாதி$_3$களாகிற தோ$_3$ஷங்களாலே தூ$_3$ஷிக்கை-யாலே அது ஸ்வஸித்$_3$த$_4$ாந்தத்தையும் தூ$_3$ஷித்துக்கொண்டதாக பர்யவஸித்துவிடுமாகை-யாலேயும்;

மூலத்தில், இப்ப்ரகரணத்தில் (வா.210) [இரண்டுமொக்குமோ] என்றும், (வா.212) [உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்தஜந்மம்] என்றும், (வா.212) ["ஶரீரே ச"] என்றும், (வா.213)

[ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம்] (வா.214) [அபக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு] [நிக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மம்] என்றும், (வா.216) [உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்] என்றும் ஸாமாந்யஶப்3த3ப்ரயோக3மே காண்கிறதொழிய, ப்3ராஹ்மணத்வஶ்வபசத்வாதி3விஶேஷஶப்3த3ம் காணுமையாலேயும்;

அப்படியே, வ்யாக்2யாநத்திலும் (ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன்) என்றும் (மற்றையவனை) என்றும், (ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும்) என்றும் (ஆபி4ஜாத்யாதி3களாலே அஹங்கரித்து நஶிக்கைக்கு உறுப்பாகையாலே) என்று (ஆதி3)ஶப்3த3க4டிதமாயும், (அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிற இத்தை) என்றும், (உபாயாந்தரங்களில் அந்வயத்தாலே) என்றும், 'அதி4க்ருதாதி4காரஸர்வாதி4காரஸகலோபாயஸாத4ாரணமான உபாயாந்தரங்களில்' என்றும், (உபாயாந்தரக3ந்த4ாஸஹராயிருக்கும் அதி4காரிகளுக்கு) என்றும், (கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மத்தை) என்றும், (ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி என்றும்) (பிறர் செய்கிறது) என்றும், (ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய) என்றும், (உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை) என்றும், (அது ஸதோ3ஷமும், இது நிர்தோ3ஷமும்) என்றும், (உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற இந்த ஜந்மமே தத3நுசிதஜந்மத்தைப்பற்ற) என்றும், (வர்ணாஶ்ரமங்களில் சரக்கறுத்து) என்றும், (ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மே) என்று அவத4ாரணக4டிதமாகவும், (தத்ஸம்ப3ந்த4விரோதி4யான ஜந்மத்திற்காட்டில்) என்றும், (தத3நுரூபமான ஜந்மமே) என்றும், (கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த2த்துக்கு) என்றும் ஸாமாந்யஶப்3த3ப்ரயோக3மே காண்கிறதொழிய, விஶேஷித்துச்சொல்லக்காணுமையாலேயும்;

ப4ாக3வதனுக்கு நிக்ருஷ்டஜந்மாதீ4ந-உத்கர்ஷத்தையும், உத்க்ருஷ்டஜந்மாதீ4ந- அபகர்ஷத்தையும் இப்ப்ரகரணத்தாலே ஸ்த2ாபிக்கிறாராகில், நிகர்ஷபு3த்3த்4யா ப4ாக3வதஜந்மங்களை நிரூபிக்கையாகிற ஜந்மநிரூபணரூபப4ாக3வதாபசாரத்தை மூலவ்யாக்2யாநகாரர்கள் தாங்கள் செய்தார்களாக பர்யவஸிக்கையாலே, கீழ் [இதுதனக்கு அதி4காரிநியமமில்லை] (வா.201) இத்யாதி3யாலே, ஸர்வாதி4காரிகளுக்கும் ஜந்மநிரூபணாதி3ப4ாக3வதாபசாரம் அத்யந்தபரிஹரணீயம் என்று உபதே3ஶித்ததெல்லாம் வேஶ்யைபண்ணின பதிவ்ரதாத4ர்மோபதே3ஶஸமாநமாக பர்யவஸிக்குமாகையாலேயும்;

நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு அந்யதரோத்கர்ஷம் சொல்லுவார் இருவருடையவும் பக்ஷங்கள் இரண்டும் பூர்வபக்ஷமாய், விலக்ஷணஜந்மஶ்ரைஷ்ட்2யமே ஸித்3த4ாந்தமாக வேண்டுகையாலே, ப்ரஶ்நவாக்யத்தைப் பள்ளமடையார்க்கும் மிஶ்ரஸம்ப்ரத3ாயிக்கும் பொதுவாகக்கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே,

(ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற) என்கிறவிடத்தில் (ஜந்மோத்கர்ஷ)ஶப்3த3ம் கேவலப்3ராஹ்மண்யமாத்ரத்தைச்சொல்லுகையன்றிக்கே, (ஜந்ம)ஶப்3த3ம் ப்ராக்ருதஜந்மங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவாய் (உத்கர்ஷ)ஶப்3த3ம் அந்த ஜந்மோபாதி4கமான ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யரூபதத்த்3விவக்ஷிதோத்கர்ஷபரமாய், (ஜந்மோத்கர்ஷ)ஶப்3த3ம் ப்ராக்ருதஜந்மோபாதி4கதத்த்3விவக்ஷிதப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யரூப-உத்கர்ஷங்களுக்கெல்லாம் பொதுவாகக் கொள்ள வேண்டுகையாலே, அத்தைப்ராஹ்மண்யமாத்ரபரமாகக்கொண்டு ப்ரஶ்நவாக்யத்தை ஏகதே3ஶிப்ரஶ்நமாக ஒதுக்கிச்சொல்லுகை அநுபபந்நமிறே.

கீழ் [ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும்] (வா.208) என்கிறவிடத்தில் ஜந்மோத்கர்ஷம் ப்3ராஹ்மண்யமாகையாலே இங்கும் அப்படியே சொல்லவேணும் என்னில், அப்போது கீழெல்லாம் (உத்க்ருஷ்டஜந்ம)ஶப்3த3த்தாலே ப்3ராஹ்மண்யத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வருகையாலே, [உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்] (வா.216) என்கிறவாக்யத்திலும் [உத்க்ருஷ்டஜந்ம]ஶப்3த3ம் ப்3ராஹ்மண்யத்தையே சொல்லுகிறதாக ப்ரஸங்கி3க்கும். கீழ் ப்3ராஹ்மண்யத்தை உத்க்ருஷ்டமாகச்சொன்னது, ப்4ரமித்திருக்கிற பூர்வபக்ஷியினுடைய தாத்பர்யாநுகு3ணமாக; மேல் [உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்] என்கிறவிடத்தில் விலக்ஷண-

ஜந்மத்தை உத்க்ருஷ்டஜந்மமாகச்சொன்னது ஸித்$_3$த$_4$ாந்தியினுடைய தாத்பர்யாநுகு$_3$ணமாக என்னில்:-

இங்கும் பள்ளமடையானுடைய தாத்பர்யாநுகு$_3$ணமாக ஶ்வபசத்வாதி$_3$களை ஜந்மோத்கர்ஷமாகச் சொல்லக்குறையில்லாமையாலே, இப்ரஶ்நவாக்யம் ப$_4$ாக$_3$வதப்ராக்ருதஜந்மோத்கர்ஷ-வாதி$_3$கள் எல்லார்க்கும் பொது என்கையே உபபந்நம் என்று கண்டுகொள்வது. மேல் [ஒவ்வாது] (வா. 211) என்கிற உத்தரத்துக்கு அவர்கள், (ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி) என்று வ்யாக்$_2$யாநத்தில் தாத்பர்யமாக அருளிச்செய்கையாலே, மிஶ்ர-ஸம்ப்ரதா$_3$யியாகிற ப்ரஷ்டாவனவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தோடே கூடின ப்$_3$ராஹ்மண்யத்தை நிக்ருஷ்டமாகவும், அவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த ப$_4$க$_3$வத்-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தோடே கூடின ஶ்வபசத்வத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் கொண்டு அத்தால் வந்த ஸாம்யாப$_4$ாவத்தை [ஒவ்வாது] என்றும் சொல்லுகிறதாகக்கொண்டார்கள்.

ப்ரஶ்நவாக்யம் கீழ்ச்சொன்னபடியே இருவர்க்கும் பொதுவாயிருக்கையாலே, உத்தரமும் அப்படியே பொதுவாக வேண்டுகையாலே, அதுவும் அநுபபந்நம். அவ்வாக்யம், கீழ் ப்ரஷ்டா-வானவன் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தோடே ப்ராக்ருதஜந்மங்களில் ஒன்றால் உண்டான உத்கர்ஷ-முடைய ப$_4$ாக$_3$வதஜந்மத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும், அந்த ப்ராக்ருதஜந்மோபாதி$_4$க-உத்கர்ஷ-மின்றிக்கே ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையுடைய மற்றையவனுடைய ஜந்மத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, அவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த ப்ராக்ருதஜந்மோபாதி$_4$க- உத்கர்ஷ-முடைய விலக்ஷணப$_4$ாக$_3$வதஜந்மத்தை நிக்ருஷ்டமாகவும், அவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த அந்த உத்கர்ஷமில்லாத ப$_4$ாக$_3$வதஜந்மத்தை விலக்ஷணமாகையாலே உத்க்ருஷ்டமாகவும் கொண்டு அத்தால் வந்த ஸாம்யாப$_4$ாவத்தைச்சொல்லுகிறது என்கையே உசிதமிறே.

(நிக்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்த ஜந்மம்) என்கிறது, (ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களாலே அஹங்கரித்து நஶிக்கைக்கு உறுப்பாகையாலேஅபக்ருஷ்டமாக இருக்கிற இத்தை) என்று வ்யாக்$_2$யாநத்தில் அருளிச்செய்கையாலே. ஆபி$_4$ஜாத்யமாவது குலீநத்வமாகையாலே அந்த குலங்கள்தான் "குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும்" என்றும், "குலங்களாய ஈரிண்டில்" என்றும் சொல்லுகிற படியே, நாலுவர்ணத்துக்கே உண்டானதாகையாலே, ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களால் அஹங்கரித்து நஶிக்கைக்கு அந்த நாலுவர்ணத்திலும் உண்டான ப$_4$ாக$_3$வதஜந்மமுமே உறுப்பாகையாலே, அதில் தலையான ப$_4$ாக$_3$வதத்வத்தோடே கூடின ப்$_3$ராஹ்மணஜந்மத்தையே சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள். இதுவும் அநுபபந்நம். எங்ஙனேயென்னில்:- "கும்பிநரகர்கள் ஏத்துவரேலும் அவர்கண்டீர் எம்பல்பிறப்பிடைதோறு எம்தொழுகுலதாங்களே" என்று, ஶ்வபாகாதி$_3$ஶரீரமே-யன்றிக்கே நாரகீயஶரீரத்தோடே எத்தனையேனும் து$_3$ர்க$_3$தரையிருந்தார்களேயாகிலும் ஶ்ரிய: பதியான எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லுமவர்கள் ஸந்தாநமெல்லாம் எனக்கு ஆசார்யஸந்தாநம் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே ப$_4$ாக$_3$வதனுடைய நிக்ருஷ்டஜந்மம் கூட உத்தமகுலமாகையாலே, அதுவும் ஆபி$_4$ஜாத்யாத்$_3$யஹங்காரஹேதுவாயிருக்கையாலேயும்;

வேத$_3$-தத$_3$ங்க-உபாங்க$_3$ங்களில் ஆபாதப்ரதீதியாலே ப்$_3$ராஹ்மண்யாதி$_3$கள் அஹங்காரஹேது-வாகிறப் போலே, த்$_3$ராவிடவேத$_3$-தத$_3$ங்க-உபாங்க$_3$-ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரங்களிலும் ஆபாதப்ரதீதி-யாலே ஶ்வபசத்வாதி$_3$நிக்ருஷ்டஜந்மமும் அஹங்காரஹேதுவாகக்குறையில்லாமையாலே, அப்படி அஹங்காரஹேதுவான அநாபி$_4$ஜாத்யத்தையும் கூட (ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களாலே) என்கிற-விடத்தில் (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் சொல்லுகையாலேயும்;

கீழ் ப்ரஶ்நமும், உத்தரமும், பள்ளமடையான், மிஶ்ர ஸம்ப்ரதா$_3$யிகள் இருவர்க்கும் பொதுவானப் போலே, தத$_3$நுகு$_3$ணமாக (உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்தஜந்மம்) என்கிறதும், அவ்விருவரும் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்திருக்கிற தே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்தோ$_4$பாதி$_4$க- உத்கர்ஷவஜ்ஜந்மஸாமாந்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்கையே உசிதமாகையாலே, ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தோடே கூடின ப்$_3$ராஹ்-

மண்யமாத்ரத்தைச்சொல்லுகிறது என்று ஒதுக்கிச்சொல்லுகை அநுபபந்நமிறே.

[ப்$_4$ரம்மஸம்ப$_4$ாவனேயாலே "ஶரீரே ச" என்கிறபடியே ப$_4$யஜநகம்] (வா.212) என்கிறது, ஸ்ரீப$_4$ாஷ்யப்ரக்ரியையாலே கர்மஜ்ஞாநாங்க$_3$கப$_4$க்திக்கே மோக்ஷஸாத$_4$நத்வமுள்ளதாகையாலே, ஸர்வாதி$_4$காரமானதொரு ஸாத$_4$நாந்தரமில்லாமையாலே, அந்த ஸாத$_4$நாந்தராந்வயயோக்$_3$யதை ப்$_3$ராஹ்மண்யாத்$_3$யுத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களுக்கே உள்ளதாகையாலே, உபாயாந்தரங்களில் அந்வயத்தாலே அநந்யோபாயத்வமாகிற அதி$_4$காரத்தில் {?நின்றும்} நழுவுதல் வருகைக்கு யோக்$_3$யமாயிருக்கையாலே, அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தோடே கூடின ப்$_3$ராஹ்மணஜந்மம், அவர்களுக்கு 'இது இருக்க இருக்க எந்த உபாயாந்தரத்தில் அந்வயிப்பித்து நம்முடைய அதி$_4$காரத்தை நழுவப்பண்ணுமோ' என்னும் ப$_4$யத்தை விளேக்குமதாயிருக்கும் என்று சொல்லி ப$_4$ாக$_3$வதப்$_3$ராஹ்மணஜந்மமாத்ரதூ$_3$ஷணபரமாகக்கொண்டார்கள்; அதுவும் அநுபபந்நம். அது எங்ஙனே என்னில்:-

(1) ப$_4$ாஷ்யப்ரக்ரியையைப் பார்க்கில், நிரபேக்ஷஸித்$_3$தே$_4$ாபாயபரக$_3$தஸ்வீகாரத்தாலும் ஆசார்யாபி$_4$மாநத்தாலும் மோக்ஷஸித்$_3$தி$_4$யை ப$_4$ாஷ்யத்தில் சொல்லாமையாலேயும்; (2) "அதஸ்ஸாக்ஷாத்காரரூபா ஸ்ம்ருதி: ஸ்மர்யமாணத்யர்த்த$_2$ப்ரியத்வேந ஸ்வயமபி அத்யர்த்த$_2$ப்ரியா யஸ்ய, ஸ ஏவ பரேண ஆத்மநா வரணீயோ ப$_4$வதீதி தேநைவ லப்$_4$யதே பர ஆத்மா இத்யுக்தம்ப$_4$வதி" என்று சேதநக்ருதப்ரீதிரூபாபந்நப$_4$க்திஹேதுகப$_4$க$_3$வத்ஸ்வீகாரத்தாலேயே மோக்ஷலாப$_4$ம் என்னும் அர்த்த$_2$த்தை "நாயமாத்மா" என்கிற ஶ்ருதி சொல்லுகிறதாக அருளிச்செய்கையாலும்; (3) ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயம் என்று ப$_4$க்திவ்யதிரேகேண இந்த ஶ்ருதிஸித்$_3$த$_4$மாக ஒரு உபாயம் உள்ளதாகவும், அதுக்கு அநந்யோபாயத்வம் அதி$_4$காரம் என்றும், அந்த அதி$_4$காரத்துக்கு ப$_4$க்தியில் இழிகை ப$_4$ஞ்ஜகம் என்றும் சொல்லுமதெல்லாம் ஸூதராம் கூ$_4$டியாதாகையாலேயும்; (4) "நாநாஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$பே$_4$தா$_3$த் ப்ரபத$_3$நபஜநே ஸூசிதே ஸூத்ரகாரை:" என்று அபி$_4$யுக்தர் சொன்னபடியே, "நாநாஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$பே$_4$தா$_3$த்" என்கிற ஸூத்ரத்திலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லியிருக்கையாலே, அந்த ப்ரபத்திதானும் ஸர்வாதி$_4$காரமாயிருக்கையாலேயும்;
(5) மூலகாரர்தாமே முமுக்ஷுப்படியிலே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம் தொடங்கி எல்லாவற்றையும் மோக்ஷோபாயமாக அருளிச்செய்கையாலேயும்;
(6) ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயாதி$_4$காரிவிஶேஷணமான ப்ரபத்திதானும் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாயிருக்கையாலே, பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணும் என்று நினேக்கில் உபாயம் நழுவுமாகையாலேயும்;
(7) ஸர்வஜாதிகளுக்கும் ப$_4$ாஷ்யப்ரக்ரியையாலே ப்ரபத்திரூபப$_4$க்திதுல்யஸாத$_4$நாந்தராந்வயத்தாலேயும்;
(8) மூலகாரர்க்கு அத்யந்தாபி$_4$மதமான ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரப்ரக்ரியையாலே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநாதி$_3$களான ஸர்வாதி$_4$கார-உபாயாந்தரங்களில் அந்வயத்தாலேயும்;
(9) ப்ரபத்தியிலே தானே புநரந்வயத்தாலேயும்;
(10) ப்$_4$ரம்மஸம்ப$_4$ாவனே உண்டாயிருக்கையாலே ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தோடே கூடின ஶ்வபசஜந்மம், அவர்களுக்கு 'இது இருக்க இருக்க நமக்கு விடவொண்ணுததான தே$_3$ஶவாஸ-த்$_3$வயஸங்கீர்த்தநாதி$_3$களிலே எதிலே ஸாத$_4$நத்வபுத்$_3$தி$_4$யை விளேத்து அநந்யஸாத$_4$நத்வமாகிற அதி$_4$காரத்தை நழுவப்பண்ணத் தேடுகிறதோ' என்னும் அவிப்ரப$_4$ாக$_3$வதஸாத$_4$ாரணப$_4$யத்தையும், 'முன்பு ஜந்மப்ரப்$_4$ருதி அப$_4$க்ஷ்யப$_4$க்ஷண-அபேயபாந-அஸேவ்யஸேவாதி$_3$களிலேயே கைவளர்ந்திருக்கிறவிது இன்னமும் எந்த அக்ருத்யங்களில் மூட்டி ஸ்வரூபநாஶத்தைப் பண்ணத்தேடுகிறதோ' என்னும் விப்ரஸாத$_4$ாரணப$_4$யத்தையும் ஜநிப்பிக்குமதாயிருக்கையாலேயும்;

(11) ப$_4$யஜநகத்வப்ரத$_3$ர்ஶநார்த்த$_2$ம் உதா$_3$ஹ்ருதப்ரமாணத்திலும் "ஶரீரே ச" என்று ஸாமாந்யஶப்$_3$த$_3$மே ப்ரயுக்தமாயிருக்கையாலேயும்;
(12) கீழ் ப்ரஶ்நோத்தராதி$_3$களெல்லாம் பொதுவாயிருக்கையாலேயும்;
[ப்$_4$ரம்மஸம்ப$_4$ாவனேயாலே "ஶரீரேச" என்கிறபடியே ப$_4$யஜநகம்] என்கிறவிது கர்மாதீ$_4$நகு$_3$ணவிகாரவத்$_3$தே$_3$ஹோபாதி$_4$கப$_4$ாக$_3$வதஜந்மங்களெல்லாவற்றினுடையவும் ப$_4$யஜநகத்வத்தைச்

சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகைகயே உசிதமாகையாலே, ததே$_3$கதே$_3$ஶபரமாக ஒதுக்கிச் சொல்லுகை அநுபபந்நமிறே.

இன்னமும், ப$_4$க்தியையொழிய வேறே ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திக்கு உபாயமில்லை என்றும், "ஶரீரே ச" என்கிற "ஶரீர"ஶப்$_3$த$_3$ம் உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களுடைய ஶரீரத்தையே சொல்லுகிறது என்றும் சொல்லுகை ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த ஜிதந்தாவ்யாக்$_2$யாநத்தில் இஶ்ஶ்லோகவ்யாக்$_2$யாநத்திற்கு விருத்$_3$த$_4$ம். எங்ஙனே என்னில் :-

"காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு தி$_3$க்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத । ஶரீரே ச க$_3$தௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்$_3$ப$_4$யம்". "காலேஷ்வபி ச" இத்யாதி$_3$:- "ந ஜ்ஞாநே ஶரணம் பரம்" என்னலாமோ? ஆத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான உபாயங்களை ஶாஸ்த்ரமுக$_2$த்தாலே உண்டாக்கிவைத்து அதுக்குமேல் அல்பவ்யாபாரத்திலுலே ஸகலது$_3$ரிதங்களும் நஶிக்கும்படியாக புண்யகாலம் புண்யக்ஷேத்ரம் முதலானவற்றையும் உண்டாக்கிவைத்திலோமோ? வேறு உபாயாந்தரங்களும் உண்டாக அறிகிறிலேன் என்னலாமோ என்னில்:- அவற்றினுடைய ஸத்$_3$பா$_4$வத்தை இல்லை என்கிறேனல்லேன், அவற்றிலே இழிந்த நான் நித்யஸம்ஸாரியான நாலுகையாலே முன்பு நின்ற நிலையும் கெடும் என்று சொன்னேன் என்கிறான். இத்தால் உபாயாந்தரத்யாக$_3$பூர்வகமாய் இருக்கும் ஸித்$_3$தோ$_4$பாயபரிக்$_3$ரஹம் என்னும் அர்த்த$_2$த்தைச்சொல்லுகிறது. இப்படி நிரபேக்ஷாபாயபூ$_4$தனிறே ஶரண்யனுவான்.

"காலேஷ்வபி ச" - புண்யமான அயநவிஷ்வாதி$_3$களிலும், அவற்றை விஶேஷிக்கிற அர்த்தோ$_4$த$_3$யாதி$_3$காலங்களிலும். அதாகிறது இவ்விலக்ஷணகாலங்களிலே ஸேதுத$_3$ர்ஶநஸங்க$_3$மங்களிலே பண்ணும் தீர்த்த$_2$ஸ்நா$_3$நாதி$_3$களுக்கு ஸகலபாபவிமோசநாதி$_3$களைச்சொல்லக்கடவதிறே. "க்ருதக்$_4$நோऽபி விஶுத்$_3$த்$_4$யதி" என்று {கோ$_3$க்$_4$நே சைவ ஸுராபே ச சோரே ப$_4$க்$_3$நவ்ரதே தத$_2$ா । நிஷ்க்ருதிர்விஹிதா ஸத்$_3$பி$_4$: க்ருதக்$_4$நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:} என்று ப்ராயஶ்சித்தமில்லை என்கிற க்ருதக்$_4$நனுடைய பாபமுட்படப்போம் என்றது. "ஸர்வேஷ்வபி" - அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது என்னும் நியமமின்றிக்கே ஸர்வகாலமும் ஸேவிக்கலாயிருக்கும் க$_3$ங்கா$_3$தி$_3$தீர்த்த$_2$ங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. "தி$_3$க்ஷு" - ஸகலபாவநங்களாகச்செய்துவைத்த இவையொழிய "தே$_3$ஶோயம் ஸர்வகாமது$_4$க்" என்கிறபடியே ப்ரத$_2$மத்திலே பாவநமாய், பின்பு ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திக்கு ஸாத$_4$கமுமாய் பின்பு போ$_4$க்$_3$யமுமாயிருக்கும் புண்யதே$_3$ஶம் முதலான தே$_3$ஶங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. "மது$_2$ரா நாம நக$_3$ரீ புண்யபாபஹரீ ஶுப$_4$ா" என்னக்கடவதிறே. "ஸர்வாஸு ச" - இத்தால் அவதரித்து அருளின தே$_3$ஶங்களையொழிய ப$_4$க$_3$வத்ஸந்நிதி$_4$ மாறாத ஸாலக்$_3$ராமமண்ட$_3$லம் முதலான தே$_3$ஶங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. "ஶரீரே ச" - கீழ்ச்சொன்ன தே$_3$ஶங்களில் பண்ணும் உபாயாநுஷ்ட$_2$ாநத்துக்காக "ஶரீரமாத்$_3$யம் க$_2$லு த$_4$ர்மஸாத$_4$நம்" என்றும், "விசித்ரா தே$_3$ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி$_3$தும்" என்றும் சொல்லப்படுகிற இந்த ஶரீரம் எனக்கு வ்யர்த்த$_2$மாகாநின்றதாகை. "க$_3$தௌ ச" - "ஸ்வத$_4$ர்மே நித$_4$நம் ஶ்ரேய: பரத$_4$ர்மோ ப$_4$யாவஹ:" என்கிறபடியே ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநமத்$_4$யே மரணமுண்டானாலும் ஶரீராந்தரத்திலே தலைக்கட்டும் படியான ஶரீராந்தரக$_3$தியும் எனக்கு வ்யர்த்த$_2$ம். "க$_3$தௌ" - ஶரீராந்தரக$_3$தௌ. "அபி"ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அநுஷ்டே$_2$யமான கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்த்யாதி$_3$களைச் சொல்லுகிறது என்னுதல்; முன்புபோன ஶரீரங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது என்னுதல்; முன்பு பரிக்$_3$ரஹித்துப்பொகட்ட ஶரீரங்கள் வ்யர்த்த$_2$மானவோபாதி வர்த்தமாநஶரீரமும் வ்யர்த்த$_2$ம் என்று கருத்து. "மே மஹத்$_3$ப$_4$யம்" :- இவை வ்யர்த்த$_2$மானவளவேயல்ல, தே$_3$ஶகாலஶரீரங்களிலும் இவற்றைப்பற்றி நின்று அநுஷ்டி$_2$க்கும் கர்மயோகா$_3$த்$_3$யுபாயப$_4$யம் வர்த்தியாநின்றது. ப$_4$யம் வர்த்திப்பானென் என்னில்?:- முன்பு தேவர்திருவடிகளை உபாயமாகப்பற்றி வர்த்திக்கையாலே தேவருடைய இரக்கமும் கெடும் என்று இவை ப$_4$யாவஹமாகாநின்றன. அநுகூலமானவை ப$_4$யஸ்த$_2$ாநமாவான் என்? என்னில் ஸ்வீகரித்த உபாயம் வேறொன்றை ஸஹியாமையாலே; முதலிலே "த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய" என்றவனிறே. "தமேவ" (கீ.15-2)என்றிறே ஶாஸ்த்ரவிதா$_4$நமும். "மாமேகம்" என்றிறே ஶரண்யனுடைய வாக்யமும். மஹத்$_3$ப$_4$யம் வர்த்ததே - "ப$_4$யாவஹே" என்கிற ஸம்ஸாரப$_4$யத்தளவன்று இந்த ப$_4$யம். விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தால் வந்த ப$_4$யத்தளவன்றிறே ஸாத$_4$நாந்தராநுஷ்ட$_2$ாநத்தால் வந்த ப$_4$யம் என்கை. விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தால்

வந்த ப$_4$யத்துக்கு ஈஶ்வரன் கருணையைப்பற்றலாம். அத்தையும் நழுவும்படி பண்ணுகிறதிறே ஸாத$_4$நாந்தரபரிக்$_3$ரஹம். "அச்யுத" - இப்படி ஸர்வோபாயஶூந்யராயிருப்பாரையும் நழுவ விடாத ஸ்வபா$_4$வத்தாலேயிறே தேவருக்கு அச்யுதன் என்று திருநாமம் உண்டாய்த்து. "யஸ்மாத் ப்ராப்தா ந ச்யவந்தே ஸோச்யுத:" என்றிறே திருநாமத்துக்கு நிர்வாஹம். " த்$_3$வாரகாநிலயாச்யுத" என்று தேவரை விஶ்வஸித்துக் கையைவிட்டவளை அத்$_3$ஶையில் விடாதவரிறே தேவர். "த்வத்ப்ரஸாதா$_3$ந்மயாச்யுத" என்று சொல்லக்கடவதிறே. ஸர்வஸங்க்$_3$ரஹபக்ஷத்தில் "நமஸ்தே" என்கிற பத$_3$த்துக்கு ஶேஷமாகக்கடவது. அந்த ப்ரபத$_3$நமும் உபாயாந்தரநிவ்ருத்திபூர்வக-மாகையாலே என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை இஶ்ஶ்லோகத்துக்கு வ்யாக்$_2$யாநம் இட்டருளினது.

இதில தே$_3$ஶவாஸாதி$_3$களே ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்த்யுபாயமாகவும், அந்த தே$_3$ஶவாஸாதி$_3$த$_4$ர்மங்களுக் கெல்லாம் ப்ரதா$_4$நஸாத$_4$நமாக கர்மேந்த்$_3$ரியாதி$_3$ ஸம்பத்தையுடைய ஶரீரஸாமாந்யத்தை "ஶரீர" ஶப்$_3$த$_3$ம் சொல்லுகிறதாகவுமிறே அருளிச்செய்தது. [அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பா$_4$விக்க வேணும்] என்கிற இது, பா$_4$க$_3$வதப்$_3$ராஹ்மணஜந்மத்துக்கு "ஸர்வேஷாம் ஏவ வர்ணாநாம் ப்$_3$ராஹ்மண: பரமோ கு$_3$ரு:" என்கிறபடியே அவரவர்ணுதி$_3$ப$_4$க$_3$வதாநுவர்த்தந-விரோதி$_4$யான ஶேஷித்வம் ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே, அந்த பா$_4$க$_3$வதாநுவர்த்தநத்துக்கு அநுகூலமான நைச்யத்தை, ஜந்மஸித்$_3$த$_4$நைச்யத்தையுடையரான பா$_4$க$_3$வதஶ்வபசாதி$_3$கள் செய்கிறது கண்டு அவர்களை அநுகரித்துக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகையாகிற தோ$_3$ஷத்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள்; அதுவும் அநுபபந்நம். எங்ஙனே என்னில்:-

மூலத்தில் [ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம்] என்கிறதற்கு (ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி) என்று அர்த்த$_2$மருளிச்செய்கையாலே, அந்த ஶேஷத்வம் பாரதந்த்ர்யயுக்த-மாகில அது ஶேஷிகளினுடைய போ$_4$க$_3$த்தை அழிக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே, ஶேஷிகளா-யிருக்குமவர்கள் தன்னை ஶேஷபூ$_4$தனுக்கி அடிமைகொள்ளும்போதோடு, ஶேஷியாக வைத்து அநுவர்த்திக்கும் போதோடு வாசியற அவர்களுக்கு போ$_4$க$_3$த்தைவிளைக்கைக்கே ஹேதுவான பாரதந்தர்யத்தோடே கூடின ஶேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே,

ப்$_3$ராஹ்மணபா$_4$க$_3$வதனுடைய ஜந்மம் அவனை ஶேஷியாய்வைத்து அநுவர்த்திக்கும்போதுமாத்ரம் அநுவர்த்திக்குமவர்களிடும் பூஜையெல்லாம் இடுவித்துக்கொண்டு 'நான் ஸ்வதந்தரனல்லேன், ஆசார்யபரதந்தரனுகையால் என்னால் செய்யலாவதில்லை' என்று பாரதந்தர்யம் கொண்டாடி இசைந்திருக்கைக்கு யோக்$_3$யமாய் ஶேஷபூதராய்நின்று அநுவர்த்திக்கைக்கு ஸ்வஜாதிஜ்ஞாநத்-தாலே ப்ரதிரோதி$_4$யாயிருக்கையாலேயும்;

ஶ்வபசாதி$_3$பா$_4$க$_3$வதஜந்மம், தன்னை ஶேஷபூ$_4$தனுய்வைத்து அடிமைகொள்ளும்போதுமாத்ரம் 'நான் தா$_3$ஸனன்றோ' என்று இசைந்தும், ஶேஷியாய்வைத்து அநுவர்த்திக்கப்புக்கால் 'நான் ஹீநவர்ணஜாதனன்றோ' என்று ஸ்வஜாதிஸ்மரணத்தாலே பாரதந்த்ர்யத்தில் கண் வையாதே இருய்த்து ஓடும்படியாயிருக்கையாலேயும்;

இரண்டு ஜந்மத்துக்கும் ஶேஷத்வாநுரூபநைச்யம் இல்லாமையாலேயும்;

ஶ்வபசாதி$_3$பா$_4$க$_3$வதர்களுடைய தே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்தௌ$_4$பாதி$_4$கநைச்யம் பூர்வவர்ணபா$_4$க$_3$வத-கர்த்ருக-அநுவர்த்தநத்துக்கு இசைந்திருக்கையாகிற பா$_4$க$_3$வதபாரதந்த்ர்யவிரோதி$_4$யாய், பூர்வ-வர்ணபா$_4$க$_3$வதாநுவர்த்தநத்துக்கு உறுப்பாகையாலே அநந்யார்ஹத்வவிரோதி$_4$யாய், பா$_4$க$_3$வதர்களான ஸ்வபா$_4$ர்யாபுத்ராதி$_3$களுடைய அநுவர்த்தநத்துக்கும் கோஸலகோ$_3$குலசரா-சராதி$_3$கள் போன்ற திர்யக்ஸ்தா$_2$வரபா$_4$க$_3$வதாநுவர்த்தநத்துக்கும் உடலல்லாமையாலே ஶேஷத்வாநநுரூபமாயிருக்கையாலேயும்;

ஸமஸ்தபா$_4$க$_3$வதாSநிரூபிதமாய், தே$_3$வதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தா$_2$வராத்மகதயா அவதீர்ணஸமஸ்த-பா$_4$க$_3$வதநிரூபிதமாய், பா$_4$க$_3$வதகர்த்ருகாநுவர்த்தநாதி$_3$களும், பா$_4$க$_3$வதகர்மகாநுவர்த்தநா-தி$_3$களும் ஆகிற ஸமஸ்தபா$_4$க$_3$வதாநுவர்த்தநாதி$_3$களுக்கும் அநுகூலமாய், யாவதா$_3$த்மபா$_4$வியா-யிருக்கும் நைச்யம் நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மபா$_4$க$_3$வதர்கள் இருவர்க்குமில்லாமையாலே, அவர்கள் அந்த நைச்யத்தை ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மாக உடையராயிருக்கிற விலக்ஷணஜந்மாக்கள், செய்கிறது கண்டு அத்தை அநுகரித்தே கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கையாலே, இப்படி பா$_4$க$_3$வதப்$_3$ராஹ்மணஶ்வபசஜந்மங்கள் இரண்டுக்கும் ஸாதா$_4$ரணமான நைச்யம் பா$_4$விக்கவேண்டுகையாகிற தோ$_3$ஷத்தை, [அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பா$_4$விக்க

வேணும்] என்கிறதாகக் கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே, வ்யாக்2யாநத்தில் [ப4ாக3வத]
ஶப்3த3த்தை நிக்ருஷ்டஜந்மப4ாக3வதமாத்ரபரமாகவும், [அநுவர்த்தந]ஶப்3த3த்தை தத்கர்மக-
அநுவர்த்தநமாத்ரபரமாகவும், மூலத்தில் [ஸ்வரூப]ஶப்3த3த்தை கேவலஶேஷத்வமாத்ரபரமாக-
வும், [நைச்ய]ஶப்3த3த்தை கர்மாதீ4நதே3ஹோபாதி4கஸ்வரூபாऽப்ராப்தநைச்யபரமாகவும்
கொண்டு யோஜிக்கை அத்யந்தம் அநுபபந்நமிறே.
ப4ாக3வதகர்மகஸ்வகர்த்ருகாநுவர்த்தநத்துக்கு இசைகைக்கன்றோ தாழ்ச்சிவேண்டுவது.
ப4ாக3வதகர்த்ருகஸ்வகர்மகாநுவர்த்தநத்துக்கு இசைகைக்கு மேன்மையேயன்றோ தேட்டமாவது
என்னில்:-

மேன்மையாலே இசைவுகில் அது ஸ்வரூபநாஶகமாமாகையாலே, அத்யந்தபாரதந்த்ர்யரூப-
நைச்யாநுஸந்த4ாநத்தால் இசைந்திருக்கிலிறே அந்த இசைவு ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாவது.
ஆகையாலே ப4ாக3வதகர்த்ருக-அநுவர்த்தநத்துக்கு கர்மீப4விக்குமவனுக்கும் நைச்யம் அவஶ்யா-
பேக்ஷிதமிறே. [அபக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு] என்கிறது, மிஶ்ரஸம்ப்ர-
தா3யநிஷ்ட2ுகிற ப்ரஷ்டாவினுலே அபக்ருஷ்டமாக ப்4ரமிக்கப்பட்டதாய், ப்3ராஹ்மண்யாதி3க-
ளால் வரும் அஹங்காரயோக்3யதையின்றிக்கே ஶ்வபசத்வாதி3ஜாதிப்ரயுக்தநைச்யத்தாலேயும்
உபாயாந்தராநதி4காரத்தாலேயும் ஶேஷத்வாநுகூலமாயிருக்கையாலே, வஸ்துத உத்க்ருஷ்டமா-
யிருக்கிற நிக்ருஷ்டப4ாக3வதஜந்மத்தைச்சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள்.

இதுவும் அநுபபந்நம். இதினுடைய வ்யாக்2யாநத்தில் (ஆபி4ஜாத்யாதி3களால் வரும்
அஹங்காரயோக்3யதையன்றிக்கே ஶேஷத்வாநுகூலமாயிருக்கையாலே) என்று 'ஆதி'ஶப்3த3-
க4டிதமாயருளிச்செய்கையாலே, இந்த 'ஆதி3'ஶப்3த3ம் வேத3ாத்4யயநாதி3முக2த்தாலே ப4க3வல்-
லாப4ஹேதுவாகையாலே, "ப்3ராஹ்மணக்ஷத்ரியவைஶ்யஶூத்3ராஸ்தேஷாம் பூர்வபூர்வோ ஜந்மத:
ஶ்ரேயாந்" என்றும், "ஸர்வேஷாமேவ வர்ணநாம் ப்3ராஹ்மண: பரமோ கு3ரு:" என்றும் இத்யாதி3-
களாலே விரும்புகிற ஶாஸ்த்ரங்களின் கருத்தறியாதோர்க்கு ப்3ராஹ்மண்யம் அஹங்காரஹேது-
வாகிருப்போலே, "விஷ்ணுப4க்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாத4ம:", "விப்ராத்3விஷட்3கு3ண-
யுதாத3ரவிந்த3நாப4பாத3ாரவிந்த3விமுக2ாத் ஶ்வபசம் வரிஷ்ட2ம் மந்யே" என்றும், "சண்ட3ா-
ளோபி பு3தை4ஶ்ஶ்லாக்4யோ ந வேத3ாட்4யோऽபி நாஸ்திக:", "ஊனமாயினகள்செய்யும்
ஊனகாரகர்களேலும்", "இழிகுலத்தவர்களேலும்", "சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும்" இத்யாதி3-
யாலே. விஷ்ணுப4க்திவிஹீநப்3ராஹ்மண்யாதி3களை நிந்தி3த்தும் தத்3யுக்தஶ்வபசாதி3களை
ஶ்லாகி4க்கும் விஶேஷஶாஸ்த்ரங்களில் விஷ்ணுப4க்தியின் வைப4வத்தை அறிவிக்கைக் காக
விஷ்ணுப4க்தனை ஶ்வபசனையும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாகவும், தத்3விஹீநனை த்3விஜனையும்
கூட ஸர்வாத4மனாகவும் சொல்லுகிற விஶேஷவசநங்களின் கருத்தறியாதார்க்கு ஶ்வபசா-
தி3நிக்ருஷ்டஜந்மமாகிற அநாபி4ஜாத்யமும் அஹங்காரஹேதுவாகக் குறையில்லாமையாலே
அதுமுதலான மற்றும் அஹங்காரஹேதுக்கள் எல்லாவற்றையும் சொல்லுகையாலேயும்;
ஆபி4ஜாத்யம் தானும் உத்தமகுலோத்3ப4வத்வமாகையாலே உத்தமத்வம்தான் ப4க3வத்-
ஸம்ப3ந்த4ாநுகூலத்வரூபமாகையாலே குத்3ருஷ்டிகள் தங்களுடைய த3ர்ஶநரீத்யா ஶ்வபசாதி3-
நிக்ருஷ்டஜந்மமெல்லாம் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூலமாகையாலே நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட-
ஜந்மங்கள் இரண்டும் 'ஆபி4ஜாத்ய'ஶப்3த3ார்த்த2மாகக் குறையில்லாமையாலேயும்;
கர்மாதீ4நகு3ணவிகாரவத்3தே3ஹஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4கத்வமே அஹங்காரயோக்3யதையாகை-
யாலேயும்; ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின ஶ்வபசாதி3நிக்ருஷ்டஜந்மம் கர்மோபாதி4கவர்ண-
சதுஷ்டயநிரூபிதநைச்யத்தாலே அப4ாக3வதஶூத்3ராத்3யநுவர்த்தநஹேதுவாகையாலேயும்;
அகிஞ்சநாதி4காரமாய், ஸுகரமுமாய், க்ஷணமாத்ரஸாத்4யமுமாயிருந்துள்ள ஸ்வகீயஸ்வீகாரமா-
கிற ப்ரபத்திரூபகர்மாதி3ஸாத4நாந்தராதி4க்ருதத்ரைவர்ணிகாஸுலப4ஸாத4நாந்தரத்திலும்,
தே3ஶவாஸாதி3ஸாத4நாந்தரத்திலும் அப4க்ஷ்யப4க்ஷணாதி3களிலும் மூட்டி அநந்யோபாயோபேய-
த்வங்களைக் குலைக்குமதாயிருக்கையாலேயும்;
கர்மோபாதி4கமாகையாலே கர்மநிவ்ருத்தி உண்டாம்போது நிவ்ருத்தமாய்விடுமதாகையாலே,
முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யமுமாயிருக்கையாலே அது ஶேஷத்வாநுகூலமல்லாமையாலேயும்;
அந்த நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்களாகிற ஆபி4ஜாத்யாதி3களும், தத3வலம்பி3யாக உண்டாம்
அஹங்காரத்துக்கு யோக்3யதையாகிற கர்மாதீ4நகு3ணவிகாரவத்3தே3ஹஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4க-

த்வமும் இல்லாதது, கர்மாதீ4நநிகி2லவர்ணாஶ்ரமாத்3யுபமர்தியாய், ப4க3வந்நிர்ஹேதுகக்ருபா-வர்த்தி4தஸ்வரூபஜ்ஞாநோபாதி4கமாய், நிகி2லகர்மபாஶவிநிர்மோகஹேதுவாய், ப4க3வத3பி4மதி-விஶேஷவிஷயதாரூப-ஆத்மஸத்தாலாப4ாத்மகமாய், "தச்ச்2ரேஷ்ட2ம் ஜந்ம" என்றும், "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்றும், "செற்றத்தின் வயிற்றில் சிறுகுட்டி பிறந்தால்" என்றும், "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து" என்றும், "தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறக்குமது" என்றும், "வித்3யை தாயாகப்பெற்று" என்றும், "குலப்ரதீ3பஸ்வாஸீத் ஸ யாமுநமுநே: வம்ஶ்ய:பராங்குஶமுநேஸ்ஸ ச" என்றும், "நான் ஜ்ஞாநச்செருக்கிலே பிறந்தேன்" என்றும் பூர்வர்களால் அநுஸந்தி4க்கப்பட்ட ஜ்ஞாநஜந்மத்துக்கேயாகையாலே, அதுதானே, ரஹஸ்யகுத்3ருஷ்டிகளுக்கும் மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யநிஷ்ட2னுக்கும் பொதுவாகப்ரஶ்நம் பண்ணு-மவன் தே3ஹோபாதி4கஜந்மோத்கர்ஷாப4ாவவத்த்வேந ரூபேண அபக்ருஷ்டமாக நினைத்த ஶேஷத்வாநுகூலதயா வஸ்துத உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கும் ஜந்மமாகையாலே, கீழ் வாக்யங்க-ளெல்லாவற்றுக்கும் அநுரூபமாக, [அபக்ருஷ்டமாக ப்4ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு] என்கிறவித்தையும் அந்த ஜ்ஞாநஜந்மத்தையே சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின நிக்ருஷ்டஜந்மத்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகை அத்யந்தம் அநுபபந்நமிறே.

[இரண்டு தோ3ஷமுமில்லை] என்கிறவிது ஸாத4நாந்தராந்வயப்ரயுக்தப்4ரம்ஶஸம்பா4வனையால் வரும் ப4யஜநகத்வமும் ஸ்வரூபப்ராப்தநைச்யம் பா4விக்கவேண்டுகையும் ஆகிற தோ3ஷங்கள் இரண்டும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின ஶ்வபசாதி3நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கில்லை என்னு-மர்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறதாகக்கொண்டார்கள். அதுவும் அநுபபந்நம்;–

அநந்யோபாயத்வப்4ரம்ஶம் வருகைக்கு த்ரைவர்ணிகாதி4காரமான ஸாத4நாந்தராந்வயமே வேணும் என்கிற நிர்ப3ந்த4மில்லாமையாலே ஸர்வாதி4காரஸாத4நாந்தராந்வயப்ரயுக்தப்4ரம்ஶ-ஸம்பா3வனையால்வரும் ப4யஜநகத்வம் நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கும் உண்டாகையாலேயும்;
ஸ்வபா4ார்யாபுத்ரதிர்யக்ஸ்தா2வரபா4கவதாபேக்ஷயா நைச்யம் அஜ்ஜந்மத்துக்கும் பா4வித்துக் கொள்ள வேண்டுகையாலே பூர்வவர்ண்யபேக்ஷயா உண்டான நைச்யம் கர்மாதீ4நமாய்க் கொண்டு அபா4க3வதநிரூபிதமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயிருக்கை-யாலேயும்;
ஜ்ஞாநஜந்மத்துக்கே அநுஷ்டா2நபர்யந்தகாஷ்டா2பந்ந-ஆகாரத்ரயஜ்ஞாநோபாதி4கமாயிருக்-கையாலே, உபாயாந்தராந்வயத்தால் வரும் ப்4ரம்ஶஸம்பா4வனையும், நைச்யம் பா4விக்கவேண்டு-கையும் ஆகிற தோ3ஷமில்லாததாகையாலே, அந்த ஜ்ஞாநஜந்மத்தினுடைய அந்த தோ3ஷமில்லா-மையையே [இவ்விரண்டு தோ3ஷமுமில்லை] என்கிற வாக்யம் சொல்லுகிறது என்கையே உசிதமாகையாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு இவ்விரண்டு தோ3ஷமுமில்லை என்னுமர்த்த2த்தைச்சொல்லுகிறது என்கையாகையாலே{?என்கை} அநுபபந்நமிறே. [நைச்யம் ஜந்மஸித்3த4ம்] என்கிறவிது ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் நிக்ருஷ்டஜந்மவான்-களான பா4க3வதர்க்கு ஜந்மஸித்3த4ம் என்னுமர்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள். அதுவும் அநுபந்நம். எங்ஙனே என்னில்:-
திர்யக்ஸ்தா2வராதி3பா4க3வதாபேக்ஷயா நைச்யம் அவர்களுக்கு ஜந்மஸித்3த4மாகக் காணமை-யாலேயும்,
அவர்க்கு உண்டான நைச்யமும் மாதாபிதாக்கள் செய்கிறதுகண்டு பா4வித்துக் கற்றுக் கொண்டதேயாகையாலே, ஜந்மஸித்3த4மல்லாமையாலேயும்;
அதுதானும் அபா4க3வதாநுவர்த்தநத்துக்கும் உடலாகையாலேயும்;
ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் ஜ்ஞாநஜந்மாவுக்கே ஜந்மஸித்3த4மாகையாலே, அந்த ஜ்ஞாந-ஜந்மத்துக்கு அந்த நைச்யம் ஜந்மஸித்3த4ம் என்னுமர்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறது என்று கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு அது ஜந்மஸித்3த4ம் என்கையைச் சொல்லுகிறது அவ்வாக்யம் என்கை அநுபபந்நமிறே.

[உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம்] என்கிற வாக்யம் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின

நிக்ருஷ்டஜந்மம் அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூடின உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தைப்பற்ற ஶ்ரேஷ்ட2ம் என்று சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள்; அதுவும் அநுபபந்நம்.
கீழ்ச்சொன்னபடியே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடேகூடின உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களிரண்டும் ஸதோ3ஷங்களுமாய், அந்த உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற ஜ்ஞாநஜந்மமே நிர்தோ3ஷமுமாயிருக்கையாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம் காஷ்ட2ாபந்நப4க்திரூபமாகப் பெருமையாலே, கர்மாதீ4நதே3ஹஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4கஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் குறியழியாதிருக்கிற {?அ}விலக்ஷணஜந்மத்தைப்பற்ற விலக்ஷணஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ட2ம் என்னுமர்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே, இவ்வாக்யம் விலக்ஷணஜந்மங்களில் ஒன்றுக்கு ஶ்ரைஷ்ட்2யம் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகை அநுபபந்நமிறே.

"ஶ்வபசோऽபி" என்கிற ஶ்லோகத்தை வைஷ்ணவத்3விஜாபேக்ஷயா வைஷ்ணவஶ்வபசனுக்கு ஆதி4க்யம் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள்; அதுவும் அநுபபந்நம்.
வர்ணாஶ்ரமங்களில் சரக்கறுத்து ப4க்திரூபாபந்நப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தை ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷாதி3நைரபேக்ஷ்யேண உத்கர்ஷஹேதுவாகச் சொல்லுகிற இஶ்ஶ்லோகம் ஆர்த்த2மாக வந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுரூபஜந்மத்தினுடைய ஶ்ரைஷ்ட்2யத்தையும் தத்3விரோதி4ஜந்மத்தினுடைய அபக்ருஷ்டத்வத்தையும் சொல்கிறதாக வ்யாக்2யாநத்தில் அருளிச்செய்கையாலே, கீழ்ச்சொன்னபடியே உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களிரண்டும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்4தவிரோதி4யாய், ஜ்ஞாநஜந்மமே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுரூபமாயிருக்கையாலே, அவிலக்ஷணஜந்மங்களைப்பற்ற விலக்ஷணஜந்மம் ஶ்ரேஷ்ட2ம் என்னுமர்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகை உசிதமாகையாலே, அவிலக்ஷணஜந்மங்களில் ஒன்றை ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூலமாகவும், ஒன்றை தத்ப்ரதிகூலமாகவும் கொண்டு அதுகளுக்கு உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களைச் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகை அநுபபந்நமிறே.

இஶ்ஶ்லோகத்துக்கு அஸ்மத்பரமாசார்யர் விஸ்தரேண அருளிச்செய்திருக்கும் வ்யாக்2யாநத்திலே இவ்வர்த்த2த்தை விஸ்தரேண கண்டுகொள்வது. அதில் ப்ரதிபக்ஷப்ரதிக்ஷேபஸமயத்தில் அருளிச்செய்த ப்ரத4ாநதோ3ஷங்களுக்கு ஸங்க்3ரஹமானஶ்லோகம்:-
"ஹேதுர்ப4க்தாதிவ்ருத்தேரதிஶயஜநநே ஜாதிஸாபேக்ஷதாயா: ப4க்தேரம்ஹஸ்ஸஹத்வே பதநப4யப4விப்ரேஷ்யதாஹங்க்ருதீநாம் । பூர்வவ்யாக்2யாவிருத்3த4ாப்யநுபத3விஹிதஸ்வார்யதௌஸீஸமாதே4ராதி4ர்நைஷாஷ்டதோ3ஷாமஹத இஹ மதாதை3ஹிகோத்கர்ஷஸித்3தி4:" என்று.
இதுக்கர்த்த2ம் :-
மஹதோ தை3ஹிகோத்கர்ஷஸித்3தி4: = மஹாப4ாக3வதனுக்கு தே3ஹோபாதி4கமாய்வரும் உத்கர்ஷமானது, ப4க்தாதிவ்ருத்தேர்ஹேது: = ப4ாக3வதவிஷயத்தில் பண்ணும் ஜந்மநிரூபணத்3யபசாரத்துக்கு ஹேதுவாயும், அதிஶயஜநநே ப4க்தேர்ஜாதிஸாபேக்ஷதாயா ஹேது: = ப4க3வத்3ப4க்தியானது ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கு ஸர்வோத்கர்ஷத்தை உண்டாக்குமளவில் அது ஸஹகாரிதயா ஜந்மஸாபேக்ஷமாகையாகிற தோ3ஷத்துக்கு ஹேதுவாயும், ப4க்தேரம்ஹஸ்ஸஹத்வே ஹேது: = அந்த ப4க்தியினுடைய து3ர்ஜாதிதோ3ஷஸஹத்வமாகிற தோ3ஷத்துக்கு ஹேதுவாயும், பதநப4யப4விப்ரேஷ்யதாஹங்க்ருதீநாம் ஹேது: = ஸாத்4யாந்தரஸாத4நாந்தரங்களில் அந்வயத்தால் வரும் பதநப4யத்துக்கு ஹேதுவாயும், ஸம்ஸாரிஶேஷத்வத்துக்கு ஹேதுவாயும், ஆபி4ஜாத்யாதி3களால் வரும் அஹங்காரத்துக்கு ஹேதுவாயும், பூர்வவ்யாக்2யாவிருத்3த4ாபி = இஶ்ஶ்லோகத்துக்கு வ்யாக்2யாநத்தில் (ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மே உத்கர்ஷஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே) என்று ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தை நிரபேக்ஷோத்கர்ஷஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதாக அருளிச்செய்திருக்கையாலே அந்த ப4க3வத்ப4க்த்யுத்கர்ஷாபாத3கமாமளவில் நிக்ருஷ்டஜாதிஸாபேக்ஷம் என்று சொல்லுகை அந்த வ்யாக்2யாநத்துக்கு விருத்3த4மாகையாலேயும்; அநுபத3விஹிதஸ்வார்யதௌஸீஸமாதே4ராதி4: = இஶ்ஶ்லோகத்தைக்கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்த2த்துக்கு மூலத்தில் ப்ரமாணமாகக்காட்டி உடனேடே சில வாக்யத்துக்குப் பின்பு [இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபு3த்3தி4யும் ஆதி4க்யபு3த்3தி4யும் நடக்கவேணும்] (வா.222) என்று கீழெல்லாம் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்ட ஜந்மத்தையுடையவர்களை, த்ரைவர்ணிகனை ஆசார்யனுக்கு அவர்கள் வஸ்துதஸ்துல்யரன்றேயாகிலும், ஆசார்யவசநமடியாக அவர்களுக்கு

துல்யராக எண்ணக்கடவன் என்று அருளிச்செய்கையாலே, அந்த த்ரைவர்ணிகனை ஆசார்யனோடே ஸாம்யாத்4யவஸாயத்துக்கு அவர்களுடைய நிக்ருஷ்டஜந்மப்ரயுக்த-உத்கர்ஷாவிக4டகமாயுமிருந்து கொண்டு, அஷ்டதே3ாஷா = அஷ்டவித4ப்ரத4ாநதே3ாஷங்களையுடையதாகாநிற்கிறது; ஆகையாலே, ஏஷா = இந்த ப4ாக3வதனுடைய தே3ஹோபாதி4கோத்கர்ஷமானது, இஹ = மூலத்தில் விலக்ஷணஜந்மஶ்ரைஷ்ட்2யத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் காட்டப்பட்ட இஶ்ஶ்லோகத்திலே; ந மதா = ஆசார்யாபி4மதமாகக்கடவதன்று என்று.

இதில் ப4ாக3வதனுக்கு தே3ஹோபாதி4கோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் உண்டு என்னில் அது ஜந்மநிரூபணாதி3ப4ாக3வதாபசாரஹேதுவாம்படி எங்ஙனே என்னில் - ஜந்மநிரூபணமாவது, ப4ாக3வதர்களுடைய ஜந்மத்தை நிகர்ஷபு3த்3த்4யா சிந்திக்கையேயிறே; அது ப4ாக3வதர்களுடைய ப்3ராஹ்மண்யாதி3களை ஶ்ரேஷ்ட2மாகவும், ஶ்வபசத்வாதி3களை அபக்ருஷ்டமாகவும் கொண்டு, ப்3ராஹ்மணப4ாக3வதன் உத்க்ருஷ்டன் என்றும், ப4ாகவதஶ்வபசன் அபக்ருஷ்டன் என்றும் நிரூபிக்குமளவில் ஸித்3தி4க்கிறப்போலே, ப4ாக3வதர்களுடைய ஶ்வபசத்வாதி3களை உத்க்ருஷ்டமாகவும், ப்3ராஹ்மண்யாதி3களை அபக்ருஷ்டமாகவும் கொண்டு, ஶ்வபசப4ாக3வதன் உத்க்ருஷ்டன் என்றும், ப்3ராஹ்மணப4ாக3வதன் அபக்ருஷ்டன் என்றும் நிரூபிக்குமளவிலும், அந்த ஜந்மநிரூபணம் பண்ணினதாய்விடும். இவ்வளவே விஶேஷம் - ஒருபடியில் ஶ்வபசாதி3ப4ாக3வதவிஷயத்தில் ஜந்மநிரூபணமும், மற்றபடியில் ப்3ராஹ்மணாதி3ப4ாக3வதவிஷயத்தில் ஜந்மநிரூபணமும். நநு, ஶ்வபசாதி3ப4ாக3வதவிஷயத்தில் நிகர்ஷசிந்தை பண்ணில்மாத்ரமன்றோ ஜந்மநிரூபணரூபப4ாக3வதாபசாரம் வருவது; ப்3ராஹ்மணாதி3ப4ாக3வதவிஷயத்தில் நிகர்ஷசிந்தை வஸ்துயாதா2த்ம்யஜ்ஞாநரூபமாகையாலே அது அபசாரத்தில் அந்தர்ப4வியாது என்னில்: -

(1) ஶாஸ்த்ரங்களில் அங்ஙன் ஒருவிஶேஷம் காணாமையாலேயும்;

(2) "யத்3யப்யத்ராபி4ஜாயந்தே யோகி3நஸ்ஸர்வயோநிஷு । ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாத2ாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதி3கம்" என்று வைஷ்ணவர்களெல்லாருடையவும் ஜந்மாதி3கள் நிரூபிக்கலாகாது என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலேயும்;

(3) எம்பெருமானுடைய தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹங்களில், ஸ்வர்ணவிக்3ரஹம் ஶ்ரேஷ்ட2ம் என்றும், தாம்ரவிக்3ரஹம் அபக்ருஷ்டம் என்றும் கொள்ளிலும் தத்3விபரீதமாகக்கொள்ளிலும், உபாதா3நநிரூபணம் அவிஶிஷ்டமாக உண்டாகிறப்போலே, ப4ாக3வதர்களுடைய நிக்ருஷ்டஜந்மத்தை உத்க்ருஷ்டம் என்றும், உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை நிக்ருஷ்டம் என்றும் கொள்ளிலும் ஜந்மநிரூபணம் பண்ணினதாகக்கடவதிறே.

நநு, தன்னிற்காட்டில் ஜந்மாதி3களாலே சில ப4ாக3வதரை அபக்ருஷ்டராக நினைத்தாலன்றோ அபசாரமாவது, ப4ாக3வதர்களெல்லாரையும் தன்னில் அதி4கராகவும், அவர்க்குள்ளே ஒருவர்க்கொருவர் ஜந்மாதி3களாலே ந்யூநாதி4க்யங்களையுடையராகவும் நிரூபிக்கில், அது அபி4மாநமூலகமன்றிக்கே அவ்வவர்களுடைய அதி4காராநுகு3ணமாக அவர்கள்விஷயத்தில் அநுவர்த்தநாதி3களைப் பண்ணுகைக்காகப் பண்ணும் பரீக்ஷாரூபமாகையாலே அது அபசாரமாமோ என்னில்:-

[இவர்கள்பக்கல் ஆசார்யஸாம்யபு3த்3தி4 நடக்கவேணும்; இப்படி நினையாதொழிகையும் அபசாரம்] (வா.222, 224, 225) என்று அருளிச்செய்கையாலே ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களையெல்லாம் ஆசார்யனோடே ஒரு கோவையாக்கி தத்ஸமராக நினைக்கவேணும்; அப்படிச்செய்யாதே அவர்களில் சிலரைக்குறைய நினைக்கை அபசாரம் என்று அருளிச்செய்கையாலே அதுவும் அபசாரமாகக் கடவது.

அங்கு நிக்ருஷ்டஜந்மப4ாக3வதர்களையே அன்றோ ஆசார்யதுல்யராக நினைக்கவேணும் என்று சொன்னது என்னில்:- அப்போது [அதாவது ஆசார்யதுல்யரென்றும், ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலும் ஈஶ்வரனிலும் அதி4கர் என்றும் நினைக்கை] (வா.223) என்று தத்3விவரணவாக்யத்தில், ஸம்ஸாரிகளிலும் உத்க்ருஷ்டவர்ணப4ாக3வதர்களிலும் தன்னிலும் ஈஶ்வரனிலும் அதி4கர் என்று நினைக்கை என்று அருளிச்செய்யவேணுமிறே. உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களிலும்

பரமப$_4$ாக$_3$வதர் உளராயிருக்க, உத்க்ருஷ்டவர்ணப$_4$ாக$_3$வதர்களெல்லாம் ஸம்ஸாரிகளில் அந்தர்பூ$_4$தர் என்கை ஆக்$_3$ரஹக்ருதமாமிறே.

நநு, யுஷ்மத்பக்ஷத்தில், ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலும் ஈஶ்வரனிலும் அவிலக்ஷணஶ்ரீவைஷ்வர்களிலும் அதி$_4$கர் என்று நினைக்கை என்று வாக்யப்ரயோக$_3$ம் இல்லாமை விரோதி$_4$யாதோ என்னில் :- அவிலக்ஷணரெல்லாம் ப$_4$ாக$_3$வதஜந்மநிரூபணபரராய்த்திரியுமவர்களாகையாலே, அந்த அவிலக்ஷணத்வாவஸ்தை$_2$ ஸம்ஸாராந்தர்பூ$_4$தமாகையாலே, விரோதி$_4$யாதாகையாலே, யத$_2$ாஶ்ருதம் உபபந்நமாம். அப்படி யுஷ்மந்மதத்தில் யத$_2$ாஶ்ருதம் உபபந்நமாகாமையாலே பூர்வோக்தப்ரகாரத்தாலேயே வாக்யஶைலீ ஆவஶ்யகமிறே. அப்படி அருளிச்செய்யாமையாலே, [இவர்கள்பக்கல்] (வா.222) என்கிற ஶப்$_3$த$_3$ம் ப$_4$ாக$_3$வதர்களெல்லாரையும் சொல்லுகிறது என்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$மிறே.

நநு, கீழ் உத்க்ருஷ்டவர்ணப$_4$ாக$_3$வதாபேக்ஷயா நிக்ருஷ்டஜந்மப$_4$ாக$_3$வதனுக்கு ஶ்ரைஷ்ட்$_2$யம் ஸமர்த்தி$_2$தமாகையாலே, நிக்ருஷ்டஜந்மப$_4$ாக$_3$வதரை உத்க்ருஷ்டஜந்மப$_4$ாக$_3$வதாபேக்ஷயா அதி$_4$கர் என்று நினைக்கவேணும் என்று தனியே விதி$_4$க்கவேண்டாவாகையாலே அத்தையும்கூட அவ்வாக்யத்தில் அருளிச்செய்யாதொழிந்ததாகையாலே, அதுவும் அவ்விடத்தில் ஸித்$_3$த$_4$ம் என்னில்:- அதுவும் அநுபபந்நம்.
ஆசார்யனோடு ஒரு விஷயத்தையும் ஸமபு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணுகை அயுக்தமாயிருக்க, ஆசார்யஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$க்கு அடியேது என்னும் ஆகாங்க்ஷையில் அருளிச்செய்த [ஆசார்யஸாம்யத்துக்கு அடி ஆசார்யவசநம்] (வா.224) என்கிறவாக்யத்தில் வ்யாக்$_2$யாநத்தில் (ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால், நம்மைக்கண்டாப்போலே காண் என்று உபதே$_3$ஶஸமயத்தில் ஆசார்யன் அருளிச்செய்த வசநம்) என்று ஆசார்யவசநப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்யுமிடத்தில், நிக்ருஷ்டஜந்மப$_4$ாக$_3$வதர்களைக்கண்டால் என்னாதே (ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால்) என்று பொதுவாக அருளிச்செய்கையாலே, ப$_4$ாக$_3$வதர்களெல்லாரையும் ஆசார்யதுல்யராகவே நினைக்கவேணுமாகையாலே, அப்படி நினையாதே ஒருவரைக் குறையநினைக்கை அபசாரமாகத்தட்டில்லையிறே. (ஶ்ரீவைஷ்ணவர்)ஶப்$_3$த$_3$மும் ப$_4$ாக$_3$வதர்களான நிக்ருஷ்டஜந்மாக்களையே சொல்லுகிறது என்னில், அதுவும் ஆக்$_3$ரஹக்ருதமாமித்தனை. "ஏகாந்தீ வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்யோ நைவ க்$_3$ராமகுலாதி$_3$பி$_4$: । விஷ்ணுநா வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்யஸ்தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி" என்றும், "நத்$_3$யாஸ்தஸ்யைவ நாமாநி ப்ரவிஷ்டாயா யத$_2$ார்ணவம் । ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ்தத$_2$ா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸார்வாத்மநா ப$_4$க$_3$வத்ப்ரபந்நனாய், அத்தால் க்$_3$ராமகுலாதி$_3$களால் வரும் வ்யபதே$_3$ஶயோக்$_3$யதை நஶித்து விஷ்ணுஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையே நிரூபகமாக உடையராயிருப்பாரெல்லாரையும் (ஶ்ரீவைஷ்ணவர்)ஶப்$_3$த$_3$ம் சொல்லக்கடவதிறே.

ஆகையாலே, பரமைகாந்திகளில் ஜந்மமடியாகச் சிலரை உத்க்ருஷ்டராகவும், சிலரை அபக்ருஷ்டராகவும் நினைக்கை அபசாரமாகக்கடவது. ஆகையால், தன்னைக்காட்டில் குறைய நினைத்தாலே அபசாரமாவது; பிறரைக்காட்டில் குறையநினைக்கில் அபசாரமில்லை, என்கிற நியமமில்லை. ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரையும் ஆசார்யனோடு சேர்த்து ஒரு கோவையாக்கி எல்லாரையும் துல்யராக நினையாதொழிகை அபசாரம் என்னுமிடம் ஸுஸ்தி$_2$தமிறே.

நநு, நிந்த$_3$ார்த்த$_2$ம் அபகர்ஷசிந்தைபண்ணில் அன்றோ அபசாரமாவது, ஒரு ப$_4$ாக$_3$வதருடைய உத்கர்ஷசிந்தை பண்ணுகைக்காக உத்கர்ஷமெல்லாம் அபகர்ஷாவதி$_4$கமின்றிக்கே இராமையாலே, மற்றொரு ப$_4$ாக$_3$வதனுடைய அபகர்ஷத்தை அந்த உத்கர்ஷாவதி$_4$யாக நினைக்குமளவில் அது, ப$_4$ாக$_3$வதவைப$_4$வஜ்ஞாநோபயோகி$_3$யாய்க்கொண்டு உபாதே$_3$யமாயிருக்கையாலே அபசாரமாகமாட்டாது. என்போல என்னில், அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநசிந்தை, "அர்ச்சாவிஷ்ணௌஶிலாதீ$_3$ர்கு$_3$ருஷு ந ரமதிர்வைஷ்ணவே ஜாதிபு$_3$த்$_3$தி$_4$: விஷ்ணோர்வா வைஷ்ணவாநாம் கலிமலமத$_2$நே பாத$_3$தீர்த்தே$_2$ம்பு$_3$பு$_3$த்$_3$தி$_4$: । ஸித்$_3$தே$_4$ தந்நாமமந்த்ரே ஸகலகலுஷஹே ஶப்$_3$த$_3$ஸாமாந்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$: ஶ்ரீஶே ஸர்வேஶ்வரேஶே தத$_3$ரஸமதீ$_4$ர்யஸ்யவா நாரகீ ஸ:" என்றும், "விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரே து லோஹப$_4$ாவம் கரோதி ய: । யோ கு$_3$ரௌ மாநுஷம் ப$_4$ாவம்

உபெ₄ள நரகபாதிநௌ" என்றும் அத்யந்தஶாஸ்த்ரநிஷித்₃த₄மாயிருக்கச்செய்தேயும், "ந ஹ்யம்மயாநி தீர்த்த₂ாநி ந தே₃வா ம்ருச்சி₂லாமயா: । தே புநந்த்யுருகாலேந த₃ர்ஶநாதே₃வ ஸாத₄வ:" என்று இதிஹாஸஸமுச்சயத்தில் சொல்லுகிறபடியே ப₄ாக₃வதவைப₄வாநுஸந்த₄ாநார்த்த₂மாகப் பண்ணின உபாத₃ாநசிந்தை உபாதே₃யமாகக் காண்கிறதிறே. அது போலே இதுவும் இப்படியாகக் குறையில்லை என்னில், இதுவும் அநுபபந்நம்.

உத்கர்ஷமெல்லாம் அபகர்ஷாவதி₄கமாயிருந்ததேயாகிலும், ப₄ாக₃வதர்களுடைய உத்கர்ஷத்துக்கும், தன்னுடையவும், ஈஶ்வரனுடையவும், ஸம்ஸாரிகளுடையவும் அபகர்ஷம் அவதி₄யாமித்தனையல்லது, ப₄ாக₃வதர்களுக்கு ஓர் அபகர்ஷம் உண்டாகக்கொண்டு அத்தைச் சில ப₄ாக₃வதர்களுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதி₄யாக நினைக்கை அவர்கள்பக்கல் செய்யவேண்டும் ஸாம்யாநுஸந்த₄ாநத்துக்கு விருத்₃த₄மாகையாலே அநுபந்நமாகையாலேயும்;

"நஹ்யம்மயாநி" என்கிற ஶ்லோகமும், ப₄ாக₃வதர்களை அபேக்ஷித்து சேதநோஜ்ஜீவநமே ப்ரயோஜநமாக அர்ச்சாவதாரரூபியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஈஶ்வரனைக்குறைய நினைக்கைக்கும், அவனை அபேக்ஷித்து ப₄ாக₃வதர்களை அதி₄கராக நினைக்கைக்கும் ஹேது ஆஶ்ரிதர்க்கு வேண்டின படி முகங்கொடுத்துக் கலந்து பரிமாறுகையும் அவிலம்பே₃ந பவித்ரீகரணமுமாகிற கு₃ணவிஶேஷங்களுடைய ஸத்₃ப₄ாவா஽ஸத்₃ப₄ாவங்கள் என்று காட்டத்தொடங்கி,

"ந தே₃வா ம்ருச்சி₂லாமயா:" என்று நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரன் ஸர்வஸுலப₄னாய், தன்னைத்தாழவிட்டு வருமளவில், நிவாரகரில்லாமையாலே ம்ருச்சி₂லாஸஜாதீயனாய், அவதரித்தானேயாகிலும், ஆஶ்ரிதராயிருப்பார்க்கு வேண்டினபடி முகங்கொடாதே அந்த நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக, 'இதென்! இல்லையோ?' என்னும்படி தூஷ்ணீம்ப₄ாவத்தோடேயிருந்துவிடும்படி அவனை அபக்ருஷ்டனாக நினைக்கைக்கு அடியாகச்சொல்லி, அப்படியிருக்கையன்றிக்கே, வாய்திறந்து த்யாஜ்யோபாதே₃யங்களையும் உபதே₃ஶித்து கலந்துபரிமாறுமவர்களான ப₄ாக₃வதர்கள் அந்த ஈஶ்வரனைப்பற்ற விஶிஷ்டர் என்னுமர்த்த₂த்தை ஸ்தி₂ரீகரிக்கிறதித்தனையொழிய, 'விக்₃ரஹோபாத₃ாநத்₃ரவ்யம் இன்னதன்றே' என்று நிகர்ஷபு₃த்₃தி₄யாலே அத்தை சிந்திக்கையாகிற உபாத₃ாநநிரூபணத்தை அந்த ஶ்லோகம் பண்ணுமையாலேயும்;

அந்த ஶ்லோகத்தை உதா₃ஹரணமாக்கிக்கொண்டு, ப₄ாக₃வதர்களுடைய உத்கர்ஷசிந்தநார்த்த₂மாக மற்றொரு ப₄ாக₃வதனுடைய அபகர்ஷசிந்தநம் உபாதே₃யம் என்கை அநுசிதமிறே. அப்படிக்கொள்ளில் துல்யந்யாயத்தாலே உத்க்ருஷ்டவர்ணிகளான ப₄ாக₃வதர்களுடைய அதிஶயசிந்தநார்த்த₂மாக அபக்ருஷ்டஜந்மப₄ாக₃வதர்களுடைய அபகர்ஷசிந்தநமும் உபாதே₃யமாக ப்ரஸங்கி₃க்குமிறே.

நநு, தே₃ஹாத்மாபி₄மானிக்கும், ஆத்மஸ்வரூபம் கைபுகுந்திருக்கும் ருஷிகளுக்கும் பர்வதபரமாணுவோட்டைவாசிபோரும்; ருஷிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் அத்தனைவாசிபோரும்; ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் அத்தனை வாசிபோரும்; பெரியாழ்வார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் அத்தனை வாசிபோரும்; [இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே என்னும்படியாய்த்து ஆழ்வார்கள்நிலை. ஆழ்வார்கள் எல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்] என்றும், [உண்டபோது ஒருவார்த்தையும், உண்ணாதபோது ஒருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேர் உண்டிறே; அவர்களைச் சிரித்திருப்பார் ஒருவர் உண்டிறே] என்றும் ஜ்ஞாநத்தினுடைய ந்யூநாதி₄கப₄ாவத்தாலே ப₄ாக₃வதர்களில் தாரதம்யநிரூபணம் பண்ணிலும் ஜ்ஞாநநிரூபணமாகிற ப₄ாக₃வதாபசாரமின்றிக்கே ஒழிகிறாப்போலே, ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்களாலே ப₄ாக₃வதர்களில் தாரதம்யநிரூபணம் பண்ணிலும், ஜந்மநிரூபணமாகிற அபசாரம் வாராது என்னக்குறை என்? என்னில், இதுவும் அநுபபந்நம். கீழ்ச்சொன்னவிடங்களில் தாரதம்யநிரூபணமெல்லாம் ஜ்ஞாநோத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரயுக்தமன்றிறே. அப்படி ஜ்ஞாநோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் உண்டாகில், "ஆண்டாளுக்கு உண்டாகில் ஒப்பு" என்று ஆண்டாளை ஒப்பற்றவளாக அருளிச்செய்தாப்போலே, "உண்டோ பெரியாழ்வார்க்கு ஒப்பொருவர்"என்று பெரியாழ்வாரையும், அப்படியே "உண்டோ சடகோபர்க்கு ஒப்பொருவர்" என்று ஆழ்வாரையும் ஒப்பற்றவர்களாக அருளிச்செய்யக்கூடாதிறே.

பின்னை தாரதம்யநிரூபணம் என்கொண்டு என்னில்:-
I. ஸமஸ்தகல்யாணகு$_3$ணாத்மகனான ஸர்வேஶ்வரன் தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே சில சேதநரைத்தன்னுடைய புருஷோத்தமத்வகு$_3$ணத்திலே ஆழங்கால்படுத்தித்தனக்கு தி$_3$வ்ய-மஹிஷிகளாக்கிக்கொள்ளும்;
II.சிலரை வாத்ஸல்யஸௌஶீல்யஸௌலப்$_4$யாத்$_3$யாத்மகு$_3$ணங்களிலே ஆழங்கால்படுத்தித் தனக்கே அற்றுத்தீரும்படி பண்ணிக்கொண்டு யாவத$_3$ாத்மப$_4$ாவியாக ஸ்வவிஷயகு$_3$ணாநு-ப$_4$வகைங்கர்யைகநிஷ்ட$_2$ராக்கும்;
III. சிலரை ஸௌந்த$_3$ர்யஸௌகுமார்யாதி$_3$விக்$_3$ரஹகு$_3$ணங்களிலே ஆழங்கால்படுத்தி அஸ்த$_2$ாநே ப$_4$யஶங்கிகளாம்படி பண்ணி யாவாத$_3$ாத்மபா$_4$வி மங்க$_3$ளாஶாஸநபரராக்கும்;
IV. சிலரைத் தன்னுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமாகிற கு$_3$ணத்தில் ஆழங்கால்படுத்தி சரமபர்வ-நிஷ்ட$_2$ராக்கி யாவத$_3$ாத்மப$_4$ாவியாகத் தன்னடியார்க்கு ஆட்படுத்தும்.

அதில்,
I.புருஷோத்தமத்வத்திலே தோற்றவர்கள் தி$_3$வ்யமஹிஷிகள்,
II.ஆத்மகு$_3$ணங்களில் தோற்றவர்கள் மற்ற ஆழ்வார்கள்,
III. திருமேனியினுடைய கு$_3$ணங்களில் தோற்றவர் பெரியாழ்வார்,
IV. ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தில் தோற்றவர்கள் மது$_4$ரகவிப்ரப்$_4$ருதிகள். இதுவும் ஊற்றத்தைப்பற்ற. ஆக இப்படி அவ்வவர்கள் அகப்பட்ட துறைக்கீடாக அவ்வவர்களுக்கு வ்ருத்திதாரதம்யம் உண்டாகிறது. அத்தால் அவர்களுக்கு உண்டாம் தாரதம்யமூலகம் அவர்களுடைய தாரதம்ய-நிரூபணம். அந்த தாரதம்யம்தான் ஆஶ்ரயதோ$_3$ஷப்ரயுக்தமன்றிக்கே, ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயீகார-வைஷம்யப்ரயுக்தமாகையாலேயும்,
அந்த வைஷம்யம்தான் நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யப்ரகாஶகமாய்க்கொண்டு ஈஶ்வரனுக்கும் கு$_3$ணரூபமாயிருக்கையாலேயும்,
நிகர்ஷபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா ஜ்ஞாநாதி$_3$களை சிந்திக்கையாகிற அபசாராந்தர்க$_3$தமாகமாட்டாது. தே$_3$ஹோபாதி$_4$காபகர்ஷத்தாலே ஒரு ப$_4$ாக$_3$வதனுக்கு உத்கர்ஷமும், அது இல்லாமையாலே அபகர்ஷமும் சொல்லில், அந்த உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் ஆஶ்ரயதோ$_3$ஷமூலகமாகையாலே அது அபசாரமாமிறே. யத$_2$ாகத$_2$ஞ்சித் ஜந்மாபகர்ஷத்தாலே ஒரு ப$_4$ாக$_3$வதனை உத்க்ருஷ்டனாகவும், மற்றையவனை அபக்ருஷ்டனாகவும் கேவலாக்$_3$ரஹத்தாலே ஸ்த$_2$ாபிக்கப்பார்க்கில் மற்றபடியும் அப்படியே ஆகலாமாகையாலே இனி விராமமே ஶரணமாகக்கடவதிறே.

நநு, இப்படி ப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்குள்ளே தாரதம்யநிரூபணம் அபசாரமாகில், விலக்ஷண-ப$_4$ாக$_3$வதரை உத்க்ருஷ்டராகவும், அவிலக்ஷணப$_4$ாக$_3$வதரை அபக்ருஷ்டராகவும் சொல்லுகிற யுஷ்மத்பக்ஷத்தில் இவ்வபசாரப்ரஸங்க$_3$ம் வாராதோ என்னில்:-
விலக்ஷணவிஷயத்தில் தாரதம்யநிரூபணம் பண்ணுகையே அபசாரமாகையாலே வாராது. அவிலக்ஷணர்க்கு ஜாதிபோகாமையாலே, வஸ்துத: ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் அவர்களுக்கு உண்டிறே. அவர்களுக்கு ஜாதிபோகவில்லை என்கைக்கு ப்ரமாணமென் என்னில்:-
உத்க்ருஷ்டஜந்மவாநஹம், நிக்ருஷ்டஜந்மவாநஹம் என்று அவர்களுக்கு உண்டாம் ப்ரத்யக்ஷமே ப்ரமாணமிறே. அந்த ஜ்ஞாநமில்லாவிடில், ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்தில் அவர்கள் பண்ணும் தாரதம்யநிரூபணம் ஸம்ப$_4$வியாதிறே. நநு, விலக்ஷணராயிருப்பார்க்கும், ‘அஹம் ப்$_3$ராஹ்மண:, அஹம் ஸந்யாஸீ’ என்கிற ப்ரத்யயம் அவிஶிஷ்டமன்றோ. அதில்லாவிடில் அவ்வவர்களுடைய தனியன்களிலே கோ$_3$த்ராதி$_3$கள் க$_4$டகமாவானென் என்னில்:- வ்யாஸபுத்ரராயிருக்கிற ஶுகர், “விஷ்ணுத$_3$ாஸா வயம் யூயம் ப்$_3$ராஹ்மணா வர்ணத$_4$ர்மிண:” என்றும், “நாஹம் விப்ரோ ந ச நரபதிர்நாபி வைஶ்யோ ந ஶூத்$_3$ரோ நோ வா வர்ணீ ந ச க்$_3$ருஹபதிர் நோ வநஸ்தே$_2$ா யதிர்வா । கிந்து ஸ்ரீமத்$_3$பு$_4$வநப$_4$வநஸ்தி$_2$த்யபாயைகஹேதோர்லக்ஷ்மீப$_4$ர்த்துர் நரஹரிதநோ: த$_3$ாஸத$_3$ாஸஸ்ய த$_3$ாஸ:” என்றும் சொல்லுகையாலேயும்;

ப்$_4$ருகு$_3$வம்ஶத்திலே அவதீர்ணராய், ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே ஸகலார்த்த$_2$ங்களையும்

விஶத$_3$தரவிஶத$_3$தமமாக அறிந்து, "க்ருஷ்ணாநாம் வ்ரீஹீணாம்" என்கிற வாக்யத்தை ஒத்துச் சொல்லுவார்க்கும் எடுத்துக்கொடுக்கும்படி ஸகலவேத$_3$ங்களையும் அறிந்திருக்கிற திருமழிசை ஆழ்வாரும், "குலங்களாய ஈரிரண்டில் ஒன்றிலும் பிறந்திலேன், நலங்களாய நற்கலைகள் நாலிலும் நவின்றிலேன்" என்று ப்$_3$ராஹ்மண்யாதி$_3$வர்ணசதுஷ்டயத்தில் எனக்கு அந்வயமில்லாமையாலே, த்ரைவர்ணிகர்க்கே விஹிதமான வேத$_3$ங்களை அத்$_4$யயநம் பண்ணப் பெற்றிலேன் என்று அருளிச்செய்கையாலேயும்; விலக்ஷணராயிருப்பார்க்குத் தங்களிடத்தில் வர்ணாஶ்ரமாதி$_3$ப்ரத்யயமில்லை, கேவலம் "விஷ்ணுதா$_3$ஸா:" என்றும், "நரஹரிதநோர்தா$_3$ஸதா$_3$ஸஸ்ய தா$_3$ஸ:" என்றும், சரமபா$_4$கவததா$_3$ஸ்யபர்யந்தப$_4$க$_3$வத்$_3$தா$_3$ஸ்யமே 'அடியேன்' என்றவர்களுடைய அஹம்ப்ரத்யயவிஷயம் என்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$மிறே.

தனியன்களிலே கோ$_3$த்ராதி$_3$க$_4$டநம் லோகஸங்க்$_3$ரஹார்த்த$_2$மாகவும், மர்யாதா$_3$பாலநார்த்த$_2$மாகவும், ஶிஷ்யபரம்பரைகளுக்கு போ$_4$த்$_3$யதயா அநுஸந்தா$_4$நார்த்த$_2$மாகவுமிறே. பா$_4$க$_3$வதர்களுடைய பூர்வவ்ருத்தமெல்லாம் அநுஸந்தே$_4$யமாகக்கடவதிறே. ஆகையிறே தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாருடைய பூர்வவ்ருத்தங்களை அஸங்கோசேந கு$_3$ருபரம்பரையில் அருளிச்செய்தது. விலக்ஷணராயிருப்பார் தங்களுக்கு வர்ணாஶ்ரமங்களின்றிக்கே ஒழிகையாலே தங்களுக்கு வர்ணாஶ்ரமப்ரத்யயமின்றிக்கே ஒழிந்தாலும், நாட்டார்க்கு விலக்ஷணரிடத்தில் வர்ணாஶ்ரமப்$_4$ரமம் நடக்கையாலே, "ந பு$_3$த்$_3$தி$_4$பே$_4$த$_3$ம் ஜநயேத்" என்கிறபடியே அவர்களுடைய ப்ரதிபத்த்யநுகு$_3$ணமாக இவர்களும் வர்ணாஶ்ரமங்களை ஆசரியாவிடில், சிலர் நிந்தி$_3$த்தும், வர்ணாஶ்ரமாதிக்ரமமாத்ரத்துக்குச் சிலர் இவர்களுடைய அநுஷ்டா$_2$நத்தை ப்ரமாணமாக பரிக்$_3$ரஹித்தும் நஶித்துவிடுவர்களிறே. அது வாராமைக்காகவிறே விலக்ஷணர் வர்ணாஶ்ரமாதி$_3$களை ஆசரிப்பது. நநு, [பா$_4$க$_3$வதாபசாரம் தான் அநேகவித$_4$ம்; அதிலே ஒன்று அவர்கள் பக்கல் ஜந்மநிரூபணம்] என்று [பா$_4$க$_3$வத]ஶப்$_3$த$_3$வாச்யரான ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநமாகிற ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடையாரிடத்தில் ஜந்மநிரூபணம் பண்ணுகையே அபசாரமாக அருளிச்செய்கையாலே, அவிலக்ஷணரும் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடையராய்க்கொண்டு [பா$_4$க$_3$வத]ஶப்$_3$த$_3$வாச்யராயிருக்க, 'அவர்கள்விஷயத்தில் ஜந்மநிரூபணம் அபசாரமன்று' என்கை உபபந்நமோ என்னில்:- அங்கு [பா$_4$க$_3$வத]ஶப்$_3$த$_3$ம் ப$_4$க$_3$வதே$_3$கநிரூபணீயனைச் சொல்லுகிறதாகையால், ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தோடே வர்ணாஶ்ரமாதி$_3$களையும் உடையராய்ப் போரும் அவிலக்ஷணரை அந்த [பா$_4$க$_3$வத]ஶப்$_3$த$_3$ம் சொல்லாமையாலே விரோத$_4$மில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

"யதா$_2$ ப்ருத$_2$க்$_3$விதா$_4$ வர்ணா யதா$_2$ தத்ரைவ சாஶ்ரமா: । விவிக்தமதயஸ்தத்ர ததா$_2$ பா$_4$க$_3$வதா அபி" என்று, வர்ணாஶ்ரமங்கள் ஸ்வேதரவர்ணாஶ்ரமவிருத்$_3$த$_4$ங்களாய்க்கொண்டு பரஸ்பரவிலக்ஷணங்களாயிருக்குமாபோலே, அந்த வர்ணாஶ்ரமங்களையுடையானொரு புருஷனிடத்தில் ஜ்ஞாநவிஶேஷமூலகமாக உண்டாம் பா$_4$க$_3$வதத்வமும், ஸ்வேதரவர்ணாஶ்ரமவிரோதி$_4$யாய்க் கொண்டு ஸர்வவர்ணாஶ்ரமாதி$_3$விலக்ஷணமாயிருக்கையாலே, பா$_4$க$_3$வதர்கள் ஸர்வவிலக்ஷணர் என்று பா$_4$ரத்$_3$வாஜஸ்ம்ருதியில் சொல்லிற்றிறே. ஆகையால், அவிலக்ஷணரை அபக்ருஷ்டராகவும், விலக்ஷணரை உத்க்ருஷ்டராகவும் சொல்லுகை பா$_4$க$_3$வதாபசாரமாகாமையாலேயும், "யத்$_3$யப்யத்ராபி$_4$ஜாயந்தே யோகி$_3$நஸ்ஸர்வயோநிஷு" என்கிறபடியே ஸர்வஜாதியிலும் அவதீர்ணராய், ஸர்வாத்மநா ப$_4$க$_3$வத்ப்ரபந்நராயிருக்கும் பா$_4$க$_3$வதர்களுக்குள்ளே சிலரை ஜந்மத்தாலே உத்க்ருஷ்டராகவும், சிலரை அபக்ருஷ்டராகவும் சொல்லுகையே அபசாரமாகையாலேயும், பா$_4$க$_3$வதனுக்கு தே$_3$ஹோபாதி$_4$காபகர்ஷமுண்டு என்று கொள்ளுகை ஜந்மநிரூபணமாகிற பா$_4$க$_3$வதாபசாரஹேதுவாகக்கடவதிறே. அப்படியே பா$_4$க$_3$வதனுக்கு தே$_3$ஹோபாதி$_4$கோத்கர்ஷம் கொள்ளுகையும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியானது ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கு ஸர்வோத்கர்ஷாபாத$_3$கம். ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தி ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கு ஸர்வோத்கர்ஷாபாத$_3$கமாகையாவது, ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் உண்டான ப$_4$க்தி, க்ரமேண ஸ்வாவஸ்தா$_2$பே$_4$த$_3$த்தாலே ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கு ஸர்வவிதோ$_4$த்கர்ஷத்துக்கும் ப்ரயோஜகமாகை.

ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திக்கு இரண்டு அவஸ்தை$_2$யுண்டு. அதாவது, பூர்வவாவஸ்தை$_2$ என்றும்,

உத்தராவஸ்தை₂ என்றும். பூர்வம் ஜ்ஞாநாவஸ்தை₂, தது₃த்தரம் ப்ரேமாவஸ்தை₂. ப்ரேமாவஸ்த₂ாபந்நமான ஜ்ஞாநத்தையிறே ப₄க்தி என்கிறது. அந்த ஜ்ஞாநாவஸ்தை₂யில் த₃ஶவிதே₄த்கர்ஷங்களை க்ரமேண உண்டாக்கும்; ப்ரேமாவஸ்தை₂யில் த்₃விவிதே₄த்கர்ஷத்தை உண்டாக்கும். த₃ஶவிதே₄த்கர்ஷங்களாவன:– "அத்₃வேஷஶ்சாநுகூலஶ்ச தி₃வ்யநாமத₄ரஸ்தத₂ா। சக்ராங்கீ மந்த்ரபாட₂ீ ச வைஷ்ணவஶ்ச தத:பரம் ।। ஶ்ரீவைஷ்ணவ இதி க்₂யாத: ப்ரபந்நஸ்தத₃நந்தரம் । ஏகாந்தீ பரமைகாந்தீ த₃ஶைதே வைஷ்ணவாஸ்ம்ருதா:" என்கிற த₃ஶவித₄வைஷ்ணவத்வங்கள். இவையெல்லாம் பூர்வபூர்வாபேக்ஷயா உத்தரோத்தரம் ஶ்ரேஷ்ட₂ங்களாயிருக்கும்.

இதில் அத்₃வேஷத்வமாவது:– "ஹரிம் லோகநியந்தாரம் வைஷ்ணவாந் லோகபாவநாந் ।த்₃ருஷ்ட்வா ந த்₃வேஷ்டி யோ மர்த்யஸ்ஸோத்₃வேஷ: பரிகீர்த்தித:" என்கிறபடியே, ப₄க₃வத்₃ப₄ாக₃வதவிஷயங்களில் த்₃வேஷமின்றிக்கேயிருக்கையாகிற ப₄க₃வத்க்ருஷிப₂லீபூ₄தமான அத்₃வேஷத்தையுடையனுயிருக்கை. முன்பு அநாதி₃யாக ப₄க₃வத்₃விஷயம் ப்ரதிகூலமாகத் தோன்றுகையாலே த்₃வேஷத்வாவஸ்த₂ாபந்நமாயிருந்துள்ள ப₄க₃வஜ்ஜ்ஞாநம், ஈஶ்வரக்ருஷியாலே உபேக்ஷாத்வாவஸ்தை₂யை ப₄ஜித்து, அத்தாலே உண்டானதிறே இந்த அத்₃வேஷத்வரூபமான உத்கர்ஷம். இதையுடையவன் இந்த அத்₃வேஷத்வமில்லாதாரைப்பற்ற உத்க்ருஷ்டன்.

அநுகூலத்வமாவது:– "வாஸுதே₃வோத்ஸவாம்ஶ்சைவ மஹாப₄ாக₃வதாநபி । அநுவர்த்தேத யோ நித்யம் (ஸோ) அநுகூல உத₃ாஹ்ருத:" என்கிறபடியே, ப₄க₃வத்₃ப₄ாக₃வதாநுவர்த்தநங்களுக்கு அநுகூலனுயிருக்கை. இது ப₄க₃வத்₃ப₄ாக₃வதவிஷயங்கள் அநுகூலமாகவாதல், ப்ரதிகூலமாகவாதல் தோன்றுமையாலே உபேஷாத்மகமாயிருந்த ஜ்ஞாநம், ப₄க₃வத்க்ருஷியாலே அந்த ப₄க₃வத்ப₄ாக₃வதவிஷயங்கள் அநுகூலமாகத் தோன்றி, அத்தாலே தத்₃விஷயக-இச்ச₂ாத்வாவஸ்தை₂யை ப₄ஜித்து, அத்தால் உண்டானதாகையாலே, இதையுடையவன் கீழ்ச்சொன்னவனைப் பற்ற விஶிஷ்டன்.

தி₃வ்யநாமத₄ரத்வமாவது:– "ஸ்ம்ருத்யுச்சாரணமாத்ரேண ஸர்வபாபப்ரணுஶநம் । விஶ்ணுநாமத₄ர: புண்யோ நாமத₄ாரீ ஸ உச்யதே" என்கிறபடியே, ப₄க₃வந்நாமங்களைப் பேராக இட்டுக்கொண்டிருக்கை. இது ப்ரீதிரூபமான ப₄க₃வத்₃ப₄ாக₃வதவிஷய-அநுகூலஜ்ஞாநம், அந்த ப₄க₃வத்க்ருஷியாலே மஹநீயவிஷயகப்ரீதியாகிற ப₄க்திரூபமாய், அத்தாலேயுண்டானதாகையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதி₄காரியைக் காட்டில் விஶிஷ்டன். ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் உண்டான மஹநீயவிஷயகப்ரீதியாகிற ப₄க்தியாலே ப₄க₃வந்நாமத₄ாரித்வமுண்டாம்படி எங்ஙனே என்னில்:– ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் உண்டான ப்ரீதிரூபமான ஜ்ஞாநம், ப₄க₃வானுடைய மஹநீயத்வத்தை விஷயீகரிக்கும்போது, அதுக்கு ப்ரதியோகி₃தயா தன்னை நீசனுக விஷயீகரிக்க வேண்டுகையாலே, அந்த நைச்யம் தான் த₃ாஸ்யரூபமாகையாலே அந்த மஹநீயவிஷயகப்ரீதிரூபமான ப₄க₃வத்₃ப₄க்தியானது, ஸ்வத₃ாஸ்யஜ்ஞாநாத்மகமாய்விடுகையாலே அந்த ஜ்ஞாநம் அநுஷ்ட₂ாநபர்யவஸாயியாம்போது, "பத்₃யமங்கு₃லிவிச்சே₂த உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம்। தந்நாமத₄ாரணம் சைவ த₃ாஸ்யமேதச்சதுர்வித₄ம்" என்கிறபடியே நாமத₄ாரணபர்யந்தமாய் விடுகையாலே, "தி₃வ்யநாமத₄ரத்வம் ப₄க₃வத்₃விஷயப₄க்திகார்யம்" என்னக்குறையில்லையிறே.

சக்ராங்கித்வமாவது:– "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிபுராணேஷு விஹிதம் சக்ரத₄ாரணம் । யோ பி₃ப₄ர்த்தி ஹரேஶ்சக்ரம் சக்ரத₄ாரீ ஸ உச்யதே" என்கிறபடியே ஶங்க₂சக்ரோர்த்₄வபுண்ட்₃ரபத்₃மாக்ஷதுளஸீமாலாதி₃வைஷ்ணவரூபங்களை த₄ரித்துக்கொண்டிருக்கை. இது, ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் உண்டான மஹநீயவிஷயகப்ரீதிரூபமான ப₄க்தி, தே₃வதாந்தராந்வயத்தில் ஜுகு₃ப்ஸாபர்யந்தமாய், அத்தாலே உண்டானதாகையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதி₄காரியைக்காட்டில் விஶிஷ்டன். தே₃வதாந்தராந்வயமுடையாரில்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுகைக்காகவிறே சக்ராதி₃த₄ாரணம். "அமீ பரமஸம்ஸ்காரா: பாரமைகாந்த்யஹேதவ:" என்னக்கடவதிறே. "பாரமைகாந்த்யஹேதவ:" என்றது, பாரமைகாந்த்யாநுமாபகா: என்றபடி.

மந்த்ரபாடி$_2$த்வமாவது:- "அஷ்டாக்ஷரஸ்ய மந்த்ரஸ்ய ஸ்மரணாந்முக்திதே$_3$ா ஹரி: । இதி மத்வா ஸ்மரந்நித்யம் மந்த்ரபாட$_2$ ஸ உச்யதே" என்கிறபடியே திருவஷ்டாக்ஷத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருக்கை. இந்த ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞானம் அந்த ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தைப்பெற்றல்லது த$_4$ரிக்கவொண்ணுதபடியான காமாவஸ்தை$_2$யையடைந்து அத்தாலே ஸாத$_4$நாபேக்ஷை பிறந்து, தன்னுடைய ஶக்த்யநுகு$_3$ணமாக ஸுகரஸாத$_4$நத்தில் இழிகையாலே வந்ததாகையாலே இதையுடையவன் பூர்வாதி$_4$காரியிற்காட்டில் விஶிஷ்டன்.

வைஷ்ணவத்வமாவது:- "தே$_3$வதாந்தரவந்நித்யம் ஶப்$_3$த$_3$ாதீ$_3$நபி குத்ஸயந் । விஶ்ணுப்ராப்தி-ப$_2$லாகாங்க்ஷீ ப$_4$க்த்யுபாயோ ஹி வைஷ்ணவ:" என்கிறபடியே புருஷார்த்த$_2$ாந்தரவிரக்தனுய் ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்த்யர்த்த$_2$மாக ஸாத$_4$நப$_4$க்திநிஷ்ட$_2$னுயிருக்கை. இது அந்த காமரூபமான ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞானம், அத்யுத்கடாவஸ்தை$_2$யை ப$_4$ஜித்து, அத்தாலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் அரதி-பூர்வகமாக உண்டான 'அதிது$_3$ஷ்கரமான ஸாத$_4$நத்தில் இழிந்தாகிலும் அவ்விஷயத்தைப் பெறுவேன்' என்கிற அபி$_4$நிவேஶத்தால் வந்ததாகையாலே இதையுடையவன் பூர்வாதி$_4$காரியிற்-காட்டில் விஶிஷ்டன்.

ஶ்ரீவைஷ்ணவத்வமாவது:- "ப$_3$ாஹ்யார்த்த$_2$நிரதாந் ஸர்வாந் ஸம்யக்த்யக்த்வா ஸதா$_3$ ஶுசி: । ப$_4$க்திமாந் புண்ட$_3$ரீகாக்ஷே ஶ்ரீவைஷ்ணவ உதா$_3$ஹ்ருத:" என்கிறபடியே, விஷயாந்தரபரரான தே$_3$ஹப$_3$ந்து$_4$க்கள் எல்லாரையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு ஸாத$_4$நப$_4$க்திநிஷ்ட$_2$னுயிருக்கை. இது, அந்த ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞானம் தே$_3$ஹப$_3$ந்து$_4$க்கள்விஷயத்திலும்கூட அரதிபர்யந்தமாய், அத்தாலே உண்டானதாகையாலே இதையுடையவன் பூர்வாதி$_4$காரியிற்காட்டில் விஶிஷ்டன்.

ப்ரபந்நத்வமாவது :- "ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$விஷயாம்ஶ்சைவ தே$_3$ஹோபாதி$_4$கஸம்ப$_4$வாந் । த்யக்த்வா ஹரிம் ப$_4$ஜேத்$_3$யஸ்து ஸ ப்ரபந்ந உதா$_3$ஹ்ருத:" என்கிறபடியே தே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்தோ$_4$பாதி$_4$கங்க-ளாய், ப்ராமாதி$_3$கங்களாய்வரும் விஷயாந்தரங்களையும் மறுவலிடாதபடி விட்டு ஸாத$_4$நப$_4$க்தி-நிஷ்ட$_2$னுயிருக்கை. இது, அந்த ப$_4$க$_3$வத்$_3$ஜ்ஞானம் ஸ்வதே$_3$ஹத்திலுங்கூட அரதிபர்யந்தமாய், அத்தாலே வந்ததாகையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதி$_4$காரியிற்காட்டில் விஶிஷ்டன். அவனை ப்ரபந்நன் என்கிறது அங்க$_3$ப்ரபத்திநிஷ்ட$_2$னுயிருக்கையாலே. அங்க$_3$ப்ரபத்திக்கு ஸர்வகாம-த்யாக$_3$ம் அங்க$_3$மிறே.

ஏகாந்தித்வமாவது :- "ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தே$_3$வதாவிஷயாந்தரை: । ப$_4$க்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாத$_4$ந:" என்கிறபடியே ஸாத$_4$நாந்தரங்களையும் ஸவாஸநமாக விட்டு, ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திக்கு அவனையே உபாயமாகப்பற்றியிருக்கை. இது ப$_4$க$_3$வது$_3$பேயத்வ-மாத்ரவிஷயகமாய், இந்த அந்த ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞானம் ப$_4$க$_3$வத்க்ருஷியாலே உபாயாந்தர-ஸம்ஸர்க்க$_3$ாஸஹஸ்வரூபாநுரூபப$_4$க$_3$வது$_3$பாயத்வத்தையும் விஷயீகரித்து, அத்தாலே வந்த-தாகையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதி$_4$காரியிற்காட்டில் விஶிஷ்டன்.

பரமைகாந்தித்வமாவது :- "தே$_3$வதாந்தரஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$ப$_4$க்திக்ருஷ்ணைக$_2$யஹேதுஷு । ஸாம்ய-க்ருத்பரமைகாந்தீ ஹரௌ ஸ்வாமீ இதி பு$_3$த்$_3$தி$_4$மாந்" என்கிறபடியே, உபாயாந்தரங்களோடே தான் பண்ணும் ஸித்$_3$தோ$_4$பாய்வரணத்தையும் விட்டு, தன்னேடு ஈஶ்வரனுக்குண்டான ப்ராப்தியை அநுஸந்தி$_4$த்து அவன்பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தையே பார்த்திருக்கை. இது அந்த ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞானம் தன்னேடு எம்பெருமானுக்குண்டான ப்ராப்தியையும் அவன் பண்ணும் க்ருஷியாலே விஷயீகரித்து, அத்தாலே உண்டானதாகையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதி$_4$கா-ரியிற்காட்டில் விஶிஷ்டன். இந்த அதி$_4$காரியினுடைய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞானத்தைத் தோழியாகவும், உபாயாத்$_4$யவஸாயத்தைத் தாயாகவும் அருளிச்செய்வர்கள். ஆக இந்த த$_3$ஶவிதோ$_4$த்கர்ஷங்களும் த$_3$ஶவித$_4$ஜ்ஞானாவஸ்த$_2$ாகார்யங்கள்.

மேல் ப்ரேமாவஸ்த$_2$ாகார்யங்களான உத்கர்ஷங்கள் 'ப$_4$க்தத்வம்' என்றும், 'ப$_4$ாக$_3$வதத்வம்' என்றும் இரண்டுபடியாயிருக்கும்.

அதில் ப$_4$க்தத்வமாவது :- "அநந்யதே$_3$வதா ப$_4$க்தா யே மத்$_3$ப$_4$க்தஜநப்ரியா: । மாமேவ ஶரணம் ப்ராப்தாஸ்தே மத்$_3$ப$_4$க்தா: ப்ரகீர்த்திதா:" என்று ஆஶ்வமேதி$_4$கத்தில் சொல்லுகிறபடியே, பாரமைகாந்த்யப்ரயோஜகமாகச்சொன்ன ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயகஜ்ஞாநம் ப$_4$க$_3$வத்க்ருஷியாலே ஸ்நேஹரூபமாய் , அதுதானும் ப$_4$ாக$_3$வதபர்யந்தமாகப் பெற்றிருக்கை. இதுவுடையார் பரமைகாந்திகளைக் காட்டில் அதிகர். பரமைகாந்திகளுடைய ஜ்ஞாநம்தான் ப$_4$ாக$_3$வதபர்யந்தமாகச் செல்லுமதன்றிறே. ஒருவன்பக்கல் ப்ரேமம் உண்டாளுலாய்த்து அவனுடைய ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$களும் இனியராவது.

ப$_4$ாக$_3$வதத்வமாவது :- "அர்த்த$_2$பஞ்சகதத்வஜ்ஞா: பஞ்சஸம்ஸ்காரஸம்ஸ்க்ருதா: । ஆகாரத்ரயஸம்பந்நா மஹாப$_4$ாக$_3$வதாஸ்ஸ்ம்ருதா:" என்று பராஶரஸம்ருதியில் சொல்லுகிறபடியே, அந்த ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயகஜ்ஞாநம் காஷ்ட$_2$ாபர்யந்தஜ்ஞாதவ்யஸகாலார்த்த$_2$விஷயகமாய், அத்தாலே பரக$_3$தஸ்வீகாரரூப-ஆசார்யாங்கீ$_3$காரவிஷயீக்ருதராய், காஷ்ட$_2$ாபந்நவ்ருத்திபர்யந்தமாக ஆகாரத்ரயஸம்பந்நராயிருக்கை. இது உடையார் பூர்வாதி$_4$காரியிற்காட்டில் விஶிஷ்டர். பூர்வாதி$_4$காரிகள் ஈஶ்வரபரதந்த்ரர்கள்; இவர்கள் ஆசார்யபரதந்தரர்கள்.

ஆக, கீழ்ச்சொன்ன பன்னிரண்டு அதி$_4$காரிகளில் முதல் ஒன்பது அதி$_4$காரிகளுக்கு ஸர்வாத்மநா ப$_4$க$_3$வத்ப்ரபத்தியில்லாமையாலே, அவர்களுடைய கார்யங்களையெல்லாம் எம்பெருமான் தன்தலையில் ஏறிட்டுக்கொள்ளாமையாலே, அவர்களுக்கு யாவச்ச$_2$ரீரபாதம் ஜாதி போகமாட்டாது. பத்தாம் அதி$_4$காரி, ஸர்வாத்மநா ப$_4$க$_3$வத்ப்ரபந்நனுகையாலே "நத்$_3$யாஸ் தஸ்யைவ நாமாநி ப்ரவிஷ்டாயா யத$_2$ார்ணவம் । ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ்தத$_2$ா " என்றும், "ஏகாந்தீ வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்யோ நைவ க்$_3$ராமகுலாதி$_3$பி$_4$: । விஷ்ணுநா வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்யஸ்தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, க்$_3$ராமகுலாதி$_3$வ்யபதே$_3$ஶங்களெல்லாம் நிவ்ருத்தங்களாய்விட்டதேயாகிலும் அவனுடைய ஜ்ஞாநம் ப்ரேமரூபமல்லாமையாலே, "யஸ்யாயம் நிரதிஶயப்ரிய: ஸ ஏவ அஸ்ய ப்ரியதமோ ப$_4$வதி" என்கிறபடியே, ப$_4$க$_3$வத்ப்ரீதிவிஷயீக்ருதனல்லாமையாலே, ஆத்மஸத்தை உண்டாகப் பெற்றிலன். பதிஞேராம் அதி$_4$காரி, ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் ப்ரேமவாளுகையாலேயும் ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்தில் ப்ரீதியுடையவனுகையாலேயும், ப$_4$க$_3$வத்ப்ரீதிவிஷயீக்ருதனுயிருந்தானேயாகிலும், ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்தில் அவனுக்கு மஹநீயவிஷயகப்ரீதியாகிற ப$_4$க்தியின்றிக்கே ப்ரீதிமாத்ரமுள்ளதாகையாலே, அவனுக்கு ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்தில் ஸ்வஸாம்யப்ரதீதியாகிற அவமாநம் நடக்கையாலே, "மம மத்$_3$ப$_4$க்தப$_4$க்தேஷு ப்ரீதிரப்யதி$_4$கா ப$_4$வேத்" என்று சொல்லப்பட்ட ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதிவிஶேஷவிஷயத்வரூப-ஆத்மஸத்தாவிஶேஷம் உண்டாகப்பெற்றிலன்.

பன்னிரண்டாம் அதி$_4$காரி "யஸ்ய தே$_3$வே பரா ப$_4$க்தி: யத$_2$ா தே$_3$வே தத$_2$ா கு$_3$ரௌ" என்று சொல்லுகிற ததீ$_3$யப$_4$க்தியையுடையவனுகையாலே ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதிவிஶேஷவிஷயீக்ருதனுய், அத்தாலே ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அந்த அபி$_4$மதிவிஶேஷவிஷயத்வமாகிற ஸத்தையைப் பெற்று, அத்தாலே ப$_4$ாக$_3$வதத்வமாகிற ஜாதி உண்டாகப்பெற்றவனுகையாலே அவனே ஸர்வோத்க்ருஷ்டன். ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும்

எம்பார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இயாநேவ க்$_3$ரந்தே$_2$ா த்$_3$ருஶ்யதே

(இவ்வளவே இந்நூல் கிடைக்கப்பெறுகிறது)

218. நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தே3ாஷம் ஶமிப்பது விலக்ஷணஸம்ப3ந்த4த்தாலே.

இப்படி அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாய்க்கொண்டு நிக்ருஷ்டமான து3ஷ்டஜந்மத்தால் வந்த அஹங்காரரூப-து3ஷ்ப்ரதிக்ரியாதே3ாஷம் மேலிடாமல் ஶமிப்பது, "குலங்களாய ஈரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்" என்று ஸதே3ாஷஜந்மஸம்ப3ந்த4மற்று, ஸ்வரூபாநுரூபஜந்மவ்ருத்தராய், ஹீநஸ்பர்ஶக3ந்த4ம்பொருத விலக்ஷண-மான சரமதநீ3யருடைய த3ர்ஶநஸ்பர்ஶநாதி3ஸம்ப3ந்த4த்தாலே என்கிறார். (218)

219. ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு யோக்3யதையுண்டாம்போது ஜந்மக்கொத்தை போக வேணும்.

தத்ஸம்ப3ந்த4த்துக்கநுகு3ணமான யோக்3யதை ப4ாக்3யவஶாத் உண்டாம்போது, அந்த விலக்ஷணஸம்ப3ந்த4-தூ3ஷகமான து3ரபி4மாநதூ3ஷிதநிக்ருஷ்டஜந்மக்கொத்தை ஸவாஸநமாக ஸத்ஸேவாபரிசயத்தாலே போக வேணுமென்கிறார். (219)

---

218. ஆக, நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்கள் இன்னதென்று நிஶ்சயிக்கப்பட்டது கீழ்; அதில் நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தே3ாஷம் ஶமிப்பதெத்தாலே என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல், [நிக்ருஷ்ட] இத்யாதி3யாலே. அதாவது - அஹங்காரஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமான ஜந்மமடியாக வந்த நைச்யம் ப4ாவிக்கவேண்டுகை முதலான தே3ாஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜந்மஸித்3த4மான நைச்யத்தையுடையராய், உபாயாந்தராந்வயயோக்3யதாக3ந்த4ரஹிதராயிருக்கும் விலக்ஷணாதி4காரிகளோடுண்டான ஶேஷத்வரூபஸம்ப3ந்த4த்தாலே என்கை. (218)

219. தத்ஸம்ப3ந்த4யோக்3யதை ஸம்ப4விக்கும்படி என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் [ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது - அந்த விலக்ஷணரோடே ஸம்ப3ந்த4த்துக்கு அர்ஹதை இவனுக்கு உண்டாம்போது, தன்னுடைய ஜந்மக3தமான கொத்தை கழியவேணு-மென்றபடி. (219)

---

218. ப்4ரமாநுவாதே3ந வாஸ்தவநிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மநிர்ணயப்ரயோஜநம், தாத்3ருஶநிர்தேஶ-பூர்வகம் தத்3தே3ாஷஶமநோபாயாபி4த4ாநம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆக நிக்ருஷ்ட) இத்யாதி3. பூர்வத்ர தே3ாஷத்3வயம் உக்தமாகையாலே, [தே3ாஷம்] என்கிற ஏகவசநம் ஸமஷ்ட்யபி4ப்ராயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நைச்யம் ப4ாவிக்க வேண்டுகை முதலான) என்று. (முதலான) என்கிறவித்தால் ப4யஜநகத்வம் விவக்ஷிதம். பு3த்3தி4ஸ்த2த்வாத் அந்யத்துக்கு ப்ரத2மோக்தி. யத்3வா, தே3ாஷாந்தரம் (முதலான) என்கிறவித்தால் ஸங்க்3ராஹ்யம் என்னுமாம். வைலக்ஷண்யம் பூர்வோக்ததே3ாஷத்3வயஸம்ப4ந்த-அநர்ஹத்வரூபம் என்னுமபி4ப்ராயத்-தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மஸித்3த4) இத்யாதி3. (ஜந்மஸித்3த4)த்வம் = ப4ாவநா-நிரபேக்ஷஸத்தாகத்வம். (218)

219. [யோக்3யதா]ஶப்3த3ார்த்த2ம் (அர்ஹதை) என்று. அதாவது அத்யந்தாஸம்ப3ந்த4வ்யவச்சே2த3ம். ஜந்மஸம்ப3ந்தி4யான கொத்தை என்று விவக்ஷித்து அர்த்த2ம் (ஜந்மக3தமான) இத்யாதி3. (கொத்தை) = தே3ாஷம். நநு, நைச்யம் ப4ாவிக்க வேண்டுகையாவது, நைச்யப4ாவநாஸாபேக்ஷத்வம்; அதாவது, ஸ்வரஸவாஹிநைச்யப்ரதிஸம்ப3ந்தி4த4ர்மமாய், அபி4ஜநாத்3யபி4மாநரூபமாகிறது; ஏதச்ச2மநம் விலக்ஷணஸம்ப3ந்த4ஹேதுகம் என்றும், விலக்ஷணஸம்ப3ந்த4ம் ஏதந்நிவ்ருத்திஹேதுகம்

அக்கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேது? என்ன, அவையிரண்டும் "பழுதிலாவொழுகல்" என்கிறபாட்டிலே ஸூக்ஷ்மத$_3$ர்ஶிகளான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸுவ்யக்தமாக அருளிச்செய்தாரென்கிருர் ["பழுதிலா"] இத்யாதி$_3$யால்.

220. ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையும் அதுக்கு பரிஹாரமும் "பழுதிலாவொழுகல்" என்கிற பாட்டிலே அருளிச்செய்தார்.

ப்$_3$ரஹ்மாதுடங்கி தங்களளவும் வர நெடுகப்போருகிற வம்ஶப்ரவாஹத்தில் ஒரு தோ$_3$ஷமின்றிக்கே பித்ரு–பிதாமஹாதி$_3$முகே$_2$ந பலரான சதுர்வேதி$_3$களே, இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லை என்னும்படி ஹீநகுலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், என்னோடுண்டான அஸாத$_4$ாரணஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை அறிந்து தத$_3$நுரூபமான ஸதா$_3$சா–ரத்தை உடையராகில், அவர்களை நீங்கள் ப்ரணாமாதி$_3$கள் பண்ணி அநுவர்த்தியுங்கோள்; அவர்கள்

---

220. ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேது? என்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்–செய்கிருர் [ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையும்] என்று துடங்கி. அதாவது மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று தத்த்வவித$_3$க்$_3$ரேஸரராய், ததீ$_3$யஶேஷத்வஸீமாபூ$_4$மியான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் "பழுதிலா ஒழுகல்" இத்யாதி$_3$யாலே 'ப்$_3$ரஹ்மாதுடங்கி தங்களளவும்வர நெடுகப்போருகிற

என்றும் [நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால்] (வா.218) இத்யாதி$_3$மூலத்திலே சொல்லுகையாலே, அந்யோந்யாஶ்ரயணம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்னில்; ப்ரஸங்கி$_3$யாது, அபுநரங்குராபி$_4$ஜநாபி$_4$மாந–நிவ்ருத்திக்கு விலக்ஷணஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஹேதுவாகையாலும், விலக்ஷணஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்கு அபி$_4$ஜ–நாத்$_3$யபி$_4$மாநநிவ்ருத்திமாத்ரம் ஹேதுவாகையாலும், முக$_2$பே$_4$த$_3$த்தாலே அந்யோந்யாஶ்ரயணத்துக்கு அவகாஶமில்லை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே [ஶமிப்பது],[போகவேணும்] என்று நிர்தே$_3$ஶபே$_4$த$_3$ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி (மறுவலிடாதபடி மாறுவது) என்றும், (கழியவேணும்) என்றும் விரூப–நிர்தே$_3$ஶம் பண்ணியருளிற்று என்று கண்டுகொள்வது. (219)

220. உபாத்தப்ரமாணவஶத்தாலே வக்த்ருவிஶேஷம் அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே வக்தாவினுடைய பரமாப்தியை அருளிச்செய்கிருர் (மயர்வற) இத்யாதி$_3$. (தத்வம்) ஸ்வஸ்வரூப–பரஸ்வரூபாதி$_3$கள். (தத்வவித$_3$க்$_3$ரேஸர)த்வப$_2$லிதம் (ததீ$_3$ய) இத்யாதி$_3$. இவ்வர்த்த$_2$த்தில் ஸமாக்$_2$யையே ப்ரமாணம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்) என்றது. (இத்யாதி$_3$யாலே) என்றது, இத்யாதி$_3$வசநவ்யக்தியாலே என்றபடி. இதுக்கு (இப்பாட்டிலே அருளிச்–செய்தார்) என்கிறவித்தோடே அந்வயம். பாட்டுக்கர்த்த$_2$ம் (ப்$_3$ரஹ்மா துடங்கி) இத்யாதி$_3$. (ஒழுகல்) = ஒழுகுகிற, (ஆறு) = வம்ஶப்ரவாஹத்திலே, (பழுதிலா) = நிர்தோ$_3$ஷராய், (பல) = ப$_3$ஹு–வித$_4$ரான, (சதுப்பேதிமார்கள்) = சதுர்வேதி$_3$காள், (இழி) = நிக்ருஷ்டமான. (குலத்தவர்களேலும்) = குலத்தில் பிறந்தார்களேயாகிலும், (எம்மடியார்களாகில்) = என் அடியாராகில், (நீர்) = நீங்கள், (தொழுமின்) = அவர்களை நமஸ்கரியுங்கோள், (கொடுமின்) =அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநதா$_3$நம் பண்ணுங்கோள், (கொண்மின்) = அவர்கள்பக்கல் ஜ்ஞாநபரிக்$_3$ரஹம் பண்ணுங்கோள், (என்று நின்னோடுமொக்க) = தேவரீரோடு துல்யமாக, (வழிபட) = ஆராதி$_4$த்து நல்வழிபோம்படியாக, (அருளினய்போல்) = அவர்களுக்கு இந்த பரமரஹஸ்யத்தை அருளிச்செய்தீர், (மதிள்) = மதிளை உடைத்தான, (திருவரங்கத்தானே) = கோவிலுக்கு நிர்வாஹகரே என்றபடி. போல் – வார்த்தைப்பாடு. இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (ப்$_3$ரஹ்மா) இத்யாதி$_3$. ப்ரவாஹத்துக்கு ஆத்$_3$யந்தாபேக்ஷாயாம் சதுர்வேதி$_3$த்வஸாமர்த்$_2$யஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ம் (ப்$_3$ரஹ்மா துடங்கித்தங்களளவும்) இத்யாதி$_3$. "இழி

உங்கள்பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷை பண்ணில் நீங்கள் ஆத₃ரித்துச் சொல்லுங்கோள்; அவர்கள் உங்களுக்கு ப₄க₃வஜ்ஜ்ஞாநத்தை ப்ரஸாதி₃க்கில் கேட்டு க்ருதார்த்த₂ராங்கோள்; "தஸ்மை தே₃யம் ததோ க்₃ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத₂ா ஹ்யஹம்" என்று பரமஶேஷியான என்னை நினைத்திருக்கும்படியே த்₃வாரஶேஷிகளான அவர்களையும் நினைத்திருங்கோள்; என்கிற இந்த பரமரஹஸ்யத்தை தேவரருளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்ஶயமுண்டோ, இப்படி உபதே₃ஶமாத்ரமாய்ப் போகாமே கோயிலிலே எழுந்தருளி ஸ்ரீலோகஸாரங்க₃-மஹாமுனிகள் தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரை வைத்து இவ்வர்த்த₂த்தை விஶேஷித்துக் காட்டிற்றிலீரோ என்கிற இப்பாட்டிலே, அபி₄ஜநாத்₃யபி₄மாநம் ஜந்மக்கொத்தை, அந்த து₃ரபி₄மாநமற்ற விலக்ஷணதத்₃யாநு-வர்த்தநவிஶேஷம் அதுக்கு பரிஹாரமென்று வெளியிட்டருளிச்செய்தாரென்று வித்₃த₄ராகிறார். ஆக அபி₄ஜநாதி₃து₃ரபி₄மாநத்தை ஸவாஸநமாக விடிலாயிற்று து₃ரபி₄மாநமற்ற விலக்ஷணஸம்ப₃ந்த₄த்துக்கு யோக்₃யதைதானுண்டாவதென்றபடி. (220)

வம்ஶப்ரவாஹத்தில் ஒரு தே₃ாஷமின்றிக்கே இருக்குமவர்களாய், பலராயிருக்கிற சதுர்வேதி₃காள், இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லையென்னும் நிஹீநகுலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், என்னோடு உண்டான அஸாத₄ாரணஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறிந்து அந்த ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்வாசாரத்தை உடையராகில், நீங்களவர்கள் காலிலே விழுந்து ஆராதி₄யுங்கோள்: அவர்கள் உங்கள்பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷை பண்ணில் நீங்களாத₃ரித்துச் சொல்லுங்கோள், அவர்கள் ப₄க₃வஜ்ஜ்ஞாநத்தை உங்களுக்கு ப்ரஸாதி₃க்கில் கேட்டு க்ருதார்த்த₂ராங்கோள்; எனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே என் மாத்ரமாகிலும் அவர்களை ஆராதி₄த்து நல்வழி போங்கோள்' என்று, இந்த பரமரஹஸ்யத்தை "ப₄க்திரஷ்டவித₄ா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே₂பி வர்த்ததே। தஸ்மை தே₃யம் ததோ க்₃ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத₂ா ஹ்யஹம்" என்று பரமாப்தரான தேவரருளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்ஶயமுண்டோ; இப்படி உபதே₃ஶமாத்ரமாய்ப் போகாதே

குலத்தவர்" என்கிற இதுக்கு ப்ரதிநிர்தே₃ஶமாகையாலே, ஆற்றுக்கு வம்ஶப்ரவாஹரூபத்வம் ஸித்₃த₄ம் என்னும் அபி₄ப்ராயத்தாலே (வம்ஶப்ரவாஹத்தில்) என்றது.

சதுர்வேதி₃த்வஸாமர்த்₂யத்தாலும், "வித்₃யாத₃ாநம் விஶிஷ்யதே" என்கிற ப்ராத₄ாந்யத்தாலும், "நின்னோடுமொக்க வழிபட" என்று "தே₃வமிவ ஆசார்யமுபாஸீத" என்று சொன்ன ஆசார்யத்வ-ப்ரதீதியாலும், "கொடுமின் கொண்மின்" என்கிற த₃ாநாத₃ாநங்களுக்கு கர்ம ஜ்ஞாநமேயாகவேணும் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாபேக்ஷ) இத்யாதி₃. ஸம்வாத₃ார்த்த₂ம் ஜ்ஞாநாபேக்ஷை உண்டாகலாமிறே. (நின்னோடும்) என்கிற சகாரம் அந்வாசயத்திற்போலே அப்ராத₄ாந்யத்₃யோதகமாய், அநுகல்பத்வவ்யஞ்ஜகம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (என்மாத்ரமாகிலும்) இத்யாதி₃. "மயி தே தேஷு சாப்யஹம்" என்கிறவிதுக்கு, "அஹமபி தேஷு மது₃த்க்ருஷ்டேஷு இவ வர்த்தே" என்றிறே ப₄ாஷ்யம். ஆகையாலே தது₃த்கர்ஷவிஷயத்திலே தத்₃வத் பூஜநம் அநுகல்பமிறே. (அருளினாய்) என்கிறவிடத்தில் அபி₄ப்ரேதமான மஹாப₄ாரத-வசநஸந்த₃ர்ப்ப₄த்தில் உபயுக்தாம்ஶத்திற்கு ப்ரத்யாஹ்ருத்ய உபாத₃ாநம் (ப₄க்திரஷ்டவித₄ா)இத்யாதி₃. (தஸ்மை தே₃யம் ததோ க்₃ராஹ்யம்) இத்யாதி₃விஶேஷஶாஸ்த்ராநுரோத₄த்தாலே, "ந ஶூத்₃ராய மதிம் த₃த்₃யாத் நார்ஹந்தி ஆசார்யதாம் க்வசித்" என்கிறவிது பரமப₄க்திரஹிதவிஷயம் என்று ஸித்₃த₄ம். "அருளினாய்போல்" என்கிறவிதுக்கு அநந்தரத்திலே "மதிள்திருவரங்கத்தானே"என்கிற ஸம்பு₃த்₃தி₄நிர்தே₃ஶம் ப்ரகரணத் தத₃நுகு₃ணாநுஷ்ட₂ாநப்ரகரணதாத்பர்யகம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே

தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானபோதாக தத்$_3$வைலக்ஷண்யமுண்டாமோவென்ன அது தத்ஸாம்யாபத்தியைக்கடுக உண்டாக்குமென்கிருர் [வேதகப்பொன்] இத்யாதி$_3$யால்..

221. வேதகப்பொன்போலே இவர்களோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்.

அநேகஸித்$_3$தை$_4$ளஷத$_4$ங்களையிட்டுப் பலகால் உருக்க, ஸ்பர்ஶவேதி$_3$யான வேதகப்பொன் ஸ்பர்ஶமாத்ரத்தாலே இரும்பைப்பொன்னுக்குமாப்போலே, ஸதா$_3$சார்யஸேவாபரிசயத்தாலே கசடற்று ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநபாகம் பிறந்து ஸ்பர்ஶபாவநரான இவர்களுடைய த$_3$ர்ஶநஸ்பர்ஶநாதி$_3$ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம், அபி$_4$ஜநாதி$_3$து$_3$ரபி$_4$மாநோபஹதராய் அஸத்கல்பராஞரையும், தத்ஸாம்யாபந்நராகப் பண்ணுமென்கிருர். (221)

கோயிலிலே வந்தருளி லோகஸாரங்க$_3$மஹாமுனிதலையிலே திருப்பாணாழ்வாரை வைத்து இவ்வர்த்த$_2$த்தை வ்யாபரிப்பித்துக் காட்டிற்றிலீரோ என்ன இப்பாட்டிலே, அபி$_4$ஜநாத்$_3$யபி$_4$மாநம் ஜந்மக்கொத்தை, அந்த து$_3$ரபி$_4$மாநமில்லாத அந்த விலக்ஷணரான ததீ$_3$யரளவில் பண்ணும் அநுவர்த்தநவிஶேஷம், அதுக்கு பரிஹாரமென்று ஸுவ்யக்தமாக அருளிச்செய்தாரென்கை.(220)

221. ஏவம்பூ$_4$தமான ஜந்மக்கொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோடே ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டாகவே இவனும் விலக்ஷணனாய்விடுமோ என்ன அருளிச்செய்கிருர் [வேதகப்பொன்] என்று துடங்கி. [வேதகம்] என்கிறவித்தை வேதகமென்று த்$_3$ராவிடோக்தியாலே அருளிச்செய்கிருர். வேதகப் பொன்னாவது, அநேகஸித்$_3$தை$_4$ளஷத$_4$ங்களையிட்டுப் பலகாலுருக்கிக் குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதி$_3$கள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்ஶவேதியானபொன்; அது ஸ்பர்ஶமாத்ரத்தாலே இரும்பைப் பொன்னுக்குமாப் போலேயாயிற்று ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மான நைச்யாதி$_3$களையுடைய விலக்ஷணரான இவர்களோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம், நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்ததோ$_3$ஷத்தைப்போக்கி இவனையும் விலக்ஷணனாக்கிவிடும்படி. (221)

அருளிச்செய்கிருர் (இப்படி உபதே$_3$ஶமாத்ரமாய்) இத்யாதி$_3$. (வ்யாபரிப்பித்து) = அநுஷ்ட$_2$ாந-பர்யந்தமாக்கி. (அநுவர்த்தநவிஶேஷம்) என்றது, ப$_4$க$_3$வத்துல்யாராத$_4$நம் என்றபடி. (220)

221. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஏவம்பூ$_4$தமான) இத்யாதி$_3$. "ப்ராஞ்சம் கு$_3$ணம் முஞ்சதி கிம் பலாண்டு$_3$:" என்கிற ந்யாயம் ஶங்காபி$_4$ப்ரேதம். த்$_3$ருஷ்டாந்தவிஶேஷத்தைக்கொண்டு ப்ரக்ருதார்த்த$_2$-ஸித்$_3$த்$_4$யபி$_4$ப்ராயேண பரிஹாரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (வேதகம்) இத்யாதி$_3$. வேத$_4$நாத் (வேதகம்) என்கிறது. (வேத$_4$நம்) = பே$_4$த$_3$நம். அதாவது, ஸ்வஸம்யுக்தமான அயஸ்ஸி-னுடைய க்ருஷ்ணவர்ணாதி$_3$நிவ்ருத்திபூர்வகஸ்வீயஸமீசீநவர்ணோத்$_3$யுத்பாத$_3$நம். தத்$_3$தே$_4$துத்வாத் (வேத$_4$கம்) என்கிறதுக்கு வ்யபதே$_3$ஶம். வேதகம் என்கிற பொன் வேதகப்பொன் என்று விவக்ஷித்து அர்த்த$_2$ம் (அநேக) இத்யாதி$_3$. "ஸ்பர்ஶவேத$_4$நஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாத் லோஹமப்ராக்ருதம் யதா$_2$ । விஷ்ணு-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஸம்ஸ்காராத் ஜாதிபே$_4$த$_3$ம் ந காரயேத்" இத்யாதி$_3$களிலே 'வேத$_4$க'ஶப்$_3$தா$_3$பேக்ஷயா 'ஸ்பர்ஶவேதி$_3$'ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே அத்தாலே தத$_3$ர்த்த$_2$நிர்தே$_3$ஶம் பண்ணிற்று. ஸ்பர்ஶேந ஸ்வஸம்ப$_3$ந்தே$_4$ந வேதி$_4$க்குமது ஸ்பர்ஶவேதி$_4$. வேத$_4$நம் பூர்வோக்தம். (நிக்ருஷ்ட-ஜந்மத்தால்) என்றது, அஹங்காராதி$_3$ஹேதுதயா து$_3$ஷ்டமான ப்$_3$ராஹ்மணாதி$_3$ஜந்மத்தால் என்றபடி. இங்கு, "ஸமித்பஶுச்சே$_2$த$_3$நயோக்$_3$யஶாஸ்த்ரே ரஸேந ஹேமீகரணம் ஸமாநம்", "வர்ணோத்கர்ஷாத் ஸுவர்ணஸ்ய வைலக்ஷண்யம் யதா$_2$ யதா$_2$ । ததா$_2$ ததா$_2$ ததீ$_3$யேஷு ஶேஷத்வஜ்ஞாநஸம்பதா$_3$" இத்யாதி$_3$களை அநுஸந்தி$_4$ப்பபது. (221)

இப்படி ஸ்வஸாம்யப்ரத$_3$ரான தன்னேற்றமுடைய இவர்களை பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிருர் [இவர்கள்] இத்யாதி$_3$யால்.

222. இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் ஆதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் நடக்கவேணும்.

உப$_4$யதே$_3$ாஷராஹித்யாதி$_3$வைலக்ஷண்யமுடைய இவர்கள்பக்கல், உத்க்ருஷ்டதமஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யும், நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டாதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் அஸ்க$_2$லிதமாக நடக்கவேணும். (222)

223. அதாவது ஆசார்யதுல்யரென்றும், ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலும் ஈஶ்வரனிலும் அதி$_4$கரென்றும் நினைக்கை.

இத்தை விஶதீ$_3$கரிக்கிருர் மேல்; அந்த பு$_3$த்$_3$தி$_4$த்$_3$வயமாவது ஆத்மேஶ்வரவிலக்ஷணரான ஸத$_3$ாசார்ய-ஸத்$_3$ருஶரென்றும், ஜ்ஞாநாதி$_3$களுடையராகையாலே அவையில்லாத ஸம்ஸாரிகளில் அதி$_4$கரென்றும், ஶேஷிகளாகையாலே ஶேஷமான தன்னிலதி$_4$கரென்றும், ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரராய்த்திருத்துமவர்களாகையாலே ஸ்வதந்த்ரமௌநியாயுத$_3$ாஸீநிக்குமீஶ்வரனிலதி$_4$கரென்னும் பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணவேணுமென்கிருர். (223)

---

222. ஸ்வஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே இத்தலையில் தே$_3$ாஷத்தைக்கழித்து ஸ்வஸாம்யாபத்தியைத் தரும் விலக்ஷணரானவர்களை, எங்ஙனே ப்ரதிபத்திபண்ணி இருக்கவேணுமென்ன அருளிச்செய்கிருர் [இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யு மாதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் நடக்கவேணும்] என்று. (222)

223. இத்தை விவரிக்கிருர் [அதாவது] என்று துடங்கி. [ஆசார்யதுல்யரென்று நினைக்கை] யாவது - "கு$_3$ருரேவ பரம் ப்$_3$ரஹ்ம" இத்யாதி$_3$ப்படியே தனக்கு ஸர்வப்ரகாரோத்$_3$தே$_3$ஶ்யனுன ஆசார்யனேடு இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபத்திபண்ணுகை; [ஸம்ஸாரிகளில் அதி$_4$கராக நினைக்கை] யாவது - ஜாத்யாதி$_3$களையிட்டு ஸம்ஸாரிகளோடு ஸமபு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணுதே ஜ்ஞாநாதி$_3$களால்

---

222. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஸ்வஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே) இத்யாதி$_3$. மூலத்தில் [இவர்கள் பக்கல்] என்கிற 'இத$_3$ம்'ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸ்வஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஹேதுகஸ்வஸாம்யாபத்திப்ரத$_3$த்வரூபபூர்வ-ப்ரக்ருதாகாரவிஶிஷ்டபராமர்ஶி என்று கருத்து. (222)

223. ப்ரதிபத்திபு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸாம்யாதி$_4$க்யாகாங்க்ஷிதப்ரதியோகி$_3$விஶேஷங்களோடேகூட அவற்றை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே, விஶத$_3$ம் உக்தஸ்ய அபேக்ஷிதார்த்த$_2$ாந்தரகத$_2$நமாகையாலே உத்தரவாக்யம் பூர்வவாக்யவிவரணம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இத்தை விவரிக்கிருர்) என்று. (கு$_3$ருரேவ பரம் ப்$_3$ரஹ்ம இத்யாதி$_3$ப்படியே) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே, "கு$_3$ருரேவ பரா க$_3$தி:", "கு$_3$ருரேவ பரா வித்$_3$யா கு$_3$ருரேவ பராயணம் । கு$_3$ருரேவ பர: காமோ கு$_3$ருரேவ பரம் த$_4$நம்" என்கிறவிது விவக்ஷிதம், இதில் சரமஶேஷித்வ-சரமப்ராபகத்வ-சரமஸ்வரூபஜ்ஞாந-ஹேதுத்வ-சரமப்ராப்யத்வங்களும், நிருபாதி$_4$ககாமநாவிஷயத்வஸத்தாஜ்ஞாநமாத்ரேண த$_4$ாரக-த்வாதி$_3$களும் சொல்லுகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஸர்வப்ரகார) இத்யாதி$_3$. அதாவது சரமஶேஷித்வாத்$_3$யுக்தநாநாவித$_4$த$_4$ர்மங்களாலே ஆத$_3$ரவிஷயமான என்றபடி. (ஜாத்யாதி$_3$களை) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் வ்ருத்தஜ்ஞாநபரம். (ஜ்ஞாநாதி$_3$களாலே) என்கிற (ஆதி$_3$)பத$_3$ம் ப$_4$க்திவைராக்$_3$யாதி$_3$பரம். (ஜாதி:) = ஜந்ம. (ஜ்ஞாநம்) = வேத$_3$வேத$_3$ாங்க$_3$தத$_3$ர்த்த$_2$-ஜ்ஞாநம். ஸ்வரூபயாத$_2$ாம்யாத்$_4$யவஸாயி த்$_3$வீதிய(ஜ்ஞாந)ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். (வ்யாவ்ருத்தியாலே) என்றது, உத்கர்ஷஹேதுவைலக்ஷண்யத்தாலே என்றபடி. (தனக்கும்) என்கிற ஸமுச்சயத்தாலே,

2 2 4 . ஆசார்யஸாம்யத்துக்கடி ஆசார்யவசநம்.

ஶ்ருதப$_3$லத்தாலே ததீ$_3$யர்பக்கல் ஆசார்யஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ பிறக்கும், ஜாத்யாதி$_3$களாலே ஸம்ஸாரிஸாம்யமும் ஜ்ஞாநாதி$_3$களாலே ஸ்வஸாம்யமும் தத்ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாய் அவர்களுடைய ஜ்ஞாநாதி$_4$கத்வஶேஷித்வங்கள் தது$_3$ப$_4$யாதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யைப் பிறப்பிக்க அஜ்ஞாநத்$_4$வாந்தரோத$_4$ாதி$_3$யான ஈஶ்வரஸாம்யமும், பரஹிதைக-பரத்வபுருஷகாரத்வாதி$_3$கள் ஈஶ்வராதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யைப் பிறப்பிக்க, இந்த ஸர்வாதி$_4$கனுன ஈஶ்வராதி$_4$க்ய-பு$_3$த்$_3$தி$_4$ ஆசார்யஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யை ஸ்த$_2$ாபிக்க, ஸர்வாதி$_4$கஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$ாபகமாய்க்கொண்டு க்ரமேண நிக்ருஷ்டஸர்வோத்க்ருஷ்டாதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ பிறக்கவேணுமாகையாலே, ஸர்வாதி$_4$கஸமருமாய் அதி$_4$கருமான இவர்களுக்கு நிக்ருஷ்டாதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ சொல்லத்தட்டில்லை. ஆக ஆதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$த்ரயமும் ஆசார்யஸாம்ய-

---

வந்த வ்யாவ்ருத்தியாலே தத$_3$தி$_4$கரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை; [தன்னிலதி$_4$கரென்று நினேக்கை] யாவது – ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி தனக்குமுண்டாகையாலே அத்தையிட்டுத் தன்னேடொக்க நினேத்திருக்கையன்றிக்கே, தனக்கு ஶேஷிகளான ஆகாரத்தாலே தன்னிலதி$_4$க-ரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை; [ஈஶ்வரனிலதி$_4$கரென்று நினேக்கை]யாவது – ஶேஷித்வத்தை-யிட்டு நமக்கவனும் இவர்களுமொக்குமென்றிராதே, கர்மாநுகு$_3$ணமாக லீலையிலும் விநியோக$_3$ம் கொள்ளக்கடவனுய் ஸ்வசரணகமலஸமாஶ்ரயணத$_3$ஶையில் புருஷகாரம் வேண்டும்படியாய் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஸந்நிஹிதனுயிருக்கச்செய்தேயும், அர்ச்சாவதாரஸமாதி$_4$யாலே வாய்திறந்தொருவார்த்தை சொல்லக்கடவனுமன்றிக்கே இருக்குமவனைப் போலன்றியே, ஸ்வரூபாநுகு$_3$ணமாகவே விநியோக$_3$ம் கொள்ளுமவர்களாய் ஸ்வாஶ்ரயணத்தில் புருஷகார-நிரபேக்ஷராய் வாய்திறந்து த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்களை உபதே$_3$ஶித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவர்களாகையாலே தத$_3$தி$_4$கர் என்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (223)

2 2 4 . ஆசார்யனேடொரு விஷயத்தையும் ஸமபு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணுகை அயுக்தமாயிருக்க, ஆசார்ய-

---

விலக்ஷணரான இவர்களை ஸங்க்$_3$ரஹிக்கிறது. (லீலையிலும்) என்கிற சகாரம் போ$_4$க$_3$த்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. அர்ச்சாவதாராஸாத$_4$ாரணஸ்ஸமாதி$_4$: = (அர்ச்சாவதாரஸமாதி$_4$:. அதாவது, "ஸமாதி$_4$ரந்யத$_4$ர்மாணும் யத$_3$ந்யத்ராதி$_4$ரோபணம்" என்கிறபடியே அப$_4$ாஷணத்$_3$யசித்$_3$த$_4$ர்ம-ஸ்வீகாரம். (ஸ்வரூபாநுகு$_3$ணமாகவே) என்கிற ஏவகாரம், ஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுககர்மாநுகு$_3$ண்ய-வ்யவச்சே$_2$த$_3$கம். (223)

2 2 4 . உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆசார்யனேடு) இத்யாதி$_3$. "கு$_3$ருரேவ பரம் ப்$_3$ரஹ்ம" இத்யாதி$_3$க-ளிலே ஏவகாரங்களாலே ஆசார்யனுக்கு ஸ்வேதரஸர்வாதி$_4$க்யம் சொல்லுகையாலே, வ்யக்த்யந்தரங்-களுக்கு தத்ஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ அநுசிதை என்று ஶங்காஶயம். (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால்) இத்யாதி$_3$ – "த$_3$த்வாஸ்மை புநரேவைநம் க்$_3$ருஹீத்வா வ்ருத்திமாதி$_3$ஶத் । நித்யம் விஷ்ணுபரம் கர்ம குரு நிந்த்$_3$யாநி மா க்ருத$_2$ா: ।। ஸத$_3$ாத்மாநம் விபு$_3$த்$_4$யஸ்வ மா காமேஷு மந: க்ருத$_2$ா: । யஜஸ்வ நித்யம் ஆத்மேஶாம் மா ரம்ஸீ: அந்யதே$_3$வதா: ।। லக்ஷ்யஸ்வ லக்ஷணைர்ப$_4$ர்த்துர்லக்ஷிஷ்ட$_2$ா: மாऽந்யலக்ஷணை: । உபாஸ்வ வைஷ்ணவாந் நித்யம் அஸதோ மோபஸீஸர:" என்கிறவிடத்திலே, "உபாஸ்வ வைஷ்ணவாந் நித்யம்" என்று சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவோபாஸநத்துக்கு ப்ரகார-விஶேஷாகாங்க்ஷையிலே, "யே ஸந்தி தத்ர நிரதாஸ்தே ஸந்தி இதி கீர்த்திதா: । ஸர்வாத்மநா ஹி

பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$ாபகமாமிடத்து ஸர்வாதி$_4$காதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ ஸாக்ஷாத்$_3$தே$_4$து, ஸம்ஸாரிவைஷ்ணவாதி$_4$க்ய-பு$_3$த்$_3$தி$_4$ பரம்பரயா ஹேது; ஆசார்யதுல்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ ஸங்க்$_3$ரஹம், ததி$_3$தரஸர்வாதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ விவரணம்.

225. இப்படி நினையாதொழிகையும் அபசாரம்.

ஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$லாப$_4$ார்த்த$_2$மாகச் சொன்ன ஆதி$_4$க்யத்தை ஶாப்$_3$த$_3$மாக விவரிக்கையால், இவர்களை ஆசார்யதுல்யரென்னில் ஸர்வாதி$_4$கன் ஆசார்யனென்னும் நினைவு விகற்பிக்குமேயென்ன, இவர்களை ஆசார்யஸமரென்று நினைக்கைக்கடி தன்னினைவாலன்று, ஆசார்யவசநாநுஸாரம் பண்ணுகையால் விகற்பியாதென்கிறார்; என்னைப்போலேயாகிலும் ததீ$_3$யரை ப$_3$ஹுமதிபண்ணவேணுமென்று தத்$_3$வசநம் இருப்பது. இப்படி நினையாதொழிந்தால் வருவதென்னென்ன, ஆசார்யன் நியமித்தருளிச்செய்தபடியே

ஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$க்கடியேது? என்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் [ஆசார்ய] இத்யாதி$_3$-யாலே. அதாவது – ஆசார்யஸாம்யப்ரதிபத்திக்கு மூலம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நம்மைக் கண்டாப்போலே காணுமென்று உபதே$_3$ஶஸமயத்திலே ஆசார்யனருளிச்செய்த வசநமென்கை.(224)

225. இப்படி நினையாதபோது வருமநர்த்த$_2$முண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் [இப்படி]

யா வ்ருத்திஸ்தேஷு ப$_4$க்திமயீ பரா ।। ஸா ப$_4$க்தே: ப்ரத$_2$மா காஷ்ட$_2$ா வ்ருத்தேஶ்ச பரமாத்மநி । ஆசார்யவத் தை$_3$வதவத் மாத்ருவத் பித்ருவத் ஸ்வவத் ।। ஸுஹ்ருத்$_3$வத் ஸ்வாமிவத் ஸந்தோ த்$_3$ரஷ்டவ்யா ராஜவத் தத$_2$ா" என்று உத்தரத்ர விஸ்தரேண சொன்ன ப்ரகாரவிஶேஷங்கள் ஸமந்வேதவ்யங்களாகையாலே, அதிலே முந்துற முன்னம் "ஆசார்யவத்" என்று ஆசார்யவத் த்$_3$ரஷ்டவ்யத்வம் சொல்லுகையாலே, இப்படி ஸப்ரகாரவைஷ்ணவோபாஸநாத்மகவ்ருத்தியை, "உபாஸ்வ வைஷ்வாந் நித்யம்" என்று ஆசார்யன் உபதே$_3$ஶஸமயத்திலே உபதே$_3$ஶிக்கையாலே, ஆசார்யவத் வைஷ்ணவாந் உபாஸ்வ என்று ஆசார்யன் அருளிச்செய்யுமதிலே, 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நம்மைக்கண்டாப்போலே காண்' என்று உபதே$_3$ஶஸமயத்திலே தத்$_3$வசநம் ஸித்$_3$த$_4$ம்.

"ப$_4$க்திரஷ்டவித$_4$ா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே$_2$பி வர்த்ததே" என்று துடங்கி ஆசார்யக்ருத்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு பரமரஹஸ்யமான ப$_4$ாக$_3$வதவைப$_4$வத்தை உபதே$_3$ஶித்த க்ருஷ்ணன், "ஸ ச பூஜ்யோ யத$_2$ா ஹ்யஹம்" என்று, 'என்னோபாதியாகிலும் ப$_4$ாக$_3$வதன் பூஜ்யன்' என்று உபதே$_3$ஶித்த இது, பின்புள்ள ஆசார்யர்களும் இப்படி உபதே$_3$ஶஸமயத்திலே, 'நம்மோபாதியாகிலும் அவர்களை ஆராதியுங்கள்' என்று ஶிஷ்யர்களைக்குறித்து உபதே$_3$ஶிக்கைக்கு நியாமகமாகையாலும் இது ஸித்$_3$த$_4$ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (நம்மைக்கண்டாப்போலே) இத்யாதி$_3$. இத்தால் ஆசார்யஸாம்யாநுஸந்த$_4$ாநம் ஶாஸ்த்ராநுகு$_3$ணதத்$_3$வசநமூலகமாகையாலே, "கு$_3$ருரேவ" இத்யாத்$_3$யேவகாரோக்தஸாம்யநிஷேத$_4$ம் ஏதத்$_3$வ்யதிரிக்தவிஷயம் என்று கருத்து. வசநத்திலே "தை$_3$வதவத், ஸ்வவத்" என்று ஓரோர் ஆகாரங்களைப்பற்ற ஈஶ்வரனோடும் தங்களோடும் ஸாம்ய-பு$_3$த்$_3$தி$_4$யை விதி$_4$த்தாலும், விவக்ஷிதாகாரவிஶேஷங்களாலே தத்தத$_3$ாதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் நடக்கக் குறையில்லையாகையாலே, [தங்களிலும் ஈஶ்வரனிலும்] இத்யாதி$_3$யோடும் விரோத$_4$மில்லை என்று கண்டுகொள்வது. (224)

225. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி நினையாதபோது) இத்யாதி$_3$. [ஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் ஆதி$_4$க்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் நடக்கவேணும்] என்கிற விதி$_4$, காம்யகர்மவிதி$_4$போலே கரணே அப்$_4$யுத$_3$ய-

தத்ஸத்3ருஶரென்று நினையாதொழிகையும் ஆசார்யாபசாரமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கிறுர். இந்த ஸாமாந்யோக்தி அபசாரத்ரயத்தையும் காட்டுமென்றருளிச்செய்வர். (225)

ஈத்3ருஶபா4க3வதப்ரப4ாவம் ஆப்தவசநஸித்3த4மென்கிறுர்மேல் [இவ்வர்த்த2ம்] இத்யாதி3யால்.

226. இவ்வர்த்த2ம் இதிஹாஸபுராணங்களிலும், பயிலும்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையிலும், கண்சோரவெங்குருதியிலும், நண்ணுதவாளவுணரிலும், தேட்டருந்திறல் தேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுக்களிலும் விஶத3மாகக்காணலாம்.

ஜந்மாதி3மினுக்கமற்ற ததீ3யரும், ஜந்மாத்3யுத்க்ருஷ்டப3ஹுமந்தவ்யரென்கிற இவ்வர்த்த2ம் "ஸ மே பூஜ்யஸ்-

என்று துடங்கி. அதாவது - ஜந்மாதி3களையிட்டு நிகர்ஷபு3த்3தி4பண்ணுகை அபசாரமானுப்போலே, இப்படி கௌ3ரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டுமென்றபடி.

226. இப்படி இந்த ப4ாக3வதவைப4வம் ஆப்தவசநங்களில் விஶத3மாகக் காணலாமிடங்கள் உண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் [இவ்வர்த்த2மிதிஹாஸபுராணங்களிலும்] என்று துடங்கி.

மாத்ரபோ3த4கமோ? அன்றிக்கே, நித்யகர்மவிதி4போலே அகரணே ப்ரத்யவாயத்துக்கும் போ3த4கமோ? என்று ஶங்காபி4ப்ராயம். [இப்படி நினையாதொழிகையும்] என்கிற ஸமுச்சயம், [ப4ாக3வதாபசாரம் தான் அநேகவித4ம், அதிலே ஒன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்மநிரூபணம்] என்று பூர்வோக்தஜந்மாதி3நிரூபணஸங்க்3ராஹகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஜந்மாதி3களையிட்டு) இத்யாதி3.

இவ்விடத்திலே, "நிந்தா3 ப4ாக3வதேஷுச, மர்த்யஸாமாந்யப4ாவேந கு3ரௌ சாநதிகௌ3ரவம் । இதி ப4ாக3வதஸ்ய உக்தா: ப்ரபந்நஸ்ய விஶேஷத: ॥ அபாயா து3ஸ்தரா ஹ்யேதே தே3ஹப3ந்த4நிப3ந்த4நா:" என்கிற ப4ரத்3வாஜ வசநத்திலே "கு3ரௌ ச அநதிகௌ3ரவம்" என்று சகாரத்தாலும், கிம்புநர்ந்யாயத்தாலும் ப4ாக3வதவிஷயத்தில் கௌ3ரவபு3த்3த்4யப4ாவமும் அபசாரம் என்று லபி4க்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே [இப்படி நினையாதொழிகையும் அபசாரம்] என்கிறவிது என்று திருவுள்ளம்பற்றி வசநப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபநபுரஸ்ஸரம் அருளிச்செய்கிறுர் (கௌ3ரவித்து நினையாதொழிகையும்) என்று. "ஏதாநந்யாம்ஶ்ச விவித4ாந் அபசாராந் அஶேஷத: । ஸர்வாந் அபி அநபாக்ருத்ய நாப்நோதி மது4ஸூத3நம்" என்று வசநத்தில் "அபசார"ஶப்3தா3நுரோதே4ந மூலத்தில் [அபசார]ஶப்3த3ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அபசார)ஶப்3த3ம் ப்ரயோகி3த்தது. வசநத்திலே இவ்வர்த்த2ம் கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே லப்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (தலைக்கட்டும்) என்றது. இத்தால், அகரணே ப்ரத்யவாயபோ3த4கவிதி4 என்று ஸூசிதம். (225)

226. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி இந்த) இத்யாதி3. ஏதத்3விரோதி4தயா ப்ரதீயமாநங்களான வசநாந்தரங்களும் தத3நுகு3ணந்யாயங்களும் அத்யந்தஸ்பு2டார்த்த2க-ஏதாத்3ருஶவசநஸஹஸ்ராநுகு3ண்யேந ஸங்குசிதவிஷயங்களாகவும், ப3ாதி4தவிஷயங்களாகவும் ஆகிறன என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே [விஶத3மாக] என்றவிது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (விஶத3மாகக் காணலாமிடங்களுண்டோ என்ன) என்று. "தீ3க்ஷாப்ரவேஶமாத்ரேண ப்3ராஹ்மணோ ப4வதி க்ஷணாத்" என்கிற மோஹநஶாஸ்த்ரோக்தஜாத்யுத்3த4ாராதி3ஸாம்யஶங்காநிராகரணார்த்த2ம் ஸாத்விகஜநஸம்ரக்ஷணைகப்ரயோஜகப்ரப3ந்த4ங்களிலே இதுக்கு விஶத3ப்ரதிபாத3நம் வேணும் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஆப்தவசநங்களிலே) என்றது. ஆப்தத்வம் = ப்4ரமப்ரமாத3விப்ரலிப்ஸாதி3தோ3ஷரஹிதத்வம்.

ஸத3ாசாரோ மத்3ப4க்த: ஶ்வபசோऽபி ய: । தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத2ா ஹ்யஹம்", "ந ஶூத்3ரா ப4க3வத்3ப4க்தா விப்ரா ப4ாக3வதாஸ்ஸ்ம்ருதா:", "ஶூத்3ரம் வா ப4க3வத்3ப4க்தம் நிஷாத3ம் ஶ்வபசம் தத2ா । ஈக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:" என்றித்யாதி3களாலே ஸாரோபப்3ரும்ஹணம் பண்ணும் இதிஹாஸபுராணங்களிலும்; ஜந்மவ்ருத்தாதி3விப4ாக3மற ப4க3வத்3குஞணகத4ாரகரான ப4ாக3வதரே ஶேஷிகளென்கிற "பயிலும் சுடரொளி"யிலும்; அந்த ப4ாக3வதரே பரமப்ராப்யர் என்கிற "நெடுமாற்கடிமை"யிலும்; பரமப்ராப்யபூ4தரான அவர்களுடைய ஸ்மரணாதி3ஸாரஸ்யம் சொல்லுகிற "கண்சோரவெங்குருதி"யிலும்; அர்ச்சாவதாரப்ரவணரானவர்கள் ஸ்வாமித்வேந அநுவர்த்தநீயரென்கிற "நண்ணுதவாளவுண"ரிலும்; ப4க3வத்3ப4க்திபரவஶரானவர்கள் ஸமூஹமே த3ர்ஶநீயமென்கிற "தேட்டருந்திறற்றேனி"லும்; த்3வயைகநிஷ்ட2ர்கள்பக்கல் ஈஶ்வரனுக்கு உண்டான உகப்பைக் காட்டும் "மேம்பொருள்" என்கிற பாட்டுக்கு ஜந்மாதி3மினுக்கமற்ற ததீ3யர் ஶிரஸா வாஹ்யர், அவர்கள் து3ஷ்க்ருதப2லம்

[இவ்வர்த்த2ம்] என்று கீழ் விஸ்தரேணோக்தமான ப4ாக3வதவைப4வத்தை பராமர்ஶிக்கிறது; மஹாப4ாரதத்திலே "மத்3ப4க்தம் ஶூத்3ரஸாமாந்யாத3வமந்யந்தி யே நரா: । நரகேஷ்வவதிஷ்ட2ந்தி வர்ஷகோடீர்நராத4மா: । சண்ட3ாலமபி மத்3ப4க்தம் நாவமந்யேத பு3த்3தி4மாந் । அவமாநாத் பதத்யேவ ரௌரவே நரகே ச ஸ:" இத்யாதி3யாலும், "ந ஶூத்3ரா ப4க3வத்ப4க்தா விப்ரா ப4ாக3வதாஸ்ஸ்ம்ருதா: । ஸர்வவர்ணேஷு தே ஶூத்3ரா யே ஹ்யப4க்தா ஜநார்த்த3நே" இத்யாதி3யாலும், "மத்3ப4க்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோத3நம் । ஸ்வயமப்4யர்ச்சநஞ்சைவ மத3ர்த்தே2 த3ம்பவர்ஜநம் । மத்கத2ாஶ்ரவணே ப4க்தி: ஸ்வரநேத்ராங்க3விக்ரியா । மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி । ப4க்திரஷ்டவித4ா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே2பி வர்த்ததே । ஸ விப்ரேந்த்3ரோ முநிஶ்ஶ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டி3த: । ந மே பூஜ்யஶ்சதுர்வேதீ3 பூஜயந் ப4க்திவர்ஜித: । ஸ மே பூஜ்யஸ்ஸத3ா சாஸௌ மத்3ப4க்த; ஶ்வபசோऽபி ய: । தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத2ா ஹ்யஹம்" இத்யாதி3யாலும் பலவிடங்களிலும் ப4ாக3வதவைப4வம் ப்ரதிபாதி3தம்; இதிஹாஸோத்தமத்திலே "ஶூத்3ரம் வா ப4க3வத்3ப4க்தம் நிஷாத3ம் ஶ்வபசம் தத2ா । வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:" இத்யாதி3யாலே ப4ாக3வதப்ரப4ாவம் ப்ரகீர்த்திதம்; இன்னமும் இதிஹாஸத்திலே பலவிடங்களிலும் ப4ாக3வதமாஹாத்ம்யப்ரதிபாத3நம் வந்தவிடங்களிலே கண்டு கொள்வது; ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலே "மத்3ப4க்தம் ஶ்வபசம் வாபி நிந்த3ாம் குர்வந்தி யே நரா: । பத்3மகோடிஶதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்த4ரே" இத்யாதி3யாலே ப4ாக3வதவைப4வம் ப்ரோக்தம்; ஸ்ரீப4ாக3வதத்திலே "ஶ்வபசோऽபி மஹீபால விஷ்ணுப4க்தோ த்3விஜாதி4க: ।

மூலத்தில் [இவ்வர்த்த2ம்] என்றது, அவ்யவஹிதபூர்வப்ரக்ருதமான [இப்படி நினையாதொழிகையும்] என்கிறவித்தை பராமர்ஶிக்கிறதன்று; பின்னை [இதிஹாஸ] இத்யாத்3யநுகு3ணமாக பரமப்ரக்ருதமான ப4ாக3வதவைப4வத்தை பராமர்ஶிக்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கீழ் விஸ்தரேண) இத்யாதி3.

இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட2மான ஸ்ரீராமாயணத்திலே இவ்வர்த்த2த்துக்கு விஶத3ப்ரதிபத்தி இல்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (மஹாப4ாரதத்திலே) இத்யாதி3. (ப்ரதிபாதி3தம், ப்ரகீர்த்திதம்) இத்யாதி3 பர்யாயஶப்3தோ3பாதா3நம் வைசித்ர்யார்த்த2ம். இந்த வசநங்களுக்கு பூர்வபக்ஷாபி4மத-அஸ்வர-

அநுப4வியார், அவர்கள் ஸுபாவநப்ரஸாத3ர், ஜ்ஞாநப்ரதிக்3ரஹயோக்3யர், தந்நிந்த3கர் கர்மசண்டா3லர், து3ர்லப4ப2லலாபி4களென்கிற மேலில் பாட்டுக்களிலும் ஸம்ஶயமற விஶத3மாக நிதி4த3ர்ஶநவத் காணலாம் என்கிருர். (226)

விஷ்ணுப4க்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாத4ம: । விப்ராத் த்3விஷட்3கு3ணயுதாத3ரவிந்த3-நாப4பாதா3ரவிந்த3விமுகா2ச்ச்2வபசம் வரிஷ்ட2ம் । மந்யே தத3ர்ப்பிதமநோவசநே ஹிதார்த்த2-ப்ராண: புநாதி ஸகலம் ந து பூ4ரிமாந:" இத்யாதி3களாலே பா4க3வதவைப4வம் பலவிடங்களிலும் அபி4ஹிதம்; லைங்க3த்திலும் "வைஷ்ணவாநாம் விஶேஷோऽஸ்தி விஷ்ணோ-ராயதநம் மஹத் । ஜங்க3மஶ்ரீவிமாநாநி ஹ்ருத3யாநி மநீஷிணும் । ய: பஶ்யதி ஶூபா4சாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம் । யஸ்மிந்கஸ்மிந் குலே ஜாதம் ப்ரணமேத்3த3ண்ட3வத்3பு4வி" இத்யாதி3யாலே பா4க3வதவைப4வம் ப்ரதிபாதி3தம்; இப்படி பா4க3வதமாஹாத்ம்யப்ரதிபாத3நம் பல புராணங்களிலுமுண்டாகையாலே தத்தத்ஸ்த2லங்களிலே கண்டுகொள்வது; இதிஹாஸாதி3களில் உபாத்தவசநங்களிலே பா4க3வதர்களை ஜந்மநிரூபணேந அவமதி செய்தால் வரும் அநர்த்த2விஶேஷமும், பா4க3வதரான போதே அவர்கள் அபக்ருஷ்டஜாதீயரல்லர், உத்க்ருஷ்ட-

---

ஸார்த்த2நிராஸார்த்த2ம் ஸித்3தா4ந்தாபி4மதஸ்வரஸார்த்த2ங்களை ஸங்க்3ரஹேண அருளிச்செய்கிருர் (இதிஹாஸாதி3களில் உபாத்தவசநங்களிலே) இத்யாதி3. "மத்3ப4க்தம் ஶூத்3ரஸாமாந்யாத்", "சண்டா3ளமபி மத்3ப4க்தம்" இத்யாதி3வசநத்3வயார்த்த2ம் (பா4க3வதர்களை) இத்யாதி3. "ஶூத்3ர-ஸாமாந்யாத்" என்றது - ஶூத்ரத்வஜாதிஹேதுகமாகவே என்றபடி. "சண்டா3ளம்" என்று ஹேதுக3ர்ப4விஶேஷணமாகையாலே, சண்டா3ளத்வஹேதுகமாக என்றபடி. இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (ஜந்மநிரூபணேந) இத்யாதி3. இத்தால், ஹேத்வந்தரேணவன்றிக்கே ஜந்ம-நிரூபணேந அவமாநம் இங்கே அபி4மதமாகையாலே ஜந்மநிரூபணம் அநர்த்த2கரம் என்றபடி. ஶூத்3ரத்வாதி3கள் இவர்கள்பக்கல் இல்லாமையாலே இவர்கள்பக்கல் தந்நிரூபணம் அதஸ்மிம்ஸ்-தத்3பு3த்3தி4 என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே இவர்கள்பக்கல் ஶூத்3ரத்வாபா4வபோ3த4கமான "ந ஶூத்3ரா:" இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (பா4க3வதரான போதே) இத்யாதி3. "ந ஶூத்3ரா:" = ஶூத்3ரத்வாபா4வவந்த: என்றபடி. இத்தால் ப4க3வத்3ப4க்திரூபஸம்ஸ்காரவிஶேஷத்தாலே ஶூத்3ரத்வஜாதியினுடைய நிவ்ருத்தி சொன்னபடி. ப்ரக்ருஷ்டஸத்வாத்3யாஶ்ரயத்3ரவ்யோபாதா3நகஶரீரோத்பந்நத்வாதி3ரூபமான ப்3ராஹ்மண்யாதி3களிலே ப்3ராஹ்மணுத்3யுத்பந்நத்வலக்ஷணஶரீரப்3ராஹ்மண்யாத்3யபி4வ்யங்க்3ய-தயா தத3திரிக்தங்களாய், ஶமத3மாத்3யதிஶய-தத3பா4வலக்ஷணமான ஸர்வப்3ராஹ்மண்யாத்3யதி-ரிக்தங்களாய், தபோவிஶேஷது3ஷ்க்ருதவிஶேஷங்களாலே ஏகஜந்மநி ஆக3மாபாயிகளாய், "அஷ்ட-வர்ஷம் ப்3ராஹ்மணம்", "ந ஶூத்3ரே பாதகம்" இத்யாதி3களிலே உபநயநதத3பா4வநிப3ந்த4நங்களாக அநுவதி3க்கப்படுகிற ப்3ராஹ்மணத்வ-ஶூத்3ரத்வாதி3கள் அத்3ருஷ்டவிஶேஷரூபங்கள் என்று.

"ப்3ராஹ்மண்யாதி3கம் தே3வதாநாமபி அஸ்தி; தத்க2லு அத்3ருஷ்டவிஶேஷஸம்ப3ந்த4ரூபம், நது ஜாதிரூபம். ப்3ராஹ்மணுதி3பி4ர்ப்3ராஹ்மண்யாதி3ஷு உத்பத்திமாத்ரம் வா; அந்யதா2, ஆதி3காலே ப்3ராஹ்மணோ முக2பா3ஹூருப4வாநாம், பஶ்சாத் விஶ்வாமித்ரப்ரப்4ருதீநாம் ச, ப்3ராஹ்மண்யாத்3ய-பா4வப்ரஸங்கா3த்; ஸந்தாநவிஶேஷப்ரஸூதத்வஞ்ச தாத்3ருக3த்3ருஷ்டவத்த்வஸூசகம்" இத்யாதி3யாலே தே3வதாதி4கரணஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே விஶத3ம்.

அத்3ருஷ்டந்தானும் ப4க3வத்ப்ரியத்வாதி3ரூபமிறே. "ப4க்தாஸ்தேऽதீவ மே ப்ரியா:" என்று

ஜாதீயதுல்யரென்னுமிடமும், உத்க்ருஷ்டஜாதீயரிலும் ஶ்ரேஷ்ட$_2$ராய் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரத$_3$ா-த்ருதயா கு$_3$ருக்களுமாய் பரமஶேஷியான ஈஶ்வரனேபாதி பூஜ்யருமாவர்கள் என்னுமிடமும்,

---

நிரதிஶயப்ரியத்வம் உண்டாகவே ஸாதிஶயப்ரியத்வங்கள் நிவ்ருத்தமாமே. இப்படி ஆக$_3$மாபாயியான ப்$_3$ராஹ்மண்யவிஶேஷாதி$_3$களுக்கு மரணாந்தஸ்த$_2$ாயித்வகத$_2$நமும் ஸம்ஸ்த$_2$ாநரூபகே$_3$ாத்வ-த்$_3$ருஷ்டாந்தகத$_2$நமும் அநுசிதமிறே. ஆகையாலே, "விப்ரா ப$_4$ாக$_3$வதா:" என்கிறவிதுவும் விப்ரத்வாபேக்ஷயா அத்யந்தோத்க்ருஷ்டப$_4$க$_3$வத்ப்ரியத்வம் உண்டாகையாலே உத்க்ருஷ்டகுலஜாநு-வர்த்தநீயதாப்ரயோஜக-உத்கர்ஷவிஶேஷபரம். எல்லாருக்கும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்த்யதிஶயப்ரயுக்த-ஸாஜாத்யம் இருந்தாலும், ப$_4$ாக$_3$வதப்$_3$ராஹ்மணர்களுக்கும், ப$_4$ாக$_3$வதஶூத்$_3$ரர்களுக்கும் ஆசாரப்ரதி-நியமவிதி$_4$யும் பூ$_4$தபூர்வக$_3$திந்யாயேந லோகஸங்க்$_3$ரஹார்த்த$_2$ாசாரநியமபரமாகையாலே தத்$_3$விரோத$_4$மும் இல்லை.

ஸாதிஶயோத்கர்ஷயுக்தப்$_3$ராஹ்மண்யம் நிவ்ருத்தமானாலும், நிரதிஶயோத்கர்ஷயுக்தபாரமைகாந்த்யம் இருக்கையாலே தத$_3$பகே$_3$ாரணாதி$_3$களிலே ஶூதயாதநாத்$_3$யப$_4$ாவப்ரஸங்க$_3$மும் இல்லை. ஸாக்ஷாத் ப்$_3$ராஹ்மண்யப்ராப்தியை "விப்ரா ஏவ ஹி" இத்யாதி$_3$கள் சொல்லாமையாலும் "யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலே ஜாதம் ப்ரணமேத் த$_3$ண்ட$_3$வத் புவி" இத்யாதி$_3$ ப்ரதிபதே$_3$ாக்தாநுவர்த்தநவிஶேஷப்ரயோஜக-உத்கர்ஷவிஶேஷபரமாகையாலேயும், மோஹநஶாஸ்த்ரோக்தஜாத்யுத்$_3$த$_4$ாரஸாம்யப்ரஸங்க$_3$மும் இல்லை.

ப்ரமாணவைஷம்யத்தில் ப்ரதிப$_3$ந்தி$_4$க்கு அவகாஶந்தானுமில்லையே. "ந ஶூத்$_3$ரா:", "த$_3$க்$_3$த$_4$து$_3$ர்ஜாதிகில்பி$_3$ஷ:", "நாஹம் விப்ர:" என்று இத்யாதி$_3$களாலே ப்$_3$ராஹ்மண்யாதி$_3$களுக்கு நிவ்ருத்தி அவிஶேஷேண சொல்லிற்றிறே. ஆகையாலே, "அதோ ஜாதேர்நிக்ருஷ்டாயாஸ்ஸர்வஸ்யா வா விநாஶத: । ஸாஜாத்யம் விஷ்ணுப$_4$க்தாநாம் இதி மந்த$_3$மித$_3$ம் வச:" என்கிறவிது அநுசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் அபக்ருஷ்டஜாதீயரல்லர்) என்று. அதாவது, அபக்ருஷ்டஜாதியுக்தரன்று என்றபடி. "விப்ரா:" என்கிறவிது உத்கர்ஷவிஶேஷலக்ஷகம் என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உத்க்ருஷ்டஜாதீயதுல்யர்) என்று. அதாவது, அத்யந்தோத்-க்ருஷ்டகுலஜராலும் ப்ரதிபதே$_3$ாக்தப்ரணாம-பாத$_3$தீர்த்த$_2$-ப்ரஸாத$_3$ஸ்வீகாராதி$_3$களாலே அநுவர்த்தநீய-ராம்படியான உத்கர்ஷவிஶேஷஹேதுகதத்ஸாம்யயுக்தர் என்றபடி,

விவாஹபே$_4$ாஜநாதி$_3$வ்யதிகரப்ரஸங்க$_3$ம் ப்ரதிபத$_3$விதி$_4$யில்லாமையாலும் ஸாஜாத்யமாத்ரத்தால் வருகிற ப்ராப்தியும் லோகஸங்க்$_3$ரஹார்த்த$_2$ப்ரதிநியமபரஶாஸ்த்ரவிஶேஷநியமிதையாகையாலும் வாராது என்று கருத்து. "ந கேவலம் விப்ரதுல்யத்வம், கிம்து தேஷு ஶ்ரைஷ்ட்$_2$யமும் இவர்களுக்கு உண்டு என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே "மத்$_3$ப$_4$க்தஜநவாத்ஸல்யம்" இத்யாதி$_3$வசநத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (உத்க்ருஷ்டஜாதீயரிலும்) இத்யாதி$_3$. இது "விப்ரேந்த்$_3$ரயதி"ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். யச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$த்தாலே அநியதவ்யக்திவிஶேஷஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் தோற்றுகையாலே, ஏகவசநதௌ$_3$ளர்லப்$_4$யவ்யஞ்ஜகமல்லது, ஸங்க்$_2$யாவிஶேஷபரமன்று என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஶ்ரேஷ்ட$_2$ராய்) என்கிற ப$_3$ஹுவசநம். "தஸ்மை தே$_3$யம் ததோ க்$_3$ராஹ்யம்" என்கிறவிது பூர்வோக்தரீத்யா ஜ்ஞாநத$_3$ாநாத$_3$ாநகர்த்தவ்யதா-பரம். அதில் கர்த்ராகாங்க்ஷாயாம், ஸந்நிஹிதத்வாத் (சதுர்வேதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் கர்த்தாவாகும். அதுதானும் ஸாமர்த்$_2$யாத் ஜாத்யேகத்வாந்வயீ என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரத$_3$ாத்ருதயா) இத்யாதி$_3$. இது ஆத$_3$ாநத்துக்கும் உபலக்ஷணம். யத்$_3$வா, "தே$_3$யம்" என்கிறவிது, "ரிக்தபாணிஸ்து நோபேயாத்" இத்யுக்தஸமித்பாணித்வோபலக்ஷித-உபதே$_3$ஶ-

அவர்கள் திறத்தில் அபசாரம் காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ஈஶ்வரன் பொறுன் என்றும், கரணத்ரய-வ்யாபாரத்தோடு அர்த்த2த்தோடு, ப்ராணாதி3களோடு வாசியற ப4க3வத்3விஷயத்திலே ஸமர்ப்பித்து நிரபி4மாநராயிருக்குமவர்கள் ஸ்பர்ஶபாவநரென்னுமிடமும்;

க்3ரஹணுங்க3கிஞ்சித்காரபரம். "ததோ க்3ராஹ்யம்" என்கிறவிது ஜ்ஞாநஸ்வீகாரபரம் என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே (ஜ்ஞாநப்ராத3ாத்ருதயா) இத்யாத்3யாத்தமாகவுமாம்.

இத்தால், "ந ஶூத்3ராய மதிம் தத்3யாத்", "ந ச ஹீநவயோ ஜாதி: ப்ரக்ருஷ்டாநாம் அநாபதி3" இதி த3ாநாத3ாநநிஷேத4ம், ஏவம்வித4காஷ்ட2ாபந்நப4க்திரஹிதஶூத்3ராதி3கள்விஷயமாக உசிதம். "ஶூத்3ரயோநாவஹம் ஜாதோ நாதோந்யத்3வக்துமுத்ஸஹே" என்கிறவிது ஸ்வவாக்யமாகையாலே, நைச்யாநுஸந்த4ாநபரதயா அந்யத2ாஸித்3த4மாகையாலே, "ததோ க்3ராஹ்யம்" என்கிற அநந்யத2ாஸித்3த4ப4க3வத்3வசநஸ்வாரஸ்யப3ாத4கமாகாது. இது ஸூதாதி3விஷயத்திலே கண்டபடி-யாலே, "ததோ க்3ராஹ்யம்" என்கிறவிதுக்கு அநுஷ்ட2ாநாப4ாவலக்ஷணுப்ராமாண்யமுமில்லை. ஆகையால், வித்3யாமந்த்ராதி3களுடைய க்3ரஹணம் ப்3ராஹ்மணாதி3விஷயத்திலேயாகவேணும் என்றும், "கு3ருத்வேந வரணீயத்வ-தீர்த்த2பாதீ3யத்வ-ஸுபாவநோச்சி2ஷ்டத்வாதி3ரூபப்ரப4ாவாநாம் ப்ரமாணேஷு ஜாதிதோ வ்யவஸ்த2ாபிதத்வாத்" என்றும் சொல்லுகிறது அயுக்தம் என்று ஸூசிதம்.

"ஸ ச பூஜ்யோ யத2ா ஹ்யஹம்" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (பரமபோஷியான) இத்யாதி3. இத்தால் ப4க3வானுலே கண்டோ2க்தமான ப4க3வத்3த்ருஷ்டாந்தவிரோத4த்தாலே த்3ருஷ்டாந்தாந்தரவர்ணநம் அநுசிதம். ஆகையால், "மாத்ருபி4: பித்ருபி4ஶ்சைதா: பதிபி4ர்தே3வரைஸ்தத2ா । பூஜ்யா பூ4ஷயிதவ்யாஶ்ச ப3ஹுகல்யாணமீப்ஸுபி4: ॥ ஜாமயோயோநிகே3ஹாநி ஶபந்த்யப்ரதிபூஜிதா: । தாநி க்ருத்யா-ஹதாநீவ விநஶ்யந்தி ஸமந்தத: ॥ ஏவமாதி3ஷு பூஜ்யோக்திர்யதௌ2ளசித்யாந்நியம்யதே । ப4க்தம்லேச்ச2ாதி3பூஜ்யோக்திரேவமேவ நியம்யதாம்" என்கிறவிதுவும் - அநுசிதம் என்று ஸூசிதம். "ஜாமய:" = குலஸ்த்ரிய:. "ஜாமிஸ்ஸ்வஸ்ருகுலஸ்த்ரியோ:" (அமரம் 3-291) என்னக்கடவதிறே. "ஶூத்3ரம் வா ப4க3வத்3ப4க்தம்" இத்யாதி3வசநம், "மத்3ப4க்தம் ஶத்3ரஸாமாந்யாத்" இத்யாதி3வசநவ்யாக்2யாநத்தாலே வ்யாக்2யாதப்ராயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே "மத்3ப4க்தம் ஶ்வபசம் வாபி" இத்யாதி3வாராஹவசநத்துக்கு அர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் திறத்தில்) இத்யாதி3. (திறம்) = விஷயம். "ந க்ஷமாமி கத3ாசந" என்கிற "கத3ாசந"ஶப்3த3ார்த்த2ம் (காலதத்வம்) இத்யாதி3. இத்தால் "ந க்ஷமாமி வஸுந்த4ரே" என்று சில கோஶங்களில் காண்கிற பாட2ம் அபபாட2ம் என்று ஸூசிதம்.

"பத்3மகோடிஶதேநாபி" என்கிறவிது, தாமரஸபுஷ்பங்களினுடைய கோடிகளினுடைய - ஶதத்தினாலேயும் என்றபடி. "க்ஷமாம்யேகேந பத்3மேந ஜாதிபுஷ்பேந வா" என்றிறே ப்ரக்ருதம். "ஶ்வபசோபி மஹீபால" இத்யாதி3வசநத்துக்கு அர்த்த2ம் பூர்வமேவ உக்தமாகையாலே, "விப்ராத்3த்3விஷட்3கு3ணயுதாத் அரவிந்த3நாப4பாத3ாரவிந்த3விமுக2ாத்" இத்யாதி3வசநத்துக்கு அர்த்த2ம் (கரணத்ரய) இத்யாதி3. மநஶ்ஶப்3த3ம் தத்3வ்யாபாரபரம். "ஈஹிதம்" = சேஷ்டா. "ஈஹ சேஷ்டாயாம்", ப4ாவே க்த:. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கரணத்ரயவ்யாபாரத்தோடு) என்று. "ப்ராண"ஶப்3த3ம் முக்2யாமுக்2யப்ராணஶப்3த3விஷயபஞ்சவ்ருத்திப்ராணசக்ஷுராதி3-இந்த்3ரியபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராணாதி3களோடு) என்று. இந்த (ப்ராண)ஶப்3த3ம் முக்2யப்ராணவாசகம். (ஆதி3)ஶப்3த3ம் சக்ஷுராதி3பரம். "ந பூ4ரிமாந:" என்றது

அவர்களுடைய ஹ்ருத₃யம் ஈஶ்வரனுக்கு ஜங்க₃மவிமாநமென்னுமிடமும், அவர்களைக் கண்டால் த₃ண்ட₃வத் ப்ரணாமம் செய்வானென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதிறே! இப்படி இதிஹாஸ-புராணங்களிலும்; நம்மாழ்வார் "பாற்கடற்சேர்ந்த பரமனைப் பயிலும் திருவுடையார் - பயிலும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளும் பரமரே" என்று துடங்கி. ப₄க₃வத்₃கு₃ணசேஷ்டிதாதி₃களிலே ப்ரவணரான பா₄க₃வதர்களே நமக்கு ஶேஷிகளென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதி₃த்தருளுகிற-விடத்தில், "யவரேலுமவர்கண்டீர்", "கும்பிநரகர்களேத்துவரேலுமவர்கண்டீர்", "எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும்" என்று ஜந்மாதி₃களாலெத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் மோக்ஷத்வவிரோதி₄யான ஜந்மாத்₃யபி₄மாநமில்லாதவர்கள்கிடீர் நமக்கு மிகவும் உத்₃தே₃ஶ்யர் என்று அருளிச்செய்த "பயிலும் சுடரொளியிலும்"; "கொடுமாவினையேன்

ப₃ஹ்வபி₄மாநயுக்தபி₄ந்ந: என்றும் அத்தால் ப₂லிதம் (நிரபி₄மாநராய்) என்றது. இந்த ஏகவசநமும் தௌ₃ளர்லப்₄யவ்யஞ்ஜகம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே ப₃ஹுவசநம்.

"புநாதி பு₄வநம்" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த₂ம் (ஸ்பர்ஶ) இதி. ஸ்பர்ஶேந பாவநா: என்றபடி. "புநாதி" என்கிற க்ரியைக்கு கர்த்தா ப்ரக்ருதஜுன ஶ்வபசன் என்று கருத்து. "ஜங்க₃மஶ்ரீவிமாநாநி" இத்யாதி₃க்கு அர்த்த₂ம் (அவர்களுடைய) இத்யாதி₃. ஸ்த₂ாவரவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த₂ம் (ஜங்க₃ம) இதி. "ய: பஶ்யதி" இத்யாதி₃க்கு அர்த்த₂ம் (அவர்களைக்கண்டால்) இத்யாதி₃. இதில் "ப்ரணமேத்"என்று ப்ரதிபத₃விதி₄யாலே, "பூஜ்யா பூ₄ஷயிதவ்யாஶ்ச" என்னுமாபோலே, "ப₄க்தம்லேச்ச₂ாதி₃பூஜ்யோக்தி:" என்கிறவிது அநுசிதம் என்று ஸூசிதம். (பாற்கடல்) இத்யாதி₃ :- உபயுக்தாம்ஶத்தைக் கூட்டி ஸங்க்₃ரஹேண அதுக்கர்த்த₂ம் (ப₄க₃வத்) இத்யாதி₃. பாற்கடல்சேர்ந்தபரமனை = பாற்கடலிலே சேர்ந்திருக்கிற ஸர்வாதி₄கனை. பயிலும் = நெருங்கும்; பரிசயம் பண்ணும். திரு = ஸம்பத்தை. உடையார் = உடையவர்கள். பயிலும் = நெருங்கியிருக்கிற. பிறப்பு = ஜந்மங்களுடைய. இடை தோறும் = அவகாஶந்தோறும். எம்மையாளும் பரமர் = எங்களை ஆளுகிற ஸ்வாமிகள் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப₄க₃வத்₃கு₃ண) இத்யாதி₃. முதல்பாட்டு தொடங்கி கு₃ணங்களிலும், பத்தாம்பாட்டில் சேஷ்டிதத்திலும் ப்ராவண்யம் கண்டுகொள்வது. (ஆதி₃)ஶப்₃த₃ம் ரூபபரம். இது இத்திருவாய்மொழிக்கெல்லாம் ஸங்க்₃ரஹமாகையாலே (ப்ரதிபாதி₃த்தருளுகிறவிடத்தில்) என்றது. யவரேலும் = ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் எப்படிப்பட்டவர்களும்; தண்ணியராகிலும் என்றபடி. அவர்கண்டீர் = ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வவிரோதி₄யான ஜந்மாத்₃யபி₄மாநஶூந்யரான அவர்களே என்றபடி. கும்பிநரகர்கள் = கும்பீ₄பாகநரகஸ்தி₂தராய்க்கொண்டு. ஏத்துவரேலும் = திருநாமத்தைச் சொல்லு-மவர்களாகில். அவர்கண்டீர் = அவர்களே என்றபடி.

எத்தனை நலந்தானிலாத = எவ்வளவும் நன்மையும் இல்லாத. அதாவது, அந்த சண்ட₃ாளஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களும் இன்றிக்கே இருப்பாருமாய் என்கை. சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும் = தாம் சண்ட₃ாளர்க்கு விலங்குமாப்போலே சண்ட₃ாளரும் தங்களுக்கு விலங்கும்படியானவர்களும் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மாதி₃களால்) இத்யாதி₃. வ்ருத்தஜ்ஞாநாதி₃கள் (ஆதி₃) ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். (தண்ணியர்) = அபக்ருஷ்டர். (மோக்ஷத்வவிரோதி₄யான) என்றது, மோக்ஷத்வாநு-கு₃ணநுவர்த்தந-ப்ரதிப₃ந்த₄கமான என்றபடி. (ஜந்மாத்₃யபி₄மாநம்) = ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநோத்கர்ஷ-ஹேதுக-அஹங்காரம். "எம்மையாளும்பரமர்", "எம் தொழுகுலம் தாங்கள்" இத்யாத்₃யர்த்த₂ம் (நமக்கு மிகவும்) இத்யாதி₃. (நம்மாழ்வார்) (அருளிச்செய்த) என்றந்வயம்.

அவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லால் – வியன் மூவுலகுபெறினும் – விடுமாறென்பதென்னந்தோ” என்று துடங்கி ப$_4$ாக$_3$வதர்களே தமக்கு பரமப்ராப்யரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறவளவில், ஐந்மவ்ருத்தாதி$_3$விப$_4$ாக$_3$மின்றிக்கே “சயமேயடிமை தலைநின்றுர்”, “அவனடியார்”, “மணிமலை போல் கிடந்தான் தமர்கள்”, “கோதிலடியார்”, “நீக்கமில்லாவடியார்” என்று ப$_4$க$_3$வத்ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$களிலே தோற்றிருக்குமாகாரமே அவர்களுக்கு நிரூபகமாக அருளிச்செய்த – “நெடுமாற்கு அடிமையிலும்”; திருமங்கையாழ்வார் “தண்சேறையெம்பெருமான்தாள் தொழுவார் காண்மின் எந்தலைமேலாரே” என்று துடங்கி அர்ச்சாவதாரப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே நமக்கு ஶிரஸா வாஹ்யர், ஸத$_3$ா த்$_4$யேயர், ஸூரிகளிலும் கைங்கர்யஸம்ருத்$_3$தி$_4$யுடையவர்கள், அவர்களை ஒரு க்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமனல்லேன், அவர்களுக்கென் ஹ்ருத$_3$யம் தேனூறி எப்போதும் இனிதாகாநின்றது, அவர்களைக் கண்டமாத்ரத்திலே கண்டிகோளேயென்னுடைய மநோத்$_3$ருஷ்டி–

(கொடுமா) இத்யாதி$_3$:- கொடு = க்ரூரமான. மா = மஹத்தான. வினையேன் = பாபத்தையுடைய நான். அவனடியார் = ததீ$_3$யருடைய. அடியே = திருவடிகளையே. கூடுமிதுவல்லால் = கூடுகையாகிற இதுவல்லால். வியன் = விஸ்மயநீயமான. மூவுலகுபெறினும் = த்ரைலோக்யத்தைப்பெற்றாலும். விடுமாறு = விடும் வழி. என்பது = என்றுசொல்லுகை. என் = என்றே. அந்தோ = ஐயோ. என்று அர்த்த$_2$ம். இத்தை ஸங்க்$_3$ரஹேண அருளிச்செய்கிறுர் (ப$_4$ாக$_3$வதர்களே) இத்யாதி$_3$. (உத்$_3$தே$_3$ஶ்ய)த்வம் ஆதே$_4$யாதிஶாயார்ஹத்வரூபஶேஷித்வம். (ப்ராப்ய)த்வம் ஆதீ$_4$யமாநாதிஶய-ப$_4$ாக்த்வம் என்று திருவாய்மொழி - த்$_3$வயத்துக்கு ப்ரதிபாத்$_3$யபே$_4$த$_3$ம் வ்யஞ்ஜிதம். (சயமே) என்றது ஸ்வயம் என்னுதல், ஜயம் என்னுதல். அடிமைதலைநின்றுர் = ஶேஷத்வத்திலே ஊன்றியிருப்பார் என்று அர்த்த$_2$ம். அவனடியார் = ஸ்ரீ வாமநனுடைய ஸௌந்த$_3$ர்யத்திலே தோற்று அடிமையாயிருப்பார் என்று அர்த்த$_2$ம். மணிமலைபோல் கிடந்தான் = ஒரு ரத்நபர்வதம் சாய்ந்தாப்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய. தமர் = ஆஶ்ரிதர் என்று அர்த்த$_2$ம். கோதிலடியார் = “அநக$_4$:” என்னுமாபோலே, தோ$_3$ஷரஹிதரான அடியார் என்று அர்த்த$_2$ம். நீக்கமில்லாவடியார் = பிரியமாட்டாத அடியார் என்று அர்த்த$_2$ம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (ப$_4$க$_3$வத்-ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$களிலே) இத்யாதி$_3$நா. (ஆதி$_3$)பத$_3$த்தாலே வீர்யயௌவநாதி$_3$களை ஸங்க்$_3$ரஹிக்கிறது. சயமே அடிமை இத்யாதி$_3$யிலே, அந்தணர் மறையோர் என்றுப்போலே, ஜந்மாதி$_3$நிர்தே$_3$ஶம் பண்ணுமையாலே ப$_2$லித்த அர்த்த$_2$ம் (தோற்றிருக்கும் ஆகாரமே) இத்யாதி$_3$. இங்கும் (நம்மாழ்வார்) (அருளிச்செய்த) (நெடுமாற்கடிமையிலும்) என்று கூட்டுவது. தண் = குளிர்ந்த; ஶ்ரமஹரமான. சேறை = ஸாரக்ஷேத்ரமான திருச்சேறைத்திருப்பதிக்கு நிர்வாஹகனை. எம்பெருமான் = எனக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய. தாள்தொழுவார் = திருவடிகளைத்தொழுமவர்கள். என் தலைமேலார் காண்மின் = என்னுடைய தலைமேலேயிருப்பார் என்று காணுங்கள் என்றபடி. இத்தைத்திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (என்று துடங்கி) இத்யாதி$_3$. “பயிலும்சுடரொளி”,“நெடுமாற்கடிமை” இவையிரண்டும் வ்யூஹவிப$_4$வப்ரவணவிஷயம் என்று தோற்ற (அர்ச்சாவதாரப்ரவணரான) என்றது. “எப்பொழுதும் என் மனத்தேயிருக்கின்றுர்” என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஸத$_3$ாத்$_4$யேயர்) என்றது. “விண்ணவரில் பொலிகின்றுர்” என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஸூரிகளிலும் கைங்கர்யஸம்ருத்$_3$தி$_4$யை உடையவர்கள்) என்று. “ஒருகாலும் பிரிகிலேனே” என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (அவர்களை ஒரு க்ஷணகாலமும்) இத்யாதி$_3$. “என்னுள்ளம் தேனூறி எப்பொழுதும் தித்திக்கும்” என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (அவர்களுக்கு என்னுள்ளம்) இத்யாதி. “கண்டேனுக்கிதுகாணீர் என்னெஞ்சும் கண்ணிணையும் களிக்குமாறே” என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (அவர்களைக் கண்டமாத்ரத்திலே) இத்யாதி$_3$.

கள் களிக்கிறபடி, அவர்களளவிலேயாகாநின்றது என்னன்பானது, அவர்களை நெஞ்சால் நினைக்கவே ம்ருத்யுவுக்கும் பாபத்துக்கும் அஞ்சவேண்டா, என்னுடைய ஹ்ருத$_3$யம் அவர்கள் விஷயத்திலே விழுகிறபடிகண்டிகோளே, என்றிப்படி அருளிச்செய்கிறவிடத்தில் ஜந்மாதி$_3$-ப்ரஸங்க$_3$மற அருளிச்செய்த "கண்சோர வெங்குருதி"யிலும்; "கடல்மல்லைத் தலசயனம் ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை ஆள்வாரே" என்றேதேனும் ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களை உடையராகவுமாம், திருக்கடல்மல்லைத்தலசயனத்தை அநுஸந்தி$_4$க்குமவர்கள் நின்ற நிலைகளிலே ப்ரமாணம்காட்டாதே நம்மைக்காரியம்கொள்ள உரியாரென்று துடங்கி, "ஞானத்தினொளியுருவை நினைவாரென்னுயகர்", "அவரெங்கள் குலதெய்வமே" என்றுகந்தருளின நிலத்திலே ப்ரவணரா-யிருக்குமவர்களே நமக்கு ஶேஷிகளென்றருளிச்செய்த "நண்ணாத வாளவுணரி"லும்; ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் "மெய்யடியார்கள் தம்மீட்டம் கண்டிடக்கூடுமேல் அதுகாணும் கண்பய-

"ஆளானர்க்கு ஆளாகும் என் அன்புதானே" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (அவர்களளவிலே) இத்யாதி$_3$. "தொழுவாரைக் கருதுங்கால்... உண்ணாது வெங்கூற்றம் ஓவாத பாவங்கள்" என்கிற இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (அவர்களை நெஞ்சாலே) இத்யாதி$_3$. கூற்றம் = ம்ருத்யு. "உள்ளத்தே வைப்பாருக்கு இது காணீர் என்னுள்ளம் உருகுமாறே" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (என்னுடைய ஹ்ருத$_3$யம்) இத்யாதி$_3$. உருகுகை = அழிகை. இங்கும் ஜந்மவ்ருத்தாத்$_3$யுத்கர்ஷநிர்தே$_3$ஶாவிரஹபல$_2$லிதம் (ஜந்மாதி$_3$-ப்ரஸங்க$_3$மற) இத்யாதி$_3$. ப்ரதிஷேத$_4$ார்த்த$_2$ப்ரஸங்க$_3$மும் இன்றிக்கே என்றபடி.

(கடல்மல்லை) இத்யாதி$_3$ - திருக்கடல்மல்லையிலே ஸ்த$_2$லத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவித்தை, ஆர் = யவர். எண்ணும் நெஞ்சுடையார் = அநுஸந்தி$_4$க்கும் நெஞ்சுடையவர்கள். அவர் = அவர்கள். எம்மை ஆள்வாரே = எம்மை ஆளுகைக்கு உரியர் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஏதேனும்) இத்யாதி$_3$. "ஆர்" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஏதேனும் ஜந்ம) இத்யாதி$_3$. "கடல்மல்லை" இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (திருக்கடல்மல்லை) இத்யாதி$_3$. உபாதி$_4$நிர்தே$_3$ஶாவிரஹப$_2$லிதம் (நின்றநிலைகளிலே) என்றது. ப்ரமாணப்ரத$_3$ர்ஶநநிர்தே$_3$ஶாவிரஹப$_2$லிதம் (ப்ரமாணங்காட்டாதே) என்று. (ப்ரமாணம்) ஆவணை-யோலை முதலான த$_3$ாஸ்யஸாத$_4$கம். ஆளுகை = கார்யங்கொள்ளுகை. ஞானத்தின் ஒளியுருவை = ஜ்ஞாநஸ்வரூபனையுள்ளவனை. நினைவார் = நினைப்பார். என்நாயகர் = என் ஸ்வாமிகள். அவர் எங்கள் குலதெய்வம் = அஸ்மத்குலதைத்$_3$வதம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிருர்(உகந்தருளின) இத்யாதி$_3$நா. இதிலும் வ்யூஹவிப$_4$வவ்யாவ்ருத்தி அநுஸந்தே$_4$யை. நாயககுலதெய்வஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ஶேஷிகள்) என்று. கண்சோரவெங்குருதியிலே ஜந்மவ்ருத்தாத்$_3$யபகர்ஷம் கண்டோ$_2$க்தமல்லாமை-யாலே, தொழுவார், புண்ணியர், பெரியோர் என்கிற ஸாமாந்யநிர்தே$_3$ஶங்களுக்கு "ஆர் எண்ணும் நெஞ்சுடையார்" என்கிற ஜந்மாத்$_3$யபகர்ஷகண்டோ$_2$க்திமத்$_3$விஶேஷத்திலே பர்யவஸாநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே திருமொழிகளுக்கு வ்யுத்க்ரமேண உபாத$_3$ாநம் என்று தோற்ற (ஜந்மாதி$_3$ப்ரஸங்க$_3$மற) என்றும், (ஏதேனும் ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களையுடையராகவுமாம்) என்றும் அருளிச்செய்தது என்று கண்டுகொள்வது.

(மெய்) இத்யாதி$_3$ - மெய்யடியார்தம் = அநந்யப்ரயோஜநராகையாலே மெய்யான அடியராயிருக்கு-மவர்கள்தங்களுடைய. ஈட்டம் = கூட்டத்தை. கண்டிடக்கூடுமேல் = காணக்கிடைக்குமாகில். அதுகாணும் = அக்கூட்டத்தைக்காண்கையேகிடீர். கண்பயனவதே = கண்களுக்கு ப$_2$லமாவது

ஞுவதே", "தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்ஞுவதே" இத்யாதி$_3$களாலே தம்முடைய ப$_4$ாக$_3$வதப்ரேமப்ரகர்ஷத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறவளவில், ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரஸங்க$_3$மின்றியே ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திபாரவஶ்யமே அவர்களுக்கு நிரூபகமாக அருளிச்செய்த "தேட்டருந்திறற்றேனி"லும்; ஸ்ரீதொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் த்$_3$வய-நிஷ்ட$_2$ர்பக்கல் ஈஶ்வரனுக்குண்டான உகப்பை அருளிச்செய்த "மேம்பொருள்" என்கிற பாட்டுக்குமேல் எத்தனையேனும் தண்ணிய ஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களேயாகிலும் மேம்பொருளில்

என்றபடி. தொண்டர் = அநந்யப்ராயோஜநப$_4$க்திப$_4$ரிதருடைய. அடிப்பொடி = ஸ்ரீபாத$_3$தூ$_4$ளிகளிலே. ஆட = அவகா$_3$ஹிக்க. நாம்பெறில் = நாம்பெற்றால். கங்கைநீர் = க$_3$ங்கா$_3$தீர்த்த$_2$த்திலே. குடைந்தாடும் வேட்கை = உட்புக்கு அவகா$_3$ஹிக்கையில் உத்கடேச்சை$_2$. என்ஞுவது = என்ஞுகிறது என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்யாதி$_3$களாலே) என்று. "மெய்யடியார்கள்தம்", "எல்லையில் அடிமைத்திறத்தினில் என்றும் மேவும் மனத்தனும்" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (தம்முடைய ப$_4$ாக$_3$வதப்ரேமப்ரகர்ஷத்தை) என்றது. ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷநிர்தே$_3$ஶவிரஹஸஹக்ருதமான, அடியார், தொண்டர், மெய்சிலிர்ப்பவர் என்கிற ஸாமாந்யநிர்தே$_3$ஶப$_2$லிதம் (ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷாபகர்ஷ-ப்ரஸங்க$_3$மின்றியே) என்று. "ஆட்டம்மேவி அலர்ந்தழைத்து அயர்வெய்தும்" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திபாரவஶ்யமே) இத்யாதி$_3$. (இத்யாதி$_3$களாலே) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே "தொண்டர் சேவடிச்செழுஞ்சேறு என் சென்னிக்கு அணிவனே" இத்யாதி$_3$களை ஸங்க்$_3$ரஹிக்கிறது.

பயிலும்சுடரொளிப்ரப்$_4$ருதிகளைப்பற்ற விவக்ஷிதார்த்த$_2$வைஶத்$_3$யாதிஶயத்தாலும், அவை ஜந்மாத்$_3$யப-க்ருஷ்டவக்த்ருகங்களாகையாலே, அவற்றில் ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷநைரபேக்ஷ்யப்ரதிபாத$_3$நம் கூடுமே என்கிற ஶங்கைக்கு இவை ஜந்மாத்$_3$யுத்க்ருஷ்டவக்த்ருகங்களாய்க்கொண்டே ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷ-நைரபேக்ஷ்யாதி$_3$களை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே, நிராஸகங்களாகையாலும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை மூலத்திலே சரமத்திலே உபாதா$_3$நம் பண்ணிற்று என்னுமபி$_4$ப்ராயத்ததலே அருளிச்-செய்கிறார் (ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்) இத்யாதி$_3$. த்$_3$வயவ்யாக்$_2$யாநரூபமான இந்த மூலத்தில் இப்ப்ரகரணத்திலே த்$_3$வயநிஷ்ட$_2$ப$_4$ாக$_3$வததைவப$_4$வப்ரதிபாத$_3$நம் உசிதமாகையாலே, விஶிஷ்ய தத்ப்ரதிபாத$_3$கப்ரமாணத்துக்கு சரமோபாதா$_3$நம். இவ்வர்த்த$_2$த்தை வ்யஞ்ஜிப்பிக்கைக்காகவே "அடிமையில் குடிமை" என்று துடங்கி ஆறுபாட்டுக்களிலும் என்ஞதே, [மேம்பொருளுக்கு மேலிற்-பாட்டுக்களிலும்] என்றது. இதில் த்$_3$வயஸ்த$_2$த்$_3$விவசநஸூசித-உபாயநைரபேக்ஷ்யமூலகஸாத$_4$நாந்தர-ஸவாஸநத்யாக$_3$த்தை "காம்பற" இத்யாதி$_3$யாலும், "ப்ரபத்$_3$யே"என்கிற வர்த்தமாநநிர்தே$_3$ஶஸூசித-காலக்ஷேபஹேதுத்வபே$_4$ாக$_3$ஹேதுத்வங்களை "வாழும்சோம்பரை" என்கிறவித்தாலும், "அநேந மந்த்ரரத்நேந மத்ப்ரியேண" என்கிறவித்தால் ஸூசிதமான தந்நிஷ்ட$_2$ப்ரியத்வத்தை "உகத்திபோலும்" என்கிறவித்தாலும் சொல்லுகையாலே, "மேம்பொருள்" என்கிற பாட்டு த்$_3$வயநிஷ்ட$_2$ப$_4$ாக$_3$வத-விஷயகப$_4$க$_3$வந்நிரதிஶயப்ரீதிபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலேயருளிச்செய்கிறார் (த்$_3$வயநிஷ்ட$_2$ர்பக்கல்) இத்யாதி$_3$. அதில் "அடிமையில்" என்கிற பாட்டில் அர்த்த$_2$ம் (எத்தனையேனும் இத்யாதி$_3$. "குடிமையில்கடைமைபட்ட" இத்யாத்$_3$யர்த்த$_2$ம் (எத்தனையேனும் தண்ணிய) இத்யாதி$_3$. கடைமை = நிகர்ஷம். குக்கர் = நிஹீநர். மொய்கழற்கு அன்புசெய்யும் அடியரை = நிபி$_3$ட$_3$மான திருவடிகளில் அதிப்ராவண்யத்தையுடைய ஆஶ்ரிதரை என்றபடி. இதில் த்$_3$வயக$_3$தத்$_3$விவசநாந்தசரண-ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மும், வர்த்தமாநார்த்த$_2$மும் சொல்லுகையாலே, இது பூர்வோக்தத்$_3$வயநிஷ்ட$_2$விஷயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (மேம்பொருளில் சொன்ன) இத்யாதி$_3$.

சொன்ன – ஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டை$_2$யையுடையராகில் திருத்துழாயோபாதி ஈஶ்வரனுக்கு ஶிரஸா வாஹ்யரென்றும், ஜந்மத்தால்வந்த தண்மையே அன்றிக்கே எத்தனையேனும் தண்ணிய வ்ருத்தமுடையாருமிந்த ஜ்ஞாநநிஷ்ட$_2$ராகில் அந்த து$_3$ஷ்க்ருதப$_2$லம் அநுப$_4$வியார் என்றும், தங்களுக்கு ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களால் வருங்குறையில்லாமையேயன்று தங்களோடு ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்த

"முடியினில் துளபம் வைத்தாய்... உகத்தி" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஈஶ்வரனுக்குத் திருத்துழாயோபாதி) இத்யாதி$_3$. உகப்பின் கார்யமான ஸம்மாநவிஶேஷத்துக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தார்த்த$_2$ம் "முடியினில் துளபம் வைத்தாய்" என்கிற ஸம்பு$_3$த்$_3$தி$_4$ என்றபடி. "திருமறுமார்வ"இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (ஜந்மத்தால்) இத்யாதி$_3$. "வாழும்சோம்பர்" என்று "ப்ரபத்$_3$யே" ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$மும், "மொய் கழல்" என்று "சரண"ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$மும் சொல்லிற்று. "திருமறுமார்வ" என்று "ஶ்ரீமத்"ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் சொல்லிற்று. இத்தால், இப்பாட்டுக்கள் ஏகவிஷயங்கள் என்று ப$_2$லிக்கிறது. அதில், த்$_3$வயநிஷ்ட$_2$ர் ஜந்மநிகர்ஷமுடையராகிலும் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யர் என்று கீழே சொல்லி, இங்கே, வ்ருத்தத்தாலும் நிகர்ஷமுடையர் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யர் என்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மத்தால் வந்த தண்மை) இத்யாதி$_3$. (இந்த ஜ்ஞாநநிஷ்ட$_2$ராகில்) என்றது, மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநநிஷ்ட$_2$ராகில் என்றபடி.

"மாநிலத்துயிர்களெல்லாம் வெருவரக்கொன்று சுட்டு" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (தண்ணிய வ்ருத்தமுடையாரும்) என்றது. "அருவினைப்பயன்" இத்யாத்$_3$யர்த்த$_2$ம் (அந்த து$_3$ஷ்க்ருதப$_2$லம்) இத்யாதி$_3$. "வானுளார்" இத்யாதி$_3$க்கர்த்த$_2$ம் (தங்களுக்கு) இத்யாதி$_3$. "அருவினைப்பயனதுய்யார்" என்கிற கீழிற்பாட்டில் அர்த்த$_2$ாநுவாத$_3$ம் (ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களால்) இத்யாதி$_3$. (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநபரம். "போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதம்" இத்யாத்$_3$யர்த்த$_2$ம் (தங்களோடு ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்த) இத்யாதி$_3$. போனகம் = போ$_4$ாஜநம். இதில் உபஸ்தி$_2$திஶைக்$_4$ர்யாத் போ$_4$ாஜநபாத்ரஸ்த$_2$பு$_4$க்தஶிஷ்டத்தையே "சேட"ஶப்$_3$த$_3$ம் சொல்லுகிறது. ப$_4$ாண்ட$_3$ஸ்த$_2$ஶேஷத்தைச்சொல்லுகை விளம்பி$_3$தம். "நாராயணைகநிஷ்ட$_2$ஸ்ய யா யா சேஷ்டா தத$_3$ர்ச்சநம் । யோ யோ ஜல்பஸ்ஸ ச ஜபஸ்தத்$_3$த்$_4$யாநம் யந்நிரீக்ஷணம் ।। தத்பாத$_3$ாம்ப்$_3$வதுலம் தீர்த்த$_2$ம் தது$_3$ச்சி$_2$ஷ்டம் ஸுபாவநம் । தது$_3$க்திமாத்ரம் மந்த்ராக்$_3$ர்யம் தத்ஸ்ப்ருஷ்டம் அகி$_2$லம் ஶுசி:" என்று நாராயணைகநிஷ்ட$_2$னுடைய உச்சி$_2$ஷ்டம் ஸுபாவநம் என்று சொல்லிற்று. "உச்சி$_2$ஷ்ட"ஶப்$_3$த$_3$ம் பு$_4$க்திபாத்ரஸ்த$_2$பு$_4$க்தஶிஷ்டத்திலே ப்ரஸித்$_3$த$_4$ம். இது "ஆசார்ய"ஶப்$_3$த$_3$மில்லாமையாலும், தத்ப்ரகரணமல்லாமையாலும் ஆசார்யவிஷயமாகாது. நநு, "நாராயணைகநிஷ்ட$_2$ஸ்ய" என்கிற ஸாமாந்யத்துக்கு "கு$_3$ரோருச்சி$_2$ஷ்டம் பு$_4$ஞ்ஜீத" என்கிற விஶேஷத்திலே பர்யவஸாநம் என்னில்; "கு$_3$ரோருச்சி$_2$ஷ்டம்" என்கிறவிது வேதா$_3$த்$_4$யாபகவிஷயமாகையாலே, வேதா$_3$த்$_4$யாபகன் நாராயணைகநிஷ்ட$_2$னுயும், ததி$_3$தரனுயும் இருக்கக்கூடுமாகையாலே இந்த "கு$_3$ரு"ஶப்$_3$த$_3$ம் விஶேஷவிஷயமாகமாட்டாது.

நநு, தத$_2$ாபி, "யோ வை மந்த்ரவரம் ப்ராத$_3$ாத் ஸம்ஸாரோச்சே$_2$த$_3$ஸாத$_4$நம் । ப்ரதீச்சே$_2$த்$_3$கு$_3$ருவர்யஸ்ய தஸ்யோச்சி$_2$ஷ்டம் ஸுபாவநம்" என்று ப$_4$ரத்$_3$வாஜஸம்ஹிதோக்தகு$_3$ருவிஶேஷவிஷயத்திலே "நாராயணைகநிஷ்ட$_2$ஸ்ய" என்கிற ஸாமாந்யத்துக்கு பர்யவஸாநம் உசிதம் என்னில்; ப$_3$ாத$_4$கமின்றிக்கேயிருக்க ஸ்வதோ ஸங்குசிதமான ஸாமாந்யத்துக்கு விஶேஷவிஷயத்திலே ஸங்கோசம் அநுசிதம். "ச$_2$ாக$_3$ஸ்ய வபாயா:" இத்யாதி$_3$மந்த்ரத்தினுடைய நித்யாங்க$_3$தாவிரோத$_4$ப$_4$யத்தாலேயிறே 'பஶு'ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு ச$_2$ாக$_3$விஷயதயா ஸங்கோசம் உபக$_3$தம். இப்படியே இந்த ந்யாயவிஷயங்களில் எல்லாவற்றிலும் விரோத$_4$ப்ரஸங்க$_3$த்தாலே ஸாமாந்யஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு ஸங்கோசம் என்னுமிடம் தத்ர

தத்ர ஸ்பு2டம். இங்கே அங்ஙன் ஒரு விரோத4மில்லாமையாலே, ஸங்கோசோபக3மம் உசிதமன்று.

கிஞ்ச, "நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய" என்கிறவிது, நாராயணே ஏகஸ்மிந், நிஷ்ட2ா = நிதராம் ஸ்தி2தி:, யஸ்ய ஸ: ததோ2க்த: என்று போ4க்3யாந்தரப்ரஸங்க3த்தில் "ப4வந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூலரூபா:" என்கிறபடியே முடியும்படியாய், ஏதத்3தே3ஹாநுப4ாவ்யமான ப்ராரப்3த4ாம்ஶத்தில் அப்4யுபக3மமற்ற உத்தமாதி4காரிவிஷயம்.

"யோ வை மந்த்ரவரம்" இத்யாதி3ப4ரத்3வாஜவசநம், தா3ரஸுதஸம்ப3ந்த4கீர்த்தநலிங்க3த்தாலும், "இச்ச2ாப்ரக்ருத்யநுகு3ணைருபசாரை:" என்று உபசாரேச்ச2ாந்வயகீர்த்தநலிங்க3த்தாலும், மத்4யமாதி4காரிவிஷயம். ஆகையால், "நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய" என்கிறவிதுக்கு "யோ வை மந்த்ரவரம்" இத்யாத்3யுக்தகு3ருவிஷயத்திலே பர்யவஸாநம் கூடாது.

நநு ச, "நிர்மால்யம் ப4க்ஷயித்வைவம் உச்சி2ஷ்டம் அகு3ரோரபி । மாஸம் பயோவ்ரதோ பூ4த்வா ஜபந் அஷ்டாக்ஷரம் ஸதா3 ।। ப்3ரஹ்மகூர்ச்சம் தத: பீத்வா ஶுத்3தோ4 ப4வதி மாநவ:" என்று கு3ருவ்யதிரிக்த-உச்சி2ஷ்டபோ4ஜநத்தில் ப்ராயஶ்சித்தவிதி4ப3லத்தாலே, "நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய" என்கிறவிது குருவிஷயமாகக்கடவது என்னில்; "அகு3ரோ:" என்கிறவிடத்தில் "கு3ரு"ஶப்3த3ம் ஆசார்யவாசகமாகில், "பிது: உச்சி2ஷ்டம் போ4க்தவ்யம்" என்று விஹிதமான பிதுருச்சி2ஷ்ட-போ4ஜநத்துக்கு நிஷேத4ம் ப்ரஸங்கி3க்கும்; பித்ருவாசகமாகில் "கு3ரோருச்சி2ஷ்டம் பு4ஞ்ஜீத" என்று விஹிதமான கு3ரூச்சி2ஷ்ட-போ4ஜநத்துக்கு நிஷேத4ம் ப்ரஸங்கி3க்கும்; உப4யவாசகமென்னில் ஏகவசநம் அநுபபந்நம்; கத2ஞ்சித் ஜாத்யேகத்வபரம் என்னில், "ஜ்யேஷ்ட2ஸ்ய ச ப்4ராதுருச்சி2ஷ்டம் போ4க்தவ்யம்" என்று விஹிதமான ஜ்யேஷ்ட2ப்4ராதுருச்சி2ஷ்டபோ4ஜநத்துக்கு நிஷேத4ம் ப்ரஸங்கி3க்கும்; ஆகையால் "அகு3ரோ:" என்கிறவிடத்தில் "கு3ரு"ஶப்3த3ம் உச்சி2ஷ்டபோ4ஜநத்தில் ஶாஸ்த்ராந்தராநுமதஸர்வவிஷயோபலக்ஷணம் என்னவேணும். ஶாஸ்த்ராந்தரம்தான் "கு3ரோருச்சி2ஷ்டம் பு4ஞ்ஜீத", "ப்ரதீச்சே2த்3கு3ருவர்யஸ்ய தஸ்யோச்சி2ஷ்டம் ஸுபாவநம் । பிதுர்ஜ்யேஷ்ட2ஸ்ய ச ப்4ராதுருச்சி2ஷ்டம் போ4க்தவ்யம்" என்கிற இவையாகிறுப்போலே, "நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய" என்று துடங்கி "ததுச்சி2ஷ்டம் ஸுபாவநம்" என்கிறவிதுவுமாகிறது. தத2ாச, "அகு3ரோ:" என்றது, போ4ஜ்யோச்சி2ஷ்டதயா தத்தச்ச2ாஸ்த்ராநுமதவ்யதிரிக்தனுடைய என்றபடி.

"அகு3ரோரபி" என்கிற "அபி"ஶப்3த3ம் அநுக்தஸமுச்சயமாய், ஶாஸ்த்ராநுமதபித்ருஜ்யேஷ்ட2ப்4ராத்ருவ்யதிரிக்தரை ஸமுச்சயிக்கிறதாகிலும், "நாராயணைகநிஷ்ட2ஸ்ய" என்று ஶாஸ்த்ராநுமதனை நாராயணைகநிஷ்ட2வ்யதிரிக்தனையும் ஸமுச்சயிக்கும். "ஸஹி வித்3யாதஸ்தம் ஜநயதி" என்று ஆசார்யனையும் பிதாவாக விவக்ஷித்து, "ஜ்யேஷ்ட2ப்4ராதா பித்ருஸம:" என்று பித்ருஸமனை ஜ்யேஷ்ட2ப்4ராதாவையும் வித்3யாதோஜநகனை ஆசார்யனையும், யோநிதோஜநகனை பிதாவையும், கு3ருஸத்3ருஶத்வேந க்ரோடீ3கரித்து, "கு3ரு"ஶப்3த3ம் சொல்லுகிறது என்னிலும், ந்யாயஸாம்யாத், "ஆசார்யவத் ஸந்தோ த்3ரஷ்டவ்யா:" என்று சொல்லப்பட்ட நாராயணைகநிஷ்ட2னையும் க்ரோடீ3கரிக்கும். ஆகையாலே, தத்-ஸங்கோசகமாக மாட்டாது.

"யே சோபகுர்வதே ஜ்ஞாநம் கிமப்யச்யுதஸம்ஶ்ரயம் । ஹீநோச்சி2ஷ்டாஶநம் கார்யா வ்ருத்திஸ்தேஷ்வபி கௌ3ரவாத்" என்கிறவிதுவும், "யோ வை மந்த்ரவரம் ப்ராத3ாத்" இத்யாதி3-பூர்வஶ்லோகோக்தகு3ருவர்யாபேக்ஷயா அநுகல்பபூ4த-அதி4காரிவிஷயமாகையாலே, முக்2யகல்பபூ4த-

ஸம்ஸாரிகளும் தங்கள் ப்ரஸாத3ஸ்வீகாரத்தாலே பரிஶுத்3த4ராம்படியான உத்கர்ஷமுடையார் என்றும், ஜந்மவ்ருத்தாதி3களால் குறையநின்றே இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள் இந்த ஜ்ஞாந-விது4ரராய் ஜந்மவ்ருத்தாதி3களால் உயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேஶ்வரனுபாதி பூஜ்யராய் ஜ்ஞாந-த3ாநப்ரதிக்3ரஹங்களுக்கு அர்ஹராவரென்றும், ஜந்மவ்ருத்தாதி3களுக்கு மேலே ஜ்ஞாநா-தி4கருமானவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தாதி3வைலக்ஷண்யமின்றிக்கே இந்த ஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை ப4க3வத்ப்ரப4ாவத்தாலே வந்த வைலக்ஷண்யத்தை பு3த்3தி4 பண்ணுதே கர்மநிப3ந்த4நமான ஜந்மாத்3யபகர்ஷத்தையே பு3த்3தி4பண்ணித் தாழ நினைத்தார்களாகில் அந்த க்ஷணத்திலே அவர்கள் கர்மசண்ட3ாலராவரென்றும், இப்படி ப்ரஸாதி3த்த அர்த்த2ங்கள் ஸம்ப4விக்கும்

கு3ர்வபேக்ஷயாபி உத்தமாதி4காரிபூ4தநாராயணைகநிஷ்ட2விஷயமாகமாட்டாது. "கு3ரோஶ்ச பத்நீபுத்ரா-தி3ஷ்வந்யேஷ்வப்யமலாத்மஸு । குர்யாத3ாசார்யவத் வ்ருத்திம் தத்ரதத்ர வ்வயஸ்த2யா" என்கிற இதுவும் "ததுச்சி2ஷ்டம் ஸுபாவநம்" "உச்சி2ஷ்டாஶநவர்ஜம்" இத்யாதி3ஶாஸ்த்ராந்தரோக்த-வ்யவஸ்த2ாஸாபேக்ஷமாகையாலே தத்3விருத்3த4மன்று.

இப்படி "உச்சி2ஷ்டமகு3ரோரபி" என்கிறவிது "ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்", "போனகம் செய்தசேடம்" இத்யாதி3ஸ்வாரஸ்யஸங்கோசகமாக மாட்டாதாகையாலே, இங்கே பே4ாஜநபாத்ரஸ்த2பு4க்தஶேஷமே வசநஸ்வாரஸ்யஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (தங்கள் ப்ரஸாத3ஸ்வீகாரத்-தாலே) இத்யாதி3. "விஷ்ணோ: ப்ரஸாத3ம் துளஸீம் தீர்த்த2ம் வாபி த்3விஜோத்தம । உபவாஸதி3நே சைவ ப்ராஶ்நீயாத் அவிசாரயந்" என்று "ப்ரஸாத3"ஶப்3த3ம் பே4ாஜநபாத்ரஸ்த2 பு4க்தஶேஷ-வாசகமாகக் காண்கையாலே, (ப்ரஸாத)ஶப்3த3த்தாலே வ்யாக்2யாநம் பண்ணிற்று. "பழுதிலா" இத்யாத்3யர்த்த2ம் (ஜந்மவ்ருத்தாதி3களால்) இத்யாதி3. "எம்மடியார்கள்" என்கிறவிது ப்ராகரணிக-மான மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநவத்பரம். "மத்3ப4க்தஜநவாத்ஸல்யம்" இத்யாதி3வசநத்திலே "மமாநுஸ்மரணம் நித்யம்" என்று வர்த்தமாநநிர்தே3ஶயுக்தத்3வயக3தபூர்வக2ண்ட3ார்த்த2மும், "ஸ்வயமப்4யர்ச்சநம் ... பூஜாயாஞ்ச அநுமோத3நம்" என்று உத்தரக2ண்ட3ார்த்த2மும், "மத்3ப4க்த-ஜநவாத்ஸல்யம்" இத்யாத்3யவஶிஷ்டங்களாலே த்3வயக3த-உத்தமஸூசிதாதி4காரிஸ்வப4ாவ-விஶேஷங்களும் சொல்லுகையாலே இதுவும் மேம்பொருளில் சொன்ன த்3வயோக்தஜ்ஞாநவத்3-விஷயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள்) இத்யாதி3. ஶிஷ்டம் பூர்வமேவ வ்யாக்2யாதம்.

"அமரவோரங்கம்" இத்யாத்3யர்த்த2ம் (ஜந்மவ்ருத்த) இத்யாதி3. "சாதி அந்தணர்" என்கிற இத்தைப்பற்ற (ஜந்ம) இதி. "தமர்களில் தலைவராய" என்கிறவித்தைப்பற்ற (வ்ருத்தாதி3) இதி. "அங்கம் ஆறும் வேதம்...நான்கும் ஓதி" என்கிறவித்தைப்பற்ற (ஜ்ஞாநாதி4கருமான) இத்யாதி3. ஜந்மாதி3களால் விஶேஷியாதே கேவலம் "நுமர்களை" என்கிறவித்தைப்பற்ற (ஜந்மவ்ருத்தாதி3-வைலக்ஷண்யமின்றிக்கே) இத்யாதி3. "நுமர்கள்" என்கிறவிது, ப்ரக்ருதமான மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநவத்பரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்களை) இதி. "பழிப்பராகில்" என்கிறவிதுக்கர்த்த2ம் (ப4க3வத்) இத்யாதி3. "நொடிப்பதோரளவில் ஆங்கு" என்கிற இத்தைப்பற்ற (அந்த க்ஷணத்திலே) என்றது. "அவர்கள் தாம் புலையர்" என்கிறவித்தைப்பற்ற (கர்மசண்ட3ாளர்) இத்யாதி3. புலையர் = சண்ட3ாளர். ஸாமர்த்2யாத் கர்மசண்ட3ாளத்வம். இப்படி "அடிமையில்" இத்யாதி3யான இந்த பாட்டுக்களாலே ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் ப4க3வல்லாப4ா-

227. க்ஷத்ரியனான விஶ்வாமித்ரன் ப்$_3$ரஹ்மர்ஷியானான்.

இப்படிக் கண்டாலும் அபக்ருஷ்டவர்ணம் உத்க்ருஷ்டவர்ணமாகக்கூடுமோ ஒரு ஜந்மத்திலேயென்ன, கூடின படியைக்காட்டுகிறார்மேல்; க்ஷத்ரியனாய் ராஜர்ஷியான விஶ்வாமித்ரன், அந்த ஜந்மத்திலே ஒரு கர்மவிஶேஷத்திலே க்ஷத்ரியத்வம்போய் வஸிஷ்ட$_2$வாக்யத்தாலே ப்$_3$ரஹ்மர்ஷியுமானான்; இப்படி ஏகஜந்மத்திலே வர்ணாந்தரம் வரக்காண்கையாலே வர்ணமநித்யமென்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$ம். அல்பஶக்திகவஸிஷ்ட$_2$வாக்யம்

என்னுமிடம் ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களுக்கும் து$_3$ர்லப$_4$மானபேற்றை திர்யக்$_3$ஜாதியிலே பிறந்தானொருவன் பெற்றபின்பு சொல்லவேணுமோவென்றும், அருளிச்செய்த ஆறு பாட்டுக்களிலும்; [விஶத$_3$மாகக் காணலாம்] என்றது – ஸம்ஶயவிபர்யயமற த$_3$ர்ஶிக்கலாமென்றபடி. (226)

227. இப்படி இதிஹாஸாதி$_3$களிலே பா$_4$க$_3$வதவைப$_4$வம் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும் "ந ஶூத்$_3$ரா: ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தா: விப்ரா: பா$_4$க$_3$வதாஸ்ஸ்ம்ருதா:", "ஸ விப்ரேந்த்$_3$ரோ முநிஶ்ஶ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டி$_3$த:" என்று சொன்ன விப்ரத்வாதி$_3$கள் அர்த்த$_2$வாத$_3$மாமித்தனையல்லது, அபக்ருஷ்டஜந்மாவானவன் அந்த ஶரீரந்தன்னிலே உத்க்ருஷ்டனாகக் கூடுமோவென்ன,

---

லாப$_4$ப்ரயோஜகங்களன்று, பின்னை ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞாநவிஶேஷதத$_3$பா$_4$வங்களே தத்ப்ரயோஜகங்கள் என்று சொல்லி மேலில் பாட்டிலே ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களைப்பற்ற து$_3$ர்லப$_4$த்வத்தையும், க$_3$ஜேந்த்$_3$ராழ்வானுக்கு ஸுலப$_4$னானமையையும், சொன்னவிது பூர்வோக்த-அர்த்த$_2$ங்களில் உபபத்திப்ரத$_3$ர்ஶநபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே "பெண்ணுலாம் சடையினானும்" இத்யாதி$_3$க்கர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ப்ரதிபாதி$_3$த்த) இத்யாதி$_3$நா. (ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களுக்கும்) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் ருத்$_3$ரபரம். "ஆனைக்கு அன்று அருளையீந்த" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (திர்யக்$_3$ஜாதியிலே) இத்யாதி$_3$. இத்தால், கீழ் அஞ்சு பாட்டில் நிக்ருஷ்டமாகச் சொன்னவர்கள்பக்கல் கண்ட ஶாஸ்த்ரவஶ்யத்வயோக்$_3$யமநுஷ்யத்வமும் இல்லாதவன் என்றபடி. (ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்) (அருளிச்செய்த) என்று அந்வயம். ஸம்ஶயஶ்ச விபர்யயஶ்ச (ஸம்ஶயவிபர்யயம்) ஸமாஹாரே த்$_3$வந்த்$_3$வ:. விபர்யய: = அந்யதா$_2$ஜ்ஞாநம். இவை அறும்படியாக என்றபடி. இத்தால், "பா$_4$க$_3$வதஶூத்$_3$ரேஷு ஶூத்$_3$ரத்வாவக$_3$மபூர்வகம் ப்$_3$ராஹ்மண்யோத்பத்த்யாதி$_3$ரூபப்ரபா$_4$வஸ்ய கைஶ்சிது$_3$க்தே:, தத$_3$வகா$_3$ஹிஜ்ஞாநஸ்ய (1) தத$_3$பா$_4$வவதி தத்ப்ரகாரகத்வரூபப்$_4$ரமத்வஸித்$_3$தே$_4$: (2) ஆதி$_4$க்யாவகா$_3$ஹித்வஸித்$_3$தே$_4$ஶ்ச, தந்நிவர்த்தநம் உசிதமேவ இதி கு$_3$ருத்வேந வரணீயத்வ-தீர்த்த$_2$பாதீ$_3$யத்வஸுபாவநோச்சி$_2$ஷ்டத்வாதி$_3$ரூபப்ரபா$_4$வாநாம் ஜாதிதோ வ்யவஸ்தா$_2$பிதத்வாத், ப்ரத$_2$மம் ஜாதிவிஷயவ்யாமோஹம் நிவர்த்தயதி" இத்யாதி$_3$ஸாரப்ரகாஶிகோக்திமூலப்$_4$ரமநிவ்ருத்தியும், ப்ரபா$_4$வவ்யவஸ்தா$_2$மூலகப்$_4$ரமநிவ்ருத்தியும் ஸூசிதை. ந்யாயாநுக்$_3$ருஹீதவசநஸ்வாரஸ்யாநுகு$_3$ணமாக (1) கு$_3$ருத்வேந வரணீயதாதி$_3$ப்ரபா$_4$வங்களும் (2) ஶூத்$_3$ரத்வாதி$_3$நிவ்ருத்தியும் ஸ்தா$_2$பிதங்களிறே. உக்ததி$_3$ஶைவ ஸர்வம் ஸுபரிஹரம் என்று கண்டுகொள்வது. (226)

227. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி இதிஹாஸாதி$_3$களிலே) இத்யாதி$_3$. (விப்ரத்வாதி$_3$கள்) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் யதித்வபரம். இத்தால், உத்க்ருஷ்டகுலஜாநுவர்த்தநீயதாப்ரயோஜக-அத்யந்தோத்கர்ஷம் அபி$_4$ப்ரேதம். (அர்த்த$_2$வாத$_3$ம்) என்றது, ப்ரரோசநார்த்த$_2$ம் ஆரோபிதகு$_3$ணம் என்றபடி. (அர்த்த$_2$வாத$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் இங்கே தத்ப்ரதிபாத்$_3$யபரம். [க்ஷத்ரியனான] என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (க்ஷத்ரியகுல) இத்யாதி$_3$. குலம் = உத்பாத$_3$கப்ரப$_3$ந்த$_4$:. தது$_3$த்$_3$ப$_4$வத்வமாவது, க்ஷத்ரியாத் க்ஷத்ரியாண்யாம் உத்பந்நத்வம். இத்தால் ஈத்$_3$ருஶஸந்தாநவிஶேஷப்ரஸூதத்வாபி$_4$வ்யக்$_3$ங்ய-

செய்தபடிகண்டால் ஸர்வஶக்திஸம்ப₃ந்த₄விஶேஷம் என்செய்யாதென்று கருத்து. (227)

கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உத₃ாஹரணதயா அருளிச்செய்கிறுர் [க்ஷத்ரியனுன] என்றுதுடங்கி.

அத்₃ருஷ்டவிஶேஷாத்மகக்ஷத்ரியத்வயுக்தத்வம் அபி₄ப்ரேதம். ஜந்மாந்தரவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த₂மாக (தஜ்ஜந்மத்திலே) என்றது. சருவ்யத்யாஸவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த₂ம் (தபோவிஶேஷ) இத்யாதி₃.

தத₂ாஹி - "ஶ்ருணு கௌந்தேய ராமஸ்ய மயா யாவத்பரிஶ்ருதம் । மஹர்ஷீணும் கத₂யதாம் காரணம் தஸ்ய ஜந்ம ச" இத்யாரப்₄ய, "க₃ாதி₄: ஸ்வஸுதாம் ருசீகாய ப்ராத₃ாத்" இத்யுக்த்வா, "ப₄ார்க்க₃வ: குருபுங்க₃வ: புத்ரார்த்தே₂ஶ்ரபயாமாஸ சரும்" இதி சோக்த்வா, "ஆஹூய சாஹ தாம் ப₄ார்யாம் ருசீகோ ப₄ார்க்க₃வஸ்தத₂ா । உபயோஜ்யஶ்சருரயம் த்வயா மாத்ரா ச ப₄ாமிநி । தஸ்யாம் ஜநிஷ்யதே புத்ரோ தீ₃ப்திமாந் க்ஷத்ரியர்ஷப₄: । அஜய்ய: க்ஷத்ரியைர்லோகே க்ஷத்ரியர்ஷப₄-ஸூத₃ந: । தத₂ாபி புத்ரம் கல்யாணி த்₄ருதிமந்தம் தபோந்விதம் । ஶமாத்மகம் த்₃விஜஶ்ரேஷ்ட₂ம் சருரேகம் வித₄ாஸ்யதி" இதி சோக்த்வா, "சருத்₃வயம் க்₃ருஹீத்வா து ராஜந் ஸத்யவதீ தத₃ா । ப₄ர்த்ரா த₃த்தம் ப்ரஸந்நேந மாத்ரே ஹர்ஷாந்ந்யவேத₃யத் । மாதா து தஸ்யா: கௌந்தேய து₃ஹித்ரே ஸ்வம் சரும் த₃தௌ₃ । தஸ்யாஶ்சரும் அத₂ாஜ்ஞாதம் ஆத்மஸம்ஸ்த₂ம் சகார ஹ । அப்₃ரவீத் ராஜஶார்தூ₃ல ஸப₄ார்யாம் வரவர்ணிநீம் । மாத்ராஸி வ்யதி₂தா ப₄த்₃ரே சருவ்யத்யாஸ-ஹேதுநா । தஸ்மாத் ஜநிஷ்யதே புத்ர: க்ரூரகர்மா மஹாப₃ல: । ஜநயிஷ்யதி மாதா தே ப்₃ரஹ்மபூ₄தம் தபோத₄நம் । விஶ்வம் ஹி ப்₃ரஹ்மதபஸா மயா தத்ர ஸமர்ப்பிதம்" இத்யாதி₃யில் சொல்லுகிறபடியே விஶ்வாமித்ரனுக்கு சருவ்யத்யாஸத்தாலே ப்₃ராஹ்மண்யம் தபஸ்ஸுக்கு முன்னே இருந்தது என்னவொண்ணுது. தபோமூலகவஸிஷ்ட₂வாக்யத்தாலே ப்₃ராஹ்மண்யம் மத்₄யே வந்தது என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லுகையாலும், இதிஹாஸத்துக்கு புராணுபேக்ஷயா ப்ராப₃ல்யமும், ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸாந்தராபேக்ஷயா ப்ராப₃ல்யமும் ஸம்ப்ரதிபந்நமாகையாலும் ஸ்ரீராமாயணவிருத்₃த₄ங்களானவற்றுக்கு அந்யத₂ாநயநமிறே உசிதம்.

கிஞ்ச, சருக்ருதிக்கு, புத்ரனும், தத்₃க₃தப்ரக்ருஷ்டஶமத₃மஶௌர்யவீர்யாதி₃களும் உத்₃தே₃ஶ்ய-மல்லது, ப்₃ராஹ்மணுதி₃களுக்கு ப்₃ராஹ்மண்யாதி₃களிலே உத்பத்திமாத்ரோபாதி₄கங்களான ப்₃ராஹ்மணத்வாதி₃கள் மநுஷ்யத்வாதி₃களைப்போலே அர்த்த₂ஸமாஜக்₃ரஸ்தங்களாகையாலே உத்₃தே₃ஶ்யகோடிக₄டிதங்களன்று. ஆகையாலே யது₃த்₃தே₃ஶேந சருக்ருதி, அத்தையே அந்த சருவானது ப்ரயோஜிப்பிக்குமல்லது, அநுத்₃தி₃ஷ்டங்களான ப்₃ராஹ்மணத்வ-க்ஷத்ரியத்வங்களை ப்ரயோஜிப்பிக்க மாட்டாதாகையாலே சருவ்யத்யாஸம் ப்₃ராஹ்மண்யஹேதுவன்று.

கிஞ்ச, இப்படி ந்யாயஸித்₃த₄மான அர்த்த₂ம் வசநஸ்வாரஸ்யஸித்₃த₄ம். எங்ஙனே என்னில்:- புராணரத்நத்திலே "அத₂ வநாத₃ாக₃த்ய ஸத்யவதீம் ருஷிரபஶ்யத், ஆஹ சைநாம், அதிபாபே! கிமித₃மகார்யம் ப₄வத்யா க்ருதம்? அதிரௌத்₃ரம் தேந புரா லக்ஷ்யதே, நூநம் த்வயா த்வந்மாத்ரு-ஸம்யுக்தஶ்சருருபபு₄க்த:, ந யுக்தமேதத், தத்ர சரௌ ஸகலவீர்யஶௌர்யப₃லஸம்பத₃ாரோபிதா, த்₃விதீயசராவபி அகி₂லஶாந்திஜ்ஞாநதிதிக்ஷாதி₃ப்₃ராஹ்மணகு₃ணஸம்பத், தச்ச விபரீதம் குர்வந்த்யாஸ்தவ அதிரௌத்₃ராஸ்த்ரத₄ாரணபாலநநிஷ்ட₂: க்ஷத்ரியாசார: புத்ரோ ப₄விஷ்யதி, தஸ்யாஶ்ச உபஶமருசிர்ப்₃ராஹ்மணுசார: இதி" என்று சருக்களுக்கு ஶௌர்யாதி₃கு₃ணுதிஶய-ப்ரயோஜகத்வம் சொல்லிற்றித்தனையல்லது ப்₃ராஹ்மணத்வாதி₃ஜாதிப்ரயோஜகத்வம் சொல்லிற்றில்லை.

அதாவது க்ஷத்ரியகுலோத்$_3$ப$_4$வனான விஶ்வாமித்ரன் அஜ்ஜந்மத்திலே தான் பண்ணின தபோவிஶேஷமடியாக வஸிஷ்ட$_2$வாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டாதபடி ப்$_3$ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே. ஆகையால் அத்யந்தாபக்ருஷ்டகுலோத்$_3$ப$_4$வரானாலும் அந்த ஶரீரம் தன்னோடே அநவதி$_4$கஶாக்திகப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ரூபஸம்ஸ்காரவிஶேஷத்தாலே, அத்யந்தோத்க்ருஷ்டகுலஜா–

"வீர்யஶௌர்யப$_3$லஸம்பத$_3$ாரோபிதா" (வி.பு. 4-7, 24-2) என்றும், "ப்$_3$ராஹ்மணகு$_3$ணஸம்பத்" (வி.பு. 4-7, 24-2) என்றுமிறே சொல்லிற்று. க்ஷத்ரியத்வம் ஆரோபிதம், ப்$_3$ராஹ்மணத்வம் ஆரோபிதம் என்று சொல்லிற்றில்லையே. 'க்ஷத்ரியாசார: புத்ரோ ப$_4$விஷ்யதி, ப்$_3$ராஹ்மணாசார: புத்ர:' என்று சொல்லிற்றித்தனையல்லது, 'க்ஷத்ரிய: புத்ரோ ப$_4$விஷ்யதி, ப்$_3$ராஹ்மண: புத்ர:' என்று சொல்லிற்றில்லையே. "தஸ்மாஜ்ஜநிஷ்யதே புத்ர: க்ரூரகர்மா மஹாப$_3$ல: । ஜநயிஷ்யதி மாதா தே ப்$_3$ரஹ்மபூ$_4$தம் தபோத$_4$நம்" என்று "க்ரூரகர்மா" என்று சொல்லிற்றல்லது, 'க்ஷத்ரிய:' என்று சொல்லிற்றில்லை. "ப்$_3$ரஹ்மபூ$_4$தம்" என்றது 'ப்$_3$ராஹ்மணஸத்$_3$ருஶம்' என்றபடி. "பித்ருபூ$_4$தோ மாத்ருபூ$_4$த:" என்னுமாப்போலே "பூ$_4$த"ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸத்$_3$ருஶவாசி. "பூ$_4$தம் ந்யாய்யே ஸமே ப்ராப்தே யத$_2$ார்த்த$_2$ாதீதயோரபி" என்னக்கடவதிறே.

"விஶ்வம் ஹி ப்$_3$ரஹ்மதபஸா மயா தத்ர ஸமர்ப்பிதம்" என்று "விஶ்வ"ஶப்$_3$த$_3$ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், "ப்$_3$ராஹ்மணகு$_3$ணஸம்பத்" என்கிற ப்ரகரணாந்தரஸ்த$_2$(கு$_3$ண)ஶப்$_3$த$_3$ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் "ப்$_3$ரஹ்ம" ஶப்$_3$த$_3$ம் தத்$_3$கு$_3$ணலக்ஷகமல்லது ஜாதிலக்ஷகமன்று. இப்படி ந்யாயாநுகு$_3$ணஶப்$_3$த$_3$ஸ்வாரஸ்யபர்யா–லோசனையில் சருவ்யத்யாஸம் ப்$_3$ராஹ்மணத்வாதி$_3$ஜாதிப்ரயோஜகமல்லாமையாலே ஸ்ரீராமா–யணத்தோடு இவற்றுக்கு விரோத$_4$ம்தான் முதலிலே இல்லை.

கிஞ்ச, விஶ்வாமித்ரனுக்கு சருவ்யத்யாஸத்தாலே ப்$_3$ராஹ்மண்யம் முன்பே உண்டு என்னில், அவனுக்கு க்ஷத்ரியகல்பத்தாலே பூர்வம் பண்ணின உபநயநவிவாஹாதி$_3$கள் ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$ங்க–ளன்றிக்கே ஒழிய ப்ரஸங்கி$_3$க்கும்.

கிஞ்ச, இந்த சருவ்யத்யாஸத்தாலே பரஶுராமனுக்கு க்ஷத்ரியத்வமும் வருகையாலே ப்$_3$ராஹ்மண்ய–மின்றிக்கே ஒழியும். ப்$_3$ராஹ்மணகல்பத்தாலே உபநயநாதி$_3$களும் ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$மன்றிக்கே ஒழியும். "ராம ராம மஹாப$_4$ாக$_3$ ப$_4$வாந் பாபமகாரிஷீத் । அவதீ$_4$ந்நரதே$_3$ஹம் யத் ஸர்வதே$_3$வமயம் வ்ருத$_2$ா ॥ வயம் ஹி ப்$_3$ராஹ்மணாஸ்தாத க்ஷமயார்ஹணதாம் க$_3$தா:" என்று துடங்கி "தீர்த்த$_2$ஸம்ஸேவயாசாம்–பே$_4$ாஜஸங்க$_3$ாச்யுதசேதந:" என்று ஜமத$_3$க்$_3$நிவசநஸித்$_3$த$_4$ப்$_3$ராஹ்மண்யாதி$_3$கள் விரோதி$_4$க்குமாகை–யாலே சருவ்யத்யாஸம் விஶ்வாமித்ரனுக்கு ப்$_3$ராஹ்மண்யநித$_3$ாநமாக மாட்டாது. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி "ஸ்வவசநேந க்ஷத்ரியம் விஶ்வாமித்ரம் ப்$_3$ராஹ்மணீக்ருதவத:" என்று ஸ்ரீஸஹஸ்ர–நாமப$_4$ாஷ்யத்திலே ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்தது. ப்ரமாணவைஷம்யத்தில் ப்ரதிப$_3$ந்தி$_4$க்கு அவகாஶ–மில்லாமையாலே ஸாத்விகஶாஸ்த்ரோக்தஜாத்யாக$_3$மாபாயங்களுக்கு தாமஸதந்த்ரோக்தஜாத்யுத்$_3$த$_4$ாரம் ப்ரதிப$_3$ந்தி$_4$யாகாது.

ஜாதி அத்$_3$ருஷ்டரூபையாகையாலே ஹேதுவிஶேஷத்தாலே ஆக$_3$மாபாயங்கள் உபபந்நம். "த$_3$க்$_3$த$_4$–து$_3$ர்ஜாதிகில்பி$_3$ஷ:", "விப்ராஸ்ஸ்ம்ருதா:" இத்யாதி$_3$ஸாத்விகஶாஸ்த்ரஸ்த$_2$வசநஸ்வாரஸ்யஸித்$_3$த$_4$–மாகையாலே விஶ்வாமித்ரோத$_3$ாஹரணம் வசநவிருத்$_3$த$_4$மன்று. இத்தால் சருவ்யத்யாஸாதி$_3$களான சில விஶேஷநித$_3$ாநங்களாலே விஶ்வாமித்ராதி$_3$களுடைய நிலை வேறு சிலர்க்குக் கூடும் என்கை

228. விபீ$_4$ஷணனை ராவணன் "குலபாம்ஸநம்" என்றான். பெருமாள் இக்ஷ்வாகு-வம்ஶ்யனாக நினைத்து வார்த்தை அருளிச்செய்தார்.

ஆனாலிவர்களை ப$_3$ஹுமதிபண்ணினாருண்டோவென்ன, பெருமாள்முதலானார் பலருமுண்டு, அதில் ஸம்ஶயிக்க வேண்டா என்கிறார். "விபீ$_4$ஷணஸ்து த$_4$ர்மாத்மா" என்று ராவணனுடன் பிறந்தும் த$_4$ர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணப்பெருமாளை, "ப்ரதீ$_3$யதாம் த$_3$ாஶரத$_2$ாய மைதி$_2$லீ" என்று ஹிதம் சொன்னவதுவே குற்றமாக குபிதனான ராவணன், "குலபாம்ஸநம்" என்று அத$_4$ர்மம் வளருகிற கோ$_3$ஷ்டியிலே த$_4$ர்மத்தைப்புகுர விட்டு

நுவர்த்தநீயராம்படி உத்க்ருஷ்டதமராகக் குறையில்லையென்கை. அல்பஶாக்திகவஸிஷ்ட$_2$வாக்யம் செய்தபடிகண்டால் ஸர்வஶாக்திஸம்ப$_3$ந்த$_4$விஶேஷமென்செய்யமாட்டாது. (227)

228. இதிஹாஸாதி$_3$ப்ரமாணமுக$_2$த்தாலே ப$_4$ாக$_3$வதவைப$_4$வத்தை த$_3$ர்ஶிப்பித்தார் கீழ்; ஶிஷ்டர்களுடைய ஆசாரமுக$_2$த்தாலும் ப$_4$ாக$_3$வதவைப$_4$வத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல்,

---

வசநவிருத்$_3$த$_4$ம் என்னுமதுவும் அநுசிதம் என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (வஸிஷ்ட$_2$வாக்யத்தாலே) இத்யாதி$_3$. த$_3$ார்ஷ்டாந்திகம் (ஆகையால்) இத்யாதி$_3$. "ஶ்ருதேஸ்து ஶப்$_3$த$_3$-மூலத்வாத்" (ப்$_3$ர. ஸூ. 2-1-27), "ஆத்மநி ச ஏவம் விசித்ராஶ்ச ஹி" (ப்$_3$ர. ஸூ. 2-1-28) என்கிற ஸூத்ரார்த்த$_2$த்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அநவதி$_4$கஶாக்திக) இத்யாதி$_3$. (ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்) = காஷ்ட$_2$ாபந்நஜ்ஞாநப$_4$க்த்யாதி$_3$ரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம். (ஸம்ஸ்காரம்) = உத்க்ருஷ்டகுல-ஜாநுவர்த்தநரூபகார்யாந்தரயோக்$_3$யதாகரணம். (அத்யந்த) இத்யாதி$_3$யால் ப்$_3$ராஹ்மணாதி$_3$குலம் அபி$_4$ப்ரேதம். ஶ்லாக்$_4$யதாமாத்ரவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த$_2$ம் (அநுவர்த்தநீயராம்படி) என்றது. அநுவர்த்தநம் ப்ரணாம-தீர்த்த$_2$ப்ராஸாத$_3$ஸ்வீகாராதி$_3$ரூபம். (உத்க்ருஷ்டதமர்) இத்யாதி$_3$யால் "ஸ விப்ரேந்த்$_3$ர:", "விப்ரா ஏவ ஹி" இத்யாதி$_3$கள் உத்கர்ஷாதிஶயலக்ஷகங்களல்லது விப்ரத்வாதி$_3$ப்ராப்திபரங்களன்று என்று ஸூசிதம். இத்தால் ஜாத்யுத்$_3$த$_4$ாரப்ரதிப$_3$ந்தி$_4$க்கு ப்ரஸங்க$_3$மே இல்லை என்றபடி. "சண்ட$_3$ாலமபி வ்ருத்தஸ்த$_2$ம் தம் தே$_3$வா ப்$_3$ராஹ்மணம் விது$_3$:"என்று சொன்ன ப்$_3$ராஹ்மணத்வம்போலே என்கையும், "த$_3$க்$_3$த$_4$து$_3$ர்ஜாதிகில்பி$_3$ஷ:", "ப்ரணமேத்$_3$த$_3$ண்ட$_3$வத்$_3$பு$_4$வி" இத்யாதி$_3$ப்ரப$_3$லப்ரமாண-விரஹவைஷம்யபராஹதம் என்று கருத்து. [க்ஷத்ரியனான விஶ்வாமித்ரன்] இத்யாதி$_3$மூலவாக்யம் "ஸர்வாந்நாநுமதிஶ்ச ப்ராணாத்யயே தத்$_3$த$_3$ர்ஶநாத்" (ப்$_3$ர. ஸூ. 3-4-28) என்கிற ஸூத்ரம்போலே ஶக்திதாரதம்யமூலகைமுதிகந்யாயாபி$_4$ப்ராயகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அல்ப-ஶக்திக) இத்யாதி$_3$. ஆகையாலே "விப்ரா ப$_4$ாக$_3$வதாஸ்ஸ்ம்ருதா:" இத்யாதி$_3$கள் அர்த்த$_2$வாத$_3$பரங்கள் அன்று, தத்வபரங்கள் என்று கருத்து என்றபடி. (227)

228. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இதிஹாஸப்ரமாண) இத்யாதி$_3$. "ந ஶூத்$_3$ரா ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தா:", "ஶுசிஷத்$_3$ப$_4$க்திதீ$_3$ப்தாக்$_3$நித$_3$க்$_3$த$_4$து$_3$ர்ஜாதிகில்பி$_3$ஷ:"என்று ப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்கு ஶூத்$_3$ரத்வாதி$_3$-நிவ்ருத்தியும், "ப்$_3$ராஹ்மே முஹூர்த்த உத்த$_2$ாய ப$_4$க$_3$வந்நாமகீர்த்தநம் । ஆசார்யகீர்த்தநம் குர்யாத் க$_3$ச்சே$_2$ச்சாத$_2$ நதீ$_3$ர்த்$_3$விஜ:" என்றுதுடங்கி த்$_3$விஜாதிப$_4$ாக$_3$வதனுக்கு ஆசாரத்தைச் சொல்லி, "ஸ்த்ரீஶூத்$_3$ராணாம் விதி$_4$ம் வக்ஷ்யே ஸம்யக்ப்ரணவவர்ஜிதம்" என்று ஶூத்$_3$ரப$_4$ாக$_3$வதனுக்கு ஆசாரம் சொல்லுகையாலே ஶூத்$_3$ரத்வாதி$_3$நிவ்ருத்தியும் ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகையாலே, ஸ்ம்ருதி-த்$_3$வைத$_4$த்தில் 'கஸ்ய த்யாக$_3$: கஸ்ய ப்ரதிக்$_3$ரஹ:' என்று ஸம்ஶயம் பிறக்கில், "யத்ர ஶாஸ்த்ர-க$_3$திர்பி$_4$ந்நா ஸர்வகர்மஸு ப$_4$ாரத । உதி$_3$தேऽநுதி$_3$தே சைவ ஹோமபே$_4$தே$_3$ா யத$_2$ா ப$_4$வேத் ॥ தஸ்மாத்குலக்ரமாயாதம் ஆசாரம் த்வாசரேத்$_3$பு$_3$த$_4$: । ஸ க$_3$ரீயாந்மஹாப$_3$ாஹோ ஸர்வஶாஸ்த்ரோ-

தூ3ஷித்தாய், இக்குலத்துக்கு அழுக்காயிருந்தாயென்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான். இப்படித் தள்ளுண்ட அவரை இக்ஷ்வாகுகுலதிலகரான பெருமாள் "அஸ்மாபி4ஸ்துல்யோ ப4வது" என்றந்த உத்க்ருஷ்டவம்ஶத்திலே அவதரித்த தங்கள் நால்வரிலே ஒருவராகத் திருவுள்ளம்பற்றித் திருவாய்மலர்ந்து கைக்கொண்டருளினுர். இத்தால் ஸ்வஜநம் கைவிட்டவர்களையும் ஆநுகூல்யமே பார்த்துச் சீரியராய்ப் புரையறக் கைக்கொள்ளுவர் என்றபடி. (228)

"த4ர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேத3ாஶ்ச" என்று ஆப்தப்ரமாணமான வேத3த்துக்கு முன்னே எடுக்கும்படியிறே ஶிஷ்டாசாரத்தினுடைய ப்ராமாண்யமிருப்பது; அதில் ப்ரத2மத்திலே அபக்ருஷ்டஜாதீயரானவர்கள் அந்த ஶரீரத்தோடே ஸஜாதீயவ்யாவ்ருத்தராய் உத்க்ருஷ்டதமராவர்களென்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த2த்தை ஸ்தி2ரீகரிக்கைக்காக, ராவணுநுஜனைக்குறித்து பெருமாள் அருளிச்செய்த வார்த்தையை அருளிச்செய்கிருர் [விபீ4ஷணனை] என்று துடங்கி. அதாவது "ப்ரதீ3யதாம் த3ாஶரத2ாய மைதி2லீ" என்று தனக்கு ஹிதத்தைச்சொன்ன த4ர்மாத்மாவான ஶ்ரீவிபீ4ஷணுழ்வானை, பாபிஷ்ட2னுன ராவணன் குபிதனுய் "த்வாம் து தி4க் குல-

---

தி3தாத3பி" என்கிறபடியே ஶிஷ்டாசாரம் அந்யதரத்யாகே3ாபாத3ாநவ்யவஸ்த2ாபகமாகையாலே ஶிஷ்டாசாரோபஷ்டப்3த4ங்களான "ந ஶூத்3ரா" இத்யாதி3ஶாஸ்த்ரங்கள் உபாதே3யங்கள்.

தத3நுரோதே4ந "ப்3ராஹ்மே முஹூர்த்தே" இத்யாதி3களுக்கு லோகஸங்க்3ரஹார்த்த2ம் பூ4தபூர்வகஆ3த்யாஶ்ரயணத்தாலே தத்தத3ாசாரநியமபரத்வேந ஆதல், காஷ்ட2ாபந்நஜ்ஞாநப4க்திவைராக்3யாதி3விகலஶூத்3ரப4ாக3வதவிஷயத்வேந ஆதல் நயநம் உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே இதிஹாஸாத்3யுபாத3ாநாநந்தரம் ஶிஷ்டாசாரோபாத3ாநம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (இதிஹாஸாதி3ப்ரமாணமுக2த்தாலே ப4ாக3வதவைப4வத்தை த3ர்ஶிப்பித்தார் கீழ்; ஶிஷ்டர்களுடைய ஆசாரமுக2த்தாலும் ப4ாக3வதவைப4வத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிருர் மேல்) என்று.

"த3ர்மேணுதி4க3தோ யைஸ்து வேத3ஸ்ய பரிப்3ரும்ஹண: । தே ஶிஷ்டா ப்3ராஹ்மணு ஜ்ஞேயா: ஶ்ருதிப்ரத்யக்ஷஹேதவ:" என்று ஶிஷ்டஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லிற்று. ஶாஸ்த்ராபேக்ஷயா ப்ரத2மோத3ாஹரணஜ்ஞாபிதப்ராமாண்யப்ரகர்ஷத்தையுடைய ஶிஷ்டாசாரத்துக்கு ஶாஸ்த்ரத்3வைத4த்தில் அந்யதரவ்யவஸ்த2ாபகத்வம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (த4ர்மஜ்ஞஸமய) இத்யாதி3. (ஸமய:) = ஆசார:. இத்தால் இவ்வர்த்த2ம் [இதிஹாஸபுராணங்களிலும்] இத்யாதி3களோடே [க்ஷத்ரியனுன] இத்யாதி3க்3ரந்த2ங்களுக்கு ஏககார்யகாரித்வஸங்க3தியாதல், உபஜீவ்யோபஜீவகப4ாவஸங்க3தியாதல் விவக்ஷிதை என்று ஸூசிதம்.

இப்படி பேடிகாஸங்க3தியை அருளிச்செய்து ஶ்ரீராமாயணுேக்தார்த்தே2ாத3ாஹரணரூபத்வாத் அநந்தரவாக்யஸங்க3தியையும், ஆசாரப்ரஸங்க3ாத், "ஶப்3த3ப்ரயோக3பூ4த-ஆசாரவிப்ரதிபத்தௌ" என்கிறபடியே ஶப்3த3ப்ரயோக3த்துக்கு ஆசாரஶப்3த3ார்த்த2த்வத்தையும், அதுக்கு காயிகாசாராபேக்ஷயா "யத்3வாசா வத3தி தத்கர்மணு கரோதி" (யஜு.) என்று ப்ராத2ம்யத்தையும், "த3க்3த4து3ர்ஜாதிகில்பி3ஷ:" என்று ஸாமாந்யேந சொல்லுகையாலே "ஶ்வபசோபி பு3தை4ஶ்ஶ்லாக்4ய:", "ந ஶூத்3ரா:" இத்யாதி3விஶேஷநிஷேத4ங்கள் ஏவம்வித4ாபக்ருஷ்டஜாதிப்ரயுக்த-அபகர்ஷநிவ்ருத்திபூர்வக-உபத3ர்ஶிதோத்கர்ஷவிஶேஷோபலக்ஷகங்களாகையாலே, ராக்ஷஸஜாதீயவிபீ4ஷணேதே3ாஹரணேபபத்தியையும் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (அதில் ப்ரத2மத்திலே) இத்யாதி3நா.

229. பெரியவுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்காரம் பண்ணி-யருளினுர்.

தம்மை அழியமாறும்படி உடையராய், ஶ்ரீகார்யம்செய்த பெரியவுடையார்க்கு, ஸாமாந்யத$_4$ர்மஸம்ஸ்த$_2$ாபகரான பெருமாள், ஜந்மாதி$_3$நிகர்ஷம்பாராமல் ஜாத்யாத்$_3$யுத்க்ருஷ்டர்க்கு ஸத்புத்ரஶிஷ்யர்கள் பண்ணும் ப்$_3$ரஹ்ம-மேத$_4$ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெருப்பேருகப் பண்ணினுர். இத்தால் ஸாமாந்யநிஷ்ட$_2$ரும் ஜாத்யாதி$_3$நிகர்ஷம்

பாம்ஸநம்" என்றிக்குலத்துக்கழுக்காகப் பிறந்த உன்னே வேண்டேனென்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான்; இக்ஷ்வாகுகுலநாத$_2$ரான பெருமாள் இவனே ஆத$_3$ரபூர்வகமாக அங்கீ$_3$கரித்த அநந்தரம் "ஆக்$_2$யாஹி மம தத்த்வேந ராக்ஷஸாநாம் ப$_3$லாப$_3$லம்" என்று ராக்ஷஸருடைய ப$_3$லாப$_3$லமிருக்கும்படி நமக்குச் சொல்லுமென்கையாலே இவனே ராக்ஷஸஜாதீயனுக நினையாதே திருத்தம்பிமாரோபாதியாக அபி$_4$மானித்து வார்த்தையருளிச்செய்தாரென்கை. இவ்வாக்யத்திலே ராவணன் பரித்யஜித்தமையும் பெருமாள் பரிக்$_3$ரஹித்தமையும் சொல்லுகையாலே, ப$_4$க$_3$வத$_3$நு-கூல்யமுண்டாகவே ப்ராக்ருதர் இவன் நமக்குடலல்லனென்று கைவிடுமாவர்களென்னுமிடமும், ப$_4$க$_3$வான் விரும்பி மேல்விழுந்து பரிக்$_3$ரஹிக்குமென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது. (228)

229. இப்படி உக்திமாத்ரத்தாலன்றிக்கே ப$_4$ாக$_3$வதவைப$_4$வத்தை வ்ருத்தியாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை அருளிச்செய்கிருர் [பெரியவுடையார்க்கு] என்று துடங்கி. "மர்யாத$_3$ாநாம் ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:" என்கிறபடியே லோகமர்யாத$_3$ாஸ்த$_2$ாபநார்த்த$_2$மாக அவதரித்து பித்ருவசநபரிபாலநாதி$_3$களாலே ஸாமாந்யத$_4$ர்மஸ்த$_2$ாபநஶீலராயிருப்பாரொருவரிறே பெருமாள்; ஏவம்பூ$_4$தரானவர் பிராட்டிபிரிவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமை தம்மையழியமாறின

உ.த$_3$ந்தவாசகமான வார்த்தாஶப்$_3$த$_3$ம் த்$_3$ரமிடத்திலே வசநமாத்ரவிஷயமாக ப்ரயோகி$_3$க்கக் காண்கை-யாலே இங்கே இது வசநபரம். [குலபாம்ஸந]ஶப்$_3$த$_3${ார்த்த$_2$}ம் (இக்குலத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. (இழுக்கு) = அவத்$_3$யம். உபாத்தவசநத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (ராக்ஷஸருடைய) இத்யாதி$_3$. அதில் ப்ரக்ருதோபயுக்தாம்ஶம் (இவனே) இத்யாதி$_3$. "ராவணஸ்ய ப$_3$லாப$_3$லம்" என்ருதல், "தாவகாநாம் ப$_3$லாப$_3$லம்" என்ருதல் செய்யாதே, "ராக்ஷஸாநாம்" என்று வ்யதிரேகித்துச் சொல்லுகையாலே இவனிடத்தில் பெருமாளுக்கு ராக்ஷஸஜாதீயத்வாபி$_4$ஸந்தி$_4$விரஹமும், "மமாப்யேஷ யத$_2$ா தவ" என்று விபீ$_4$ஷணப்$_4$ராதாவை 'ஸ்வப்$_4$ராதா' என்கையாலே விபீ$_4$ஷணனிடத்தில் பெருமாளுக்கு ஸ்வப்$_4$ராத்ருத்வாபி$_4$ஸந்தி$_4$யும் ஸித்$_3$த$_4$ம் என்றபடி. அபக்ருஷ்டஜாதீயர்க்கு ப$_4$க$_3$வத$_3$நுகூல்யப்ரயுக்த-ஸஜாதீயவ்யாவ்ருத்தத்வம் அவர்கள் இவனே பரித்யஜிக்கையாலேயும், உத்க்ருஷ்டதமத்வம் ப$_4$க$_3$வான் இவனே மேல்விழுந்து பரிக்$_3$ரஹிக்கையாலும் ஸூஜ்ஞாநம் என்று வாக்யதாத்பர்யத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் (இவ்வாக்யத்திலே) இத்யாதி$_3$நா. (228)

229. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி உக்திமாத்ரத்தால்) இத்யாதி$_3$. (வ்ருத்தி:) = காயிகவ்யாபார:. த$_4$ர்மவ்யதிக்ரமாதிஶங்காவ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$ம் (மர்யாத$_3$ாநாம்) இத்யாதி$_3$. "பஶ்ய லக்ஷ்மண க்$_3$ருத்$_4$-ரோயம் உபகாரீ ஹதஶ்ச மே । ஸீதாமப்$_4$யவபந்நோ வை ராவணேந ப$_3$லீயஸா" (ரா.ஆ.68-23) இத்யாதி$_3$களே உட்கொண்டு (பிராட்டி பிரிவுகண்டு) இத்யாதி$_3$. "த்$_3$விஜாதீநாமேவ ஸந்தி$_3$ஷ்டதே ப்$_3$ரஹ்மமேதே$_4$ா விதே$_4$யோ ப்$_3$ரஹ்மவித$_3$ாம் ப்$_3$ராஹ்மணுநாம்" இத்யாதி$_3$யை உட்கொண்டு (ஜந்ம-வ்ருத்தாதி$_3$களால்) இத்யாதி$_3$. "க்$_3$ருத்$_4$ரராஜம் தி$_3$த$_4$க்ஷாமி மத்க்ருதே நித$_4$நம் க$_3$தம்" (ரா.ஆ.68-

பாராமல் ப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்கு ஶேஷவ்ருத்தி பண்ணுவரென்றபடி. (229)

230. த$_4$ர்மபுத்ரர் அஶரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யத்தையும் கொண்டு ஸ்ரீவிது$_3$ரரை ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$த்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்.

வர்ணத$_4$ர்மத்தையே பேணிப்போரும் த$_4$ர்மபுத்ரரும், விஶ்வஸநீயமான அஶரீரிவாக்யத்தையும் க்ருஷ்ணாங்கீ$_3$காரயோக்$_3$யஜ்ஞாநாதி$_4$க்யத்தையும் ஸம்ஸ்காரயோக்$_3$யதாஹேதுவாகக்கொண்டு, வர்ணாதி$_4$கரன்றியே ஜ்ஞாநாதி$_4$கரான ஸ்ரீவிது$_3$ரரை வைதி$_3$கமான ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$த்தாலே கூச்சமற ஸம்ஸ்கரித்தார். இத்தால் வர்ணத$_4$ர்மிகளும் ஜ்ஞாநாதி$_4$கரை வர்ணாபகர்ஷம் பாராமல் அநுவர்த்திக்கவேணுமென்றபடி. (230)

பெரியவுடையார்க்கு, ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களால் உத்க்ருஷ்டரானவர்களுக்கு தத்புத்ரஶிஷ்யர்கள் பண்ணும் ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடைய ப்ரேமாதி$_4$க்யமே ஹேதுவாக திருத்தம்பியாரும் கூடநிற்கச் செய்தே தாமே ஸாத$_3$ரமாகப்பண்ணியருளினாரிறே. இத்தால் ஜந்மாத்$_3$யுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அவற்றால் குறைந்திருக்கும் விலக்ஷணப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்தில் புத்ரக்ருத்யம் அநுஷ்டி$_2$க்கலாம் என்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. (229)

230. இவ்வர்த்த$_2$த்தை த$_4$ர்மபுத்ராநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலும் தெளிவிக்கிறார் [த$_4$ர்மபுத்ரர்] என்று துடங்கி. பெருமாள் பரார்த்த$_2$மாக ஸாமாந்யத$_4$ர்மத்தைப் பண்ணிப்போந்தாரேயாகிலும் விஶேஷத$_4$ர்மத்திலே திருவுள்ளமொத்திருக்கையாலே அவர்க்குச் செய்யலாம்; இவர் செய்ததிறே

---

31) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (தாமே) என்றது.

“ராஜா த$_3$ஶரத$_2$ஶ்ஶ்ரீமாந் யத$_2$ா மம மஹாயஶா: । பூஜநீயஶ்ச மாந்யஶ்ச தத$_2$ாயம் பதகே$_3$ஶ்வர:” (ரா. ஆ. 68 - 30) என்றத்தைப்பற்ற (ஸாத$_3$ரம்) என்றது. “அபராவர்த்திநாம் யா ச ... க$_3$ச்ச$_2$ லோகாநநுத்தமாந்” (ரா. ஆ. 68-33) என்று சொல்லி, “ஸம்ஸ்க்ருதஶ்ச மயா த்$_3$விஜ:” என்று ஸம்ஸ்காரத்தைச் சொல்லுகையாலே, மோக்ஷப்ராப்தாவினுடைய ஸம்ஸ்காரம், “த்$_3$விஜாதீநாமபவர்க்க$_3$:” இத்யுபக்ரம்ய, “ஹோத்ரூஶ்ச பித்ருமேத$_4$ஞ்ச ஸம்ஸ்ருஜ்ய விதி$_4$ருத்தர: । விஹிதஸ்து$_4$ஸமாஸேந க்ரதூநாமுத்தம: க்ரது:” என்று சொன்ன ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$மேயாகவேணும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்காரத்தை) என்றது. இது தூஷ்ணீம் அநுஷ்டி$_2$தம் என்னவொண்ணாது என்னுமிடம் “யத்து ப்ரேதஸ்ய மர்த்யஸ்ய கத$_2$யந்தி த்$_3$விஜாதய: । தத்ஸ்வர்க்க$_3$க$_3$மநம் தஸ்ய க்ஷிப்ரம் ராமோ ஜஜாப ஹ” (ரா. ஆ. 68-38) என்கிற இதிலே ஸித்$_3$த$_4$ம். ஆனால் வசநஸ்த$_2$த்$_3$விஜாத்யாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் விரோதி$_4$யாதோ என்னும் ஶங்கைக்கு ஸ்ம்ருதிஸ்த$_2$த்$_3$விஜாத்யாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் “ஸ ப$_4$வேத்$_3$வைஷ்ணவத்$_3$விஜ:”, “விப்ரா ஏவ ஹி” இத்யாதி$_3$ஸித்$_3$த$_4$விலக்ஷணவிப்ரஸாத$_4$ாரணங்கள் என்று ஸ்ரீராமாயணாபி$_4$ப்ராயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே வாக்யதாத்பர்யத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இத்தால் ஜந்மாதி$_3$) இத்யாதி$_3$நா. “உபகாரீ” என்றும், “மத$_3$ர்த்தே$_2$ நித$_4$நம் க$_3$தம்” என்றும், “ஸர்வத்ர க$_2$லு த்$_3$ருஶ்யந்தே ஸாத$_4$வோ த$_4$ர்மசாரிண: । ஶூராஶ்ச ஹி ஶரண்யாஶ்ச திர்யக்$_3$யோநிக$_3$தேஷ்வபி” (ரா. ஆ. 68-26) என்றும் ப$_4$க$_3$வத்ப்ரேமாதி$_3$கு$_3$ணவிஶேஷத்தை ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்கார்யத்வப்ரயோஜகமாக நிர்தே$_3$ஶிக்கையாலே இத்தை வ்யக்திவிஶேஷநியதம் என்று கல்பிக்கவொண்ணாது என்றபடி. (229)

அரியது ; ஸ்வவர்ணத4ர்மத்தையே உத்3தே3ஶ்யமாக நினைத்து ஸர்வாவஸ்தை2யிலுமதுக்கொரு நழுவுதல் வாராதபடி ஸாவத4ாநமாக நடத்திக்கொண்டு போருமவரிறே இவர் ; இப்படியிருக்கிற இவர் ஶ்ரீவிது3ரரை ஸம்ஸ்கரிக்கிற த3ஶையில் அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தைப் பார்ப்பதாய் என்செய்யக்கடவோமென்று வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே "த4ர்மராஜஸ்து தத்ரைநம் ஸஞ்சிஸ்காரயிஷுஸ்தத2ா । த3க்3து4காமோऽப4வத்3வித்3வாநத2ாகாஶே வசோऽப்3ரவீத் । பே4ா பே4ா ராஜந் ந த3க்3த4வ்யமேதத்3விது3ரஸம்ஜ்ஞகம் । கலேப3ரமிஹைத்தே நைஷ த4ர்மஸ்ஸநாதந: । லோகவைலக்ஷண்யே நாம ப4விஷ்யத்யஸ்ய பார்த்தி2வ ।

230. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வர்த்த2த்தை) இத்யாதி3. ப்3ரஹ்மமேத4ஸம்ஸ்காரோத3ாஹரணரூபத்வாத் ஸங்க3தி என்றபடி. (தெளிவிக்கிருர்) என்றது ப்ரப4ாவவ்யவஸ்தை2யைக்கொண்டு கலங்குமவர்களைத் தெளியும்படி பண்ணுகிருர் என்றபடி. இஸ்ஸந்த3ர்ப4த்திலே உத3ாஹரணமாஹாத்ம்யமஹிம்நா பூர்வபூர்வங்களைப்பற்ற உத்தரோத்தரங்கள் அந்யத2ாஸித்3தி4ஸம்ப4ாவநார்ஹங்களல்லாமையாலே ப்ரப3லங்களாக விவக்ஷிதங்கள் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே பெருமாளைப்பற்ற அநந்தரோத3ாஹரணதாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் (பெருமாள்) இத்யாதி3நா. ஸாமாந்யத4ர்மாதி4க்ருதமந்த3ாதி4காரிஸம்ரக்ஷணர்த்த2ம் ஸாமாந்யத4ர்மாத3ரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (பரார்த்த2மாக) இத்யாதி3. ஶரணாக3தஸம்ரக்ஷணத்தையும், "ஸுக்3ரீவமாருதிவிபீ4ஷணமுக்2யபாத3ஸஞ்சாரபூதப4வநம் ப்ரவிவேஶ ராம:" என்கிறவித்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (விஶேஷத4ர்மத்திலே) இத்யாதி3. ப4க3வத்ப்ரீதிதாரதம்யத்தைப்பற்ற த4ர்மங்களுக்கு ஸாமாந்யவிஶேஷவ்யபதே3ஶம். (ஊற்றிருக்கை) = அவிச்சி2ந்நாதிஶயிதஶ்ரத்3தை4யை உடைத்தாயிருக்கை. இப்படி விஶேஷத4ர்மஶ்ரத்3த4ாதிஶயத்தாலே அந்யத2ாஸித்3தி4ஸம்ப4ாவனையும் கூட இல்லை என்கிருர் (இவர் செய்ததிறே அரிது) இத்யாதி3நா. (இவர்) = த4ர்மபுத்ரன்.

(ஸ்வவர்ணத்தையே) என்கிற அவத4ாரணம் விஶேஷத4ர்மவ்யாவர்த்தகம். (ஸர்வாவஸ்தை2யிலும்) என்றது ஆபத3நாபத்3த3ஶைகளில் என்றபடி. (அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது) என்றது ஶூத்3ரயோநியில் ஜந்மத்தைப் பார்ப்பது என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தைப் பார்ப்பது) என்றது ஜாதிஸ்மரத்வ-ப4வாந்தராதி3க3த-ஜ்ஞாநாப்ரமோஷ-ப4க3வத்3விஷயநிரதிஶயப்ரேமாதி3களைப்பார்ப்பது என்றபடி. உத3ாஹரிஷ்யமாணவசநத்தில் "ந ஶோச" என்கிற ப்ரதிஷேத4ப3லலப்4யம் (வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே) என்றது. (த4ர்மராஜஸ்து) இத்யாதி3. (ஏநம்) = விது3ரம். (வித்3வாந்) = ஶூத்3ரயோநிஜாதத்வஜ்ஞாநாதி4கத்வப்ரகாரேண ஜாநந் ஸந். (ஸஞ்சஸ்காரயிஷு:) = ஸம்ஸ்கர்த்தும் இச்சு2:, ஸம்பூர்வஸ்ய கரோதே: "ஸுட்காத்பூர்வோடர்யாஸவ்யவாயேபி" என்று ஸுட3ாக3மம்; ஸ்வார்த்தி2கோ ணிச்; ஆர்ஷத்வாத் அப்4யாஸஸ்ய இகாராப4ாவ:; க்வசித் இகாரபாடே2ாபி. (த3க்3து4காமஶ்சாப4வத்) = தூஷ்ணீம் (த3க்3து4காமஶ்சாப4வத்) = ஜ்ஞாநாதி4க்யாத் அஸ்ய ஸம்ஸ்காரம் கர்த்தும் இச்சு2ரப4வத், ஶூத்3ரயோநிஜாதத்வாத் தூஷ்ணீம் த3க்3து4காமஶ்சாப4வத் இத்யர்த்த2:. (அத2) = ஏவம் ஸம்ஶயஹேதுகத்3விவிதே4ச்ச2ாநந்தரம் (அப்3ரவீத்) 'தே3வதாவிஶேஷ:' என்று ஶேஷ:. (ஏதந்ந த3க்3த4வ்யம்) தூஷ்ணீம் ந த3க்3த4வ்யம் இத்யர்த்த2:. (ஏதத் விது3ரஸம்ஜ்ஞம் கலேப3ரம்) ப4வதி, (ஸநாதந:) ப்ராசீநா ஸித்3த4:. (அஸ்ய) = விது3ரஸ்ய. (ஏஷ த4ர்ம:) = தூஷ்ணீம் த3ாஹவ்யதிரேகேண ஸம்ஸ்காரரூபோ த4ர்ம:. (தே லோகவைலக்ஷண்யே ந ப4விஷ்யதி நாம) = தவ ஶாஸ்த்ரவிபரீதோ ந ப4விஷ்யதி. (நாம) இதி ப்ரகாஶே. குத: இத்யத்ர ஆஹ (யதித4ர்மமவாப்தோஸௌ) இதி. (அஸௌ) = நிரவதி4கப4க3வத்3ப4க்திபூர்ணோ விது3ர:. (யதித4ர்ம-

யதித$_3$ர்மமவாப்தோऽஸௌ ந ஶோச ப$_4$ரதர்ஷப$_4$" என்றிவர் ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்கா-ரார்ஹரென்று சொன்ன அஶரீரிவாக்யத்தாலும், ஸம்ப்ரதிபந்நமான இவருடைய ஜ்ஞாநா-தி$_4$க்யத்தாலும் ஸந்தே$_3$ஹமற்று, வைதி$_3$காக்$_3$ரேஸரருக்குச் செய்யக்கடவ ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்கா-ரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிறே. (230)

மவாப்த:) = "ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டி$_3$த:" இத்யுக்தரீத்யா யதித$_4$ர்மம் ப்ராப்த: இத்யர்த்த$_2$:. தஸ்மாத் யதிவத் ஸம்ஸ்கர்த்தவ்ய:, ந தூஷ்ணீம் த$_3$க்$_3$த$_4$வ்ய: இத்யர்த்த$_2$:. (ந ஶோச) ந ஸந்தே$_3$ஹேந ஶோகம் ப்ராப்நுஹி இத்யர்த்த$_2$:. (லோக:) = ஶாஸ்த்ரம். ஸஞ்சஸ்காரயிஷு: என்று ப்ரத$_2$மம் ஸம்ஸ்காரஸாமாந்யசிகீர்ஷையும், (த$_3$க்$_3$து$_4$காம:) என்று அநந்தரம் தத்$_3$விஶேஷத$_3$ாஹசிகீர்ஷையும் ஆணலோ என்னவொண்ணா, விஶேஷேச்சை$_2$யாலே ஸாமாந்யேச்சை$_2$ அர்த்த$_2$ஸித்$_3$தை$_4$யாகையாலே ஸாமாந்யகத$_2$நவையர்த்$_2$யம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கையாலே.
ஆகையால் ஸம்ஸ்காரசிகீர்ஷையும், தூஷ்ணீம்த$_3$ாஹசிகீர்ஷையுமாகிற கல்பத்$_3$வயகரணேச்சை$_2$யே அர்த்த$_2$மாகக்கடவது. அதில் (ந த$_3$க்$_3$த$_4$வ்யம்) என்று தூஷ்ணீம்த$_3$ாஹநிஷேத$_4$த்தாலே ஶேஷாப்$_4$யநு-ஜ்ஞாநந்யாயத்தாலே ஸம்ஸ்காரகல்பம் அநுஜ்ஞாதமாகையாலே அதில் பித்ருமேத$_4$ாதி$_3$விஶேஷ-ஜிஜ்ஞாஸாயாம் "யதித$_4$ர்மமவாப்தோஸௌ" என்று ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்கார-விஶேஷப்ரயோஜக-ப$_4$க$_3$வத்ப்ரியத்வாதிஶயரூப-உத்கர்ஷவிஶேஷாத்மக-யதித$_4$ர்மவத்த்வ-கத$_2$நஸாமர்த்$_2$யத்தாலே யதிவத் ஸம்ஸ்காரம் அநுமதமாய், அதில், "புத்ரோ க்$_3$ருஹஸ்த$_2$ஶிஷ்யோ வா$_3$தே$_4$ாத$_2$ யதேஸ்ஸம்ஸ்காரமாசரேத் । ஶிக்யே ஶரீரமாரோப்ய க$_3$ந்த$_4$மால்யைரலங்க்ருதம் । துஷாக்$_3$நிமாத்ரமுத்பாத்$_3$ய ... ஶ்வப்$_4$ரகாஷ்டே$_2$த$_2$ நிக்ஷிப்தம் ஸர்வஸாத$_4$நஸம்யுதம் । ஶரீரம் ஹோத்ருபி$_4$: கர்த்தா அபி$_4$மந்த்ர்யோபதிஷ்ட$_2$தே । துஷாக்$_3$நிநா த$_3$ஹேத்$_3$தே$_3$ஹம் யாவத்ப$_4$ஸ்ம ப$_4$விஷ்யதி" என்று ப்$_3$ரஹ்மமேதே$_4$ந த$_3$ாஹஸம்ஸ்கார-பக்ஷமும், "ப்$_3$ரஹ்மநிஷ்டே$_2$ ம்ருதே புத்ர: க$_2$நேச்சி$_2$ஷ்யே யத$_2$ா க்$_3$ருஹீ" இத்யுபக்ரம்ய, "ஹம்ஸஶ்ஶுசிஷத் இத்ய்ருசா ஹ்ருத$_3$யதே$_3$ஶம் ஜபேத்" இத்யாதி$_3$நா தத$_2$ாவித$_4$க$_2$நநபக்ஷமும் ஸ்ம்ருதிஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே, அவற்றில் இச்ச$_2$யா அந்யதரம் பரிக்$_3$ராஹ்யம் என்று அஶரீரிவாக்ய-தாத்பர்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவர் ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்காரார்ஹர் என்று சொன்ன) இத்யாதி$_3$.

(வைதி$_3$காக்$_3$ரேஸரர்க்கு) என்றது வேத$_3$ாத்$_4$யேதாக்களில் தலைவர்க்கு என்றபடி. இங்கே "த்$_3$விஜாதீநாமேவ ஸந்திஷ்ட$_2$தே ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$:" என்கிற "த்$_3$விஜாதி"ஶப்$_3$த$_3$மும், "தஸ்மாத்$_3$யதேஶ்ச ஸம்ஸ்காரம் மந்த்ரவத் குருதே க்$_3$ருஹீ" என்கிற "யதி"ஶப்$_3$த$_3$மும், "ஸ விப்ரேந்த்$_3$ரஸ்ஸ யதி:" என்கிற விலக்ஷணப$_4$ாக$_3$வதஸாத$_4$ாரணம் என்று அஶரீரி-த$_4$ர்மபுத்ரர்களுக்கு தாத்பர்யமாகையாலே ஸ்ம்ருதிவிரோத$_4$மில்லை என்றபடி. இத்தால் "யதித$_4$ர்மமவாப்தோஸௌ"என்று வ்யக்த்யந்தரேஷ்வபி ஸம்ப$_4$வத்தான த$_4$ர்மவிஶேஷத்தை ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$ஸம்ஸ்கார்யத்வப்ரயோஜகமாக நிர்தே$_3$ஶிக்கையாலே இத்தை வ்யக்திவிஶேஷநியதம் என்னவொண்ணாது. அத ஏவ யதிவத் ஸமந்த்ரஸம்ஸ்காரம் ஸ்வரஸத: ப்ராப்தமாயிருக்க, மந்த்ராபவாத$_3$கப்ரமாணமில்லாமையாலே தூஷ்ணீம் அநுஷ்டி$_2$தம் என்ன ஒண்ணாது.

த$_4$ர்மபுத்ரர்க்கு த$_4$ர்மவ்யதிக்ரமாதி$_3$கள் ஶங்கிக்கவும் கூடாமையாலே, "தேஷாம் தேஜோவிஶேஷேண ப்ரத்யவாயோ ந வித்$_3$யதே" என்கிறபடியே தத்$_3$வ்யக்திநியதம் என்னவும் ஒண்ணாது. ஆகையாலே ப்$_3$ரஹ்மவித்துக்களான இவர் யோக$_3$ப்ரப$_4$ாவத்தாலே தே$_3$ஹந்யாஸம் பண்ணின பின்பு ப்ராப்தரான த$_4$ர்மபுத்ராதி$_3$கள் செய்த ஸம்ஸ்காரவிஶேஷம் தூஷ்ணீம் அநுஷ்டி$_2$தமாதல், வ்யக்திவிஶேஷ-

231. ருஷிகள் த$_4$ர்மவ்யாத$_4$ன்வாசலிலே துவண்டு த$_4$ர்மஸந்தே$_3$ஹங்களை ஶமிப்பித்துக்கொண்டார்கள்.

விஶிஷ்டவேஷத$_3$ர்ஶிகளாய் மந்த்ரத்$_3$ரஷ்டாக்களான ருஷிகள், மந்த்ரஶ்ரவணயோக்$_3$யதையற்ற த$_4$ர்மவ்யாத$_4$ன் வாசலிலே நெடுநாள் துவண்டு, ஶ்ரேயஸ்ஸாத$_4$நங்களான த$_4$ர்மங்களினுடைய அயத$_2$ாப்ரதிபத்திரூபஸந்தே$_3$ஹங்களை, யத$_2$ார்த்தே$_2$ாபதே$_3$ஶஶ்ரவணங்களாலே ஶமிப்பித்துக்கொண்டு நிஸ்ஸம்ஶயத$_4$ர்மஜ்ஞராஞர்கள். ஒரு வ்ருக்ஷமூலத்தே நின்று தபஸ்ஸு பண்ணுகிற ஒரு ப்$_3$ராஹ்மணன்

---

231. அநந்தரம் ஜந்மாத்$_3$யுத்க்ருஷ்டரான ருஷிகள் தத$_3$பக்ருஷ்டன்பக்கலிலே த$_4$ர்மஶ்ரவணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறுர் [ருஷிகள்] என்று துடங்கி. சதுர்வேத$_3$த$_4$ரராய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராயிறே ருஷிகளிருப்பது; ஏவம்பூ$_4$தரானவர்கள் வேத$_3$ஶ்ரவணயோக்$_3$யதை இல்லாத குலத்திலே பிறந்துள்ளவனுய், ஜாதிஸ்ம்ருதியோடே ஜாதனுகையாலே பூர்வஜந்மஸித்$_3$த$_4$மான ஜ்ஞாநத்தில் ப்$_4$ரம்ஶமில்லாமையாலும் மாதாபித்ருஶுஶ்ரூஷாவிஶேஷத்தாலும் ஸகலத$_4$ர்மஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநனுயிருக்கும் த$_4$ர்மவ்யாத$_4$ன் வாசலிலே சென்று, மாதாபித்ருஶுஶ்ரூஷைகபரனுயிருக்கிற அவன் அவஸரம் பார்த்துத் துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யங்களான த$_4$ர்மங்களில் தங்களுக்கு ஸந்தி$_3$க்$_3$த$_4$ங்களானவையெல்லாம் அவன்பக்கலிலே கேட்டு அதில் ஸந்தே$_3$ஹங்களைப் போக்கிக் கொண்டார்களென்கை. "கஶ்சித்$_3$த்$_3$விஜாதிப்ரவரோ வேத$_3$ாத்$_4$யாயீ தபோத$_4$ந: । தபஸ்வீ

நியதமாதலாமித்தனே; இதுகொண்டு வ்யக்த்யந்தரங்களில் ந்யாயஸஞ்சாரம் பண்ணவொண்ணுது என்கை அயுக்தம் என்று ஸூசிதம். (230)

231. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநந்தரம்) இத்யாதி$_3$. க்ஷத்ரியனுன பெருமாளுடையவும் த$_4$ர்மபுத்ரனுடையவும் அநுஷ்ட$_2$ாநத்தை உத$_3$ாஹரித்து, தத$_3$பேக்ஷயா உத்தமவர்ணரான ருஷிகளுடைய அநுஷ்ட$_2$ாநத்தை உத$_3$ாஹரிக்கிறுர் என்றபடி. பூர்வம் ஏகைகவ்யக்த்யநுஷ்ட$_2$ாநத்தை உத$_3$ாஹரித்து அநந்தரம் ப$_3$ஹுவ்யக்த்யநுஷ்ட$_2$ாநத்தை உத$_3$ாஹரிக்கிறுர் என்றுமாம். பூர்வம் வாசிககாயிகாநுஷ்ட$_2$ாநத்தை உத$_3$ாஹரித்து அநந்தரம் த$_4$ர்மநிர்ணயரூபமாநஸாநுஷ்ட$_2$ாநத்தை உத$_3$ாஹரிக்கிறுர் என்றுமாம்.

"கல்பாத்$_4$யாயீ ருஷி:" என்கிற இத்தையும், "ஸாங்கே$_3$ாபநிஷத$_3$ாந் வேத$_3$ாநதீ$_4$தே" என்று உத$_3$ாஹரிஷ்யமாண வசநத்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (சதுர்வேத$_3$த$_4$ரராய்) இத்யாதி$_3$. "த$_4$ர்மவ்யாத$_4$ாத$_3$யோப்யந்யே பூர்வாப்$_4$யாஸாஜ்ஜுகு$_3$ப்ஸிதே । வர்ணுவரத்வே ஸம்ப்ராப்தாஸ்ஸம்ஸித்$_3$தி$_4$ம் ஶ்ரமணு யத$_2$ா" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (ஜாதிஸ்ம்ருதியோடே) இத்யாதி$_3$. (ஜாதிஸ்ம்ருதி:) = ஜந்மாந்தரஜ்ஞாநம். "மாதாபித்ருப்$_4$யாம் ஶுஶ்ரூஷுஸ்ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (மாதாபித்ருஶுஶ்ரூஷா) இத்யாதி. (அவஸரம்) என்றது ப்ரஶ்நகாலம் என்றபடி. (தத்ர க$_3$ச்ச$_2$ஸ்வ) என்றத்தைப்பற்ற மூலத்திலே [சென்று] என்றது.

மாதாபித்ருப்$_4$யாம் ஶுஶ்ரூஷத்வத்துக்கு ஸத்யவாதி$_3$ஶப்$_3$தி$_3$த-உபதே$_3$ஷ்ட்ருத்வத்துக்கு முன்னே நிர்தே$_3$ஶத்தாலே ஶுஶ்ரூஷாப்ராத$_4$ாந்யமும், தத$_3$விரோதே$_4$ந த$_4$ர்மப்ரவசநமும் லபி$_4$க்கையாலே [துவண்டு] என்றது. "ஸ தே சே$_2$த்ஸ்யதி ஸம்ஶயாந்" என்கிற இத்தைப்பற்ற [த$_4$ர்மஸந்தே$_3$ஹங்களை] இத்யாதி$_3$ என்று கருத்து. [ருஷிகள்] என்று சொன்ன ஸாமாந்யத்திலே ஒரு விஶேஷத்தை

மேலே எச்சமிட்டதொரு பக்ஷியைச்சுடப்பார்க்க, அது வெந்து நீறாய்ப் பறக்கக்கண்டு விஸ்மிதனாய், அருகணைந்ததொரு க்$_3$ராமத்திலே பி$_4$க்ஷைவரவு தாழ்ந்ததென்று ஒரு பதிவ்ரதையைச் சுடப்பார்க்க, அவளும் ப$_4$க$_3$வத்ஸமாராத$_4$நம்பண்ணும் ப$_4$ர்த்ருஶுஶ்ரூஷணபரையாய்த் தாழ்த்தேனத்தனைகாணும், அந்த பக்ஷியைப் பார்த்தாப்போலே என்னையும் பார்க்கலாமென்றிருந்தீரோ, பி$_4$க்ஷைக்கு வந்து கோபியாமல் போமென்ன, அவனும் திகைத்து அநுதாபப்பட்டு இதுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமநுக்$_3$ரஹிக்க வேணுமென்ன, அத்தை த$_4$ர்மவ்யாத$_4$ன்பக்கலிலே கேட்டுக்கொள்வதென்ன, பின்பு த$_4$ர்மவ்யாத$_4$னிருக்கிறவிடத்தே சென்று அவன் மாம்ஸவிக்ரயம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறபடியைக் கண்டு ஶங்கித்துக்கொண்டு நிற்க, அவனும் இவனைக்கடைக்கணித்து பக்ஷியைக் கொன்று பாபப்ராயஶ்சித்தம் என்பக்கலிலே கேட்கச்சொல்லி அப்பதிவ்ரதை வரவிடவன்றோ வந்தீர், என் வ்ருத்திகண்டு ஶங்கிக்கவேண்டாகாணும், ஜாதி இதுவாகையாலே இந்த விக்ரயமாத்ரத்தால் வந்த கொத்தாரம் கொண்டு இங்ஙனே வர்த்திப்பனித்தனை, ஒன்றையும் ஹிம்ஸிப்பதில்லை என்று, அவன் தத்ப்ராயஶ்சித்தம் இன்னதென்ன, தத்$_3$த$_3$ர்ஶநஸம்ப$_4$ாஷணமாத்ரத்தாலே இவனும் பூதனாய் பல த$_4$ர்மஸந்தே$_3$ஹங்களும் ஶமிப்பித்துக்கொண்டு போனான். இன்னமிங்ஙனேபல இதிஹாஸங்களுண்டு என்று அருளிச்செய்வர். இத்தால் ஜ்ஞாநாதி$_4$கனே த$_4$ர்மஶ்ரவணம்பண்ணுவார்க்கு அதி$_4$கவிஷயமென்றபடி.

த$_4$ர்மஶீலஶ்ச கௌஶிகோ நாம ப$_4$ாரத । ஸாங்கோ$_3$பநிஷத$_3$ாந் வேத$_3$ாநதீ$_4$தே த்$_3$விஜஸத்தம:। ஸவ்ருக்ஷமூலே கஸ்மிம்ஶ்சித் வேத$_3$ாநுச்சாரயந் ஸ்தி$_2$த: । உபரிஷ்டாச்ச வ்ருக்ஷஸ்ய ப$_3$லாகா ஸந்ந்யலீயத । தயா புரீஷமுத்ஸ்ருஷ்டம் ப்$_3$ராஹ்மணஸ்ய ததே$_3$ாரஸி" என்று துடங்கி, கௌஶிகன் என்று பேரையுடையனாய் அதீ$_4$தஸாங்க$_3$ஸஶிரஸ்கஸகலவேத$_3$னாயிருப்பானொரு ப்$_3$ராஹ்மணோத்தமன், ஒரு வ்ருக்ஷமூலத்திலே வேத$_3$ங்களையுமுச்சரித்துக் கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அதின் மேலே இருந்ததொரு கொக்கு எச்சமிட்டது தன் மார்பிலே வந்து பட்டவாறே, க்ருத்$_3$த$_4$னாய்ப்பார்த்த பார்வையிலே அதுபட்டுவிழ, அத்தைக்கண்டு தப்தசித்தனாய் கனக்க ஶோகித்து ராக$_3$த்$_3$வேஷப$_3$லாத்க்ருதராய்க்கொண்டு அக்ருத்யத்தைச்செய்தோமென்று பலகாலும் சொல்லிக்கொண்டு, ஆஸந்நமானதொரு க்$_3$ராமத்திலே பி$_4$க்ஷார்த்த$_2$மாகப்போய், ப்ரத$_2$மமொரு க்$_3$ருஹத்திலேசென்று "பி$_4$க்ஷாம் தே$_3$ஹி" என்று யாசித்தவளவிலே, அந்த க்$_3$ருஹிணியானவள் 'நில்லும் வருகிறேன்' என்று சொல்லி கரஶுத்$_3$த்$_4$யாதி$_3$கள்பண்ணி பி$_4$க்ஷைகொண்டு வருவதாக உத்$_3$யோகி$_3$யாநிற்கச் செய்தே, ப$_4$ர்த்தாவானவன் அதீவ க்ஷுத$_4$ார்த்தனாய் வந்து புகுர, அவள் பதிவ்ரதையாகையாலே பி$_4$க்ஷை கொண்டு வருகிறத்தை விட்டு பாத்$_3$யாசமநீயாஸநப்ரத$_3$ாநாதி$_3$களாலே அவனை ஶுஶ்ரூஷிக்கிற பராக்கிலே ப்$_3$ராஹ்மணர் நிற்கிறத்தை மறந்து, நெடும்போது நின்று பின்னை அவன் நிற்கிறத்தைக் கண்டு நடுங்கி பி$_4$க்ஷையைக்கொண்டு வந்தவளவிலே, 'என்னை நிற்கச் சொல்லி இத்தனைபோது நீ புறப்படாதிருப்பானென்?' என்றவன் குபிதனானவாறே, அவளவனை ஸாந்த்வநம் பண்ணி இத்தைப் பொறுக்க வேண்டிக்கொண்டு 'நான் ப$_4$ர்த்தாவே தெய்வமென்றிருப்பாளொருத்தி, அவனிளைத்து

த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (கஶ்சித்) இத்யாதி$_3$நா. அங்க$_3$ாநி ச உபநிஷத$_3$ஶ்ச அங்கோ$_3$பநிஷத$_3$ம்; ஸமாஹாரே த்$_3$வந்த்$_3$வ:. "த்$_3$வந்த்$_3$வாச்சுத$_3$ஷஹாந்தாத் ஸமாஹாரே" என்று ஸமாஸாந்தப்ரத்யயம் வந்திருக்கிறது. (த்$_3$விஜாதிப்ரவர:) என்று கோத்ரோத்கர்ஷமும், (த்$_3$விஜஸத்தம:) என்று ஸூத்ரசரணோத்கர்ஷமும் சொல்லுகிறது. இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கௌஶிகன் என்று) இத்யாதி$_3$. (உபநிஷத்)ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ஸஶிரஸ்க) இத்யாதி$_3$. (வேத$_3$ாந்) என்கிற ப$_3$ஹுவசநார்த்த$_2$ம் (ஸகல) இத்யாதி$_3$. (த்$_3$விஜாதிப்ரவர:, த்$_3$விஜஸத்தம:) என்று பத$_3$த்$_3$வயோக்த-

வருகையாலே தச்சு$_2$ஶ்ரூஷைபண்ணிநின்றேனித்தனை' என்ன, 'உனக்கு ப$_4$ர்த்தாவேயன்றோ ஸத்கரிக்கவேண்டுவது, ப்$_3$ராஹ்மணரளவில் கௌ$_3$ரவப்ரதிபத்தி இல்லையே' என்று வ்யங்க்$_3$யமாகச்சொல்லி, 'க்$_3$ருஹத$_4$ர்மத்திலே வர்த்திக்கிற நீ ப்$_3$ராஹ்மணரை இப்படி அவமதிபண்ணலாகாதுகாண்' என்ன, 'நானொருக்காலும் ப்$_3$ராஹ்மணரை அவமதிபண்ணேன், ப்$_3$ராஹ்மணருடைய வைப$_4$வமெல்லாம் நன்றாக அறிவன்' என்று பரக்கச்சொல்லிக்காட்டி, 'இவ்வபராத$_4$த்தைப் பொறுக்கவேணும், ப$_4$ர்த்தாவே தெய்வமென்று இருக்கையாலே ஶுஶ்ரூ–ஷையினுடைய ப$_3$லத்தைப்பாரீர், உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்த கொக்கு யாதொருபடி த$_3$க்$_3$த$_4$மாயிற்று, அதுவுமெனக்கு விதி$_3$தம்காணும்' என்று சொல்லி, "க்ரோத$_4$ஶ்ஶத்ரும்–ஶரீரஸ்தே$_2$ா மநுஷ்யாணும் த்$_3$விஜோத்தம। ய: க்ரோத$_4$மோஹௌ த்யஜதி தம் தே$_3$வா ப்$_3$ராஹ்மணம் விது$_3$:" என்று துடங்கி, காமக்ரோத$_4$ாதி$_3$கள் ப்$_3$ராஹ்மணனுக்காகாது, ஸத்யார்ஜவாதி$_3$களுண்டாகவேணுமென்று விஸ்தரேண தான் ப்ரதிபாதி$_3$த்து, "ப$_4$வாநபி ச த$_4$ர்மஜ்ஞஸ்ஸ்வாத்$_4$யாயநிரதஶ்ஶுசி: । ந து தத்த்வேந ப$_4$க$_3$வந் த$_4$ர்மாந் வேத்ஸீதி மே மதி: । மாதாபித்ருப்$_4$யாம் ஶுஶ்ரூஷுஸ்ஸத்யவாதீ$_3$ ஜிதேந்த்$_3$ரிய:। மிதி$_2$லாயாம் வஸந் வ்யாத$_4$: ஸ தே த$_4$ர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி । தத்ர க$_3$ச்ச$_2$ஸ்வ ப$_4$த்ரம் தே யத$_2$ாகாமம் த்$_3$விஜோத்தம । வ்யாத$_4$: பரமத$_4$ர்மாத்மா ஸ தே சே$_2$த்ஸ்யதி ஸம்ஶயாந்" என்று 'நீரும் த$_4$ர்மஜ்ஞர், வேத$_3$ாத்$_4$யயநநிரதர், ஶுத்$_3$த$_4$ர், ஆயிருக்கச்செய்தேயும் த$_4$ர்மங்களையுள்ளபடி அறியீரென்றெனக்கு நினைவு; மாதாபித்ருஶுஶ்ரூஷுவாய், ஸத்யவாதி$_3$யாய், ஜிதேந்த்$_3$ரியனாய்க் கொண்டு, மிதி$_2$லையிலே இருக்கிற வ்யாத$_4$னுமக்கு த$_4$ர்மங்களைச் சொல்லக்கடவன், அங்கேபோம், உமக்கு நன்மை உண்டாவுதாக, பரமத$_4$ர்மாத்மாவாயிருக்கிற அந்த வ்யாத$_4$ன் வேண்டினபடி உம்முடைய ஸம்ஶயங்களையெல்லாம் போக்கக் கடவன்' என்ன, அவன் ப்ரீதனாய் இவளை கனக்க ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, அங்கு நின்றும் மிதி$_2$லையிலே சென்று, "பஞ்சகாநி பவித்ராணி ஶிஷ்டாசாரேஷு நித்யத$_3$ா । ஏதந்மஹாமதே வ்யாத$_4$ ப்ரப்$_3$ரவீஹி யத$_2$ாதத$_2$ம்" என்று 'ஶிஷ்டாசாரங்களிலே எப்போதுமுளவாயிருக்கிற பவித்ரங்களஞ்சு எவை? மஹாமதியானவனே அத்தைச் சொல்லவேணும்' என்ன, "யஜ்ஞோ த$_3$ாநம் தபோ வேத$_3$ாஸ்ஸத்யஞ்ச த்$_3$விஜஸத்தம ।

ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநோத்கர்ஷம் (ப்$_3$ராஹ்மணோத்தமன்) என்றது. "ப்$_3$ராஹ்மணோஸௌ ஷட்கர்மயோக$_3$ாதி$_3$பி$_4$ர்யுத:" என்னக்கடவதிறே. ஶிஷ்டம் ஸ்பஷ்டம்.

இவ்விடத்திலே (தத்ர க$_3$ச்ச$_2$ஸ்வ) என்று "ஸ கு$_3$ருமேவாபி$_4$க$_3$ச்சே$_2$த்" என்று விதி$_4$த்த உபஸத$_3$நமும், "த$_4$ர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி, ப்ரப்$_3$ரவீஹி" என்று "ப்ரோவாச தாம் தத்வத:" என்று சொன்ன ப்ரவசநமும் சொல்லுகையாலே யாத$_2$ாதத்$_2$யேந அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநரூப–ஆசார்யகர்மம் சொல்லுகிறது. "அபி$_4$வாத$_3$யே த்வா ப$_4$கவந்" இத்யாதி$_3$யில் சொன்னதான த$_4$ர்மவ்யாத$_4$னுடைய ப்$_3$ராஹ்மணஸம்ப$_4$ாவநமும், ஆசார்யத்வவிரோதி$_4$யாகாது. "தே பே$_4$ா ஹ ப்ராப்தேப்$_4$ய: ப்ருத$_2$க$_3$ர்ஹாணி காரயாஞ்சகார" என்கிற ஶ்ருதிக்கு "ஸ ச தாந் மஹர்ஷீந் யத$_2$ார்ஹம் ப்ருத$_2$க$_3$ப்$_4$யர்ச்ய" என்று க்ஷத்ரியனான கேகயன் வித்$_3$யார்த்த$_2$ம் உபஸந்நரான ப்$_3$ரஹ்மர்ஷிகளுக்கு ஸம்ப$_4$ாவநம் பண்ணினதாக வைஶ்வாநராதி$_4$கரணத்திலே ப$_4$ாஷ்யகாரர் வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணியருளுகையாலே ஜாதிப்ரயுக்த–

232. க்ருஷ்ணன் பீ4ஷ்மத்3ரோணாதி3க்3ருஹங்களைவிட்டு ஸ்ரீவிது3ரர் திருமாளிகையிலே அமுதுசெய்தான்.

த4ர்மஸம்ஸ்த2ாபகனான க்ருஷ்ணன் "பீ4ஷ்மத்3ரோணாவதிக்ரம்ய மாம் சைவ மது4ஸூத3ந" என்னும்படி உத்க்ருஷ்டவர்ணவ்ருத்தராய், பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற பீ4ஷ்மத்3ரோணாதி3களுடைய அலங்க்ருதமான க்3ருஹங்களைக் கடைக்கணியாமல் புறக்கணித்துவிட்டு, வர்ணாத்3யுத்கர்ஷமுமின்றியே எழுந்தருளக்கூடும் என்னும் நினைவுமில்லாத ஸ்ரீவிது3ரருடைய ஆநந்த3ாஸ்ருபங்கிலமாய் ஸஸம்ப்4ரமந்ருத்தஸமுத்3த4ததூ4ளி-தூ4ஸரிதமுமாய் ஸந்தோஷாதிஶயத்தாலே பெருத்த திருமாளிகையிலே, "பு4க்தவத்ஸு த்3விஜாக்3ரேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே । விது3ராந்நாநி பு3பு4ஜே ஶுசீநி கு3ணவந்தி ச" என்று பாவநத்வபோ4க்3யத்வ-பரிமளஸாரஸ்யம் திருப்பவளத்திலும் திருவுள்ளத்திலும் ஊற்றெழும்படி உகந்தமுதுசெய்தான். (232)

பஞ்சைதாநி பவித்ராணி ஶிஷ்டாசாரேஷு நித்யத3ா" என்று 'யஜ்ஞமும், த3ாநமும், தபஸ்ஸும், வேத3ங்களும், ஸத்யமுமாகிற பவித்ரங்களான இவை ஐந்தும் ஶிஷ்டாசாரங்களிலே எப்போதுமுளவாயிருக்கும்' என்று இத்யாதி3யாலே அவனித்தை உபதே3ஶிக்க, மேல் மேலும் தனக்கு ஸம்ஶயமானவையெல்லாம் இவன் கேட்க உபதே3ஶமுக2த்தாலே ஸகலத4ர்மஸம்ஶயங்-களையும் த4ர்மவ்யாதனறுத்த ப்ரகாரத்தை த4ர்மபுத்ரர்க்கு மார்க்கண்டே3யன் அநுக்3ரஹித்ததாக ஆரண்யபர்வத்திலே இருநூறுமத்4யாயம் தொடங்கி பதிமூன்றத்4யாயத்தாலே பரக்கச் சொல்லப்-பட்டதிறே, இன்னமுமிப்படிப் பலருமிவன்வாசலிலே துவண்டு த4ர்மஸந்தே3ஹங்கள் ஶமிப்பித்துக்கொண்டமை பலவிடங்களிலுமுண்டு. இத்தால் ஜந்மாத்3யுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் ஜ்ஞாநாதி4கராயிருக்கில் அவர்கள்வாசலிலே துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யார்த்த2ங்கள் கேட்கக் குறையில்லையென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. (231)

232. அநந்தரம் "யத்3யத3ாசரதி ஶ்ரேஷ்ட2:" என்று க்ருஷ்ணனுசரித்தபடியை அருளிச்-செய்கிறார் [க்ருஷ்ணன்] என்று துடங்கி. த4ர்மஸம்ஸ்த2ாபநார்த்த2மாக அவதரித்தருளி

ஸம்ப4ாவநவிஶேஷம் ஸம்ப்ரதிபந்நஶிஷ்யாசார்யப4ாவஸ்த2லத்திலும் காண்கையாலே இங்கே ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யஸூசித-ஆசார்யத்வத்துக்கு ப4ஞ்ஜகமாகமாட்டாது. "த்வத3ந்யஸ்ஸம்ஶயஸ்யாஸ்ய சே2த்தா ந வ்யுபபத்3யதே" என்கிறபடியே ஆசார்யகமும், த4ர்மஸந்தே3ஹத்தை ஶமிப்பிக்கையிறே. "தத்ர க3ச்ச2ஸ்வ ப்ரவக்ஷ்யதி ப்ரப்3ரவீஹி" என்று ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபிதமான "தத்3விஜ்ஞாநார்த்த2ம் ஸ கு3ருமேவாபி4க3ச்சே2த்" இத்யுக்த-உபஸத3ந-ப்ரவசந-ஸந்தே3ஹநிவ்ருத்தி-ஸூசித-ஆசார்யப4ாவம் ஸ்வரஸமாகத் தோற்றுநிற்கச்செய்தேயும், 'தீர்த்த2யாத்ரையிலே வழி திகைத்தாரை வழியிலே சேர்க்கும் மாத்ரம்' என்கைக்கு நியாமகமில்லை என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபதே3ஶமுக2த்தாலே) இத்யாதி3. "தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம்" இத்யாத்3யுக்த-அதிஶயிதஜ்ஞாந-ப4க்திவைராக்3யயுக்தத4ர்மவ்யாத4ாதி3வ்யதிரிக்தவிஷயம் "ந ச ஹீநவயோஜாதி:" இத்யாதி3நிஷேத4ம். விது3ரர் "ஶூத்3ரயோநாவஹம் ஜாத:" இத்யாதி3 சொன்னது நைச்யாநுஸந்த4ாநநிப3ந்த4நம். இது கேகயாநுஷ்ட2ாநத்தாலும், ஸூதாநுஷ்ட2ாநத்தாலும் ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் உக்தவித4ப4ாக3வதவைப4வம் உபபந்நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே வாக்யதாத்பர்யத்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இத்தால் ஜந்மாதி3) இத்யாதி3நா. (231)

232. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநந்தரம் யத்3யத3ாசரதி) இத்யாதி3. "ந மே விது3ஸ்ஸூரக3ண:

233. பெருமாள் ஸ்ரீஶப3ரிகையாலே அமுதுசெய்தருளினார்.

பாவநபதா3ர்த்த2வாசியறியும் பெருமாள் "ஶப3ர்யா பூஜிதஸ்ஸம்யக் ராமோ த3ஶரதா2த்மஜ:" என்று

"லோகஸங்க்3ரஹமேவாபி ஸம்பஶ்யந் கர்த்துமர்ஹஸி" என்று ஜ்ஞாநியானாலும் லோக-ஸங்க்3ரஹத்தைப் பார்த்து வர்ணாஶ்ரமத4ர்மங்கள் நன்றாக அநுஷ்டி2க்கவேணுமென்று உபதே3ஶித்தும், "யதி3ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்3ரித: | மம வர்த்மாநு-வர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த2 ஸர்வஶ:" என்றொருக்கால் கர்மத்தில் சோம்பாதே நான் ப்ரவர்த்தியேனாகில் மநுஷ்யரெல்லாமென் வழியைப் பின்செல்லுமென்றபடியே பரார்த்த2மாகத் தான் குறிக்கொண்டு அநுஷ்டி2த்தும் போரும் ஸ்வபா4வனிறே க்ருஷ்ணன்; ஏவம்பூ4தனானவன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளின போது "பீ4ஷ்மத்3ரோணாவதிக்ரம்ய மாம் சைவ மது4ஸூத3ந | கிமர்த்த2ம் புண்ட3ரீகாக்ஷ பு4க்தம் வ்ருஷலபோ4ஜநம்" என்னும்படி உத்க்ருஷ்டவர்ணவ்ருத்தராய் இங்கே எழுந்தருளுவரென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த பீ4ஷ்மாதி3களுடைய க்3ருஹங்களை உபேக்ஷித்து, வர்ணாத்3யுத்கர்ஷரஹிதராய் அத்தாலே இங்கே எழுந்தருளுவரென்னும் நினைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிது3ரர்திருமாளிகையிலே ஸாத3ரமாகச்சென்று புக்கு "ஸம்ப்4ரமைஸ்துஷ்ய கோ3விந்த ஏதந்ந: பரமம் த4நம்" என்று ப4க்திபரவஶரான அவர்பண்ணின ஸம்ப்4ரமங்களையெல்லாம் கண்டுகந்து, "விது3ராந்நாநி பு3பு4ஜே ஶுசீநி கு3ணவந்தி ச" என்கிறபடியே அஹங்காரோப-ஹதமல்லாமையாலே பரமபாவநமாய், ப4க்த்யுபஹ்ருதமாகையாலே பரமபோ4க்3யமாயிருக்கிற அன்னத்தை, அந்த பாவநத்வபோ4க்3யத்வங்களடியாக அத்யாத3ரம் பண்ணி அமுது செய்தானிறே. (232)

ப்ரப4வம் ந மஹர்ஷய:" என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்ன ருஷிகளுக்கு து3ர்ஜ்ஞேயனான ஜ்ஞாநா-நுஷ்டா2நஶ்ரேஷ்ட2ருடைய ஆசாரத்தை உதா3ஹரிக்கிறார் என்றபடி. பூர்வவத் அந்யதா2ஸித்3த்4யாதி3-ஶங்காவ்யாவர்த்தநார்த்த2ம் (த4ர்மஸம்ஸ்தா2பந) இத்யாதி3. (லோகஸங்க்3ரஹம்) இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (ஜ்ஞாநியானாலும்) இத்யாதி3. (ஸம்) என்கிற உபஸர்க்க3ம் "வ்யவஹிதாஶ்ச" என்கிற சா2ந்த3ஸப்ரக்ரியையாலே (கர்த்தும்) என்கிற இத்தோடேகூடி அர்த்த2போ3த4கம் என்னுமபி4-ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நன்றாக அநுஷ்டி2க்கவேணும்) என்று. அநாஸ்த2யா அநுஷ்டி2க்கில் லோகஸம்ரக்ஷணம் ஸித்3தி4யாது என்றபடி. (யதி3 ஹ்யஹம்) இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (ஒரு கர்மத்தில்) இத்யாதி3. (அதந்த்3ரித)ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (சோம்பாதே) இத்யாதி3. உபஸர்க்கா3ணாம் த்3யோதகத்வ-மாகையாலே தா4துவுக்கே ப்ரவ்ருத்த்யர்த்த2கத்வம் ப்ரகரணாத் உபஸர்க்க3ம்விநாபி தத்3வக3தி: என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ப்ரவ்ருத்தியேனாகில்) என்றது. (அநுவர்த்தந்தே) என்கிற இது அநுவர்த்தேரந் என்றபடி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (பின்செல்லும்) என்றது. (குறிக்கொண்டு) என்றது பா4விப்ரதிஸந்தா4நம் பண்ணி என்றபடி. (பீ4ஷ்மத்3ரோணாவதிக்ரம்ய) இத்யாதி3யால் ப2லிதாம்ஶபரம் [பீ4ஷ்மத்3ரோணாதி3க்3ருஹங்களைவிட்டு] என்கிற மூலம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (என்னும்படி உத்க்ருஷ்ட) இத்யாதி3. (வர்ணம்) க்ஷத்ரியத்வமும், ப்3ராஹ்மண-த்வமும். (நினைவும்) என்கிற உம்மை பாரிப்பை ஸமுச்சயிக்கிறது. (துஷ்ய) என்கிறது தோஷம் ப்ராப்நுஹி என்றபடி. லோட் மத்4யமபுருஷ-ஏகவசநம். (ஶுசீநி) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (அஹங்கார) இத்யாதி3. (கு3ணவந்தி) என்கிற இதுக்கு அர்த்த2ம் (ப4க்த்யுபஹ்ருதம்) இத்யாதி3.(232)

233. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஏதத்பூர்வ) இத்யாதி3. (இப்படி அநுஷ்டி2த்த ப்ரகாரத்தை) இத்யநேந

ஜ்ஞாநாதி$_4$கையாய், பரிவையான ஸ்ரீஶப$_3$ரியின் ஜலஸ்பர்ஶமில்லாத திருக்கையாலே முன்புதான் பரீக்ஷித்து த்$_3$விஜஸ்பர்ஶமுள்ள தித்தித்தவற்றைத் திருப்பவளத்திலே கொடுக்க, துறைவாசியறிந்து விடாய்கெட அமுதுசெய்தருளினுர். இத்தால் து$_3$ரபி$_4$மாநமற்ற ஜ்ஞாநாதி$_4$கப$_4$க்திமான்களுடைய அபி$_4$மாநஸ்பர்ஶமுள்ளது, துறைவாசியறியும் விஶிஷ்டர்க்கு பாவநமுமாய், பரமபே$_4$ாக்$_3$யமுமாய், ப்ரார்த்த$_2$நீயமுமாய் இருக்குமென்றபடி.

---

2 3 3. ஏதத்பூர்வாவதாரத்திலுமிப்படி அநுஷ்டி$_2$த்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறுர் [பெருமாள்] என்று துடங்கி. அதாவது ரகு$_4$குலதிலகராய் ஆசாரப்ரத$_4$ாநரான பெருமாள், "ஶப$_3$ர்யா பூஜிதஸ்ஸம்யக்$_3$ராமோ த$_3$ஶரத$_2$ாத்மஜ:" என்னும்படி வேடுவிச்சியாய்வைத்தே கு$_3$ருஶுஶ்ரூஷையிலே பழுத்து, ஜ்ஞாநாதி$_4$கையாய், தன் நாவுக்கு இனிதாயிருந்த ப$_2$லமூலாதி$_3$களெல்லாம் இங்குத்தைக்கு என்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு, வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீஶப$_3$ரி, தன்ஞதை$_3$ராநுகு$_3$ணமாகத் தன் கையாலே அமுதுசெய்யப்பண்ண அதிஸந்துஷ்டராய் அமுதுசெய்தாரென்கை. இத்தால் அபி$_4$ஜாதாதி$_3$களால் வரும் அபி$_4$மாநக$_3$ந்த$_4$மற்ற ஜ்ஞாநப்ரேமாதி$_4$கருடைய அபி$_4$மாநஸ்பர்ஶமுள்ளவை ஆத்மகு$_3$ணைகத$_3$ர்ஶிகளான விஶேஷஜ்ஞர்க்கு அதீவ பாவநபே$_4$ாக்$_3$யங்களா-

---

அபக்ருஷ்டவர்ணஸம்ப$_3$ந்தி$_4$பே$_4$ாஜ்யபே$_4$ாஜநரூபத்வாத் ஸங்க$_3$தி என்று ஸூசிதம். (ஏதத்பூர்வ) இத்யாதி$_3$நா பௌர்வாபர்யஸங்க$_3$தி என்றும் ஸூசிதம். பூர்வவத் அந்யத$_2$ாஸித்$_3$தி$_4$ஶங்காநிராஸார்த்த$_2$ம் (ரகு$_4$குல) இத்யாதி$_3$. "சாரித்ரேண ச யுக்த:" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (ஆசார) இத்யாதி$_3$. "ஸத$_3$ா பர்யசரம் ஹி யாந்" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (கு$_3$ருஶுஷ்ரூஷையிலே) இத்யாதி$_3$. "விஜ்ஞாநே தாம் நித்யமப$_3$ஹிஷ்க்ருதாம்" (ரா.ஆ.7 4-1 9) என்கிற இத்தைப்பற்ற (ஜ்ஞாநாதி$_4$கையாய்) என்றது. "மயா து விவித$_4$ம் வந்யம் ஸஞ்சிதம் புருஷர்ஷப$_4$ । தவார்த்தே$_2$ புருஷவ்யாக்$_4$ர" (ரா.ஆ.7 4-1 7) என்கிற இடத்திலே "விவித$_4$ம்" என்கிற வைவித்$_4$யம் அநுப$_4$வைகவேத்$_3$யமாகையாலே யத்கிஞ்சித்வ்யக்த்யாஸ்வாத$_3$நத்தாலே ஸஜாதீயங்களிலே கு$_3$ணகு$_3$ணஜ்ஞாநம் ஸுஶகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (தன் நாவுக்கு இனியதாயிருந்த) இதி. இவ்விடத்திலே 'தான் பரீக்ஷித்து த்$_3$விஜஸ்பர்ஶமுள்ள' என்று ஆய்ப்படி. த்$_3$விஜஸ்பர்ஶம் = த$_3$ந்தஸ்பர்ஶம். இது பெருமாள்விஷயத்தில் அத்யந்தப$_4$க்தியாலே அவள் பரீக்ஷார்த்த$_2$மாகச் செய்தாள்; பெருமாள் "தது$_3$ச்சி$_2$ஷ்டம் ஸுபாவநம்" என்கிற விஶேஷஶாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு அங்கீ$_3$கரித்தாராகையாலே விரோத$_4$மில்லை என்று சொல்வர்கள். அன்றிக்கே "த்$_3$விஜஸ்பர்ஶம்" பக்ஷீஸ்பர்ஶமாய், ப$_2$லமாது$_4$ர்யபரீக்ஷை பக்ஷிமுக$_2$த$_3$ம்ஶநாதீ$_4$னையாகையாலே அப்படிச் சொன்னதுக்கு "வத்ஸ: ப்ரஸ்நவநே மேத்$_4$யஶ்ஶகுநி: ப$_2$லஶாதநே । ஸ்த்ரியஶ்ச ரதிஸம்ஸர்க்கே$_3$ ஶ்வா ம்ருக$_3$க்$_3$ரஹணே ஶுசி:" என்று பக்ஷிமுக$_2$ஸ்பர்ஶம் ப$_2$லத்துக்கு ஶுசித்வஹேதுவாகையாலே விரோத$_4$மில்லை என்றும் சொல்லுவர்கள். "வந்யம்" என்று ஸாமாந்யோக்திக்கு அர்த்த$_2$ம் (ப$_2$லமூலாதி$_3$கள்) என்றது. "ப்ரஹர்ஷமதுலம் லேபே$_4$" என்கிற இத்தைப்பற்ற (அதிஸந்துஷ்டராய்) என்றது.

இவ்வுத$_3$ாஹரணத்$_3$வயத்துக்கும் தந்த்ரேண தாத்பர்யத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (இத்தால் அபி$_4$ஜநாதி$_3$களால்) இத்யாதி$_3$நா. "பீ$_4$ஷ்மத்$_3$ரோணவதிக்ரம்ய" இத்யாதி$_3$ஶ்லோகத்திலே 'பீ$_4$ஷ்மத்$_3$ரோணக்$_3$ருஹங்களில் பு$_4$ஜியாவிட்டதென்? என் க்$_3$ருஹத்திலே பு$_4$ஜியாததென்? வ்ருஷலாந்நத்தை பு$_4$ஜித்ததென்? "ஸர்வவர்ணாநாம் ஸ்வத$_4$ர்மே வர்த்தமாநாநாம் பே$_4$ாக்தவ்யம் ஶூத்$_3$ரவர்ஜம்" என்கிற ஶாஸ்த்ராதிக்ரமம் பண்ணினபடி என்? "பக்வமுச்சி$_2$ஷ்டபே$_4$ாஜநம்" என்றில்லையோ?' என்னும் கருத்தாலே து$_3$ர்யோத$_4$நன் பண்ணின ப்ரஶ்நத்தில் அம்ஶத்ரயத்தில் வைத்துக்கொண்டு மத்$_4$யமத்துக்கு

உத்தரம் சொன்னுல் பூர்வோத்தராம்ஶங்களுக்கும் அர்த்த2ாத் உத்தரம் சொல்லிற்ரும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலே "மாம் சைவ" என்கிற இதுக்கு "த்3விஷத3ந்நம் ந போ4க்தவ்யம் த்3விஷந்தம் நைவ பே4ாஜயேத் । பாண்ட3வாந் த்3விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணு ஹி பாண்ட3வா:" என்று உத்தரம் அருளிச்செய்தான். இதில் 'நீ த்3வேஷியாகையாலே உன் க்3ருஹத்திலே பு4ஜித்திலோம்; "அரிமித்ரமரேர்மித்ரம்" என்கிறபடியே த்3வேஷியான உனக்கு பக்ஷபதித்தவர்களாகையாலே பீ4ஷ்மத்3ரோணுதி3க்3ருஹங்களிலும் பு4ஜித்திலோம்'. இப்படி பே4ாஜநநிவ்ருத்திக்கு த்3வேஷித்வம் ஹேதுவாகச் சொன்ன இத்தால் பே4ாஜநத்துக்கு ப4க்த்யதிஶயம் ஹேது என்று ஸித்3தி4க்கையாலே 'விதுரர் பரமப4க்தராகையாலே அவர்திருமாளிகையிலே பு4ஜித்தோம்' என்று சொல்லுகிறது.

இதில் "த்3விஷந்தம் நைவ பே4ாஜயேத்" என்கிற இது த்3ருஷ்டாந்தார்த்த2ம். "பாண்ட3வாந் த்3விஷஸே" என்றிறே வாக்யஶேஷம். இப்படி த்3வேஷஸ்நேஹங்களை ஶப்3த3த: அர்த்த2தஶ்ச சொல்லுகையாலே, "யஸ்து நாராயணம் த்3வேஷ்டி தம் வித்3யாதந்த்யரேதஸம்", "ந ஶூத்3ரா ப4க3வத்ப4க்தா:" என்கிற விஶேஷஶாஸ்த்ரைகவேத்3யமான த்3வேஷப்ரயுக்தமான சண்ட3ாலத்வம் து3ர்யோத4நனுக்கும், ப4க்த்யதிஶயப்ரயுக்தமான ஶூத்3ரத்வாப4ாவம் விதுரர்க்கும் சொல்லிற்று. இத்தால் ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரத்திலேநின்று ப்ரஶ்நம் பண்ணினவனுக்கு தத3நவக3தவிஶேஷஶாஸ்த்ர-மர்யாதை3யாலே உத்தரம் சொல்லிற்ருகையாலே ஶாஸ்த்ரவிரோதமில்லை.

இப்படி தாத்பர்யக3தியை ஆராயாதே 'விது3ரோயம் ந வ்ருஷல:' என்று கண்டோ2க்த்யப4ாவ-மாத்ரத்தைக் கொண்டு 'விது3ரர்க்கு து3ர்யோத4நன் சொன்ன ஜாதிவிஶேஷத்தை ப4க3வான் இசைந்தாணுய்த்து' என்ருல் "பு4க்தம் வ்ருஷலபோ4ாஜநம்" என்கிற சரமப்ரஶ்நாம்ஶத்துக்கு உத்தர-மின்றிக்கேயொழிய ப்ரஸங்கி3க்கும். அதில் "ஆர்யாதி4ஷ்டி2தா வா ஶூத்3ரா: ஸம்ஸ்கர்த்தாரஸ்ஸ்யு:" என்று ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மான அர்த்த2ம் உத்தரதயா அபி4ப்ரேதம் என்னில்; அது த்ரைவர்ணிகா-தி4ஷ்டி2தஶூத்3ரஸம்ஸ்க்ருதமான த்ரைவர்ணிகாந்நம் த்ரைவர்ணிகர்க்கு போ4ஜ்யம் என்று சொல்லுகிறதித்தனையல்லது ஶூத்3ரஸ்வாமிக-அந்நபோ4ாஜநத்துக்கு நியாமகமாகாது. விது3ர-ஸம்ஸ்க்ருதமான அந்நமே அங்கு விவக்ஷிதம், தத்ஸ்வாமிக-அந்நம் விவக்ஷிதமன்று என்னில்; "வ்ருஷலபோ4ாஜநம்", "விது3ராந்நாநி" என்று "ராஜாந்நம் தேஜ ஆத3த்தே ஶூத்3ராந்நம் ப்3ரஹ்ம-வர்ச்சஸம்" இத்யாதி3யில்போலே ஸ்வரஸத: ப்ரதீயமாநமான ஸ்வஸ்வாமிப4ாவத்துக்கு வைக4ட்யம் ப்ரஸங்கி3க்கும். இந்த ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரமாத்ரம் து3ர்யோத4நனுக்கும் தெரியுமாகையாலே ப்ரஶ்நமும் அநுபபந்நம்.

விது3ரர்க்கு அந்நஸம்ஸ்கர்த்ருத்வம்கொள்ளில் த்ரைவர்ணிகஸ்வாமிகல்பநமும், த்ரைவர்ணி-காதி4ஷ்டா2த்ருகல்பநமும் அவுஶ்யமாகையாலே கல்பநாகௌ3ரவம் ப்ரஸங்கி3க்கும். "ஶுசிஸ்து ப்ரயதோ பூ4த்வா விது3ரோந்நமுபாஹரத்" என்கிற இதிலே ஶுசிஶப்3த3த்தாலே ஆர்யாதி4ஷ்டி2த-த்வத்தை விவக்ஷிக்கை ஸ்வாரஸ்யவிருத்3த4ம். "ஆர்யா: ப்ரயதா:" என்று பூர்வஸூத்ரத்திலே சொன்ன அந்நஸம்ஸ்காராதி4காரபூ4தப்ரயதத்வம் ஆர்யாதி4ஷ்டி2தஶூத்3ரர்க்கு வருமாகையாலே ஸம்ஸ்காராத்-பூர்வமே அபேக்ஷிதமான ப்ரயதத்வத்தை அந்நப்ராபணகாலப4ாவிதயா சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜந-மில்லை. "உபாஹரத்" என்கிற உபஹாரம் உபஹர்த்ருஸ்வாமிகத்3ரவ்யத்துக்கல்லது அந்யதீ3யத்வத்-துக்குக்கூடாது. அப்போது 'உபாநயத்' என்னவேணும். "ஶுசிஸ்து" என்று "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்-யேஶ்வரஜ்ஞாநாத் விஶுத்3தி4: பரமா மதா" என்கிற அந்தஶ்ஶுத்3தி4யும், "ப்ரயத:" என்று தாத்காலிகபா3ஹ்யஶுத்3தி4யும் சொல்லுகிறதாகையாலே புநருக்தியில்லை. "க்ருதாந்நஸ்ய வா

234. மாறனேரிநம்பிவிஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க்கருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

மாறனேரிநம்பி பெரியநம்பிமடியிலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது 'புரோட$_3$ாஶத்தை நாய்க்கு இடாதேகிடீர், நானின்னபடி இன்னபடி சொன்னேனாகில் நீருமின்னபடி இன்னபடிசெய்யும், நானொருபடியும் சொல்லிற்றிலேனாகில் நீருமொருபடியும் செய்யாதிரும்' என்று ஒன்றுமருளிச்செய்யாமல் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருள; நம்பியுமவரை ப்$_3$ரஹ்மமேத$_4$த்தாலே பள்ளிபடுத்தி அருளிச்செய்தபடியே செய்தருள; இவரை

யிருக்கும் என்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. (233)

விரஸஸ்ய க்$_3$ருஹ்ணீரந்" (ஆப.ஸூ.4-1-6-18) என்றுசொன்ன அர்த்த$_2$ம் உத்தரதயாபி$_4$ப்ரேதம் என்னவொண்ணாது. "ஷஷ்டீ$_2$நிர்தே$_3$ஶாத் ஸ்தோகம் ஸ்வயம் அந்தே வாஸ்யாஹ்ருதம் க்$_3$ருஹ்ணீரந்" (ஆப.ஸூ.) என்று வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணுகையாலே ஶூத்$_3$ரஸ்வாமிகஸத்வாந்நத்தில் ஸ்வல்பாம்ஶமே க்$_3$ராஹ்யமாகையாலே "விது$_3$ராந்நாநி" என்கிற ப$_3$ஹூவசநஸ்வாரஸ்யம் ப$_4$க்$_3$நமாம். "விரஸஸ்ய" என்று "லவணாதி$_3$ரஸாऽஸம்யுக்தஸ்ய" என்று வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணினார்களாகையாலே "கு$_3$ணவந்தி" என்கிற இது விரோதி$_4$க்கும். "ந ஸுபி$_4$க்ஷாஸ்ஸ்யு:" (ஆப.ஸூ.) என்று "யாவதா ப்ராணயாத்ரா ப$_4$வதி தாவதே$_3$வ க்$_3$ருஹ்ணீரந், ந யாவதா ஸௌஹித்யம் தாவத்" என்று வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணுகையாலே "க்ருதாந்நஸ்ய வா" என்கிற இது ஆபத்$_3$விஷயமாய், தத்ராபி ஆம-அலாப$_4$-விஷயமாகையாலே அநாபதி$_3$ ஶாஸ்த்ரார்த்தமாகாது. "தஸ்யாபி த$_4$ர்மோபநதஸ்ய" என்கிற இதுவும் 'த$_4$ர்மார்த்த$_2$ம், உபநத: = ஆஶ்ரித:, ப$_4$வதி' என்று வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணுகையாலே த$_4$ர்மார்த்த$_2$ம் உபநதரன்றிக்கே இருந்தவர்க்$_3$ருஹத்திலே தானே சென்று அமுதுசெய்த இதுக்கு ப்ரமாணமாகாது. இதுதான் "ஸுவர்ணம் த$_3$த்வா பஶும் வா" என்று கு$_3$ணவிதி$_4$யாலே ஆபத்கல்பமாகையாலே அநாபதி$_3$ ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$மாகாது. ஆகையாலே ப்ரகாராந்தரேண உத்தரம் கூடாமையாலே விஶேஷ-ஶாஸ்த்ரோக்தஶூத்$_3$ரத்வாப$_4$ாவமே அபி$_4$ப்ரேதமான உத்தரம் என்கை உசிதம்.

அதில் பீ$_4$ஷ்மாதி$_3$களுக்கு த்$_3$வேஷிஸம்ஸர்க்க$_3$மும், அஹங்காரஸ்பர்ஶமும் த்யாஜ்யதாஹேதுவாகிறது. து$_3$ர்யோத$_4$நனுக்கு த்$_3$வேஷமும், அஹங்காரஸ்பர்ஶமும் த்யாஜ்யதாஹேதுவாகிறது. விது$_3$ரர்க்கு ப$_4$க$_3$வத்ப$_4$க்த்யதிஶயமும், தத்ப்ரயுக்தஶூத்$_3$ரத்வநிவ்ருத்தியும், ஶூத்$_3$ரயோநிஜாதத்வாத் அஹங்கார-ஸ்பர்ஶாப$_4$ாவமும் உபாதே$_3$யதாப்ரயோஜகமாகிறது. இந்த விஶேஷஶாஸ்தராவஸேயசண்ட$_3$ாலத்வ-விப்ரத்வாதி$_3$ப்ரயுக்த-ஆசாரவிஶேஷங்கள் அதி$_4$காரிவிஶேஷவ்யவஸ்தி$_2$தங்களாகையாலே லௌகிகரிடங்களில் தாத்ருஶாசாரவிரஹம் தோ$_3$ஷாய ஆகாது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்-செய்கிறார் (ஜ்ஞாநப்ரேமாதி$_4$கருடைய) இத்யாதி$_3$. ஜ்ஞாநப்ரேமாதி$_4$க்யம் உ$_4$பயத்ராபி விவக்ஷிதம். அபி$_4$மாநஸ்பர்ஶங்களும் உ$_4$பயத்ராபி விவக்ஷிதங்கள். அபி$_4$மாநம் = ததீ$_3$யத்வம். ஸ்பர்ஶம் ப்ரஸித்$_3$த$_4$ம். (ஆத்ம-கு$_3$ணைகத$_3$ர்ஶிகளான விஶேஷஜ்ஞர்க்கு) என்கையாலே அதி$_4$காரிபே$_4$த$_3$த்தாலே ஸாமாந்ய-ஶாஸ்த்ரதத$_3$நுகு$_3$ணாசாரவிரோத$_4$பரிஹாரம் என்று ஸூசிதம். இப்படி "த்$_3$விஷத$_3$ந்நம் ந போ$_4$க்தவ்யம்" இத்யாதி$_3$ஶ்லோகத்திலே அபி$_4$ப்ரேதமான அர்த்த$_2$த்தை "து$_3$ர்யோத$_4$ந உவாச - பீ$_4$ஷ்மத்$_3$ரோணாவதிக்ரம்ய மாம் சைவ மது$_4$ஸூத$_3$ந । கிமர்த்த$_2$ம் புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ பு$_4$க்தம் வ்ருஷலபோ$_4$ஜநம் ।। ஶ்ரீ ப$_4$க$_3$வாநுவாச - ஶூத்$_3$த$_4$ம் ப$_4$ாக$_3$வதஸ்யாந்நம்" இத்யாதி$_3$யாலே கண்டோ$_2$க்தமாகவே ஸந்நிக்ருஷ்டமதஸ்த$_2$ரும் கொண்டார்கள். இங்கே "த்யக்த்வா மாம் பீ$_4$ஷ்மமுக்$_2$யாநபி வ்ருஷலக்$_3$ருஹேபோ$_4$ஜீ பௌரே கிமேதத் ஜாத்யா கிம் ஜ்ஞாநிநஸ்தே" இத்யாதி$_3$புராணாந்தரவசநமும் விவக்ஷிதம். (233)

வினவ எழுந்தருளின உடையவர் 'ஜீயா, லோகம் சிலுகிடாதபடி அடியேனொருவழியிலே அடைத்துக்கொண்டு வர, தேவரீர் ஒருவழியே பிரித்தருளாநின்றது தேவரீர்செய்தருள வேண்டிற்றே' என்ன, 'ஆளிட்டந்தி தொழவோ; நான் பெருமாளில், த$_4$ர்மபுத்ரனில் பெரியனோ, இவர் பெரியவுடையாரில், ஸ்ரீவிது$_3$ரரில் தண்ணியரோ, நாட்டாரோடியல்வொழிந்த நமக்கு அவர்கள் சிலுகால்வரும் தாழ்வேது, பயிலும் சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமையில் ஆழ்வாரருளிச்செய்த ததீ$_3$யஶேஷத்வத்தில் இங்கு அந்வயியாமல் எங்கே போய்ப் பின்னைகொள்ளலாம் என்றிருந்தீரோ' என்ன, உடையவருமுகந்து வித்$_3$த$_4$ராய்நிற்க, 'இவர் ஒன்றும் அருளிச்செய்யாமல் எழுந்தருளினதுக்கு காரணமென்' என்ன, 'ஶ்லோகத்$_3$வயம் காணும் அப்போது இவர்க்கு அநுஸந்த$_4$ாநம்' என்ன, 'அது பெண்கண்ட பிச்சின் வார்த்தையன்றோ' என்ன, 'இப்பெண்ணினுடைய நித்யயோக$_3$த்தை அநுஸந்தி$_4$த்தருளவேண்டாவோ' என்ன, நம்பியுமுகந்து அப்போது விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளினுரென்கிற சரமாதி$_4$காரியான மாறனேரிநம்பிவிஷயமாக சரமார்த்த$_2$நிஷ்ட$_2$ரான பெரியநம்பி ஶ்ரோதாவான உடையவர்க்கு மறையாமல் அருளிச்செய்த தஞ்சமான வார்த்தையை பரமரஹஸ்யமாகையாலே ஸூசித்து [ஸ்மரிப்பது] என்கிருர். ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$நிகர்ஷம் பாராமல் ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யத்தையே பார்த்து ததீ$_3$யரை ஆத$_3$ரித்து அநுவர்த்திக்கவேணுமென்னுமிடம் ததீ$_3$யாநுஷ்ட$_2$ாநஸித்$_3$த$_4$மென்றதாயிற்று. (234)

234. இப்படி ஸ்ரீராமாயணமஹாப$_4$ாரதஸித்$_3$த$_4$மான ஶிஷ்டாசாரங்களாலே ப$_4$ாக$_3$வத-வைப$_4$வத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தார் கீழ்; இன்னமும் இவ்வர்த்த$_2$விஷயமாக பூர்வாசார்யவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிருர் [மாறனேரி நம்பி] என்று துடங்கி. அதாவது - அபி$_4$மாநஹேதுவான - ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களன்றிக்கே ஆளவந்தார்ஸ்ரீபாதத்தையுடையராய் அத்$_4$யாத்மஜ்ஞாநபரிபூர்ணரா-யிருக்கிற மாறனேரிநம்பி, தம்முடைய அந்திமத$_3$ஶையிலே ஆளவந்தாரபி$_4$மானித்தருளின இத்தேஹத்தை ப்ரக்ருதிப$_3$ந்து$_4$க்கள் ஸ்பர்ஶிக்கில் செய்வதென் என்றதிஶங்கை பண்ணி, ஸப்$_3$ரஹ்மசாரிகளான பெரியநம்பியைப் பார்த்து 'புரோட$_3$ாஶத்தை நாய்க்கிடாதேகிடீர்' என்றருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கு எழுந்தருள, பெரியநம்பியும் அப்படியே பிறர்கையில் காட்டிக்கொடாதே தாமே பள்ளிபடுத்து வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தை உடையவர் கேட்டருளி; பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலேவந்து, 'ஜீயா, மர்யாதை$_3$ கிடக்கக் காரியம்செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர் செய்தருளவேண்டிற்றே' என்ன, 'ஆளிட்டு அந்தி தொழவோ? நான் பெருமாளில் காட்டிலுத்க்ருஷ்டனோ? இவர் பெரியவுடையாரில் காட்டில் அபக்ருஷ்டரோ? பயிலும்சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ? ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அர்த்த$_2$த்தைச் சிறிது குறையவாகிலும் ஆசரிக்கவேண்டாவோ?' என்று அருளிச்செய்தவார்த்தை. (234)

234. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி$_3$. விபீ$_4$ஷணஜடாயுஶபரீவிஷய-ஆசாரத்ரயம் ஸ்ரீராமாயணஸ்த$_2$ம். த$_4$ர்மவ்யாத$_4$விது$_3$ரவிஷய-ஆசாரத்$_3$வயம் மஹாப$_4$ாரதஸ்த$_2$ம். (இன்னமும்) இத்யாதி$_3$. ஶிஷ்டாசாரங்களிலும் "கோ த$_4$ர்மஸ்ஸர்வத$_4$ர்மாணும் ப$_4$வத: பரமோ மத:" என்கிறபடியே ஆசார்யருசிபரிக்$_3$ருஹீதமான ஆசாரம் அப்$_4$யர்ஹிதமாகையாலே அத்தை உ-த$_3$ாஹரிக்கிருர் என்றபடி. (அத்$_4$யாத்மஜ்ஞாநம்) ஆத்மபரமாத்மயாத$_2$ாத்ம்யாத்$_4$யவஸாயம். (ஸப்$_3$ரஹ்மசாரிகள்) = ஏகாசார்யர்கள். "ஶ்வநாமிவ புரோட$_3$ாஶ:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (புரோட$_3$ாஶத்தை) இத்யாதி$_3$. அதாவது புரோட$_3$ாஶதுல்யமான இத்தே$_3$ஹத்தை நாய்போலே நிஹீநரான தே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்தி$_4$கள் தீண்டாதபடி பண்ணவேணும் என்றபடி. (பள்ளிபடுத்தி) = ஸம்ஸ்கரித்து. (ஜீயா) = பூஜ்யரே என்று ஸம்பு$_3$த்$_3$தி$_4$. (மர்யாதை$_3$கிடக்க) என்றது ஶாஸ்த்ரீயவ்யவஸ்தை$_2$ நிற்கும்படியாய் என்றபடி. (ஆளிட்டு அந்தி

235. "ப்ராது3ர்ப4ாவை:" இத்யாதி3.

இனி ப4க3வத்ஸாஜாத்யாதி3கள்போல் ததீ3யஸாஜாத்யாதி3களும் ஶ்லாக்4யங்கள், அப4ாக3வதருடைய வித்3யாத்3யுத்கர்ஷமடங்க க3ர்ஹ்யங்களென்றும் அருளிச்செய்கிருர் [ப்ராது3ர்ப4ாவை:"] இத்யாதி3யால். "ப்ராது3ர்ப4ாவைஸ்ஸுரநரஸமோ தே3வதே3வஸ்ததீ3யா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச கு3ணதஸ்தாத்3ருஶோ நாத்ர க3ர்ஹா । கிந்து ஶ்ரீமத்3பு4வநப4வநத்ராணதோऽந்யேஷு வித்3யாவ்ருத்தப்ராயோ ப4வதி வித4வாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:". (235)

---

235. இனி ப4ாக3வதஜந்மாதி3ஶ்லாக்4யதாகத2நபூர்வகமாக அப4ாக3வதோத்கர்ஷநிந்த்3யதையை ப்ரகாஶிப்பிக்கிருர் [ப்ராது3ர்ப4ாவை:" இத்யாதி3] என்று. "ப்ராது3ர்ப4ாவை: ஸுரநரஸமோ தே3வதே3வஸ்ததீ3யா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச கு3ணதஸ்தாத்3ருஶோ நாத்ர க3ர்ஹா । கிந்து ஶ்ரீமத்3பு4வநப4வநத்ராணதோऽந்யேஷு வித்3யாவ்ருத்தப்ராயோ ப4வதி வித4வாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:". இத்தால் அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவன் ப்ராது3ர்ப4ாவங்களாலே ஸுரநரஸஜாதீயனுகாநிற்கும்; ததீ3யரும் ஜாதியாலும் வ்ருத்தங்களாலும் கு3ணத்தாலும் அப்படியே இதரஸமராய் இருப்பர்கள்; இதில் க3ர்ஹையில்லை; ஶ்லாகை4யேயுள்ளது; உப4யருமிப்படி

தொழவோ) என்றது ஆத்மைகாநுப4ாவ்யமான பரமபுருஷார்த்த2த்தை ப்ரயோஜ்யகர்த்தாவைக்கொண்டு செய்யவோ என்றபடி. (ஆழ்வார் அருளிச்செய்த) இத்யநேந விஶேஷஶாஸ்த்ரவையர்த்2யபரிஹாரார்த்த2ம் ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரோக்தவ்யவஸ்தை2 அதி4காரிவிஶேஷங்களாலே த்யாஜ்யை என்று உத்தரம் ஸூசிதம். (234)

235. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இனி) இத்யாதி3. ப்ரதிபாதி3தப4ாக3வதவைப4வஸ்தே2மார்த்த2மாக அப4ாக3வதஜந்மாத்3யுத்கர்ஷநிந்த்3யதையை ப்ரதிபாதி3க்கிருர் என்றபடி. இத்தால் ஹேதுதை ஸங்க3தி என்று ஸூசிதம். மூலோபாத்தப்ரதீகோபலக்ஷிதஸமக்3ரஶ்லோகோபாத3ாநம் பண்ணி அதுக்கர்த்த2ம் (இத்தால்) இத்யாதி3. (தே3வதே3வ)ஶப்3த3ார்த்த2ம் (அயர்வறும்) இத்யாதி3. (ப்ராது3ர்ப4ாவங்களாலே) என்றது அப்ராக்ருதவிக்3ரஹத்தை ப்ராக்ருதஸம்ஸ்த2ாநஸஜாதீயஸம்ஸ்த2ாநயுக்தமாக்கிக் கொண்டு பண்ணும் அவதாரங்களாலே என்றபடி. (ஸுரநரஸம)ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஸுரநர) இத்யாதி3. (ததீ3ய) இத்யாதி3க்கர்த்த2ம் (ததீ3யர்) இத்யாதி3. ததீ3யராகிருர் (ப4க3வத்கடாக்ஷஹேதுகஸம்ப3ந்த4யாதா2த்ம்யாத்4யவஸாயபூர்ணரான முமுக்ஷுக்கள்.

இங்கு (ப்ராது3ர்ப4ாவங்களாலே) என்னுமையாலே ஒக்கப்பிறக்கும் நித்யஸூரிகள் அன்று. அப்படியாகில் ப4ாக3வதவைப4வப்ரகரணத்துக்குச் சேராது. (தாத்3ருஶ:) என்றது 'தாத்ருக்'ஶப்3த3ப3ஹுவசநம்; தத2ாவித4ா: என்றபடி. அது ஸுரநரஸமத்வத்தை பராமர்ஶியாதே இதரஸமத்வமாத்ரத்தை பராமர்ஶிக்கிறது. (ஜாத்யா) என்கிற இத்தால் அபக்ருஷ்டஜாதியைச் சொல்லுகிறது. இதரராகிருர் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ஶூந்யர் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இதரஸமராயிருப்பர்கள்) என்று. இத்தால் திர்யக்3ராக்ஷஸஜாதீயர்க்கும் ஸங்க்3ரஹம்.ஸித்3த4ம். (அத்ர) என்றது உப4யோரேவம்வித4த்வே என்றபடி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இதில் க3ர்ஹை இல்லை) என்று. (கிந்து) இத்யாதி3யில் 'இத3ம்' என்று அத்4யாஹார்யம். இத3ம் = பூர்வோக்தம் உப4யோரேவம்வித4த்வம், ஜாத்யாதி3பி4: இதரஸஜாதீயத்வமானது. (ஶ்ரீமத்) அநந்யாதே4யாதிஶயவத். ஸர்வோத்க்ருஷ்டம் என்றபடி. இத்தை உட்கொண்டு ப2லிதாம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஶ்லாகை4யே

236. ப$_4$ாக$_3$வதனன்றிக்கே வேத$_3$ார்த்த$_2$ஜ்ஞாநாதி$_3$களையுடையவன் குங்குமம்சுமந்த கழுதையோபாதி என்று சொல்லாநின்றதிறே.

"'ப$_4$ாக$_3$வதரன்று' என்ன, அதி$_4$கரித்த வேத$_3$வித்$_3$யை நிஷ்ப$_2$லமாமோ" என்ன "ஆம் என்று ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதே" என்கிறார்மேல் [ப$_4$ாக$_3$வதன்] இத்யாதி$_3$யால். "சதுர்வேத$_3$த$_4$ரோ விப்ரோ வாஸுதே$_3$வம் ந விந்த$_3$தி । வேத$_3$ப$_4$ாரப$_4$ராக்ராந்தஸ் ஸ வை ப்$_3$ராஹ்மணக$_3$ர்த்த$_3$ப$_4$:" என்று வேத$_3$த்தினுட்பொருளான

நிற்கிறது இந்த லோகரக்ஷணம் நிமித்தமாக; இனி அப$_4$ாக$_3$வதர் பக்கலுண்டான வித்$_3$யாவ்ருத்த-ப$_3$ாஹுள்யரூபமான உத்கர்ஷம் வித$_4$வாலங்காரம்போலே நிந்த்$_3$யமாகாநின்றது என்கிறது.(235)

236. 'ப$_4$ாக$_3$வதர்களன்று என்னு அவர்களுக்குண்டான வேத$_3$வித்$_3$யாதி$_3$கள் வ்யர்த்த$_2$மாமோ' என்ன 'அப்படி ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறே' என்கிறார் [ப$_4$ாக$_3$வதனன்றிக்கே] என்று

உள்ளது) என்று. அவத$_4$ாரணம் க$_3$ர்ஹாப்ரதிஷேத$_4$ஸித்$_3$த$_4$ம். இப்படிக்கொள்ளாவிடில் (ஶ்லாகை$_4$... உள்ளது) என்கிற இத்தால் ஆதி$_4$க்யமும், (ஸ்ரீமத்)ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ாநுக்தியால் ந்யூநதையும் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். நஞ் விபரீதவாசியாய், க$_3$ர்ஹாவிபரீதஶ்லாகை$_4$யாய், க$_3$ர்ஹாவிரஹம் அர்த்த$_2$-ஸித்$_3$த$_4$ம் என்று கொண்டாலும் (ஸ்ரீமத்)ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ாநுக்தியால், ந்யூநத்வம் த்$_3$ருட$_4$ம். (கிந்து) ஶப்$_3$த$_3$ாநந்வயமும் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். ஆகையால் பூர்வோக்தப்ரகாரமே யுக்தம்.

(பு$_4$வந) இத்யாதி$_3$:-அத்ராபி 'இத$_3$ம்' என்று அத்$_4$யாஹார்யம். இத$_3$ம் = ததீ$_3$யாநாம் ச இதரஸஜாதீயத்வம். (பு$_4$வநப$_4$வநத்ராணத:), த்ராணாத், ஹேதௌ பஞ்சமீ, ஹேது: = ப$_2$லம்; லோகரக்ஷாப்ரயோஜநகம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உப$_4$யரும் இப்படி) இத்யாதி$_3$நா. (நிமித்தம்) = ப$_2$லம். ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணகோ$_3$சரத்வவிவக்ஷையாலே பு$_4$வநத்துக்கு ப$_4$வநஸாத்$_3$ருஶ்ய-கத$_2$நம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (இந்த) என்று லோகவிஶேஷணம். (அந்யேஷு) இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (இனி) இத்யாதி$_3$. (ப்ராய:)ஶப்$_3$த$_3$ம் ப$_3$ாஹுல்யவாசகம். தத$_3$ர்த்த$_2$மான ப$_3$ாஹுல்யத்துக்கு ப்ரகர்ஷத்தோடே அபே$_4$தே$_3$ந அந்வயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப$_3$ாஹுல்யரூப-மான உத்கர்ஷம்) என்று. "ப்ராயோ = வயோம்ருத்யுதுல்யப$_3$ாஹுல்யாநஶநேஷு நா" என்னக் கடவதிறே. (அகல்ப)ஶப்$_3$த$_3$ம் "அகல்பவேஷாநைபத்$_2$யம் ப்ரதிகர்மப்ரஸாத$_3$நம்" என்று வஸ்த்ர-பூ$_4$ஷணமால்யாதி$_3$ஸம்பாதி$_3$தமான ஆகாரவிஶேஷத்துக்கு வாசகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (வித$_4$வாலங்காரம்போலே) என்றது. (ஸ்ரீமத்) என்கிற இதுக்கு ப்ரதியோகி$_3$நிர்தே$_3$ஶமாகையாலே (அகல்ப)ஶப்$_3$த$_3$ம் "ப்ரத்யயஶ்சேத் ஸமார்த்த$_2$க:" என்று ஸமவாசியாய், ஸாம்யம் (ஸ்ரீமத்)ஶப்$_3$தி$_3$த-ஶ்லாக்$_4$யத்வவிபரீதநிந்த்$_3$யத்வரூபம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நிந்த்$_3$யமாகா-நின்றது) என்று. (இத்தால்) (என்கிறது) என்று கூட்டுவது. (235)

236. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப$_4$ாக$_3$வதர்கள்) இத்யாதி$_3$. (அன்றென்னு) என்றது அல்லாவிட்டால் என்றபடி. பூர்வோக்தநிந்த்$_3$யத்வம் நிஷ்ப்ரயோஜநத்வாதி$_3$ப்ரயுக்தமாகையாலே ஸ்வப$_4$ாவத: ப்ரயோஜநபர்யவஸாயிகளான வித்$_3$யாதி$_3$களுக்கு நிஷ்ப்ரயோஜநத்வம் கூடாது என்னும் ஆஶங்கை-யிலே உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்றபடி. (வேத$_3$வித்$_3$யா) இத்யநேந 'வேத$_3$ஶ்சாஸௌ வித்$_3$யா' என்கிற விக்$_3$ரஹத்தாலே (வித்$_3$யாவ்ருத்தப்ராய:) என்கிற (வித்$_3$யா)ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ராத$_4$ாந்யாத் வேத$_3$பரம் என்று வ்யஞ்ஜிதம்.

ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தி4யான ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநமின்றியே புறப்பொருளான ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநமுடைய ஸ்தூ2லத3ர்மியானவன், தத்ததீ3யபே4ாக்3யமான வேத3பரிமள த்3ரவ்யப4ாரத்தைக் கினிய பரித்தினேத்து அதில் பே4ாக்3யதாசுவடறியாத ப்3ராஹ்மணக்கழுதையென்று ப்ரமாணம் த3ாக்ஷிண்யமறச் சொல்லா–நின்றதிறே என்கிருர். "அவைஷ்ணவோ வேத3வித்3யோ வேத3ஹீநஸ்ச வைஷ்ணவ: । ஜ்யாயாம்ஸ–மநயோர்வித்3தி4 யஸ்ய ப4க்தி: ஸ்தி2ரா மயி" என்று வேத3மோதாத வைஷ்ணவனில் ஓதியுமவைஷ்ணவ–ஞனவன் தண்ணியனென்ஞநின்றதிறே. (236)

துடங்கி. அதாவது – "சதுர்வேத3த4ரோ விப்ரோ வாஸுதே3வம் ந விந்த3தி । வேத3ப4ார–ப4ராக்ராந்த: ஸ வை ப்3ராஹ்மணக3ர்த3ப4:" என்று வேத3தாத்பர்யமான ப4க3வத்3ஜ்ஞாநா–தி3களில்லாமையாலே ப4ாக3வதனன்றிக்கே வேத3ாத்4யயநத்தோடே அதில் ஸ்தூ2லார்த்த2–ஜ்ஞாநாதி3களே உடையனுய் இருக்குமவன், பே4ாகி3களாயிருப்பார்விரும்பும் பரிமளத்3ரவ்யமான குங்குமத்தைச்சுமந்து திரியாநிற்கச்செய்தே அதின் வாசியறியாத கழுதை போலே, பூர்வோத்தர–ப4ாக3ங்களாலே ஆராத4நஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்4யஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதி3யாநின்று கொண்டு ப4க3வதே3கபரமாய் இருக்கிற வேத3மாகிற விலக்ஷணவஸ்துப4ாரத்தைக் கினியச்சுமந்துகொண்டிருக்கச்செய்தே, அதின் சுவடறியாத ப்3ராஹ்மணக்கழுதை என்று வேதே3ாபப்3ரும்ஹணமான ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறே என்கை. (236)

[பாகவதனன்றிக்கே] இத்யாதி3மூலத்துக்கும் (சதுர்வேத3த4ர:) இத்யாதி3வசநத்துக்கும் தந்த்ரேண அர்த்த2ம் (வேத3தாத்பர்யமான) இத்யாதி3. (வாஸுதே3வம் ந விந்த3தி) என்று வசநத்தில் ப4க3வஜ்ஜ்ஞாநாத்3யப4ாவம் சொல்லிற்று. வாக்யத்தில் தத்கார்யப4ாக3வதத்வாப4ாவம் சொல்லிற்று. இவ்வுப4யமும் உப4யத்ராபி விவக்ஷிதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (ப4க3வஜ்–ஜ்ஞாநாதி3கள் இல்லாமையாலே) இத்யாதி3. (ஆதி3)பதே3ந ப4க்திபரிக்3ரஹ:. (ந விந்த3தி) = ந லப4தே. லாப4: ஜ்ஞாநப4க்திரூப:. நஞ்ஞாலே தத3ப4ாவம் சொல்லுகிறது. (சதுர்வேத3த4ர:) என்கிற த4ாரணம் ஸப்3த3ார்த்த2ஜ்ஞாநரூபம். வேத3ாஸ்ச அர்த்த2ாஸ்ச தேஷாம் ஜ்ஞாநம் [வேத3ார்த்த2ஜ்ஞாநம்]. [ஆதி3]பத3ம் தத3நுகு3ணஸ்ரத்3த4ாதி3பரம். இவ்வுப4யத்துக்கும் தந்த்ரேண அர்த்த2ம் (வேத3ாத்4யயநத்தோடே) இத்யாதி3. (அத்4யயநம்) = ஸ்ம்ருதி:. ஸாமர்த்2யாத் த4ாரண–ஸப்3த3மும் [ஜ்ஞாந]ஸப்3த3மும், வாஸுதே3வலாப4[ப4ாக3வத]ஸப்3த3ாபி4ப்ரேததாத்பர்யாம்ஸ–ஜ்ஞாநபி4ந்நஜ்ஞாநபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்தூ2ல) இத்யாதி3. ப்3ராஹ்மணக3ர்த3ப4த்துக்கு லோகப்ரஸித்3த4காஸ்மீரக3ர்த3ப4ஸாத்3ருஸ்யம் வசநத்தில் ப்ரஸித்3தி4பர(வை)ஸப்3த3ாபி4ப்ரேதம் என்று விவக்ஷித்து மூலத்திலே [குங்குமம்] இத்யாதி3க்3ரந்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (பே4ாகிகள்) இத்யாதி3. வசநத்தில் த3ார்ஷ்டாந்திகபரமான (வேத3ப4ார) இத்யுத்த–ரார்த்த4த்துக்கு அர்த்த2ம் (பூர்வோத்தர) இத்யாதி3. வேத3 ஏவ ப4ார: = (வேத3ப4ார:), தஸ்ய ப4ர: = கு3ருத்வம், தேந ஆக்ராந்த: = லகு4க3மநாத்3யநர்ஹ: என்றபடி. இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்–செய்கிருர் (வேத3மாகிற) இத்யாதி3நா. (கினிய) = நெருங்க. (சுவடு) = ரஸம். (ப்3ராஹ்மணக்–கழுதை) என்றது (ப்3ராஹ்மணக3ர்த3ப4)ஸப்3த3ார்த்த2ம். இத்தால் மூலத்திலே [ஒபாதி] என்கிற இதுக்கு அநந்தரம் (ப்3ராஹ்மணக்கழுதை) என்று இவ்வளவும் ஸேஷம் என்று ஸூசிதம். அல்லாத போது வசநஸ்த2(ப்3ராஹ்மணக3ர்த3ப4)ஸப்3த3த்துக்கு மூலத்தில் [குங்குமம் சுமந்த கழுதையோபாதி] என்கிற இது வ்யாக்2யாநமாகமாட்டாது. (236)

237. ராஜாவான ஶ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரஜந்மங்களை ஆசைப்பட்டார்.

ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மற்ற வைதி$_3$கஜந்மம் ஸத்$_3$க$_3$ர்ஹிதமாமாப்போலே, தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முள்ள திர்யக$_3$ாதி$_3$ஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்த$_2$நீயமாயிருக்குமென்கிருர் மேல் [ராஜாவான] இத்யாதி$_3$யால். ரமணீயமானவற்றை ஆசைப்படும் ராஜாவான ஶ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் "கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே". "செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனுவேனே" என்றித்யாதி$_3$யாலே திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முள்ள திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரஜந்மங்களை அலப்$_4$யலாப$_4$மாக ஆசைப்பட்டார். (237)

237. ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ரஹிதமான ஜந்மாதி$_3$கள் ஸத்$_3$க$_3$ர்ஹிதமென்னுமத்தை த$_3$ர்ஶிப்பித்தார் கீழ்; தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மான திர்யக$_3$ாதி$_3$ஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்$_2$யமென்னுமத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர்மேல் [ராஜாவான] என்று துடங்கி. அதாவது த்$_3$விதீயவர்ணரான ஏற்றத்தையுடைய ஶ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள், திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரஜந்மங்களானவை "வாசிகை: பக்ஷிம்ருக$_3$தாம்" இத்யாதி$_3$களாலே பாபயோநிகளாகச் சொல்லப்படாநிற்கச்செய்தே "வேங்கடத்துக் கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே", "மீனுய்ப்பிறக்கும்விதியுடையேனுவேனே", "செண்பகமாய்நிற்கும் திருவுடையேனுவேனே", "தம்பகமாய்நிற்கும் தவமுடையேனுவேனே" என்று திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடைய திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரஜந்மங்களைப் பெருப்பேருக ஆசைப்பட்டார் என்றபடி. (237)

237. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$) இத்யாதி$_3$. யதா$_2$ ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ரஹிதத்வே ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷம் நிந்த்$_3$யமாகிறது, ததை$_2$வ தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஸத்த்வே தத$_3$பகர்ஷமும் ஶ்லாக்$_4$யம் என்று த்$_3$ருஷ்டாந்தஸங்க$_3$தி என்றபடி. ராஜஶப்$_3$த$_3$ம் க்ஷத்ரியத்வப்ரவ்ருத்திநிமித்தகம் என்று 'ராஜாநமபி$_4$ஷேசயேத்' இத்யாதி$_3$யிலே நிர்ணயித்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றி [ராஜாவான] என்கிற இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (த்$_3$விதீயவர்ணரான) இதி. (வாசிகை:) என்கிற இதுக்கு (கர்மதோ$_3$ஷை:) என்கிற இது விஶேஷ்யம். (இத்யாதி$_3$களாலே) என்கிற இத்தால் "ஶரீரஜை: கர்மதோ$_3$ஷைர்யாதி ஸ்த$_2$ாவரதாம் நர:" என்கிற இது விவக்ஷிதம். (பாபயோநிகளான) என்றது பாபகாரணங்களான என்றபடி. "யோநிர் = த்$_3$வயோர், ப$_4$கே$_3$ ஸ்த$_2$ாநே காரணுऽऽகாரயோரபி" என்னக்கடவதிறே.

(கோனேரி) = ஸ்வாமிபுஷ்கரிணீ. (குருகு) = கொய்யடிநாரை. (மீனுய்ப்பிறக்கும் விதி) = மத்ஸ்யஜந்மத்துக்கடியான ப$_4$ாக்$_3$யம். இவையிரண்டும் திர்யக்$_3$ஜந்மப்ரமாணம். (செண்பகமாய் நிற்கும் திரு) = சம்பகவ்ருக்ஷரூபேண அவஸ்த$_2$ாநரூபஸம்பத். (தம்பகமாய் நிற்கும் தவம்) = ஸ்தம்ப$_4$ரூபேண ஸ்தி$_2$திஹேதுபூ$_4$தம் தப:. இவையிரண்டும் ஸ்த$_2$ாவரஜந்மப்ரமாணம். மூலத்தில் உத்தரோத்தரம் அபகர்ஷாதிஶயவிவக்ஷயா [திர்யக்ஸ்த$_2$ாவர] இதி க்ரமம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே பூர்வம் குருகும், அநந்தரம் தத்$_3$ப$_3$ாத்$_4$யதயா ததோப்யபக்ருஷ்டமான மீனும், அநந்தரம் அவ்வளவும் அல்லாத வ்ருக்ஷமும், அநந்தரம் தத்$_3$வத் ப$_4$க்$_3$நக்ஷதரோஹணமும் இல்லாத ஸ்தம்ப$_4$மும் உபாத்தம் என்று கண்டுகொள்வது. திருவனந்தாழ்வானே திருமலையாகையாலே (திருமலையாழ்வாரோடு) என்கிறது. (பெருப்பேறு) = அலப்$_4$யலாப$_4$ம். (237)

238. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஆசை) இத்யாதி$_3$. ஆஶாபேக்ஷயாபி அதிஶயிதாவஸ்த$_2$ாபூ$_4$தமான அநுகரணம் சொல்லுகிறது என்றபடி. அது மாநஸம்; இது தத்$_3$விஶேஷமான ப$_4$ாவநா-

238. ப்3ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோ3பஜந்மத்தை ஆஸ்த2ாநம் பண்ணினார்கள்.

உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை ஆசைப்படவேண்டாதபடி ப்3ராஹ்மணோத்தமரான வேண்டியவேதங்களோதி வேத3ார்த்த2ஸ்த2ாபநம் பண்ணும் பெரியாழ்வாரும், வேதமனைத்துக்கும் வித்தான மழலைச்சொல்லுடைய பிஞ்சில் பழுத்த இவர்திருமகளாரான ஆண்டாளும் தாங்களவதரித்த வர்ணத்துக்கு நீசமான, மூன்றும் வர்ணமாய், அறிவொன்றுமில்லாத கோ3பஜந்மத்தை "நான் மெலிந்தேன் நங்காய்", "என்மகன் கோவிந்தன்" இத்யாதி3களாலும், "ஆய்ப்பாடிச்செல்வச்சிறுமீர்காள்", "நாமும் நம்பாவைக்கு" இத்யாதி3களாலும் இடையர்படி

---

238. இப்படி ஆசைப்பட்டவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்த ஜந்மத்தை ஆஸ்த2ாநம்பண்ணினவர்களை அருளிச்செய்கிறார் [ப்3ராஹ்மணோத்தமர்] என்று துடங்கி. அதாவது இனி இதுக்கு மேலில்லை என்னும்படியான வர்ணத்திலே அவதரித்து வித்3யாமாஹாத்ம்யாதி3களாலே தஜ்ஜாதீயஸகல-லோகோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் வேதப்பயன்கொள்ளவல்லவர் தம்மைப்போலே பேதைப்-பருவத்திலே வேத3ஸாரார்த்த2வித்தமையாயிருக்கும் அவர்திருமகளான ஆண்டாளும், க்ருஷ்ணா-வதாராநுப4வத்தில் அபி4நிவேஶாதிஶயத்தாலே "மிடுக்கிலாமையால் நான்மெலிந்தேன் நங்காய்", "என்மகன் கோவிந்தன்", "பன்னிரு திங்கள் வயிற்றில் கொண்டவப்பாங்கினால்" இத்யாதி3யாலும், "ஆய்ப்பாடிச்செல்வச் சிறுமீர்காள்", "நாமும் நம்பாவைக்கு", "ஆய்க்குலத்து உன்றன்னைப் பிறவிபெறுந்தனைப் புண்ணியம் யாமுடையோம்" இத்யாதி3யாலும் தான்

ப்ரகர்ஷகார்யமிறே. "தேஷாம் பூர்வ: பூர்வோ ஜந்மத: ஶ்ரேயாந்" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இனி இதுக்கு) இத்யாதி3. "தே3வோ முநிர்த்3விஜோ ராஜா வைஶ்யஶ்ஶூத்3ரோ பி3ட3ாலக: । பஶூர்ம்லேச்ச2ஶ்ச சண்ட3ாலோ த3ஶ விப்ரா: ப்ரகீர்த்திதா:" என்கிற த3ஶவித4விப்ரர்-களிலே "உஞ்ச2வ்ருத்திர்மிதாஹாரஸ்ஸந்துஷ்டஸ்ஸுஜிதேந்த்3ரிய: । வேத3ஶாஸ்த்ரார்த்த2தத்வஜ்ஞோ தே3வோ விப்ரஸ்ஸ உச்யதே" என்கிற தே3வவிப்ரஶ்ரைஷ்ட்2யத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (வித்3யாமாஹாத்ம்யாதி3களாலே) இத்யாதி3. (வேதப்பயன்) வேத3ப்ரயோஜநம். (பேதைப்பருவம்) "பேதைமங்கை" இத்யாதி3யான ஸப்தவித4வயோவஸ்தை2களிலே ப்ரத2மமான அத்யந்தபா3ல்யம். (திருமகளாரும்) என்கிற இதுக்கு ஸம்ப3ந்தி4கள் ஸந்நித4ாநத்தால் ஆழ்வாரேயாகை உசிதம் என்னு-மபி4ப்ராயத்தாலே (அவர்திருமகளான) என்றது. (மிடுக்கிலாமையால்) பிள்ளைக்கு ஶக்தி இல்லாமை-யால். (நான் மெலிந்தேன்) து3:கி2த்தேன். (பன்னிருதிங்கள்) பன்னிரண்டு மாஸம். (வயிற்றில் கொண்ட) க3ர்ப4த்தில்கொண்ட. (சிறுமீர்காள்) = பா3லைகளே. (உன்றன்னைப்பிறவிபெறுந்தனை) = நீ வந்து பிறக்கைக்கு ஈடான. இவற்றில் (நான் மெலிந்தேன்), (என்மகன்), (நாமும் நம் பாவைக்கு), (யாமுடையோம்) என்கிற இவற்றை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தான் அவளாக) என்று. "க்ருஷிகௌ3ரக்ஷ்யவாணிஜ்யம் வைஶ்யம் கர்ம ஸ்வபா4வஜம்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (மூன்றும் வர்ணமாகையாலே) என்றது. வைஶ்யவர்ணமிறே கோபர்கள். (தண்ணிதாய்) அபக்ருஷ்டமாய். அறிவொன்றுமில்லாத (ஆய்க்குலம்) என்கிற இத்தை ப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபநம் பண்ணு-கிறார் (அறிவொன்றுமில்லாத) என்று; ஒரு ஜ்ஞாநமுமில்லாத என்றபடி. (ஆஸ்த2ாநம்) என்றது அநர்ச்சாவிதண்யஸ்த2மாய், ஆரோபணம் என்றபடி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஏறிட்டுக் கொண்டார்-கள்) என்றது. அன்றிக்கே, [ஆஸ்த2ாநம்] அத்4யாஸநமாய், ஸமாதி4மானை ஸமாதி2ஸ்த2ன் என்னுமாப்போலே அபூர்வகோ3பஜந்மவான்களை அதில் ஆஸ்தி2தர் என்னலாமாகையாலே [ஆஸ்த2ாநம்]

வடிவிலே துடைகொள்ளலாம்படி தானவனுக மீளாதபடி ஆஸ்த$_2$ாநம் பண்ணினுர்கள். ஆக தத்ததீ$_3$ய-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முள்ள ஜந்மமே உத்க்ருஷ்டம், இதரம் அபக்ருஷ்டமென்றதாயிற்று. (238)

இப்படி ஸ்ரீகோ$_3$ாபிமாராக ப$_4$ாவிக்குங்காட்டில் தத$_3$வஸ்தை$_2$ பிறக்கப்போகிறதோவென்ன, தத்ஸ்வாமிநியான பிராட்டி அவஸ்தை$_2$யும் பிறவாநின்ருல், தத$_3$வஸ்தை$_2$ பிறக்கச் சொல்லவேணுமோ என்கிருர் மேல் [கந்தல்] இத்யாதி$_3$யால்.

239. கந்தல்கழிந்தால் ஸர்வருக்கும் நாரீணுமுத்தமையுடைய அவஸ்தை$_2$ வரக்-கடவதாயிருக்கும்.

அவளாகப்பேசும்படி தாங்கள் அவதரித்த வர்ணத்துக்கு மூன்றும் வர்ணமாகையாலே தண்ணிதாய் இருந்துள்ள அறிவொன்றுமில்லாத கோ$_3$பஜந்மத்தைப் புரையற ஏறிட்டுக்கொண்டார்களென்கை.

239. இப்படி ஆசைப்படுகையும், ஆஸ்த$_2$ாநம்பண்ணுகையுமொழிய, கந்தல் கழிந்தால் ஸ்வரூபம் இருக்கும்படிதான் என்னென்ன அருளிச்செய்கிருர் [கந்தல் கழிந்தால்] என்று துடங்கி. அன்றிக்கே, இப்படி விஶிஷ்டவேஷப்ரயுக்தமான தாரதம்யாவஸ்தை$_2$களன்றிக்கே, கந்தல் கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வரும் அவஸ்தை$_2$தான் ஏதென்ன அருளிச்செய்கிருராக-வுமாம் [கந்தல்கழிந்தால்] இத்யாதி$_3$. அதாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி ப்ரகாஶியாதபடி அநாதி$_3$காலம் அபி$_4$ப$_4$வித்துப் போந்த வந்தேறியான அவித்$_3$யாதி$_3$தோ$_3$ஷம், ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$-விஶேஷத்தாலே பின்னுட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போனுல், ஸகலாத்மாக்களுக்கும் "ஸர்வ-

---

என்றது. இத்தால் ஆரோபணம் ப$_2$லிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஏறிட்டுக்கொண்டார்கள்) என்கிருராகவுமாம். [ஆஸ்த$_2$ாநம்] என்கிற உபஸர்க்க$_3$ப்ரயுக்தம் [கோ$_3$பஜந்மத்தை] என்று த்$_3$விதீயாந்தம். (238)

239. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஆசைப்படுவதும்) இத்யாதி$_3$நா. 'ஆசையும், ஆரோபணமும் அஸித்$_3$த$_4$த்துக்கேயாகையாலே தத$_3$திரேகேண நிருபாதி$_4$கஸ்வப$_4$ாவமென் என்ன' என்றபடி. இத்தால் ஔபாதி$_4$கப்ரஸங்க$_3$ாத் நிருபாதி$_4$கஸ்வப$_4$ாவகத$_2$நம் என்று ப்ரஸங்க$_3$ஸங்க$_3$தி ஸூசிதை. ப்ரகாராந்த-ரேண அவதாரிகை (அன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. [வரக்கடவதாயிருக்கும்] என்கிற மூலஸ்த$_2$நிர்தே$_3$ஶ-ஸ்வாரஸ்யாநுகு$_3$ணே இது. விஶிஷ்டஸ்ய வேஷ: = (விஶிஷ்டவேஷ:), தத்-(ப்ரயுக்தம்) = தந்மூலகம் என்றபடி. அதாவது தே$_3$ஹவிஶிஷ்டனுன ஆத்மாவுக்கு ஆக$_3$ந்துகஸ்வப$_4$ாவபூ$_4$ததே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்த$_4$-ஹேதுகம் என்றபடி, (தாரதம்யம்) = அபகர்ஷமும், உத்கர்ஷமும். இத்தால், தாரதம்யயுக்த-அவஸ்த$_2$ாப்ரஸங்க$_3$ாத் தத்$_3$ரஹிதாவஸ்த$_2$ாப்ரதிபாத$_3$நம் என்று ஸங்க$_3$திஸூசநம் க்ருதம். [கந்தல்] என்கிற இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (வந்தேறியான) இத்யாதி$_3$. (ஸர்வலக்ஷண) என்கிற (லக்ஷண)ஶப்$_3$த$_3$ம் உபஸ்தி$_2$தத்வாத் ஸ்த்ரீத்வ-லக்ஷணபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஸ்த்ரீத்வ) இத்யாதி$_3$. "ந்ருநர-யோர்வ்ருத்$_3$தி$_4$ஶ்ச" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே நரஜாதீயா நாரீ என்கிற இது வ்யுத்பத்திமாத்ரம். "ஸ்த்ரீ யோஷித$_3$ப$_3$லா யோஷா நாரீ" என்று ஸ்த்ரீத்வமே ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம். இத்தால் தே$_3$வக$_3$ந்த$_4$ர்வாதி$_3$-ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஸங்க்$_3$ரஹம் ஸித்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வேதர) இத்யாதி$_3$. "விஶேஷ: காலிகோऽவஸ்த$_2$ா", "ஆக$_3$ந்துகா ப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$த$_4$ர்மோऽவஸ்தே$_2$தி கீர்த்யதே"

அநாதி$_3$யேபிடித்து ஸ்வரூபத்தைத் துருப்பற்றின ஸ்வாதந்த்ர்யகந்தல் தத்ப்ரஸாத$_3$த்தாலே ஸவாஸநமாகக் கழிந்தால், பாரதந்த்ர்யமே வடிவான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் "ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நா நாரீணுமுத்தமா வதூ$_4$:" என்று ஸமீசீநலக்ஷணவதிகளான நாரிகளெல்லார்க்கும் தன்னபி$_4$மாநத்தாலே தல்லக்ஷணம் பெறவேண்டும்படி உத்தமையான நாச்சியாருடைய நிரதிஶயப்ரேமாவஸ்தை$_2$ தன்னடையே வரக்கடவதாயிருக்கும். (239)

240. ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிஶுத்$_3$த$_4$ாத்மஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்யம் உண்டாயிருக்கும்.

ஏதத$_3$வஸ்தை$_2$ இவர்களுக்குண்டாகைக்கடியென்னென்ன, அநந்யார்ஹஶேஷத்வம் அநந்யஶரணத்வம் அநந்யபே$_4$ாக$_3$த்வம், ஸம்ஶ்லேஷத்தில் த$_4$ரிக்கை, விஶ்லேஷத்தில் த$_4$ரியாமை, ததே$_3$கநிர்வாஹ்யத்வம்

லக்ஷணஸம்பந்நா நாரீணுமுத்தமா வதூ$_4$:" என்கிறபடியே ஸ்த்ரீத்வலக்ஷணங்களெல்லா-வற்றுலும் குறைவற்று, ஸ்வேதரஸகலஸ்த்ரீணும் உத்தமையாயிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய நிலே தன்னடையே வரக்கடவதாயிருக்குமென்கை. (239)

240. அதெங்ஙனே என்னும் அபேக்ஷயிலே அத்தை உபபாதி$_3$க்கிருர் [ஆறுப்ரகாரத்தாலே] என்று துடங்கி. அதாவது அநந்யார்ஹஶேஷத்வம், அநந்யஶரணத்வம், அநந்யபே$_4$ாக்$_3$யத்வம், ஸம்ஶ்லேஷத்தில் த$_4$ரிக்கை, விஶ்லேஷத்தில் த$_4$ரியாமை, ததே$_3$கநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, நிஶ்ஶேஷநிவ்ருத்தாவித்$_3$யாதி$_3$தே$_3$ாஷதயா பரிஶுத்$_3$த$_4$மான ஆத்மஸ்வரூபத்-துக்கு, ப்ரகாரஷட்கபரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாம்யம் நைஸர்க்கி$_3$கமாக உண்டாயிருக்கு-

---

என்கிற (அவஸ்த$_2$ா) ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (நிலே) என்று. "ப$_4$க்$_3$நே ஸேதௌ ஜலவத்" ஸ்வயமேவ ஆக$_3$மநம் அபி$_4$ப்ரேதம் என்கிருர் (தன்னடையே) இத்யாதி$_3$. (அவஸ்த$_2$ா)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அநந்யார்ஹ-ஶேஷத்வாதி$_3$களுடைய ப்ரகாரமும் ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களில் த$_4$ாரணதத$_3$ப$_4$ாவங்களும் ததே$_3$கநிர்வாஹ்யமாநத்வமும் விவக்ஷிதங்கள். (239)

240. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அதெங்ஙனே) இத்யாதி$_3$. பூர்வோக்தப்ரகாஶாதி$_3$ரூபமான அவஸ்தை$_2$க்கு விஷயப$_3$ாத$_4$மும், ஸ்வரூபயோக்$_3$யதையும் ஆவஶ்யகமாகையாலே அத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற [ஆறுப்ரகாரத்தாலே] இத்யாத்$_3$யுத்தரவாக்யம் தது$_3$பபாத$_3$கம் என்றபடி. பரக$_3$தாதிஶய-ஆத$_4$ாநேச்ச$_2$யா உபாதே$_3$யதாரூபமாகையாலே (ஶேஷத்வம்) ஸ்வரூபயோக்$_3$யதாரூபமாகையாலே அது நைஸர்க்கி$_3$கம். (அநந்யஶரணத்வா)தி$_3$சதுஷ்டயமும் ஸ்வரூபயோக்$_3$யதாரூபமாக விவக்ஷிதமாகையாலே அதுவும் நைஸர்க்கி$_3$கம். (ததே$_3$கநிர்வாஹ்யத்வமும்) ததே$_3$கநிர்வாஹ்யமாநத்வஸ்வரூபயோக்$_3$யதாரூபமாகை-யாலே நைஸர்க்கி$_3$கம். ததே$_3$காதீ$_4$நப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்த்யர்ஹத்வம் (ததே$_3$கநிர்வாஹ்யத்வம்). அதில் (அநந்யார்ஹஶேஷ)த்வாதி$_3$த்ரயம் திருமந்த்ரத்தில் பத$_3$த்ரயத்தாலும், மற்ற இரண்டும் ப்ரார்த்த$_2$-நார்த்த$_2$கவ்யக்தசதுர்த்தி$_2$யாலும், (ததே$_3$கநிர்வாஹ்யத்வம்) ப்ரக்ருத்யம்ஶத்தில் ப$_3$ஹுவ்ரீஹியாலும் ப$_2$லிதம் என்று கண்டுகொள்வது.

[ப்ரகார:] = த$_4$ர்ம:. [பரி]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (நிஶ்ஶேஷ) இதி. [ஶுத்$_3$த$_4$]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (நிவ்ருத்த) இத்யாதி$_3$. (பரிஶுத்$_3$த$_4$மான) என்றது பரிஶுத்$_3$த$_4$பத$_3$வாச்யமான என்றபடி. ஶுத்$_3$தி$_4$ அதிரிக்த-பத$_3$ார்த்த$_2$மாகில் அதில் தே$_3$ாஷாப$_4$ாவம் ப்ரயோஜகமாகையாலே யத$_2$ாஶ்ருதமாகலாம். [உண்டா-யிருக்கும்] என்கிற இதுக்கர்த்த$_2$ம் (நைஸர்க்கி$_3$கமாக) இத்யாதி$_3$. அதாவது நித்யஸித்$_3$த$_4$மாக

என்கிற ஶேஷபரதந்த்ரஸ்வரூபசேதநஸ்வரூபாநுரூபமான ஆறு ப்ரகாரத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யக$_3$ந்த$_4$மற்று, பரிஶுத்$_3$த$_4$மான ப்ரத்யக$_3$ாத்மஸ்வரூபத்துக்கு கடிமாமலர்ப்பாவையோடுண்டான ஸ்வப$_4$ாவஸாம்யம் ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$மாகவுண்டு; அதாயிற்று அவ்வவஸ்தை$_2$ உண்டாகைக்கடி என்கிறுர். இப்படி பிராட்டியுடைய ஸ்வப$_4$ாவமுட்பட உண்டாகைக்கிட்டுப்பிறந்த ஸ்வரூபமுடையவர்களுக்கு, அவரபி$_4$மாநத்திலே ஒதுங்கின ஸ்ரீகே$_3$ாபிமார்ஸ்வப$_4$ாவம் உண்டாகச் சொல்லவேணுமோ என்று கீழே ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம். (240)

ப்$_3$ராஹ்மணேத்தமரானவர்கள் உத்க்ருஷ்டப்$_3$ரஹ்மஜந்மத்தை உபேக்ஷித்து கே$_3$ாபஜந்மத்தை ஆத$_3$ரிப்பானென் என்ன, அவற்றினஹங்காராநஹங்காரத்தாலே என்கிறுர் [த்$_3$ருஷ்டத்தில்] இத்யாதி$_3$யால்.

241. த்$_3$ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷம் அஹங்காரத்தாலே; அத்$_3$ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷம் அஹங்காரராஹித்யத்தாலே.

மென்கை. இந்த ஸாம்யஷட்கத்தை நினைத்திறே "கடிமாமலர்ப்பாவையொப்பாள்" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. ஆக இவ்விரண்டுவாக்யமும் ப்ராஸங்கி$_3$கம். (240)

241. இனி அவர்களுத்க்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை உபேக்ஷித்து, நிக்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை விரும்புவானென் என்ன அருளிச்செய்கிறுர் [த்$_3$ருஷ்டத்தில்] என்று துடங்கி. அதாவது - ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களும் ஐஶ்வர்யமுமாகிற த்$_3$ருஷ்டபுருஷார்த்த$_2$த்தில் ஒருவனுக்குள்ள உயர்த்தி விஶ்வாமித்ராதி$_3$களைப்போலே தான்நின்ற நிலைக்குமேலே உத்கர்ஷம் தேடப்பண்ணுமஹங்காரத்-

---

என்றபடி. தத்ஸாம்யத்தில் மூலாபி$_4$ப்ரேதப்ரமாணத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (இந்த ஸாம்ய) இத்யாதி$_3$நா. (கடி) = பரிமளப்ரசுரமாய், (மா) = ஶ்லாக்$_4$யமான, (மலர்) = புஷ்பத்தை, பிறப்பிடமாக உடைய, (பாவையோடு) = நிருபாதி$_4$கஸ்த்ரீத்வமுடையளான பெரியபிராட்டியாரோடு (ஒப்பாள்) ஸத்$_3$ருஶி என்றபடி. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$த்யர்த்த$_2$ம் வ்ருத்தாநுவாத$_3$ம் (ஆக இவ்விரண்டு) இத்யாதி$_3$. பெரியபிராட்டியாருடைய ஸ்வப$_4$ாவமுட்பட உண்டாகைக்கு இட்டுப்பிறந்த ஸ்வரூபமுடையவர்களுக்கு தத$_3$பி$_4$மாநத்திலே ஒதுங்கின கே$_3$ாபிமார்ஸ்வப$_4$ாவமுண்டாகச் சொல்லவேணுமோ என்று கீழோடே ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் என்று ஆய்ப்படியிலே சொன்ன ஸங்க$_3$திவிஶேஷம் குலசேகரப்பெருமாளிடத்திலும், பெரியாழ்வாரிடத்திலும் அநுயாயி அல்லாமையாலே அவ்யாபகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறுர் (ப்ராஸங்கி$_3$கம்) என்று. (240)

241. [ராஜாவான] இத்யாதி$_3$வாக்யத்$_3$வயத்தோடே [த்$_3$ருஷ்டத்தில்] இத்யாதி$_3$வாக்யங்களுக்கு உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களில் உபேக்ஷாऽபேக்ஷாஹேதுபரமபுருஷார்த்த$_2$ாऽநுபயோகி$_3$த்வ-தது$_3$ப-யோகி$_3$த்வயுக்த-அஹங்காரஸாஹித்ய-ராஹித்யப்ரதிபாத$_3$கத்வாத் ஹேதுதை ஸங்க$_3$தி என்னுமபி$_4$ப்ரா-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இனி இவர்கள்) இத்யாதி$_3$.

மூலஸ்த$_2$[த்$_3$ருஷ்ட][அத்$_3$ருஷ்ட]ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் ப்ரகரணத் ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$தத்$_3$விபரீதஶேஷத்வாதி$_3$பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களும்) இத்யாதி$_3$. (ஆதி$_3$)பத$_3$ம் வித்$_3$யாவ்ருத்தபரம். (ஐஶ்வர்யம்) = பே$_4$ாக்$_3$யஸம்ருத்$_3$தி$_4$. (உத்கர்ஷம்) ஆதி$_4$க்யம். இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (உயர்த்தி) என்று. (விஶ்வாமித்ராதி$_3$களை) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் வீதஹவ்யாதி$_3$-

விஶிஷ்டவேஷமாகிற த்$_3$ருஷ்டத்தில் அபக்ருஷ்டரைப்பற்ற ஒருவனுக்கு வருமுத்கர்ஷம், அதில் உத்க்ருஷ்டாகாரத்தைப்பற்றி வருமஹங்காரத்தாலே உண்டாம்; நிஷ்க்ருஷ்டவேஷமாகிற அத்$_3$ருஷ்டத்தில் ஸ்வேதரரைப்பற்ற ஒருவனுக்கு வருமுத்கர்ஷம், அதிலுத்க்ருஷ்டாகாரத்தைப்பற்றிவரும் அஹங்காரராஹித்யத்தாலே உண்டாம். அஹங்காரஹேதுவான வர்ணாதி$_3$களில் வருமுத்கர்ஷம் விஶிஷ்டவேஷாபி$_4$மாநமாகிற அஹங்காரத்தாலே நிற்கும்; அஹங்காரராஹித்யஹேதுவான ஶேஷத்வாதி$_3$களில் வருமுத்கர்ஷம் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷாநுகு$_3$ணமான தத$_2$ாவித$_4$ாஹங்காரராஹித்யத்தாலே நிற்குமென்றபடி. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களின் உபேக்ஷாபேக்ஷைக்கடி அஹங்காராநஹங்காரகார்யமான த்$_3$ருஷ்டாऽத்$_3$ருஷ்டோத்கர்ஷஹேதுவாகையாலே என்று கீழே ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம். (241)

இந்த அஹங்காராநஹங்காரங்கள் பேறிழவுகளையுண்டாக்கும்படியை மூதலித்துக்காட்டுகிறார் மேல் [ப்$_3$ரஹ்மாவாய்] இத்யாதி$_3$யால்.

தாலே உண்டாம்; ஶேஷத்வாதி$_3$களும் கைங்கர்யஸம்பத்துமாகிற அத்$_3$ருஷ்டபுருஷார்த்த$_2$த்தில் ஒருவனுக்குண்டாமுயர்த்தி இவற்றினுடைய அபி$_4$வ்ருத்$_3$தி$_4$யில் ஆசையினாலே நிலைக்குநிலை தாழப்போம்படியான அஹங்காரராஹித்யத்தாலே உண்டாமென்கை. (241)

242. இவ்வஹங்காரதத்$_3$ராஹித்யங்கள் இழவுபேறுகளுக்குடலாம்படியை அருளிச்செய்கிறார் [ப்$_3$ரஹ்மாவாய்] என்று துடங்கி. அதாவது த்$_3$ருஷ்டோத்கர்ஷாதிஶயத்துக்குத்தக்க அஹங்காராதி$_4$கனான ப்$_3$ரஹ்மாவாய் "த்$_3$விபரார்த்த$_4$ாவஸாநே மாம் ப்ராப்துமர்ஹஸி பத்$_3$மஜ" என்றும், "கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக்கமலந்தன்னை அயன்" என்றும் சொல்லுகிற

பரம். (நின்றநிலை) = க்ஷத்ரியத்வாதி$_3$கள். (அஹங்காரத்தாலே) என்றது ஆபி$_4$ஜாத்யாத்$_3$யுத்கர்ஷவிஷயக-உத்கடேச்சை$_2$க்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள பூர்வாவஸ்தி$_2$தசித்தஸமுந்நதியாலே என்றபடி. (ஶேஷத்வாதி$_3$) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் பாரதந்த்ர்யபரம். [த்$_3$ருஷ்டாத்$_3$ருஷ்ட]ஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு விஶேஷ்யமும் ப்ரகரணாத் புருஷார்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உப$_4$யத்ர (புருஷார்த்த$_2$த்தில்) என்றது. (நிலைக்குநிலை) என்றது அவஸ்தை$_2$கள்தோறும் என்றபடி. (தாழப்போம்படியான) என்றது நிகர்ஷத்தை அடையும்படியான என்றபடி. (அஹங்காரராஹித்யத்தாலே) என்றது பூர்வோக்தசித்தஸமுந்நத்யப$_4$ாவத்தாலே என்றபடி. (241)

242. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வஹங்கார) இத்யாதி$_3$. பூர்வோக்த-த்$_3$ருஷ்டாத்$_3$ருஷ்டோத்கர்ஷஹேதுத்வம் அஹங்கார-தத்$_3$ராஹித்யயோர்ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கத்வ-தத்ப்ரயோஜகத்வவிஶ்ராந்தம் என்கிறார் என்று ஹேதுதை ஸங்க$_3$தி என்றபடி.

[ப்$_3$ரஹ்மாவாய்] என்கிற இத்தால் அர்த்த$_2$ஸாமர்த்$_2$யஸித்$_3$த$_4$ம் (த்$_3$ருஷ்டோத்கர்ஷ) இத்யாதி$_3$. மூலாபி$_4$ப்ரேதப்ரமாணம் (த்$_3$விபரார்த்த$_4$) இத்யாதி$_3$. (அர்ஹஸி) என்கிற அத்யந்தவிலம்பி$_3$தப$_4$க$_3$வத்-ப்ராப்த்யாபாத$_3$கத$_4$ர்மவத்தையைச் சொல்லி (பத்$_3$மஜ) என்று அவ்யவத$_4$ாநேந ப$_4$க$_3$வத்ஸகாஶாஜ்ஜந்மமாகிற நிரதிஶயாபி$_4$ஜாத்யத்தைச் சொல்லி ஸம்பே$_3$ாதி$_4$க்கையாலே அந்த ப்ராப்திவிலம்ப$_3$ாபாத$_3$கத$_4$ர்மம் இந்த ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$ஹேதுக-அஹங்காரம் என்று ஸித்$_3$த$_4$ம். (கடி) இத்யாதி$_3$. (அயன்) = ப$_4$க$_3$வதோ ஜாதனான ப்$_3$ரஹ்மாவானவன், (கடி) = பரிமளயுக்தப$_4$க$_3$வந்நாபி$_4$ஸம்ப$_4$வமான, (கமலத்துள்ளிருந்தும்) = பத்$_3$மத்திலே இருந்தும், (கண்ணன்) = இடையர்க்கும் இடைச்சிக-

242. ப்$_3$ரஹ்மாவாயிழந்துபோதல், இடைச்சியாய்ப்பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்.

"த்$_3$விபரார்த்த$_4$வஸாநே மாம் ப்ராப்துமர்ஹஸி பத்$_3$மஜ", "கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்" என்கிறபடியே த்$_3$விபரார்த்த$_4$காலாவஸாநத்தளவும் அஹங்காரகார்யத்$_3$ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷாதிஶயமுடைய ப்$_3$ரஹ்மாவாய், ஸர்வஸுலப$_4$ஞன கண்ணனடிக்கமலத்தையிழந்து அநர்த்த$_2$ப்பட்டுப் போதல்; "முக்திம் க$_3$தாந்யா கே$_3$ாபகந்யகா" என்றஹங்காரராஹித்யகார்யமான அத்$_3$ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷாதிஶயமுடைய இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத இடைச்சி சிந்தயந்தியாய் கண்ணன் கழலிணை நண்ணி வாழ்ந்துவிடுதல் செய்யும்படியிறே அஹங்காராநஹங்காரஸ்வப$_4$ாவம் இருக்கும்படி என்கிருர். அண்டா$_3$ாதி$_4$பத்யத்தால் வந்த அஹங்காரமளவிறந்து அதடங்கவிட்டுப் பற்றவேண்டும் அருமையுண்டவனுக்கு; ஒரு குடிசிலைப்பற்றி வருமஹங்காரமும் திருக்குழலோசையாலடியறுகையால் வருத்தமறக் கடுகெனப் பெறலாமிவளுக்கு. ஆக, ப$_4$க$_3$வல்லாபீ$_4$லாப$_4$த்துக்கடி அஹங்காராநஹங்காரப்ராவண்யமென்றதாயிற்று. ஆக இப்ரகரணத்தால் ப$_4$க$_3$வத$_3$ங்கீ$_3$காரவிஶேஷாபேக்ஷிதபுருஷகாரப$_2$லமும், தத$_3$ங்கீக்ருதகு$_3$ணவ்ருத்திதூ$_3$ஷகாஹங்காராதி$_3$-கார்யாபசாரகே$_4$ாரதையும், நிரஹங்காராதி$_3$ஜந்மாத்$_3$யுத்க்ருஷ்டதகீ$_3$யப்ரஸித்$_3$த$_4$வைப$_4$வவிஶேஷமும், அஹங்காரகார்யஜந்மாதி$_3$தே$_3$ாஷது$_3$ஷ்டதையும் சொல்லப்பட்டது. (242)

படியே இழந்துபோதல்; அஹங்காரஹேதுக்களொன்றுமில்லாமையாலே தத்$_3$ரஹிதையாய், இடக்கை வலக்கையறியாத இடைச்சியான சிந்தயந்தியாய் "முக்திம் க$_3$தாந்யா கே$_3$ாபகந்யகா" என்னும்படி அவன்திருவடிகளைப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும் இவ்வஹங்கார-தத்$_3$ராஹித்யங்களின் ஸ்வரூபமென்கை. இப்படி அஹங்காரதத்$_3$ராஹித்யங்கள் இவனை இழக்கைக்கும் பெறுகைக்குமுடலாகையாலே, ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்காரஹேதுவாக ஜந்மங்களை அநாத$_3$ரித்து, தத்$_3$ரஹிதஜந்மங்களை ஆத$_3$ரித்தார்களென்று கருத்து. (242)

ளுக்கும் ஸுலப$_4$ஞன க்ருஷ்ணனுடைய, (அடிக்கமலந்தன்னை) = பாத$_3$ாரவிந்த$_3$த்தை, (காண்கிலான்) = காண்கிறிலன் என்றபடி. இங்கும் 'அஜன்' என்கிற ஆபி$_4$ஜாத்யம் காண்கிலாமையில் ஹேது என்று ஸித்$_3$த$_4$ம். பூர்வோபாத்தப்ரமாணத்திலே ஜந்மோத்கர்ஷமாத்ரம் உக்தம். இதில் ஜந்மோத்கர்ஷமும், வாஸோத்கர்ஷமும் சொல்லிற்று. அதில் ப$_4$க$_3$வதோஜாதத்வம் ஆர்த்தி$_2$கம். இதில் 'அகாரவாச்யாஜ்ஜாயதே இத்யஜ:' என்று கண்டே$_2$ாக்தம். அதில் விலம்ப்$_3$யவாகிலும் ப்ராப்தி சொல்லிற்று. இதில் காட்சியுமில்லை என்று சொல்லிற்ருகையாலே (கடி) இத்யாதி$_3$க்கு அநந்தரேண உபாத$_3$ாநம். உப$_4$யத்துக்கும் தந்த்ரேண அர்த்த$_2$ம் (இழந்துபோதல்) என்று. [இடைச்சியாய்] என்கிற இத்தால் அர்த்த$_2$ஸாமர்த்$_2$யலப்$_3$த$_4$ம் (அஹங்காரஹேதுக்கள்) இத்யாதி$_3$. ஸாமாந்யஶப்$_3$த$_3$ம் பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$வ்யக்திவிஶேஷபரமாகையாலே (சிந்தயந்தியாய்) என்றது. மூலாபி$_4$ப்ரேதப்ரமாணம் (முக்திம்) இத்யாதி$_3$. இதில் (முக்திம்க$_3$தா) என்கிற மோக்ஷப்ராப்தியிலே (கே$_3$ாப)ஶப்$_3$தே$_3$ாக்தஜந்மோத்கர்ஷாப$_4$ாவமும், (கந்யா)ஶப்$_3$தே$_3$ாக்தஸ்த்ரீத்வப$_3$ாலத்வங்களாலே லப்$_3$த$_4$மான ஜ்ஞாநோத்கர்ஷாப$_4$ாவமும், (கந்) ப்ரத்யயத்தாலே குத்ஸிதத்வாதி$_3$கள் சொல்லுகையாலே வ்ருத்தோத்கர்ஷாப$_4$ாவமும் ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறது. (சிந்தயந்தீ)ஶப்$_3$தே$_3$ாக்தசிந்தநம் ப்$_3$ரஹ்மாவுக்கு வ்யபி$_4$சரிதமாகையாலே நிரபேக்ஷஸாத$_4$நமன்று. இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அவன்திருவடிகளை) இத்யாதி$_3$. (செய்யும்படியாயிருக்கும்) என்கிற இதுக்கு விஶேஷம் 'அஹங்காரதத்$_3$ராஹித்யங்கள்' என்று அத்$_4$யாஹார்யம் என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அஹங்கார) இத்யாதி$_3$. ஏகவசநாந்வயார்த்த$_2$ம் ஸ்வப$_4$ாவாந்தம். பூர்வோக்தஹேதுதையை விஶதீ$_3$கரிக்கிருர் (இப்படி) இத்யாதி$_3$. (242)

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் நான்காமதான
ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயநிஷ்ட$_2$ர்வைப$_4$வப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

243. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாஶஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும், அதினு-

மேல் [இப்படி] என்று துடங்கி, [உபேயவிரோதி$_4$களுமாயிருக்குமளவாக] உக்தவைப$_4$வவிஶிஷ்டப்ரபந்ந-தி$_3$நசர்யாநுஸந்த$_4$ாநாநுஷ்ட$_2$ாநப்ரகாரவிஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார். [இப்படி] என்று - அஹங்கார-விஷயங்களின் பூர்வோக்ததோ$_3$ஷவிஶேஷஸ்மரணம் பண்ணுகிறார்; ஸ்வரூபேண முடித்தும் ப$_4$க$_3$வத-விரோத$_4$த்தை விளைத்து முடித்தும் ப்ராப்யப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாயும் போருகிற ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், அஸத்-ஸாம்யாபத்திரூபஸ்வரூபவிநாஶஹேதுவான ஶரீராத்மாக்களைப் பற்றிவரும் உப$_4$யவித$_4$மான அஹங்காரத்-

243. [தன்னைத்தானே முடிக்கை]யாவது என்று துடங்கி இவ்வளவாக அஹங்காராதி$_3$களின் தோ$_3$ஷமுபபாதி$_3$க்கப்பட்டது; அநந்தரம் ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டுமவனே என்றிருக்கும் ப்ரபந்நாதி$_4$காரியுடைய தி$_3$நசர்யாவிஶேஷம் சொல்லப்படுகிறது, [இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்-தாலும்] என்றுதுடங்கி [ஸதாசார்யப்ரஸாத$_3$த்தாலே வர்த்தி$_4$க்கும்படி பண்ணிக்கொண்டுபோரக் கடவன்] என்னுமளவாக. [இப்படி] என்று கீழுக்தமான ப்ரகாரத்தை பராமர்ஶிக்கிறது; [ஸர்வ-ப்ரகாரத்தாலும் நாஶஹேதுவாகை]யாவது - ஸ்வரூபேண முடித்தும், ப$_4$க$_3$வதவிரோத$_4$த்தை விளைத்து முடித்தும், பகவல்லாப$_4$விரோதி$_4$யாயும், எல்லாப்படியாலும் "அஸந்நேவ" என்கிற படியே அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபத்தை உருவழியப்பண்ணுமதாயிருக்கை; அஹங்காரம்தான் தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநரூபமாயும், தே$_3$ஹாதிரிக்தாத்மவிஷயத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யாபி$_4$மாநரூபமாயும் இரண்டு வகைப்பட்டிறே இருப்பது; இவ்விடத்தில் அவையிரண்டும் சேரச்சொல்லப்படுகிறது;

243. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ஸங்க$_3$திகத$_2$நார்த்த$_2$ம் வ்ருத்தாநுவாத$_3$ம் (தன்னைத்தானே) இத்யாதி$_3$. உத்தர-க்$_3$ரந்த$_2$ஸங்க$_3$தி (அநந்தரம்) இத்யாதி$_3$. அதாவது - ஷட்ப்ரகரணியில் வைத்துக்கொண்டு அதி$_4$காரி-நிஷ்ட$_2$ாக்ரமகத$_2$நபரமான இந்த மூன்றும் ப்ரகரணத்திலே உபாயோபேயாதி$_4$காராபேக்ஷித-த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்களிலே சில சொல்லி, அதில் தி$_3$நசர்யாந்தர்க$_3$தமான சில த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்-களைச் சொல்லுகையாலே பூர்வத்தோடே இதுக்கு அதி$_4$காரரூப-ஜநகார்யப்ரயோஜகத்வம் ஸங்க$_3$தி என்று ஸூசிதம். நவப்ரகரணியிலும் பூர்வப்ரகரணத்திலே ஸித்$_3$தோ$_4$பாயநிஷ்ட$_2$ர்வைப$_4$வம் சொல்லிற்று; இதில் அந்த உபாயநிஷ்ட$_2$ரான ப்ரபந்நருடைய தி$_3$நசர்யை சொல்லுகிறது என்று ஸங்க$_3$தி என்று கண்டுகொள்வது. த்$_3$வயவிவரணத்வயோஜனையிலும் பூர்வம் நமஶ்ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் சொல்லிற்று; இப்போது அத்$_4$யாஹ்ருதமான 'ஸ்யாம்' என்கிற உத்தமனால் ஸூசிதனான அதி$_4$காரியி-னுடைய தி$_3$நசர்யை சொல்லுகிறது என்று ஸங்க$_3$தி கண்டுகொள்வது. தி$_3$நசர்யையாவது ப்ராப்தி-யளவும் இருக்கும்நாள் அதி$_4$காரார்த்த$_2$மாகவும், ப்ராப்யதயாவும் வரக்கடவ அநுஷ்ட$_2$ாநவிஶேஷங்கள். இது பேடிகாஸங்க$_3$தி. [ப்$_3$ரஹ்மாவாய் இழந்துபோதல்] (வா. 242) என்று அஹங்காரத்தினுடைய நாஶஹேதுத்வம் சொல்லிற்று. [இப்படி] இத்யாதி$_3$நா தாத்ருஶாஹங்காரத்துக்கு மூலம் 'தான்' என்கையாலே ஹேதுதை அநந்தரவாக்யஸங்க$_3$தி என்று அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம் என்று கண்டுகொள்வது.

(கீழ் உக்தமான ப்ரகாரத்தை) என்றது [இவை இரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே ப$_4$க$_3$வதவிரோத$_4$த்தையும் விளைத்து] (வா. 189) இத்யாதி$_3$யாலும், [த்$_3$ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷம்] (வா. 241) இத்யாதி$_3$யாலும் உக்தமான ப்ரகாரத்தை என்றபடி. [ஸர்வப்ரகார]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ஸ்வரூபேண) இத்யாதி$_3$. [ஸர்வ]ஶப்$_3$த$_3$ம் ஶக்தஸாகல்யபரம். [நாஶ]ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதம் (அஸந்-நேவ) இத்யாதி$_3$. (அஸத்கல்பத்வம்) = ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞாநாத்$_3$யதீ$_4$நவிலக்ஷணஸத்தாஶூந்யத்வம். (தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநம்) = தே$_3$ஹத்தில் ஆத்மப்$_4$ரமம். (ஸ்வாதந்த்ர்யாபி$_4$மாநம்) = ஸ்வஶேஷத்வ-ப்$_4$ரமமும், ஸ்வாதீ$_4$நஸ்வார்த்த$_2$பே$_4$ாக்த்ருத்வாதி$_3$ப்$_4$ரமமும்.

டைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே, தன்னைக் கண்டால் ஶத்ருவைக்கண்டாப்போலேயும்; அவற்றுக்கு வர்த்த4கரான ஸம்ஸாரி-

துக்கும், தே3ஹாத்மாபி4மாநரூபமான அஹங்காரத்தின் கார்யமாய் விஹிதநிஷித்3த4ரூபவிஷயப்ராவண்யத்-துக்கும் உத்பத்திவிவ்ருத்3தி4ஹேதுவான விளைநிலம், அஹங்காரவிஷயப்ராவண்யகாரணமான ஹேயதே3ஹவிஶிஷ்டனான தானாகையாலே, ஈத்3ருஶதே3ஹவிஶிஷ்டனாய் அஹங்காரவிஷயரதிக்3ரஹ-க்3ரஸ்தனாய்க்கொண்டு ப4க3வத்3விமுக2னாய்ப்போந்த தன்னை ஶ்ரவணமநநத3ர்ஶநங்களாலே உள்ளபடி கண்டால், உருவின வாளும் எரிந்த விழியும், இறுக்கின பல்லும் தானுமாய் வெட்டத்துடரும் ஶத்ருவைக் கண்டாப்போலே ஏங்கி, நமக்கு நாஶகமென்றே நினைத்தும், அஹங்காராதி3வர்த்த4கராய்க் கொண்டு

[அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்] தே3ஹாத்மாபி4மாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யாபி4மாநமுமே விஷயங்களை ஸ்வபே4ாக்3யத்வேந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே விஷய-ப்ராவண்யத்தை அஹங்காரகார்யமென்கிறது; 'விஷய'ஶப்3த3த்தாலே கீழநுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹிதநிஷித்3த4ரூபவிஷயத்3வயத்தையும் சொல்லுகிறது; [விளைநிலம் தானாகையாலே] என்றது - இவையிரண்டுக்கும் ஜந்மபூ4மி ப4க3வத்ஸ்வரூப-திரோத4ாநாதி3களைப் பண்ணக்கடவ கு3ணத்ரயாத்மகப்ரக்ருதிபரிணாமரூபமாய், ஸ்வகர்ம-விஶேஷாரப்3த4மாயிருக்கிற ஶரீரவிஶிஷ்டனான தானாகையாலே என்றபடி; கர்மாநுகு3ணமாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கவடிக்கும் ஶரீரவிஶிஷ்டதையாலே மதிமயங்கி, தானல்லாத தே3ஹத்தைத் தானாகவும், தனக்குரியனல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகவும் அபி4மாநிப்பது, தனக்கு அநர்த்த2கரமான விஷயங்களிலே அத்யாத3ரத்தைப் பண்ணுவதாமவன்தானேயிறே; [தன்னைக் கண்டால்] இத்யாதி3. இப்படி அநாதி3காலம் போந்தவனாய், இப்போதும் அதுக்கு யோக்3யமான ஶரீரவிஶிஷ்டனாயிருக்கிற தன்னை த3ர்ஶித்தால், கொன்றல்லதுவிடேனென்று ஸாயுத4ராய்ப் பல்கவ்வித் திரியும் ஶத்ருவைக் கண்டாப்போலே குடல்கரித்துத் தனக்கு நாஶகனாக நினைத்தும்; தங்களுடைய உக்திவ்ருத்திகளாலே து3ர்வாஸனையைக் கிளப்பி அஹங்காராதி3களை

விஷயப்ராவண்யத்தினுடைய அஹங்காரகார்யத்வத்தை விஶதீ3கரிக்கிறார் (தே3ஹாத்மாபி4மாநமும்) இத்யாதி3நா. [விஷய]ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (விஷயஶப்3த3த்தாலே) இத்யாதி3. [விளைநிலம்] என்கிற இதுக்கர்த்த2ம் (ஜந்மபூ4மி) என்று. "ஜலஸ்ய நாக்3நிஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஸ்த2ாலீஸங்க3ாத்தத2ாபி ஹி । ஶப்3தே3ாத்3ரேகாதி3காந் த4ர்மாந் தத்கரோதி யத2ா முநே । தத2ாத்மா ப்ரக்ருதௌ ஸங்க3ாத் அஹம்மாநாதிதூ3ஷித:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு [தானாகையாலே] என்கிற இதுக்கு அர்த்த2ம் (ப4க3வத்ஸ்வரூப) இத்யாதி3. இத்தை உபபாதி3க்கிறார் (கர்மாநுகு3ணமாக) இத்யாதி3நா. [தன்னை] என்கிற இதுவும் தே3ஹவிஶிஷ்டஸ்வபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்ததாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி அநாதி3காலம்) இத்யாதி3. ஸ்வயம் தனக்கு ஸர்வதா3 ஜ்ஞாநவிஷயமாகையாலே [கண்டால்] என்கிற இது அஹங்காராதி3ஹேதுத்வேந விஶத3ஜ்ஞாநபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (த3ர்ஶித்தால்) என்றது. ஶாதயதி இதி ஶத்ரு: என்கிற யோக3ார்த்த2ாபி4ப்ராயேண வஸ்துஸாமர்த்2யஸித்3த4ார்த்த2ம் (கொன்றல்லது) இத்யாதி3. (பற்கவ்வி) என்றது க்ரோத4கார்யம். இத்தால் வதே4ாபாயகத்வம் விவக்ஷிதம். மூலத்திலே மேலே இருக்கிற [நினைத்து] என்கிற இத்தை இங்கே அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (நாஶகனாக நினைத்தும்) என்று. [அவற்றுக்கு] என்கிற இது அஹங்கார-விஷயப்ராவண்யங்களுக்கு என்றபடி என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே [வர்த்த4க]ஶப்3தா3ர்த்த2த்தோடேகூட

களைக்கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக்கண்டாப்போலேயும்; அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் ப3ந்து4க்களைக் கண்டாப்போலேயும்; ஈஶ்வரனைக்

தத்3வஶீக்ருதராய்த்திரியும் ஸம்ஸாரிகளைக் காணாக்கண்ணென்றிருக்கிறதான், காதா3சித்கமாகக் கண்டால் சீறி முனைந்து எதிர்ந்துவரும் து3ஷ்டஸர்ப்பத்தை நினைவறக் கண்டாப்போலே வெருவிப் பிற்காலித்து, நமக்கு பா3த4கரென்றே நினைத்தும், அஹங்காராதி3களின் தோ3ஷத3ர்ஶநத்தைப் பண்ணுவித்து அவற்றின் பேர்சொல்லக் கருக்குலையும்படி ஸவாஸநமாக அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான தது3ப4யஸ்பர்ஶக3ந்த4மற்ற விலக்ஷணவிஶிஷ்டஶ்ரீவைஷ்ணவர்களை "ஈட்டம் கண்டிடக்கூடுமேல்" என்று கண்குளிரக் கண்டால், நெடுநாள் தூ3ரதே3ஶாந்தரம் போய்வந்த ஆப்தரான ப3ந்து4க்களை ஶத்ருஸர்ப்பமத்4யே ப4யம்கெடக் கண்டாப்போலே மேல்விழுந்துகந்து அபி4மததமர் என்றே நினைத்தும், அந்த ஶ்ரீவைஷ்ணவர்கள் முன்னாகப் பற்றும் அர்ச்சாவதாரஸுலப4னான ஈஶ்வரனை "காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ" என்று அபி4நிவேஶித்தபடியே

மேல்மேலும் வளரும்படி பண்ணும் தது3ப4யவஶ்யரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரேகண்டால், அணுகில் மேல்விழுந்தள்ளிக்கொள்ளும் அதிக்ரூரமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலேயும் அஞ்சி நடுங்கி, பிற்காலித்து நமக்கு பா3த4கரென்றே நினைத்தும்; தங்களுடைய உபதே3ஶாநுஷ்டா2நங்கள் இரண்டாலும் அஹங்காராதி3களின் தோ3ஷத3ர்ஶநத்தைப் பண்ணுவித்து, தத்ப்ரஸங்க3த்திலே பீ4தபீ4தனாம்படிபண்ணி ஸவாஸநமாக அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்4யமபத3நிஷ்டா2ரான ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தன்னுடைய அநர்த்தா2ப்4யுத3யங்களிரண்டும் தங்களதாய், தீயது விலக்கி நல்லதில் மூட்டி ரக்ஷிக்கும் ஆப்தப3ந்து4க்களைக் கண்டாப்போலே அத்யாத3ரம் பண்ணி, நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும்; அடியிலே கரணகளேப3ரங்களைத்தந்து அவற்றைக் கொண்டு வ்யபி4சரியாமல் நல்வழி நடக்கும்படி ஶாஸ்த்ரங்களைக்காட்டி அக்ருத்யகரணாதி3களில் ஶிக்ஷித்து ஸர்வாவஸ்தை2யிலும் தன்னுடைய

அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உக்திவ்ருத்திகளாலே) இத்யாதி3நா. (தது3ப4யவஶ்யரான) என்றது அஹங்காரவிஷயப்ராவண்யாதீ4நப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகரான என்றபடி. ஸர்ப்பதி = உபஸர்ப்பதி, இதி ஸர்ப்ப: என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டு (மேல்விழுந்து) என்றது. 'ஸர்ப்ப'ஶப்3த3ரூட்4யர்த்த2ப3லலப்3த3ம் (அள்ளிக்கொள்ளும்) இத்யாதி3. சிகித்ஸார்ஹத்வாபி4ப்ராயேண பூர்வவத் (நாஶகமாக) என்னாதே (பா3த4கரென்றே) என்றது. (நினைத்தும்) என்றது பூர்வவத். அஹங்காராதி3களுக்கு ஜந்மபூ4மிதயாவும், வர்த்த4கதயாவும் சொன்ன தனக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ப்ரத்யநீகதயா நிர்தி3ஷ்டரான ஶ்ரீவைஷ்ணவர்கள் "இந்த்3ரியார்த்தே2ஷ்வலோலதா । க்ரோத4லோப4மதா3லஸ்யமாநமோஹவிஹீநதா । இத்யேதைர்லக்ஷணைர்யுக்தா வைஷ்ணவா:" என்று விவக்ஷிதராய், அஹங்காராதி3நிவர்த்தகமூலமந்த்ரஸ்த2நம:பதா3தீ4ந-அத்4யவஸாயயுக்தராய் இருக்கிறவர்களாக விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தங்களுடைய) இத்யாதி3. "ந குருர்வைஷ்ணவாத் பர:" என்கிற இத்தைப்பற்ற (உபதே3ஶ) இத்யாதி3. (மத்4யமபத3ம்) = நம:பத3ம். "ப்ரீத்யப்ரீதிஸமா யோக3ம் ஸ்பர்ஶம் பு4க்திம் ஸஹாஸிகாம் । ஸ்வைரப்யைகாந்த்யவிமுகை2 ரஸவர்ஜம் விவர்ஜயேத்" என்கிற ப3ந்து4வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் (ஆப்த)பத3ம். "விசித்ரா தே3ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி3தும்", "ஹர்த்தும் தமஸ்ஸத3ஸதீ ச விவேக்துமீஶ:" (ஶ்ரீர. ஸ்தவே உ. 1), "ஈஶ்வரஸ்ஸர்வபூ4தாநாம் ஹ்ருத்3தே3ஶேऽர்ஜுந திஷ்ட2தி । ப்4ராமயந் ஸர்வபூ4தாநி", "ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்த3ம்" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு [ஈஶ்வர]ஶப்3தா3பி4ப்ரேதம் (அடியிலே) இத்யாதி3. (ஸர்வாவஸ்தை2யிலும்) என்றது க3ர்ப்ப4ஜந்மாத்3யவஸ்தா2ஸப்தகத்திலும் என்றபடி. பரத்வாதி3சதுஷ்டயத்திலும்

கண்டால் பிதாவைக்கண்டாப்போலேயும், ஆசார்யனைக்கண்டால் பசியன் சோற்றைக்

விடாய்கெடக்கண்டால், ஹிதப்ரவர்த்தகனுன பிதாவைக்கண்டாப்போலே ஸ்நேஹப$_4$யமிரண்டும் உடையனுய் ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியென்றே நினைத்தும்; அந்த ஈஶ்வரனைக் கையிற்கனி என்னக்காட்டும் ஸத$_3$ாசார்யனை த்ருஷ்ணையுடன் கண்டபோதெல்லாம், பெரும்பசியன் கைப்பட்ட சேர்ப்பால் சோற்றைக் கண்டாப்போலே அபி$_4$நிவேஶத்துடன் மேல்விழுந்து அநுப$_4$வித்து பே$_4$ாக்$_3$யபூ$_4$தனென்றே நினைத்தும்; ஆசார்யஸேவையாலே

ஹிதமேபார்த்துப் போருமீஶ்வரனை அர்ச்சாஸ்த$_2$லங்களிலே கண்களாரக்கண்டால், உத்பாத$_3$கனுய், வித்$_3$யாப்ரத$_3$னுய், அபதே$_2$ப்ரவ்ருத்தனுகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டுபோரும் ஹிதைஷியான பிதாவைக்கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாத்$_4$வஸவிநயங்களை உடையனுய்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரனென்று நினைத்தும்; அநாதி$_3$காலம் "அஸந்நேவ" என்னும்படி கிடந்ததன்னை பகவத்ஸம்பந்த$_4$த்தை அறிவித்து ஸத்தாவானுக்கி மேல்மேலும் தன்னுபதே$_3$ஶத்தாலே ஜ்ஞாநவைராக்$_3$யப$_4$க்திகளை விளைத்து கையிற்கனியென்ன ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தைக்காட்டித்தரும் மஹோபகாரகனுய், "உன்சீரே உயிர்க்குயிராய்" என்றும், "உன்றன் மெய்யிற்பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன்" என்றும் சொல்லும்படி கு$_3$ணவிக்$_3$ரஹங்களாலே தனக்கு த$_4$ாரகபே$_4$ாக்$_3$யனுயிருக்குமாசார்யனைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி கண்டால், கண்ணுஞ்சுழலையிடும் பெரும்பசியன் த$_4$ாரகமுமாய், பே$_4$ாக்$_3$யமுமான சோற்றைக் கண்டாப்போலே அத்யபி$_4$நிவேஶத்தோடே அநுப$_4$வித்து, நமக்கு த$_4$ாரகபே$_4$ாக்$_3$யவிஷயமென்றே நினைத்தும்; ஸாத்$_4$யாந்தரநிவ்ருத்த்யாதி$_3$ஸமஸ்தஸ்வப$_4$ாவ-

காட்சிக்கு ப்ரஸங்க$_3$மே இல்லாமையாலே அருளிச்செய்கிருர் (அர்ச்சாஸ்த$_2$லங்களிலே) இத்யாதி$_3$. "அரவிந்தம்போன்று நீண்ட கண்ணனைக் கண்டுகொண்டேன் கடிபொழில்சூழ் கடல்மல்லைத்தலசயனத்தே" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (கண்ணுர) என்றது. யத$_2$ாக்ரமம் உபமேயக$_3$தத$_4$ர்மஸ்ரூபத$_4$ர்மங்கள் உபமாநத்தில் பாதீதி பிதா என்கிற யோக$_3$த்தாலும், ரூட்$_4$யம்ஶத்தாலும் அபி$_4$ப்ரேதமாகையாலே அருளிச்செய்கிருர் (உத்பாத$_3$கனுய்) இத்யாதி$_3$. இது ரூட்யர்த்தம். வித்$_3$யாப்ரத$_3$த்வாதி$_3$கள் ரக்ஷகத்வரூபயோகார்த்த$_2$ம். "பிதேவ ஹி தே நியுங்தே" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (ஹிதைஷியான) என்றது.

"ப்ரீதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸர்வாங்கே$_3$ா பீ$_4$தவத் பூர்வமாநத:", "ஸ{ந}குர்யாது$_3$ல்ப$_3$ணக்ரியா:" இத்யாதி$_3$களைப் பற்ற (ஸ்நேஹ) இத்யாதி$_3$. (ஸாத்$_4$வஸம்) = பயம். அந்நத்துக்கு "ரேதஸ்ஸிக்$_3$யோகே$_3$ாத$_2$" (ப$_4$ர.ஸம்.)இத்யாதி$_3$களிலே சொன்ன ஶரீரஸத்தாநிஷ்பாத$_3$கத்வமும், நிஷ்பந்நஸத்தாநிவ்ருத்திஹேதுத்வமுமாகிற த$_4$ாரகத்வமும், பே$_4$ாக்$_3$யத்வமும் உண்டாகையாலே உபமேயத்திலும் அத்தை விவக்ஷிக்கிருர் (அநாதி$_3$காலம்) இத்யாதி$_3$நா. (கையிற்கனியென்ன) = கரதலாமலகம்போலே. ஸத்தாநுவ்ருத்த்யா த$_4$ாரகத்வம் (உன் சீரே) இத்யாதி$_3$. (உன் சீரே) = உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களே. (உயிர்க்கு) = ஆத்மாவுக்கு. (உயிராய்) = த$_4$ாரகமாய் என்றபடி. (உன்றன்) = உன்னுடைய. (மெய்யில்) = விக்$_3$ரஹத்திலே. (பிறங்கிய) = விளங்கிய. (சீரன்றி) = ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$களையன்றி. (வேண்டிலன் யான்) = வேண்டேன்நான் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (கு$_3$ண) இத்யாதி$_3$நா. இங்கே (கு$_3$ணவிக்$_3$ரஹ)ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் "தந்நாமகு$_3$ணஹர்ஷித:", "விக்$_3$ரஹாலோகநபர:" என்கிற ப$_4$ரத்$_3$வாஜஸம்ஹிதாவசநப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞாபகங்கள்.

(ஸாத்$_4$யாந்தர) இத்யாதி$_3$. (ஆதி$_3$)பத$_3$ம் வக்ஷ்யமாண ப$_2$லஸாத$_4$நஶுஶ்ரூஷாதி$_3$பரம். "ஆசார்யோபி

கண்டாப்போலேயும்; ஶிஷ்யனைக்கண்டால் அபி$_4$மதவிஷயத்தைக் கண்டாப் போலே-யும் நினைத்து; அஹங்காரார்த்த$_2$காமங்கள் மூன்றும், அநுகூலர்பக்கல் அநாத$_3$ரத்தை-

பழுத்த ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநபூர்ணனை ஸச்சி$_2$ஷ்யனை அன்புடன் கண்டால், தானுகந்த அபி$_4$மதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யாதி$_3$யான ஆத்மபூ$_4$ஷணங்களைப்பூட்டி வைராக்$_3$யமாகிற கட்டுக்குள்ளே அந்யத்$_3$ருஷ்டிபடாதபடி மறைத்து ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணுநுஸந்த$_4$ாநரூபபே$_4$ாக$_3$விஷயமாக்கி நிரந்தரம் நெடுநோக்குக் கொள்ளும் விஷயமென்று நினைத்தும்; விரோதி$_4$வர்த்த$_4$கஸ்வரூபவிஷயத்தில் ப$_3$ாத$_4$க-ப்ரதிபத்தியும், தந்நிவர்த்தகவிஷயத்தில் ஸ்வரூபவர்த்த$_4$கப்ரதிபத்தியும், ஸ்வதந்த்ரஶேஷிபக்கல் ஹிதைஷித்வப்ரதிபத்தியும், பரதந்த்ரஶேஷிபக்கல் ப்ராப்யைகப்ரதிபத்தியும் தத்பரதந்த்ரர்பக்கல் ஆத$_3$ரணீய-

---

ஸம்பந்நதயா ஸம்யக்$_3$ஜ்ஞாநப்ரேமவானுயிருக்கும் ஸச்சி$_2$ஷ்யனைக்கண்டால், தனக்காநந்த$_3$ா-வஹமான அபி$_4$மதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணுநுஸந்த$_4$ாநத$_3$ஶையில் நாம் சொல்லுகிற ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களை ஆத$_3$ரித்துக்கேட்பது அநுப$_4$ாஷிப்பது வித்$_3$த$_4$னுவதாம் ஆகாரங்களினுலே நமக்கு ஆநந்த$_3$ாவஹனென்று நினைத்தும்.

[அஹங்காரார்த்த$_2$காமங்கள் மூன்றும்] இத்யாதி$_3$. இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு அஹங்காரம் அநுகூலர்பக்கல் அநாத$_3$ரத்தைப்பிறப்பிக்கும்; அதாவது – ஶேஷத்வத்தைத் தன் ஸந்நிதி$_4$யில் ஜீவிக்கவொட்டாதபடியிறே அஹங்காரத்தின் ப$_3$லமிருப்பது; அஹங்காரியானவன் “ந நமேயம் கத$_2$ஞ்சந” என்றிருக்குமதொழிய ஒருவிஷயத்திலும் தலைதாழ்க்கவிசையானே; ஆகையாலே அஹங்காரம் மேலிடுமாகில் ஸ்வரூபவர்த்த$_4$கராய்க்கொண்டு அநுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் நம்முடைய ஶேஷிகளென்று துடைநடுங்கி எழுந்திருந்து ப்ரணாமாதி$_3$பூர்வகமாக அநுவர்த்தநங்களைப்பண்ணவொட்டாதே, தன்னையவர்களில் அதி$_4$கனுக ஆதல், அவர்களைத் தன்னேடு ஸமராகவாதல் பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணி அநாத$_3$ரித்திருக்கும்படி பண்ணு-மென்கை; அர்த்த$_2$ம் ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது – ஆரையாகிலும் சென்று அநுவர்த்தித்து ஒருகாசு பெற்றதாய்விடவேணுமென்னும்படியிறே அர்த்த$_2$ராக$_3$ம் இருக்கும்படி; ஆகையால் ஸ்வரூபநாஶகத்வேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டால் வெருவியோடிப்போக வேண்டியிருக்க, ஒருகாசை நச்சி அவர்களோடே உறவுபண்ணி அவர்கள்

தத$_2$ா ஶிஷ்யம் ஸ்நிக்$_3$தே$_4$ா ஹிதபரஸ்ஸதா$_3$ா” என்கிற ஸ்நிக்$_3$த$_4$த்வத்தை உட்கொண்டு மூலத்திலே [அபிமதவிஷயத்தை] என்றது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (தனக்கு) இத்யாதி$_3$. “தத்$_3$வசஶ்ஶ்ரவணேத்ஸுக:”, “தத்தத்$_3$விஶேஷகரணுத் ப்ரத்யுபதி$_3$ஶதீவ”, “ஸந்தப்தஹ்ருத$_3$யம் ப$_4$க்த்யா” இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு (ஆத$_3$ரித்துக் கேட்டது) இத்யாதி$_3$. (மூன்றும்) இத்யாதி$_3$க்கு அநந்தரம் ‘வ்யாக்$_2$யாயதே’ இதி ஶேஷ:. அஹங்காராதி$_3$த்ரயத்துக்கும் அநாத$_3$ராதித்ரயத்திலும் யத$_2$ாஸங்க்$_3$யாந்வயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இவை மூன்றிலும்) இத்யாதி$_3$. அந்வயித்துக்காட்டி அதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (அதாவது) இத்யாதி$_3$. [அநுகூல]ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸந்நிஹிதத்வாத் பூர்வவாக்யோக்த [ஸ்ரீவைஷ்ணவ]பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வரூப-வர்த்த$_4$கராய்) இத்யாதி$_3$. (ஸ்வரூபம்) = ஶேஷத்வம். [ப்ரதிகூல]ஶப்$_3$த$_3$மும் ஸந்நிஹிதத்வாத் பூர்வோக்த[ஸம்ஸாரி]பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வரூபநாஶகத்வேந) இத்யாதி$_3$. (ஸ்வரூபம்) பூர்வவத். (ப்ராவண்யம்) = நீசவ்ருத்தி. அதாவது, உபஸத$_3$ந–ஆராத$_4$ந–

யும், ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள் பக்கலபேக்ஷை-யையும் பிறப்பிக்குமென்றஞ்சி, ஆத்மகு$_3$ணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்

ப்ரதிபத்தியுமுடையனாய், ஸம்ஸாரஹேதுவாய்க்கொண்டு அநர்த்த$_2$கரமான அஹங்காராதி$_3$கள் மூன்றில், ஆஶ்ரயாஶியான அஹங்காரம் ஸ்வரூபவர்த்த$_4$கராய்க்கொண்டு அநுகூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்பக்கல் ஸ்வாதி$_4$க்யஸாம்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யால் வரும் ஸ்வநாஶகரமான அநாத$_3$ரத்தைப் பிறப்பிக்குமென்று கருக்குலைந்தும்; அநர்த்த$_2$கரமான அர்த்த$_2$ம் ஸ்வரூபநாஶகரமாய்கொண்டு ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகள்பக்கல் ஒரு இடாக்காசை நச்சப்பண்ணும் ஆத்மநாஶகரப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்குமென்று நடுங்கியும்; அப்ராப்தவிஷயகாமம்

இருந்தவிடங்களிலே பலகாலம் செல்லுவது, அவர்களை அழைத்து விருந்திடுவது, அவர்கள் கு$_3$ணகீர்த்தநம் பண்ணுவதாம்படி அவர்கள் விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை உண்டாக்குமென்கை; காமம் உபேக்ஷிக்குமவர்கள் பக்கல் அபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கும்; "காம்யத இதி காம:" என்கிறபடியே காமஶப்$_3$த$_3$த்தாலே விஷயஸம்பே$_4$ாக$_3$ஸுக$_2$த்தைச் சொல்லுகிறது; அது – "ஈசி போமின்" இத்யாதி$_3$ப்படியே த$_3$ாரித்$_3$ர்யவார்த்த$_4$காதி$_3$களடியாகத் தன்னை முகம்பாராமல் தள்ளிக் கதவடைத்து உபேக்ஷாவாத$_3$ம்பண்ணும் ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே "ஏழையர் தாமிழிப்பச்செல்வர்" என்கிறபடியே அவர்களுபேக்ஷாவாத$_3$ம் முதலானவைதன்னையே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகக்கொண்டு செல்லும்படி விலக்ஷணர் கேட்டால் சிரிக்கும்படியான ஹேயாபேக்ஷையை விளைக்குமென்கை. ஆக இப்படி அஹங்காராதி$_3$கள் மூன்றும் ஸ்வரூபவர்த்த$_4$கரை அநாத$_3$ரிக்கும்படியும், ஸ்வரூப-நாஶகரை ஆத$_3$ரிக்கும்படியும், ஸ்வரூபநாஶகதையோடே உபேக்ஷகருமாயிருக்குமவர்களை அபேக்ஷிக்கும்படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின் கொடுமைகளை அநுஸந்தி$_4$த்து என்செய்யத்

ஸ்தோத்ர-ரூபங்களான வ்யாபாரங்கள் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அவர்கள் இருந்த இடங்களிலே) இத்யாதி$_3$. "காமா: காம்யஸ்ப்ருஹாஸ்மரா:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (காம்யதே இதி காம: என்கிறபடியே) இத்யாதி$_3$. (விஷய)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அங்க$_3$னை விவக்ஷிதை. (ஈசி போமின்) :- (போமின்) = நடமின், (ஈசி) = சீ! சீ! என்று ஹேயோக்தி, (ஈங்கிரேன்மின்) = இவ்விடத்திலே இராதேகொள்ளும், (இருமி இளைத்தீர்) = இருமலாலே இளைத்தீர், (உள்ளம் கூசியிட்டீர்) = உம்முடைய இத்த$_3$ஶையை அநுஸந்தி$_4$த்து ஹ்ருத$_3$யம் கூசினீர், (ஏன்று பேசும் குவளையங்கண்ணியர்பால்) = இப்படி உபேக்ஷாவாத$_3$ம் பண்ணும் குவலயஸுந்த$_3$ரநயனைகள் விஷயமான, (நாசமான பாசம்) = விநாஶகரமான ஸ்நேஹத்தை என்று இத்யாதி$_3$ப்ரகாரேண என்றபடி. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (த$_3$ாரித்$_3$ர்ய) இத்யாதி$_3$. (ஏழையர்தாம்) = ஸ்த்ரீகள்தாம். (இழிப்ப) = உபேக்ஷாவாத$_3$ம்பண்ணி நிரஸிக்க, (செல்வர்) =அதுவே உபாதே$_3$யமாக அங்கே செல்வர் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் உபேக்ஷாவாத$_3$ம்) இத்யாதி$_3$நா. இங்கே "ப்ரத்யாக்$_2$யாநமபி ப்ரணயிகோபம் மந்யதே", "கௌலீநமபி யஶோ க$_3$ணயதி" இத்யாதி$_3$கம் கண்டுகொள்வது.

(விலக்ஷணர்) = விஷயவ்யாவ்ருத்தரானவர்கள். இப்படி ப்ரத்யேகம் யோஜனையை அருளிச்செய்து, பு$_3$த்$_3$த்$_4$யாரோஹார்த்த$_2$ம் ஸங்கலய்ய தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இப்படி) இத்யாதி$_3$நா. ப்ரதிகூலாநந்தரம் உபேக்ஷிக்குமவர்களை எடுத்தது, ப்ராதிகூல்யம் இங்கும் அபி$_4$ப்ரேதம் என்னுமிடம் தோற்ற என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஸ்வரூபநாஶகதையோடே) இத்யாதி$_3$. பாட$_2$ாந்தரத்தை

கொள்ளவொண்ணுது, ஸதா$_3$சார்யப்ரஸாத$_3$மடியாகவருகிற ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$த்தாலே

தன்கால்மேல் விழில் உதைத்துத் தள்ளி பருஷித்து முகம்காட்டாமல் உபேக்ஷிக்கும் விமுக$_2$ஸ்த்ரீகள்பக்கல், இப்படி நம்மையுபேக்ஷித்தாகிலும் காலாலே ஸ்பர்ஶித்து முகம்பார்த்து வையப்பெறுவோமேயென்றும், அபஹாஸ்யநிஷித்$_3$த$_4$ாபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்குமென்றஞ்சியும்; இப்படி ஆத$_3$ரணீயவிஷயத்தில் அநாத$_3$ரத்தையும், அநாத$_3$ரணீயவிஷயத்தில் ஆத$_3$ரத்தையும் உபேக்ஷாவிஷயத்தில் அபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கும் அஹங்காராதி$_3$களின் கொடுமையை நினைத்துக் குடல்குலேந்து, ஶமத$_3$மாத்$_3$யாத்மகு$_3$ணங்கள் அநாத்மகு$_3$ணபூர்ணரான நம்மாலும், உள்ள ஆத்மகுணங்களையும் கெடுத்து இல்லாத அநாத்மகுணங்களையும்

தேடுகிறதோவென்றஞ்சி. [அர்த்த$_2$காமாபி$_4$மாநங்கள் மூன்றும்] என்று பாட$_2$மானுலும் "க$_3$ர்வோऽபி$_4$மாநோऽஹங்கார:" என்கிறபடியே அபி$_4$மாநஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே, [அநுகூலர்பக்கல்] இத்யாதி$_3$யை நிரைநிரையாக்காதே யத$_2$ாயோக$_3$ம் கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோஜிக்கக்கடவது; [ஆத்மகு$_3$ணங்கள்] இத்யாதி$_3$. ஶமத$_3$மாத்$_3$யாத்மகு$_3$ணங்கள் அநாதி$_3$காலம் அஹங்காராதி$_3$களுக்கு விளைநிலமாய் அநாத்ம-குணங்களைக் கூடுபூரித்துக் கொண்டு கர்மபரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்மகு$_3$ணேுத$_3$யவிரோதி$_4$களான அஹங்காராதி$_3$களுக்கு வர்த்த$_4$கராய் அநாத்மகு$_3$ணபரி-பூர்ணராய் கர்மவஶ்யராயிருக்கிற பிறருடைய யத்நத்தாலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள ஒண்ணுது; ஆத்மகு$_3$ணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலே தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே நம்மை அங்கீ$_3$கரித்தருளி நமக்கு ஆத்மகு$_3$ணம் உண்டாவது எப்போதோவென்று பலகாலும் கரைவது, ப$_4$க$_3$வானை அர்த்தி$_2$ப்பதாய்க்கொண்டுபோரும் ஸதா$_3$சார்யனுடைய ப்ரஸாத$_3$மடியாக

நிர்வஹிக்கிருர் (அர்த்த$_2$காமாபி$_4$மாநங்கள்) இத்யாதி$_3$நா. (நிரை)யிலே = க்ரமத்திலே, (நிரை)க்கை விதே$_4$யத்திலே பூரிக்கையாய், (நிரை நிரை) என்றது யத$_2$ாஸங்க்$_2$யாந்வயம் என்றபடியாய், அதில்லாதே என்றபடி. (யத$_2$ாயோக$_3$ம்) என்றது யோக்$_3$யதாநுகு$_3$ணமாக என்றபடி. அதாவது சரமநிர்தி$_3$ஷ்டமான அபி$_4$மாநம் ப்ரத$_2$மநிர்தி$_3$ஷ்டமான அநாத$_3$ரத்தையும்; ப்ரத$_2$மநிர்தி$_3$ஷ்டமான அர்த்த$_2$ம் மத்$_4$யமநிர்தி$_3$ஷ்டமான ப்ராவண்யத்தையும்; மத்$_4$யமநிர்தி$_3$ஷ்டமான காமம் சரமநிர்தி$_3$ஷ்ட-மான அபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கும் என்று யோஜிப்பது என்றபடி. [நம்மாலும்] என்கிற அஹம் ஶப்$_3$த$_3$ம் உச்சாரயித்ருத்வோபலக்ஷிதத$_4$ர்மாவச்சி$_2$ந்நவாசகமாகையாலே (விளைநிலம் தான்) என்று கீழ்ச்சொன்ன த$_4$ர்மத்தையும், தந்மூலக-அநாத்மகு$_3$ணத்தையும் பராமர்ஶிக்கிறது. [பிறர்] என்கிற இதுவும் "ஸமாநமிதரத் ஶ்யேநேந" (ஜை. த$_4$ர்மஸூத்ரே 7-1-13) என்கிற 'இதர' ஶப்$_3$த$_3$ம்போலே பூர்வப்ரக்ருதஸத்$_3$ருஶத$_3$ந்யபரமாய், பு$_3$த்$_3$தி$_4$விஷயதாவச்சே$_2$த$_3$கத்வோபலக்ஷிதத$_4$ர்மா-வச்சி$_2$ந்நவாசகமாகையாலே பூர்வப்ரக்ருதாஹங்காரவர்த்த$_4$கத்வ-தந்மூல-அநாத்மகு$_3$ண-பூர்ணத்வாதி$_3$பரமாகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஶமத$_3$மாத்$_3$யாத்மகு$_3$ணங்கள்) இத்யாதி$_3$. [ஸத்]ஶப்$_3$தா$_3$பி$_4$ப்ரேதம் (ஆத்மகு$_3$ணங்களுக்கு) இத்யாதி$_3$. "க்ருபயைவோபகர்த்தாரம் க்ருபயா நிஸ்ஸ்ப்ருஹோ வதே$_3$த்", "காருண்யாச்ச$_2$ாஸ்த்ரபாணிநா" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (தன்னுடைய) இத்யாதி$_3$. "தஸ்மிந் கு$_3$ரோர்வ்ருத்தி:" என்றுதுடங்கி, "புத்ர-மிவைநமநுகாங்க்ஷந்" என்று "ஏநம் ஶிஷ்யம் புத்ரமிவாப்$_4$யுதி$_3$தஸ்ஸ்யாதி$_3$தி அநுகாங்க்ஷந்" இத்யாதி$_3$யை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (நமக்கு ஆத்மகு$_3$ணம்) இத்யாதி$_3$. (கரைந்து) என்றது தத$_3$ர்த்த$_2$ம் சிந்தாமநோரத$_2$ங்களைப் பண்ணி என்றபடி. "ஶ்ரிய: பத்யு: பத$_3$ாம்பே$_4$ாஜே கு$_3$ருர்யாசேச்ச தத்$_3$தி$_4$தம்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (ப$_4$க$_3$வானை அர்த்தி$_2$ப்பதாய்) இத்யாதி$_3$.

பிறக்குமத்தனை என்று துணிந்து, தே$_3$ஹயாத்ரையில் உபேக்ஷையும், ஆத்மயாத்ரையில் அபேக்ஷையும், ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் போ$_4$க்$_3$யதாபு$_3$த்$_3$தி$_4$நிவ்ருத்தியும்,

---

உண்டாக்கும் அநாத்மகு$_3$ணபூர்ணரான பிறராலும் வருந்தியும் பிறப்பித்துக் கொள்ளவொண்ணாது; ஸகலாத்மகு$_3$ணஸம்பூர்ணனான ஸதா$_3$சார்யனுடைய நிர்ஹேதுகப்ரஸாத$_3$மடியாக இவ்வநாத்மகு$_3$ணபூர்ணனாய் 'உஜ்ஜீவித்திடுக' என்கிற ஜ்ஞாநாதி$_3$கு$_3$ணபூர்ணப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$த்தாலே வருத்தமறப் பிறக்குமத்தனையென்று நிஶ்சலசித்தனாய்த் துணிந்தும்; குளித்துண்டுடுத்து பூசிப்புலர்த்தி மதர்த்துத் திரிகையாகிற அஹங்காரவிஷயப்ராவண்யவர்த்த$_4$கையான தே$_3$ஹயாத்ரையில், ஹேயமான இந்த தே$_3$ஹத்துக்கு இவை ஏதுக்கென்று கடைக்கணியாத உபேக்ஷையும்; ஸத்துக்களுடன் சேர்ந்து ஸதா$_3$சார்யஸேவை பண்ணி தத்த்வார்த்த$_2$ஶ்ரவணம்பண்ணி தத்ததீ$_3$யகைங்கர்யதத்பரனாய் ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்வகப்ராப்யதே$_3$ஶப்ராப்தி லபி$_4$ப்பது

வருகிற நம்முடைய ஆத்மகு$_3$ணோத$_3$யவிரோதி$_4$பாபக்ஷயம் பிறக்கும்படி அமலங்களாக விழிக்கும் ப$_4$க$_3$வானுடைய பரிபூர்ணப்ரஸாத$_3$த்தாலே பிறக்குமத்தனை என்று அத்$_4$யவஸித்து; [தே$_3$ஹயாத்ரையிலுபேக்ஷை]யாவது – தே$_3$ஹரக்ஷணார்த்த$_2$மான வ்யாபாரத்தில் விருப்பமற்றிருக்கை; [ஆத்மயாத்ரையிலபேக்ஷை]யாவது – ஶேஷத்வமே வடிவான ஆத்மாவுக்கு தா$_4$ரகாதி$_3$களான கு$_3$ணாநுப$_4$வகைங்கர்யப்ரவ்ருத்தியில் பெற்றவளவால் த்ருப்தனாயிராதே மேன்மேலும் ஆசைப்படுகை; [ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் போ$_4$க்$_3$யதாபு$_3$த்$_3$தி$_4$நிவ்ருத்தி]யாவது –

"ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதே$_3$ந மம ஸர்வமபீ$_4$ப்ஸிதம் । ப்ராப்நுயாமீதி விஶ்வாஸோ யஸ்யாஸ்தி ஸ ஸுகீ$_2$ ப$_4$வேத்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸதா$_3$சார்யனுடைய ப்ரஸாத$_3$மடியாக) என்று. [வருகிற] என்கிற இதுக்கு மூலவ்யாக்$_2$யாநங்களிலே [ப்ரஸாத$_3$த்தாலே] என்கிற இத்தோடே அந்வயம். அர்த்தா$_2$பி$_4$தா$_4$நபூர்வகப்ரமாணஸூசநபுரஸ்ஸரம் [ப$_4$க$_3$வத்]ஶப்$_3$தா$_3$பி$_4$ப்ரேதம் (நம்முடைய) இத்யாதி$_3$. (அமலங்களாக) என்றது மலஸம்ஸர்க்கா$_3$பா$_4$வப்ரயோஜகமாக என்றபடி. மலம் = பாபம். "பாபே புரீஷே கிட்டே ச மலம்" என்னக்கடவதிறே. ப்ரகரணாத் ஆத்மகு$_3$ணோத$_3$யவிரோதி$_4$ பாபம் லபி$_4$க்கிறது. ஸம்ஸர்க்கா$_3$பா$_4$வம் = ப்ரத்$_4$வம்ஸாபாவம். "விநா ஹேயைர்கு$_3$ணாதி$_3$பி$_4$:" என்று ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் (ப$_4$க$_3$வத்)ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$மிறே.

(யாத்ரா) = க$_3$மநம். அதாவது, இங்கே உத்தரோத்தரகாலஸம்ப$_3$ந்தா$_4$நுகூலவ்யாபாரரூபமாய், ரக்ஷணார்த்த$_2$வ்யாபாரரூபம் என்று விவக்ஷிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தே$_3$ஹரக்ஷண) இத்யாதி$_3$. "அலப்$_4$யார்த்தா$_2$நுசிந்தநம் । ஸுதூ$_3$ரம் ப$_3$ஹுதா$_4$ யாநம் போ$_4$க்தவ்யம் இதி சிந்தநம் । இத்யாதி$_3$தோ$_3$ஷரூபாணி ஹித்வா கர்மாணி" என்று துடங்கி, "பா$_3$ஹ்யாரம்ப$_4$விநிஸ்ஸ்ப்ருஹம் ... துஷ்டமஸங்கி$_3$ ச" என்று சொல்லுகிற இத்தையும்; "யதா$_2$ யதா$_2$ ஹி கி$_2$ந்நஸ்ஸ்யாத் ஸாம்ஸாரிகஸுகோ$_2$த$_3$யே । ததா$_2$ ததா$_2$ ஸுக$_2$ம் யோகீ$_3$ நிர்வாணம் பத$_3$மிச்ச$_2$தி। பி$_4$க்ஷித்வா வாபி வர்த்தேத ... பி$_4$க்ஷித்வா வர்த்தமாநாநாம் யோகி$_3$நாம் ஸித்$_3$தி$_4$காங்க்ஷிணாம் । மத$_3$மாத்ஸர்யமாநாத்$_3$யா தோ$_3$ஷா க$_3$ச்ச$_2$ந்தி ஸங்க்ஷயம்" இத்யாதி$_3$யையும்; "அப்$_4$யுஷ்ணாத் ஸக்$_4$ருதா$_3$ந்நாத் அச்சி$_2$த்$_3$ராச்சைவ வாஸஸ: । அபரப்ரேஷ்யபா$_4$வாச்ச பூ$_4$ய இச்ச$_2$ந் பதத்யத$_4$:" இத்யாதி$_3$யையும் உட்கொண்டு (விருப்பமற்றிருக்கை) என்றது. "விஷ்ணோர்தா$_3$ஸ்யைகப$_2$லதா" இத்யாதி$_3$யையும், "அதிவேலா யதி$_3$ ப$_4$வேத் ப$_4$க்திஸங்கீர்த்தநாதி$_3$பி$_4$: । ததோ நோபரமேத் தஸ்மாத் யத்ர யத் கீர்த்யதே முதா$_3$" இத்யாதி$_3$யையும் உட்கொண்டு (பெற்ற அளவால்) இத்யாதி$_3$. நிஷித்$_3$த$_4$வஸ்துக்களுக்கு ப்ரஸங்க$_3$மில்லாமையாலே "அப்$_4$யுஷ்ணாத்" இத்யாதி$_3$ஶாஸ்த்ராநுமத-

தே3ஹத4ாரணம் பரமாத்மஸமாராத4நஸமாப்திப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி என்கிற பு3த்3தி4-

எப்போதோ என்னும் ஆத்மயாத்ரையில் அநவரதாபேக்ஷையும்; அந்நபாநீயக்4ருதக்ஷீரவஸ்த்ரசந்த3நகுஸுமதாம்பூ3லாதி3ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் ராக3த்ருஷ்ணுவர்த்த4கையான பே4ாக்3யதாபு3த்3தி4யின் ஸவாஸநநிவ்ருத்தியும்; ப்ராக்ருதவஸ்துக்களாலுண்டாம் தே3ஹத4ாரணம், "பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாம்" என்று அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவினுடைய ஸமாராத4நத்தின் ஸமாப்தியான ப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி என்கிற பு3த்3தி4விஶேஷமும்; அன்றிக்கே தே3ஹத4ாரணத்தில் பரமாத்மஸமாராத4நப்ரதிபத்தி – தத்ஸமாப்திப்ரதிபத்தி

அஶநாச்ச2ாத3நங்களுக்குறுப்பான ப்ராக்ருதபத3ார்த்த2ங்களில் ஆத3ரத்துக்கடியான பே4ாக்3யத்வபு3த்3தி4 தவிருகை; [தே3ஹத4ாரணம்] இத்யாதி3 – அதாவது – அந்த ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் தே3ஹம் த4ரிக்கைக்குத் தக்க அளவு பு4ஜிக்கை; பரமாத்மாவான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸமாராத4நத்தின் ஸமாப்திரூபையான ப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி என்கிற பு3த்3தி4விஶேஷமுமென்கை; – அன்றிக்கே, [பரமாத்மஸமாராத4நஸமாப்தி] என்கிற பு3த்3தி4விஶேஷமும், [தத்ப்ரஸாத3-

---

வஸ்துக்களே இங்கு (ப்ராக்ருதவஸ்து)பத3ாபி4ப்ரேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (அஶநாச்ச2ாத3ந) இத்யாதி3. "ந நாஸாசபல: காமம் ந ஜிஹ்வாசபலோ ப4வேத் । அந்யேஷாமிந்த்3ரியாணும் ச சாபலம் வர்ஜயேத் பு3த4:" இத்யாதி3யை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (ஆத3ரத்துக்கு) இத்யாதி3. தே3ஹத்தினுடைய அபதநப்ரயோஜகவ்யாபாரம் தே3ஹத4ாரணமாய், அதாவது, பூர்வவாக்யோக்தப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் ஸ்தோகபே4ாஜநரூபம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அந்த ப்ராக்ருத) இத்யாதி3.

பரமாத்மந: ஸமாராதநம் = பரமாத்மஸமாராத4நம் , தஸ்ய ஸமாப்தி:; தத2ாவித4ா ச ஸா + ப்ரஸாத3ப்ரதிபத்திஶ்ச இதி விக்3ரஹே கர்மத4ாரய: என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (பரமாத்மாவான) இத்யாதி3. அன்றிக்கே, பூர்வயோஜனையில் ப்ரஸாத3த்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்த்4யத்4யாஹாராதி3ப்ரஸங்க3த்தாலும், கர்மத4ாரயத்தில் அந்யதரத்துக்கு விஶேஷணத்வப்ரஸங்க3த்தாலும், அத்தைப்பற்ற தது3ப4யதே3ாஷரஹிதமாய், "த்3வந்த்3வஸ்ஸாமாஸிகஸ்ய ச" என்று ஸர்வஸமாஸங்களிலே ஶ்ரேஷ்ட2மாக கீ3தமான த்3வந்த்3வஸமாஶ்ரயணம் உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3. ஸமாராத4நஸமாப்திஶ்ச + ப்ரஸாத3ப்ரதிபத்திஶ்ச = (ஸமாராத4நஸமாப்திப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி) என்று ஸமாஹாரத்3வந்த்3வம். பரமாத்மந: + ஸமாராத4நஸமாப்திப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தீ = (பரமாத்மஸமாராத4நஸமாப்திப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி) என்று ஸமாஹாரத்3வந்த்3வகர்3ப்ப4ஷஷ்டீ2தத்புருஷம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸமாப்தி என்கிற பு3த்3தி4விஶேஷமும்) (தத்ப்ரஸாத3ப்ரதிபத்தி என்கிற பு3த்3தி4விஶேஷமும்) என்கிறது. அநூயாஜம் த3ர்ஶபூர்ணமாஸயாக3ங்களுக்கு உத்தராங்க3ங்களாக அநூயாஜஶப்3த3யோக3ஶக்தியாலே கொண்டாப்போலேயும், "ஸம்ஸ்த2ாப்ய பௌர்ணமாஸீம் வைம்ருத4மநுநிர்வபேத்" என்கிற அநுஶப்3த3த்தாலே வைம்ருத4யாக3ம் பௌர்ணமாஸிக்கு உத்தராங்க3மாகக் கொண்டாப்போலேயும், "க்ருத்வாநுயாக3ம்" என்கிற அநுயாக3மும் அநுஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யத்தாலே ப4க3வத்3யாகே3ாத்தராங்க3மாகிறது. "பே4ாஜநம் ப4க3வத்கர்ம யத்3யபி ஸ்யாத் மநீஷிபி4: । ந கார்யம் ப4க3வத்3கே3ஹே விஶேஷாத்3தே3வஸந்நிதௌ" என்று பே4ாஜநத்துக்கு ப4க3வத3ாராத4நாந்தர்ப4ாவப்ரயுக்த-தத்ஸமாநதே3ஶதாப்ரதிஷேத4த்தாலும் பே4ாஜநம் ஆராத4நாங்கமாகிறது. ப4க3வத3ாராத4நப்ரகரணும்நாநத்தாலும், அதில் தத3நந்தராம்நாதத்தாலும் உத்தராங்க3மாகிறது. "ஆஸநாத்3யநுயாக3ாந்தமர்ச்சநம் யத் க்ருதம் மயா" என்று ஜிதந்தாவிஶேஷத்திலும் சொல்லிற்றிறே.

விஶேஷமும், தனக்கொரு க்லேஶமுண்டானல் கர்மப$_2$லமென்றுதல் க்ருபாப$_2$ல-

– தத்தத்$_3$யப்ரஸாத$_3$ப்ரதிபத்தி என்கிற பாகாநுகு$_3$ணபு$_3$த்$_3$தி$_4$விஶேஷமும்; முமுக்ஷுவான தனக்கு அர்த்த$_2$புத்ர-த$_3$ாரவியோக$_3$ாதி$_3$யான க்லேஶம் நினைவற உண்டானல் இது அநுப$_4$வவிநாஶ்யமான ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மத்தின் ப$_2$லம் ஒன்றொன்றாக ப்ராப்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கம் கழியப்பெறாநின்றோம்; ப்ராப்திகாலம் அணித்தணித்தாக வாராநின்றதென்றுதல் வருந்திப் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வரூபநாஶகக$_3$ர்வஹேதுவான இவற்றைப் போக்கி அஹங்காரத்தைத் தலைசாயப்பண்ணி ஸம்ஸாரத்தை அடியறுத்து ரக்ஷிக்கிற ப$_4$க$_3$வத்க்ருபையின் ப$_2$லமன்றோ இது என்றுதல் வருத்தமறப் பிறக்கும் பரீதியும்; அன்றியே, ப$_4$க$_3$வத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணின நமக்குக் கேடுவருவதே என்று அத்தலையிலே குறையேறிடாதபடி இதுக்கடியாக நடுவே ஒரு கர்மமுண்டாகப்பெற்றோமே

ப்ரதிபத்தி என்கிற பு$_3$த்$_3$தி$_4$விஶேஷம்] என்னவுமாம்; [தனக்கு] இத்யாதி$_3$ – அதாவது – முமுக்ஷுவாய், ப்ரபந்நனானாலும் ப்ராரப்$_3$த$_4$ஶரீரம் இருக்குமளவும் தாபத்ரயம்வருகை தவிராதிறே,

---

உபாஸகனுடைய பே$_4$ாஜநத்தை ப்ராணாக்$_3$நிஹோத்ரஶப்$_3$த$_3$த்தாலே உபாஸநாங்க$_3$மாக வைஶ்வாநரா-தி$_4$கரணத்திலே சொல்லிற்று. ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயநிஷ்ட$_2$னுடைய மிதபே$_4$ாஜநத்தை ஸ்வயம்ப்ரயோஜந-ப$_4$க$_3$வத$_3$ாராத$_4$நாங்க$_3$மாக ஶாண்டில்யஸம்ஹிதாதி$_3$ப்ரவ்ருத்திஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லிற்று. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி பே$_4$ாஜநத்தை [பரமாத்மஸமாராதநஸமாப்தி] என்றது. ஸாங்க$_3$ப்ரத$_4$ாநகர்மத்துக்கு [ஸமாப்தி]யாவது சரமாங்க$_3$மிறே. ப்ரஸாத$_3$ஸ்ய + ப்ரதிபத்தி: = (ப்ரஸாத$_3$ப்ரதிபத்தி:). (ப்ரஸாத$_3$) ஶப்$_3$த$_3$ம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தபரம். (ப்ரதிபத்தி:) = உபயுக்தஸ்ய ஸம்ஸ்கார:. "க்ருதார்த்த$_2$மபி து த்$_3$ரவ்யம் ஆகீர்ணகரம் இத்யத: । ப்ரதிபத்திமபேக்ஷேத தத்$_3$வித$_4$ாநம் அத: பரம்" என்று (ப்ரதிபத்தி) ஶப்$_3$த$_3$ம் உபயுக்தஸம்ஸ்காரவிஷயமாக ப்ரயுக்தமிறே. "பவித்ரவேஷஶாஸ்த்$_3$த$_4$ாத்மா பு$_4$ஞ்ஜீதாந்நம்" என்றும், "ப$_4$க$_3$வத்$_3$பு$_4$க்தஶேஷம் யத் பு$_4$க்தம் ப$_4$ாக$_3$வதைந யத் । ததே$_3$வ பே$_4$ாஜ்யமுத்$_3$தி$_3$ஷ்டம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$யாக$_3$ஸேவிபி$_4$:" என்றும், "அந்நம் பே$_4$ாஜ்யம்" என்கிற கர்மார்த்த$_2$கப்ரத்யயத்$_3$வயத்தாலே ஸம்ஸகார்யத்வம் ஸித்$_3$த$_4$ம். பு$_4$க்தஶேஷப்ராதிபதி$_3$கத்தாலும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$யாக$_3$பூர்வவ்ருத்ததையாலும் உபயுக்தஸம்ஸ்காரத்வம் ஸித்$_3$த$_4$ம். "ப்ரயாஜஶேஷேண ஹவீம்ஷ்யபி$_4$க$_4$ாரயதி" (ஜை.ந்யாயமாலா) என்கிற இடத்திலே த்ருதீயை இருந்தாலும், 'ப்ரயாஜஶேஷ'ப்ராதிபதி$_3$காநுரோத$_4$த்தாலே 'ப்ரயாஜ-ஶேஷம் ஹவிஷ்ஷு ப்ரதிபாத$_3$யேத்' என்று ஶப்தத்தைத் திருத்தியாகிலும் ப்ரதிபத்திஸம்ஸ்காரத்வத்-தைக் கொண்டால் 'பே$_4$ாஜ்யம்' என்று கர்மப்ரத்யயஶ்ரவணத்தாலே அது கிம்புநர்ந்யாயஸித்$_3$த$_4$மிறே.

(1) யாக$_3$த்திலே இட$_3$ா-ஸோமாதி$_3$ப$_4$க்ஷணமும், (2) "ஆசார்யோ வைவதார்த்தே$_2$ ஆஹவநீயார்த்தே$_2$ ச, தம் பே$_4$ாஜயித்வா யது$_3$ச்சி$_2$ஷ்டம் ப்ராஶ்நாதி , ஹவிருச்சி$_2$ஷ்டமேவ தத்" (ஆப.ஸூ. 1-1-3-43,44,45) என்று இட$_3$ா-ப$_4$க்ஷணஸ்த$_2$ாநீயமாக "ஸ ஏஷ ப்$_3$ரஹ்மசாரிணோ யஜ்ஞோ நித்யப்ரதத:" (ஆப.ஸூ.) என்கிற யஜ்ஞத்திலே சொன்ன கு$_3$ருபு$_4$க்தோச்சி$_2$ஷ்டபே$_4$ாஜநமும் போலே, அநுயாக$_3$-ஶப்$_3$தி$_3$த-தே$_3$ஹத$_4$ாரணோபயுக்த-மிதபே$_4$ாஜநம், ப$_4$க$_3$வத்$_3$யாக$_3$த்திலே தத்$_3$பு$_4$க்தஶேஷப்ரதிபத்தி-ஸம்ஸ்காரமாகக் குறையில்லை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப்ரஸாத$_3$-ப்ரதிபத்தி) என்றது.

"அந்நோபத$_3$ம்ஶபாநீயைஸ்த்ரிப$_4$ாக$_3$ம் உத$_3$ரம் ப$_4$ரேத்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு [தே$_3$ஹ-த$_4$ாரணம்] என்றதுக்கு (தே$_3$ஹம் த$_4$ரிக்கைக்குத் தக்க அளவு) என்றது. "ஆசார்யஸ்ய பிதுஶ்சைவ ஸ்வாமிநோ த்$_3$ரவ்யமேவ ச । ஶிஷ்ய: புத்ர: தத$_2$ா த$_3$ாஸ: இதி தத்$_3$பே$_4$ாக்துமர்ஹதி" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (பு$_3$த்$_3$தி$_4$விஶேஷம்) என்றது. தத்தத$_3$ாராத$_4$நத்திலே, தத்தத்$_3$பு$_3$க்தஶிஷ்டாந்ந-பே$_4$ாஜநத்தில் அநுஸந்த$_4$ாநவிஶேஷமிறே அங்குச் சொல்லுகிறது. (முமுக்ஷுவாய்) இத்யாதி$_3$ – இது

மென்ருதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வானுஷ்ட2ாநத்தில் ஸாத4நத்வபு3த்3தி4நிவ்ருத்தி-

என்னுமது கர்மப2லப்ரீதியென்றும்; கர்மப2லபு3த்3தி4யில் ஶரீராவஸாநத்தளவும் ப்ராரப்3த4கர்மம் அநுவர்த்திக்கும் என்னும் நினைவு; க்ருபாப2லபு3த்3தி4யில் ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயணவேளையிலே ஸர்வகர்மமும் நஶிக்கும், ததி3ச்ச2ாஹேதுகஶரீரவாஸநாதே3ாஷங்களை ஶமிப்பிக்கும் க்லேஶத்தை உண்டாக்குகை க்ருபா-ப2லமென்னும் நினைவு; ப்ரபந்நத்வாநுகு3ணமான த்3வயாநுஸந்த4ாநாதி3ஸாத்4யாந்தர்க3தஸ்வா-

---

ஆகையாலே இச்சரீரத்தோடே இருக்கிற தனக்கு தாபத்ரயங்களில் ஏதேனுமொரு க்லேஶம் உண்டானல், இது அநுப4வவிநாஶ்யமான ப்ராரப்3த4கர்மப2லமன்றே, ஏவம்பூ4தகர்மங்களுள் அவை கழியுமளவன்றே, இச்சரீரத்தோடு நம்மை எம்பெருமான் வைக்கிறது, ப்ராப்திப்ரதி-ப3ந்த4கங்களிலே ஒன்ருகிலும் கழியப்பெற்றேமே என்கிற அநுஸந்த4ாநத்தாலேயாதல், 'து3ர்வாஸனையாலே இவ்வுடம்பை விட இசையாமல் ப்ராக்ருதபத3ார்த்த2ங்களையும் ஜீவித்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை து3:க2த3ர்ஶநத்தைப் பண்ணுவித்து இதில் பற்றறுத்துக்கொண்டுபோக நினைக்கிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருபையின் ப2லமன்றே இது' என்கிற அநுஸந்த4ாநத்தாலேயாதல் உண்டாகக்கடவ ப்ரீதியுமென்கை.

த்3ருப்தப்ரபந்நவிஷயம். (தாபத்ரயங்கள்) என்கிற ப3ஹுவசநம் "ஆத்4யாத்மிகோ வை த்3விவித4ஶ்ஶாரீரோ மாநஸஸ்தத2ா । ஶாரீரோ ப3ஹுபி4ர்பே4தைர்பி4த்3யதே" என்றும், "மாநஸோபி த்3விஜஶ்ரேஷ்ட2 தாபோ ப4வதி நைகத4ா" என்றும், "ஸரீஸ்ருபாத்3யைஶ்ச ந்ருணும் ஜந்யதே சாத2 பௌ4ளதிகம்" என்றும், "ஶீதோஷ்ணவாதவர்ஷாம்பு3வைத்3யுதாதி3ஸமுத்3ப4வ: । தாபோ த்3விஜவரஶ்ரேஷ்ட2 கத்2யதே சாதி4தை3விகம்" என்றும் சொன்ன அவாந்தரபே4த3ாபி4ப்ராயம்.

(அநுப4வவிநாஶ்யமான ப்ராரப்3த4கர்மப2லமன்றே) என்றது அப்4யுபக3தப்ராரப்3த4ப2லமன்றே என்றபடி. (து3ர்வாஸனையாலே) இத்யாதி3:- இது த்3ருப்தப்ரபந்நனைய் இருந்துவைத்தே ஏதத்3தே3ஹாநு-ப4ாவ்யத்தில் ஸுக2ாம்ஶமாத்ராப்4யுபக3மம் பண்ணி மற்ற ஸகலகர்மநிவ்ருத்திக்காக ஸித்3தே4ாபாய-வரணம் பண்ணின அதி4காரிவிஷயம். "யோகி3நாம் அவமாநஶ்ச ஶரீரக்லேஶ ஏவ ச । அர்த்த2-ஹாநிஶ்ச விஜ்ஞாநம் வர்த்த4யந்த்யக்3நிமாஜ்யவத் । ந விபத்திமவைக்லப்3யம் ... ந பாபேந ந புண்யேந நாத்யாயாஸேந கர்மணு । ஸம்பத3ாம் ஸங்க்3ரஹம் குர்யாத் விபத3ாம் ச ப்ரதிக்ரியாம் । ஶோகஸ்த2ாநஸஹஸ்ராணி ப4யஸ்த2ாநஶதாநி ச । தி3வஸே தி3வஸே மூட4ம் ஆவிஶந்தி ந பண்டி3தம் । து3:கே2 து3ஷ்கர்மணும் ஹாநி: ஸுகே2 ஸுக்ருதஸங்க்ஷய: । து3:கே2 கே2த3: கத2ம்ப4ாவீ ஸுகே2 தோஷ: கத2ம் நு தே" இத்யாதி3களையும், "யஸ்யாநுக்3ரஹமிச்ச2ாமி தஸ்ய வித்தம் ஹராம்யஹம் । ப3ந்து4ாந் விநாஶயிஷ்யாமி வ்யாதீ4நுத்பாத3யாமி வா", "ஶாஸ்த்ரக்ஷாராக்3நி-கர்மாணி ஸ்வபுத்ராய யத2ா பிதா । ஹரிர்து3:க2ாநி ப4க்தேப்4யோ ஹிதபு3த்3த்4யா கரோதி ஹி" இத்யாதி3களையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (உண்டாகக்கடவ ப்ரீதியும்) என்று.

ஏதத்3தே3ஹாநுப4ாவ்யஸுக2து3:கே2ாப4யாம்ஶத்தையும் அப்4யுபக3மம் பண்ணினவனுக்கு ப்ராரப்3த4ாநுகு3ண-து3:கே2ாத்பாத3நம் யத2ாகர்ம-ப2லத3ாயித்வரூப-த3ண்ட3த4ரத்வகார்யமாமித்தனை-யல்லது, க்ருபாப2லமாக மாட்டாதாகையாலே [க்ருபாபலம் என்ருதல்] என்கிற இது, ஏதத்3தே3ஹாநு-ப4ாவ்யத்தில் ஸுக2ாம்ஶமாத்ராப்4யுபக3மம் பண்ணின அதி4காரிக்கு து3:கே2ாத்பாத3நம் ஈஶ்வரன் பண்ணக்கூடாதாகையாலே, இப்படி இருக்கவும் து3:கே2ாத்பாத3நம் பண்ணி அருளுகிறது ஹிதபர-

யும்; விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களில் வாஞ்சை$_2$யும், உகந்தருளின

நுஷ்ட$_2$ாநத்தில் மோக்ஷஸாத$_4$நத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$யின் ஸவாஸநநிவ்ருத்தியும்; வ்யாவ்ருத்தஜ்ஞாநப$_4$க்தி-வைராக்$_3$யங்களால் விலக்ஷணரான பூர்வாசார்யதத்ஸத்$_3$ருஶருடைய நிர்மலசரமஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களில் நிரந்தரமுண்டாம் நித்யவாஞ்சை$_2$யும்; ஜங்க$_3$மாஜங்க$_3$மமான உகந்தருளின நிலங்களில் பரமபத$_3$ாதி$_3$களில்

பூர்வாக$_4$ம், உத்தராக$_4$ம், ப்ராரப்$_3$த$_4$க$_2$ண்ட$_3$ம் எல்லாம் கழிக்கிறவனுக்கு வர்த்தமாநஶரீரத்தில் அநுப$_4$ாவ்யகர்மமித்தனையும் கழிக்கையரிதன்றிறே; கர்மப$_2$லமான து$_3$:க$_2$பரம்பரைகளை அநுப$_4$வியாநின்றாலும் இத்தேஹத்தை விடவென்றால் இசையாதவிவனை, நிர்து$_3$:க$_2$னுக்கி வைப்போமாகில் இஶ்ஶரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க இச்சி$_2$த்தல், இன்னமொரு ஶரீரந்தன்னை இச்சி$_2$க்குதல் செய்யுமாகையால் இஶ்ஶரீரத்துக்குள்ள கர்மம் அநுப$_4$வித்தே இருக்கக்கடவன் என்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு மற்றுண்டான கர்மங்களெல்லாம் கழித்தது ஸம்ஸாரத்தில்-நின்றும் இவனைக்கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையிலுண்டான க்ருபையாலே-யானாப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே; அநாதி$_3$காலம் பரிக்$_3$ரஹித்த ஶரீரந்தோறும் அநுப$_4$வித்த து$_3$:க$_2$ம் ப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹப$_2$லம், இது அவன் அநுக்$_3$ரஹப$_2$லம். "யஸ்யாநுக்$_3$ரஹமிச்ச$_2$ாமி தஸ்ய வித்தம் ஹராம்யஹம்" என்றாரிறே; ஆகையாலே இத்தை [க்ருபாப$_2$லம்] என்கிறது. [ஸ்வாநுஷ்ட$_2$ாநத்தில் ஸாத$_4$நத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$-நிவ்ருத்தி]யாவது – ப்ரபந்நனான தன்னுடைய அதி$_4$காராநுகு$_3$ணமாக அநுஷ்டி$_2$த்துக் கொண்டு போரும் நல்லொழுக்கங்களைப் பேற்றுக்கு ஸாத$_4$நமாக நினையாதொழிகை; [விலக்ஷணருடைய

னுடைய க்ருபாகார்யமாகையாலே தத்$_3$விஷயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே பாரிஶேஷ்யாத் ஹிதபரத்வத்திலே பர்யவஸிப்பிக்கைக்காக, அதில் ஈஶ்வரனுக்கு தௌ$_3$ஷ்கர்யரூபஹேத்வந்தரமில்லை என்கிறார் (பூர்வாக$_4$ம்) இத்யாதி$_3$நா. (பூர்வாக$_4$ம்) = உபாயவரணத்துப்பூர்வம் பண்ணின புண்யபாபங்கள். (உத்தராக$_4$ம்) = தத$_3$நந்தரபுண்யபாபங்கள். (ப்ராரப்$_3$த$_4$க$_2$ண்ட$_3$ம்) தே$_3$ஹாந்தராநுப$_4$ாவ்யம். (வர்த்தமாநஶரீரத்தில் அநுப$_4$ாவ்யகர்மம்) என்றது து$_3$:க$_2$ஹேதுகர்மம் என்றபடி. (உள்ள கர்மம்) என்கிற இதுவும் து$_3$:க$_2$ஹேதுகர்மபரம். யத்$_3$வா, [கர்மபலம் என்றுதல்] என்கிற இது, வரணத$_3$ஶையில் இவன் அபேக்ஷித்தபடி அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை ஈஶ்வரன் பண்ணக்கடவன் என்கிற பக்ஷாபி$_4$ப்ராயேண ஆகிறது. (க்ருபாப$_2$லம் என்றுதல்) என்கிற இது, இவனுடைய அபேக்ஷையில் அதிப்ரஸங்க$_3$வாரகம். அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை ஈஶ்வரன் ஸ்வேச்ச$_2$ாநுகு$_3$ணமாகவே பண்ணக்கடவன் என்கிற பக்ஷாபி$_4$ப்ராயேண ஆகிறது. இப்போது (கர்ம)ஶப்$_3$த$_3$த்$_3$வயமும் ஸுக$_2$து$_3$:கே$_2$ாப$_4$யஹேது-கர்மவாசகமாகிறது. இந்த அநுகூலதர்க்காநுக்$_3$ராஹ்யப்ரமாணம் (யஸ்ய) இத்யாதி$_3$.

உபாயாந்தரங்களினுடைய ஸாங்க$_3$ஸவாஸநத்யாக$_3$பூர்வக[மாக] ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயவரணம் பண்ணின அதி$_4$காரிக்கு உபாய-தத$_3$ங்காநுஷ்ட$_2$ாநம் கிடையாதாகையாலே, பாரிஶேஷ்யாத் ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயாதி$_4$காராநுகு$_3$ணாநுஷ்ட$_2$ாநமே விவக்ஷிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதி$_4$காராநுகு$_3$ணமாக) என்று. (அதி$_4$காரம்) = ப்ரபத்தி. அதுக்கு (அநுகு$_3$ண)மாவது தத்$_3$தே$_4$துவும், தத$_3$விரோதி$_4$யும். (நல் ஒழுக்கம்) = ஸதா$_3$சாரம். அதாவது, ஸ்வரூபாநுஸந்த$_4$ாநாதி$_3$களும், ஆநுகூல்யாந்தர்க$_3$த[ங்களான] ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநாதி$_3$களும். "உபாயத்வக்$_3$ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந்மநஸா

நிலங்களில் ஆத$_3$ராதிஶயமும், மங்க$_3$ளாஶாஸநமும், இதரவிஷயங்களில் அருசியும்,

அதிஶயித்த ஆத$_3$ராதிஶயமும்; அவ்வுகந்தருளின நிலங்களை விரும்பும் தத்தத்$_3$யவிஷயத்தில் ஸௌகுமார்ய-நிப$_3$ந்த$_4$நமங்க$_3$ளாஶாஸநமும்; ததி$_3$தரஹேயவிஷயங்களில் தே$_3$ாஷபூ$_4$யஸ்த்வாப்ராப்தத்வஹேதுக-ஜுகு$_3$ப்ஸாரூபையான அருசியும்; இதரவிஷயஸக்திஹேதுவான தே$_3$ஹஸ்தி$_2$தி அடிச்சுட்டு ப்ராப்ய-

ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களில் வாஞ்சை$_2$]யாவது - நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி இருக்கையாலே, நிர்மலஜ்ஞாநப$_4$க்திகராயிருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷண-மான அந்த ஜ்ஞாநமும் அநுஷ்ட$_2$ாநமும் நமக்குண்டாகவேணுமென்னுமாசை; [உகந்தருளின நிலங்களிலாத$_3$ராதிஶய]மாவது - "தானுகந்த ஊர்" என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் உகந்து வர்த்திக்கிற தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களென்றால் "கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை என்று மண்டினர்" என்கிறபடியே மநஸ்ஸு அங்கே மண்டிவிழும்படி மேன்மேலும் பெருகுகிற ஆத$_3$ரம். [மங்க$_3$ளாஶாஸந]மாவது - அவ்வோ தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களை விரும்பி வர்த்திக்கிறவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து நோக்கும் பரிவரில்லாமையையும், ப்ரதிகூல-வர்க்க$_3$ங்களினதிஶயத்தையும் நினைத்தேங்கி, என்செய்யத்தேடுகிறது என்று வயிறெரிந்து, இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை; [இதரவிஷயங்களிலருசி]யாவது - ப$_4$க$_3$வத்$_3$வ்யதி-

ஷூதீ$_4$:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பேற்றுக்கு) இத்யாதி$_3$. "நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினமே" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நாட்டார்) இத்யாதி$_3$. (நாட்டாரோடு) = லௌகிகரோடு, (இயல்வொழிந்து) = நடத்தையைத் தவிர்ந்து; தத்ஸ்வப$_4$ாவத்தைத் தவிர்ந்து என்றபடி; (நாரணனை நண்ணி) = ஜ்ஞாநப$_4$க்த்யாதி$_3$க-ளாலே ஈஶ்வரனைக் கிட்டி என்றபடி. ஜ்ஞாநத்துக்கு நைர்மல்யம் தே$_3$வதாந்தரஸ்பர்ஶாத்$_3$யப$_4$ாவம். ப$_4$க்திக்கு நைர்மல்யம் ப்ரயோஜநாந்தரஸ்பர்ஶாத்$_3$யப$_4$ாவம். அநுஷ்ட$_2$ாநத்துக்கு வைலக்ஷண்யம் அதி$_4$காரௌஜ்வல்யஹேதுத்வம். "ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தஸத்$_3$வாக்யக$_3$ங்க$_3$ாஜலபவித்ரிதம் । தத$_3$ர்த்த$_2$-க்$_3$ராஹகம் ஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநரூபவிசாரகம்" என்றும், "அதி$_4$கைஸ்ஸத்$_3$ருஶைர்வாபி குர்யாதே$_3$வ து ஸங்க$_3$மம்" என்றும், விஶிஷ்ட: பரமைகாந்தீ ஜ்ஞாநவைராக்$_3$யப$_4$க்திபி$_4$: । தாத்$_3$ருஶைர்வாபி குர்வீத ஸஹஸங்கத$_2$நாதி$_3$கம்" என்றும், "ஸம்யக்$_3$விநதாநாம், வ்ருத்$_3$த$_4$ாநாம், ஆத்மவதாம், அ-லோலுபாநாம், அ-த$_3$ாம்பி$_4$காநாம் வ்ருத்தஸாத்$_3$ருஶ்யம் ப$_4$ஜேத்" என்றும் இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு (பூர்வர்களுடைய) இத்யாதி$_3$.

(தானுகந்த ஊரெல்லாம்) என்கிற இடத்திலே (தானுகந்த ஊர்) என்றது எம்பெருமான் உகந்த ஊர் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரன்) இத்யாதி$_3$[யாக]. [கண்டியூர்] இத்யாதி$_3$:- [மண்டினர்] = அவக$_3$ாஹித்தார்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்ஸு அங்கே மண்டி) இத்யாதி$_3$[யாக]. "அதி$_4$கப்ரீதிரர்ச்சாயாம்" என்றும், "புரஸ்ய தி$_3$வ்யதே$_3$ஶாநாம் லோகஸ்ய ச விசிந்தநம்" என்றும், "ப்ரபு$_4$ம் ப$_4$க்தபராதீ$_4$நம் நித்யம் ஆலோகயேத் ஹரிம் । விமாநம் அத$_2$வா தஸ்ய தூ$_3$ராத் கோ$_3$புரமேவ வா" என்றும், "விஷ்ணோ: ப்ரேமவஶாநுக$_3$: । குர்வாணஶ்ச ஸதா$_3$ வ்ருத்திம் விஷ்ணோராயதநே வஸேத்" என்றும் இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு (மேன்மேலும்) இத்யாதி$_3$. (வாளும் வில்லும் கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை) என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (வாசி அறிந்து) இத்யாதி. "ஸர்வத்ர த்$_3$ருஷ்ட்வா தே$_3$வேஶம் ஜிதந்தே இதி மந்த்ரகம்" என்றும், "ஆஶிஷோ வசநம் குர்யாத்" என்றும், "மங்க$_3$ளாஶாஸநம் குர்யாத்" என்றும் இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு

ஆர்த்தியும். அநுவர்த்தநநியதியும், ஆஹாரநியதியும், அநுகூலஸஹவாஸமும்,

விளம்ப$_3$ாஸஹத்ருஷ்ணே விளைந்து துடித்துக் கூப்பிடுகிற ஆர்த்தியும்; தத்ததீ$_3$யவிஷயத்தில் நீசோக்தி-விநயாஞ்ஜலிகளால் அநுவர்த்திக்கும் அநுவர்த்தநத்தை ப்ராக்ருதர்பக்கல் மறந்தும் செய்யாமையாகிற அநுவர்த்தநாஸ்க$_2$லிதநியதியும்; ஶிஷ்டக$_3$ர்ஹிதபி$_3$ம்ப$_3$ாதி$_3$நிஷித்$_3$த$_4$பத$_3$ார்த்த$_2$நிரீக்ஷணம் பண்ணுதே

ரிக்தங்களான ஹேயவிஷயங்களில் தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநாதி$_3$களாலே விருப்பமற்றிருக்கை; [ஆர்த்தி] யாவது – இதரவிஷயப்ராவண்யஹேதுவான இவ்வுடம்போடே இருள்தருமாஞாலத்திலிருக்கிற இதில் அடிக்கொதிப்பாலும், ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத$_3$ர்ஶநத்தால்வந்த ப்ராப்திவிளம்ப$_3$ாஸஹ-த்வத்தாலும் படும் க்லேஶம்; [அநுவர்த்தநநியதி]யாவது – ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயங்களில்

(திருப்பல்லாண்டு) இத்யாதி$_3$. இதரத்வம், ஸந்நிஹிதத்வாத் ப$_4$க$_3$வத்ப்ரதியோகி$_3$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப$_4$க$_3$வத்$_3$வ்யதிரிக்தங்களான) இதி. "கர்மணும் பரிபாகத்வாத் ஆவிரிஞ்சாத$_3$மங்கலம்" இத்யாதி$_3$ஶாஸ்த்ரஶ்ரவணுதி$_3$கள் (தே$_3$ாஷத$_3$ர்ஶநாதி$_3$களாலே) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ாபி$_4$ப்ரேதம். [அருசி]–அநந்தரநிர்தே$_3$ஶதாத்பர்யம் (இதரவிஷயப்ராவண்யஹேதுவான) இதி. அநுவர்த்தநம் ஸந்நிஹிதத்வாத், ஸ்ரீவைஷ்ணவேஶ்வராசார்யவிஷயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப$_4$க$_3$வத்) இத்யாதி$_3$. (ப$_4$ாக$_3$வத)ஶப்$_3$தே$_3$ந ஆசார்யஸங்க்$_3$ரஹ:.

அநுவர்த்தநம் ப்ரீத்யநுகூலவ்யாபாரம். அதாவது – [I] "(1) த்$_3$ருஷ்ட்வைவ ஸஹஸோத்த$_2$ாநம் (2) ப்ரத்யுத்த$_2$ாநம் ஸுதூ$_3$ரத: । (3) த$_3$ர்ஶநாநுப$_4$வப்ரீதி: (4) ப்ரணிபாதோ (5) நிவேத$_3$நம் । (6) நீசைஸ்ஸம்ஶ்லேஷணம் (7) ஹஸ்தத$_3$ாநம் (8) மார்க்க$_3$ப்ரத$_3$ர்ஶநம் । (9) பஶ்சாத்-பார்ஶ்வ-புரோ-யாநம் ஜயாலோகாதி$_3$ப$_4$ாஷணம் । (10) க்$_3$ருஹோபநயநம் (11) ஶாந்ததே$_3$ஶாக்ரமணம் (12) ஆஸநம் । (13) பாத$_3$ாவநேஜநம் (14) சார்க்$_4$யோபஹாரா: (15) ஸ்வாக$_3$தாதி$_3$ ச । (16) ப்ரஸாத$_3$நம் (17) க்ஷா-மணஞ்ச (18) ப்ரீதிஸம்கத$_2$நாநி ச । (19) உபாஸநம் (20) ப்ரஶ்ரயணம் (21) ஆத்மாத்மீயநிவேத$_3$நம்। (22) ஆஜ்ஞாப்$_4$யர்த்த$_2$நம் (23) ஆலோகநிர்தே$_3$ஶவசநாத$_3$ர: । (24) ஸாத$_4$நம் ஸம்பத$_3$ாம் (25) இஷ்டாத$_3$ரோ (26)ऽநிஷ்டநிவர்த்தநம் । (27) விரஹாநிஷ்டபீட$_3$ாவமாநநாத்$_3$யஸஹிஷ்ணுதா । (28) த$_3$ாஸ்யாபி$_4$மாநோ (29) ऽநுவ்ரஜ்யா (30) ஶ்ரவணம் (31) கீர்த்தநம் (32) ஸ்ம்ருதி: । (33) ப$_4$க்தி-ஜ்ஞாநஸமாசாரவைராக்$_3$யாத்$_3$யநுமோத$_3$நம் । (34, 35) ஸங்க$_3$மேச்சே$_2$ாபக$_3$மநம் (36) அந்வக்-ஸ்த$_2$ாநாஸநாதி$_3$கம் । (37) ஸமாநஸுக$_2$து$_3$:க$_2$த்வம் (38) மித$_2$ஶ்சார்த்த$_2$விசிந்தநம் । (39) க்ரியாகாலே து வரணம் (40) ஸத$_3$ஸ்யக்$_3$ரே ச பூஜநம் । பரிஷத்ஸு ச ஸாந்நித்$_4$யம் ஸம்வித$_3$ாம் ச ப்ரவர்த்தநம்। (41) ஸத$_3$ாப்$_4$யநுஜ்ஞாபூர்வஞ்ச ஸர்வார்த்தே$_2$ஷு ப்ரவ்ருத்தய: । (42) ப்ரச்ச$_2$ாத$_3$நம் ச தோ$_3$ாஷாணும் (43) கு$_3$ணுநாம் க்$_2$யாபநம் தத$_2$ா । (44) க்வசிச்சைவாப்யத$_4$ர்மேண க்ருச்ச்$_2$ரேணுப்யர்த்த$_2$ஸாத$_4$நம்। (45) ஏதாஶ்சாந்யாஶ்ச விவித$_4$ா: வ்ருத்தயோ ரஸநிர்ப்ப$_4$ரா: । விஷ்ணுப$_4$க்தேஷு வ்ருத்த்-யாக்$_2$யதரோர்ஹி ப$_2$லஸம்பத$_3$:" என்று ப$_4$ரத்$_3$வாஜ$_4$க$_3$வானுலும், [II] "வைஷ்ணவாந் ஆக$_3$தாந் ஶ்ருத்வா பு$_4$ஞ்ஜாநோபி ஹி வைஷ்ணவ: । த்$_3$ருதம் உத்த$_2$ாய" என்று தொடங்கி, "ஶிரஸ்யஞ்-ஜலிமாத$_4$ாய க$_3$ச்சே$_2$த் யாவத்$_3$தி$_4$ த$_3$ர்ஶநம் । த்$_3$ருஷ்ட்வா ஸம்யக் மஹாப$_4$ாக$_3$ாந் ப்ரணமேத் த$_3$ண்ட$_3$வத் பு$_4$வி" இத்யாதி$_3$யாலும், "பாதௌ$_3$ ப்ரக்ஷாலயேத் பாத்ரே பவித்ரே க$_3$ந்த$_4$வாரிணு" இத்யாதி$_3$யாலும், "தத்தீர்த்த$_2$ம் ப்ராஶயேத் ப$_4$க்த்யா புத்ரத$_3$ாரஸுஹ்ருஜ்ஜநை:" இத்யாதி$_3$யாலும், "ஶாயித்வா ஸுக$_2$ஶய்யாயாம் பாதௌ$_3$ ஸம்வாஹயேச்ச$_2$நை: । க$_3$தேஷு தேஷு ப்ரயத: ஆஸீமாந்தம் அநுவ்ரஜேத் । ந த$_3$ர்ஶநம் ப$_4$வேத் யாவத் தாவத் ஏதாந் நிரீக்ஷயேத் । பூ$_4$ய ஏவ நமஸ்க்ருத்வா

ப்ரதிகூலஹவாஸநிவ்ருத்தியும், ஸதா$_3$சார்யப்ரஸாத$_3$த்தாலே வர்த்தி$_4$க்கும்படி

ப்ராக்ருதஸ்ப்ருஷ்டத்$_3$ருஷ்டங்களை ஸ்பர்ஶியாதே தத்ததீ$_3$யப்ரஸாத$_3$மல்லது ஸ்வீகரியாதே போருகையாகிற பரிஶுத்$_3$த$_4$ாஹாரத்தில் அவஶ்யநியதியும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநவர்த்த$_4$கத்வேந அநுகூலரான வைஷ்ணவர்களுடன் ‘அகலில் செய்வதென்?’ என்ற அவஸ்த்தை$_2$ பிறந்து நிரந்தரஸஹவாஸமும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநநாஶகத்வேந

ஸ்வஶேஷத்வாநுகு$_3$ணமாக நீசோக்திநீசவ்ருத்திகளாலே பண்ணும் அநுவர்த்தநத்தை ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் மறந்தும் செய்யாதொழிகை; [ஆஹாரநியதி]யாவது – ஜாத்யாஶ்ரய-நிமித்தாது$_3$ஷ்டங்களாய், ஸர்வேஶ்வரனுடையவும், ததீ$_3$யருடையவும் ப்ரஸாத$_3$ங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, ததி$_3$தரங்களானவை கொள்ளக்கடவோம் அல்லோம் என்றிருக்கை; [அநுகூலஸஹவாஸ]மாவது – ஸ்வஸம்ஸர்க்க$_3$த்தாலே ஜ்ஞாநாதி$_3$களை வர்த்தி$_4$ப்பியாநிற்கும் அநுகூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடிவர்த்திக்கை; [ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்தி]யாவது – ஸ்வஸம்ஸர்க்க$_3$த்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களை

நிவ்ருத்த்ய ஸ்வக்$_3$ருஹம் வ்ரஜேத் । ந ஸ்நாயாத் வைஷ்ணவஸ்தஸ்மிந் அநுவ்ரஜ்ய ச வைஷ்ண-வாந் । மநஸ்ஸந்தாபஸம்யுக்த: சிந்தயேத் தாந் முஹுர்முஹு:” இத்யாதி$_3$யாலும் பராஶரப$_4$க$_3$வானு-லும் சொல்லப்பட்டவை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நீசோக்திநீசவ்ருத்திகளாலே) இத்யாதி$_3$. (நியதி:) = நியம:, அதாவது, அப$_4$ாக$_3$வதேப்$_4$யோ வ்யாவர்த்தநம். அதுதான் “அவைஷ்ணவம் ந வந்தே$_3$த நார்ச்சயேத் விதி$_4$பூர்வகம் । ஸம்ப்ரஶ்நாஸநதா$_3$நாதி$_3$ குர்யாச்சாஸ்ய ஆந்ருஶம்ஸ்யத: । ந ச மைத்ரீம் ப்ரகுர்வீத வைஷ்ணவ: ப்ராக்ருதைஸ்ஸஹ” இத்யாதி$_3$யாலே சொன்னவை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராக்ருதவிஷயங்களில்) இத்யாதி$_3$.

(ஜாத்யாஶ்ரயநிமித்தாது$_3$ஷ்டங்களாய்) என்றது – (1) ஜாதி (2) ஆஶ்ரய (3) நிமித்த – ப்ரயுக்ததே$_3$ாஷ-ஶூந்யங்களாய் என்றபடி. இது (4) கால (5) க்ரியா (6) ஸம்ஸர்க்க$_3$ – ஹேதுகதே$_3$ாஷஶூந்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (1) ஜாதிது$_3$ஷ்டம் லஶுநாதி$_3$. (2) ஆஶ்ரயது$_3$ஷ்டம் பதிதாந்நாதி$_3$. (3) நிமித்தது$_3$ஷ்டம் ஸூதகாந்நாதி$_3$. (4) காலது$_3$ஷ்டம் தைலாத்$_3$யஸம்ஸ்ப்ருஷ்டபர்யுஷிதாதி$_3$கம்; ஷஷ்ட்$_2$யாதி$_3$திதி$_2$களிலே த$_3$ாடிமாதி$_3$களும். (5) க்ரியாது$_3$ஷ்டம் க்$_4$ருதாநந்வித[மாக] ஊஷ்மபக்வாதி$_3$. (6) ஸம்ஸர்க்க$_3$து$_3$ஷ்டம் க்ரிமி–கேஶாதி$_3$–யுக்தம் என்று கண்டுகொள்வது.

“ப$_4$க$_3$வத்$_3$பு$_4$க்தஶேஷம் யத் பு$_4$க்தம் ப$_4$ாக$_3$வதேந யத் । ததே$_3$வ பே$_4$ாஜ்யம் உத்$_3$தி$_3$ஷ்டம்” என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனுடைய) இத்யாதி$_3$. (நியதி)யாவது உக்தவித$_4$மல்லாதவற்றை ஆஹாரமாகக் கொள்ளாதொழிகை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ததி$_3$ரங்களா-னவை) இத்யாதி$_3$. [அநுகூல]ஶப்$_3$த$_3$ம் காரணவிஷயமாகக் காண்கையாலே யோக்$_3$யதயா ஜ்ஞாந-ப$_4$க்திவைராக்$_3$யவ்ருத்திஹேதுபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வஸம்ஸர்க்க$_3$த்-தாலே) இத்யாதி$_3$. “யதா$_2$ யதா$_2$ நிஷேவேத ஸதோ வ்ருத்$_3$த$_4$ாந் நிரந்தரம் । தத$_2$ா தத$_2$ாஸ்ய வை வ்ருத்தி: நிரபாயோபி$_4$வர்த்த$_4$தே” என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களை வர்த்தி$_4$ப்பியாநிற்கும்) இத்யாதி$_3$. உக்தரீத்யா [ப்ரதிகூல]ஶப்$_3$த$_3$ம் ஜ்ஞாநாதி$_3$நாஶகபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வஸம்ஸர்க்க$_3$த்தாலே) இத்யாதி$_3$.

“ப்ராஜ்ஞாநாம் ஜிஹ்மத்$_3$ருஷ்டீநாம் அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஶயாத்மநாம் । நாலோகமபி குர்வீத ந ச

பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளோடுண்டான து$_3$ஸ்ஸஹக்ஷணஸஹவாஸத்தின் ஸவாஸநநிவ்ருத்தியும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநபரிபூர்ணனான ஸத$_3$ாசார்யனுடைய அப்ரதிஹதநிரந்தரப்ரஸாத$_3$த்தாலே க்ஷணந்தோறும் கொழுந்துபட்டு வர்த்தி$_4$க்கும்படி ஆசார்யாநுவர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு நாள்தோறும் போரக்கடவன். (243)

நஶிப்பியாநிற்கும் ப்ரதிகூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடிவர்த்தியாதொழிகை; இங்குச்சொன்ன அநுகூலரும், ப்ரதிகூலரும் இன்னாரென்னுமிடம் மேலே தாமே அருளிச்செய்யக்கடவரிறே. [ஸத$_3$ாசார்யப்ரஸாத$_3$த்தாலே வர்த்தி$_4$க்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்] அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன இவையித்தனையும் ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநபரிபூர்ணனான ஸத$_3$ாசார்யனுடைய ஸர்வமங்க$_3$ளாவஹமான ப்ரஸாத$_3$த்தாலே தன்னடையே மேன்மேலும் அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மாம்படி செய்துகொண்டு போரக்கடவனென்றபடி. ஸத$_3$ாசர்யப்ரஸாத$_3$த்தாலே வர்த்தி$_4$க்கும்படி இவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது - தத்ப்ரஸாத$_3$ங்களைச் செய்துகொண்டு போருகை; தத்ப்ரஸாத$_3$ங்களாவன - இதினுடைய உபபாத$_3$நஸ்த$_2$லத்தில் அருளிச்செய்கிறவை. [போரக்கடவன்] என்று விதி$_4$ரூபேண அருளிச்செய்தது இதினுடைய அவஶ்யாநுஷ்டே$_2$யத்வம் தோற்றுகைக்காக. (243)

தை: கிஞ்சித$_3$ாசரேத் । ப்ரபந்நைஶ்சாந்யப$_4$ஜநாத் யுக்தாபாயஸமந்விதை: । வைஷ்ணவோ வர்ஜயேத் ஸங்க$_3$ம் ப்ரச்யுதாஸ்தே ஹ்யவைஷ்ணவா: । மூடை$_4$: பாபரதை: க்ரூரை: ஸத$_3$ாக$_3$மபராங்முகை$_2$: । ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் நாசரேத் ப$_4$க்தோ நஶ்யத்யேதைஸ்து ஸங்க$_3$மே" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களை நஶிப்பியாநிற்கும்) இத்யாதி$_3$.

“ப$_4$க$_3$வத்கர்மநிரதை: ஸ்தோத்ர-பூஜா-ஜபாதி$_3$பி$_4$: । அப்ரதிக்$_3$ராஹகைஸ்த்யக்தவிவாதை$_3$ர்லோப$_4$வர்ஜிதை: । ஸுஶீலைர்ஜ்ஞாநஶீலைஶ்ச ஸாத்விகைஸ்துல்யசேஷ்டிதை: । ஹ்ருத்$_3$யவேஷைர்விஶுத்$_3$த$_4$ாந்நை: ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணலாலஸை: । ஸத்யவாக்$_3$பி$_4$ர்த$_3$யாஸாரை: ம்ருது$_3$சேஷ்டைரமத்ஸரை: । ப$_4$க்திபூதைஸ்ஸுஸம்வித்$_3$பி$_4$: ஸத$_3$ா ஸஹ வஸேத் பு$_3$த$_4$:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடி வர்த்திக்கை) என்றது. “நிஜத$_4$ர்மாநுரோதே$_4$ந வைஷ்ணவைரேவ வைஷ்ணவ: । குர்யாத் ஸர்வாணி கர்மாணி ந கத$_3$ாசித் அவைஷ்ணவை:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (க்ஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை) என்றது.

(மேலே) என்றது மங்க$_3$ளாஶாஸநவிவரணாநந்தரத்திலே என்றபடி. (1) “ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதே$_3$ந மம ஸர்வமபீ$_4$ப்ஸிதம்" இத்யாதி$_3$யையும், (2) “அத்ரைவாஸ்ய ஸர்வாணி கர்மாணி ப$_2$லவந்த்யாஸ்தாநி ப$_4$வந்தி" என்கிற இத்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வமங்க$_3$ளாவஹமான ப்ரஸாத$_3$த்தாலே) இத்யாதி$_3$. ஆசார்யப்ரஸாத$_3$ஹேதுகையான இவ்வோ வ்ருத்$_3$தி$_4$யை இவன் செய்துகொள்ளுகையாவதென்? என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸத$_3$ாசார்யப்ரஸாத$_3$த்தாலே) இத்யாதி$_3$. “கு$_3$ருப்ரஸாத$_3$நீயாநி கர்மாணி" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (தத்ப்ரஸாத$_3$ங்களை) என்றது. (ப்ரஸாத$_3$ங்களா)வன ப்ரஸாத$_3$ஹேதுக்கள். (உபபாத$_3$நஸ்த$_2$லத்தில்) என்றது “கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யம்" இத்யாதி$_3$களிலே என்றபடி. “யத$_2$ாநுஜீவீ ந்ருபதிம் யத$_2$ா ப$_4$க்தஶ்ச தை$_3$வதம் । ததை$_2$வ தே$_3$ஶிகம் ஶிஷ்ய: ஸேவேத விநயாந்வித:" என்கிற விதி$_4$யை உட்கொண்டு மூலத்திலே [போரக்கடவன்] என்றது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (விதி$_4$ரூபேண) இத்யாதி$_3$. இல்லையாகில் அதி$_4$காரஹாநியும், புருஷார்த்த$_2$ஹாநியும் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்றபடி. (243)

244. மங்க$_3$ளாஶாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$மன்றோ என்னில், ஜ்ஞாநத$_3$ஶையில் ரக்ஷ்யரக்ஷகப$_4$ாவம் தன்கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரேமத$_3$ஶையில் தட்டுமாறிக்கிடக்கும்.

ஆக, ஸ்வரூபநாஶகவர்த்த$_4$கவிரோதி$_4$விஷயபு$_3$த்$_3$தி$_4$விஶேஷமும், ஸ்வகு$_3$ணேத்பாத$_3$கபு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகத்யாஜ்யோபாதே$_3$யவிஶேஷமும், அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மாம்படி வர்த்தி$_4$க்கக்கடவனென்று ப்ரபந்நதி$_3$நசர்யாநுஸந்த$_4$ாநாநுஷ்ட$_2$ாநப்ரகாரவிஶேஷத்தை விதி$_4$த்து, அதில் உத்$_3$தே$_3$ஶித்த அதி$_4$காராவஶ்யாபேக்ஷிதமங்க$_3$ளாஶாஸநாதி$_3$த்ரயத்தில் முந்துற மங்க$_3$ளாஶாஸநத்தை விவரித்தருளுகிறுர் மேல் [மங்க$_3$ளாஶாஸநம்] இத்யாதி$_3$யால். மங்க$_3$ளாநாஞ்ச மங்க$_3$ளமாய் அமங்க$_3$ளப்ரதிப$_4$டனை ஸர்வரக்ஷகனுக்கு, தன் அமங்க$_3$ளம் தான் போக்கிக்கொள்ள மாட்டாத அஶக்தரக்ஷ்யபூ$_4$தன் அபி$_4$நவமங்க$_3$ளத்தை ஆஶாஸநம் பண்ணுகை, ததே$_3$கரக்ஷ்யத்வமே வேஷமான ஸ்வரூபத்துக்கு தத்$_3$விபர்யயகரணம் விருத்$_3$த$_4$மன்றோவேன்று ஶங்கித்து, பரிஹரிக்கிறுர் மேல் [ஜ்ஞாநத$_3$ஶையில்] இத்யாதி$_3$யால். அவனே நமக்கு ரஷகன், நாமவனுக்கே

244. இந்த தி$_3$நசர்யையில் சொன்னவற்றில் விவரிக்கவேண்டுமவற்றை விவரிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரத$_2$மத்தில் மங்க$_3$ளாஶாஸநத்தை விவரித்தருளுகிறுர் [மங்க$_3$ளாஶாஸநம்] என்று துடங்கி. ஹேயப்ரத்யநீகனுய், கல்யாணைகதாநனுய், ஸ்வேதரஸகலரக்ஷகனுயிறே ஸர்வேஶ்வரன் இருப்பது; இப்படி இருக்கிற அவனைத் தனக்குண்டான அமங்க$_3$ளங்களைப்போக்கி இல்லாத மங்க$_3$ளங்களை உண்டாக்கிக்கொள்ளக்கடவ தத்$_3$ரக்ஷ்யபூ$_4$தனுன இவன், தனக்கு

244. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ஸங்க$_3$தி (இந்த தி$_3$நசர்யையில்) இத்யாதி$_3$. (விவரிக்கவேண்டுமவற்றை) என்றது மங்க$_3$ளாஶாஸந-அநுகூலஸஹவாஸ-ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்த்யாதி$_3$களை என்றபடி. (1) ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$த்வஶங்கையாலே மங்க$_3$ளாஶாஸநமும், (2) முமுக்ஷுக்களான ஸாத$_4$நாந்தரநிஷ்ட$_2$ரும் ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரநிஷ்ட$_2$ரும் ப்ரதிகூலராக விவக்ஷிதராகையாலே ப்ரதிகூலஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மும், (3) ப்ரதிகூலரையும் அநுகூலராக்கிக் கொள்வது என்கிற அநுகூலப்ரதிகூலஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதரான ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரணைஶ்வர்யகைவல்யார்த்தி$_2$களைக் காட்டில் அர்த்த$_2$ாந்தரபூ$_4$தர் ப்ரதிகூலராக விவக்ஷிதராகையாலும் மங்க$_3$ளாஶாஸந-அநுகூலவ்யதிரிக்தரான ஜ்ஞாநப$_4$க்திவைராக்யபரிபூர்ணர் அநுகூலராக விவக்ஷிதராகையாலே அநுகூலஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மும் ஆகிற இம்மூன்றும் மற்றும் சிலவும் விவரணஸாபேக்ஷங்களாகையாலே (விவரிக்கவேண்டுமவற்றை) என்றது என்று கண்டுகொள்வது.

இப்படி விவரணவிவரணிப$_4$ாவம் பேடிகாஸங்க$_3$தி என்று அருளிச்செய்து முக்$_2$யக்ரமாத் மங்க$_3$ளாஶாஸந-விவரணப்ராத$_2$ம்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ப்ரத$_2$மத்திலே) இத்யாதி$_3$. "ஆங்ஶாஸு இச்ச$_2$ாயாம்" என்கிறவிதிலே நிஷ்பந்நமான ஆஶாஸநஶப்$_3$த$_3$ம் இச்ச$_2$ாவாசியாகையாலும், இச்சைதான் அஸித்$_3$த$_4$விஷயத்திலே உ$_3$தி$_3$க்கக்கடவதாகையாலும் இங்கே மங்க$_3$ளங்களுக்கு அஸித்$_3$த$_4$த்வமும் அத ஏவ அமங்க$_3$ளங்களுக்கு ஸித்$_3$த$_4$த்வமும் ஆவஶ்யகமாகையாலே அவை இரண்டும் இங்கு ப$_3$ாதி$_4$தம். கிஞ்ச, தத்$_3$ரக்ஷ்யனுக்கு தத்$_3$ரக்ஷணேச்சை$_2$ அநுசிதமுமாய், அஸம்ப$_4$ாவிதமுமாயிருக்கும். ஆகையால் விஷயாஶ்ரயஸ்வப$_4$ாவபர்யாலோசனையில் இது அநுசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஹேயப்ரத்யநீக) இத்யாதி$_3$.

(1) ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தால் அமங்க$_3$ளஸத்தாவிரஹமும், (2) கல்யாணைகதாநத்வத்தால் மங்க$_3$ளாஸத்தாவிரஹமும், (3) ஸ்வேதரஸகலரக்ஷகத்வத்தால் ரக்ஷ்யனுக்கு ஆஶாஸநௌசித்யமும் விவக்ஷிதம். இம்மூன்றும் 'நர'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலும், 'நாராயண'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலும், ப்ரணவத்தில் ப்ரத$_2$மாக்ஷரத்தாலும் ஸித்$_3$த$_4$ம். (ஸர்வேஶ்வரன்) என்கிற இத்தால் [ஈஶ்வரனைக் கண்டால்] என்று பூர்வப்ரக்ருதனுன ஈஶ்வரவிஷயகமங்க$_3$ளாஶாஸநமே [மங்க$_3$ளாஶாஸந]ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதம் என்று ஸூசிதம்.

ரக்ஷ்யபூ$_4$தனென்று த$_4$ாத்வர்த்த$_2$ாநுஸந்த$_4$ாநம் பண்ணுகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநத$_3$ஶையில், பாரதந்த்ர்யஸ்வா-தந்த்ர்யாநுரூபமான நிருபாதி$_4$கரக்ஷ்யரக்ஷகப$_4$ாவம், பரதந்த்ரஸ்வதந்த்ரவஸ்துக்களாகிற தன்கப்பிலே மாறாடாமல் சலநமற்றுக்கிடக்கும். ப$_4$க$_3$வத்ஸௌந்த$_3$ர்யஸௌகுமார்யத$_3$ர்ஶநாநுஸந்த$_4$ாநஜநித-ப்ரேமகலுஷிதசித்தனாய் அஸ்த$_2$ாநேப$_4$யஶங்கை பண்ணுகிற சரமபத$_3$ார்த்த$_2$ாநுஸந்த$_4$ாநமாகிற ப்ரேம-த$_3$ஶையில், பரதந்த்ரரக்ஷ்யவஸ்துவின்பக்கலிலே ரக்ஷகப$_4$ாவமும், ஸ்வதந்த்ரரக்ஷகவஸ்துவின்பக்கலிலே ரக்ஷ்யப$_4$ாவமுமாய், தது$_3$ப$_4$யப$_4$ாவமும் தட்டுமாறி மீட்சியின்றிக் கிடக்கும். (244)

245. அவன்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தி$_4$த்தால் அவனைக்கடகாகக்கொண்டு தன்னை

ரக்ஷகனாக அவனுக்குத் தான் மங்க$_3$ளங்களை ஆஶாஸிக்கை ததே$_3$கரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்$_3$த$_4$மன்றோ என்கிற ஶங்கையை அநுவதி$_3$க்கிறார் [மங்க$_3$ளாஶாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$மன்றோ என்னில்] என்று. அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் [ஜ்ஞாநத$_3$ஶையில்] என்று துடங்கி. [ஜ்ஞாநத$_3$ஶை]யாவது - ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகனாகவும், தான் அவனுக்கு ரக்ஷ்யபூ$_4$தனாகவும் ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே தெளியக்கண்டு அநுஸந்தி$_4$த்திருக்கும் த$_3$ஶை. அந்த த$_3$ஶையில் "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய்" இத்யாதி$_3$ப்படியே தன்னுடைய அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதி$_3$களுக்கு அவனே கடவனென்றிருக்கையாலே, ரக்ஷ்யரக்ஷகப$_4$ாவம் தனக்கடைத்த ஆஶ்ரயத்திலே கிடக்கும். [ப்ரேகமத$_3$ஶை]யாவது ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸௌந்த$_3$ர்ய- ஸௌகுமார்யங்களை அநுஸந்தி$_4$த்து இவ்விஷயத்துக்கு என் வருகிறதோ என்று அஸ்த$_2$ாநே ப$_4$யஶங்கைபண்ணி, அவன்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தி$_4$க்க க்ஷமரன்றிக்கே நெஞ்சு மறுகுகிற படியான த$_3$ஶை; அந்த த$_3$ஶையில் ஈஶ்வரனை ரக்ஷிக்க வழிதேடித் தடுமாறுகையாலே ஈஶ்வரன்பக்கலிலே ரக்ஷ்யப$_4$ாவமும், சேதநன்பக்கலிலே ரக்ஷகப$_4$ாவமுமாய் தனக்கு அடைத்த ஆஶ்ரயத்திலன்றிக்கே மாறாடிக் கிடக்குமென்றபடி. (244)

ஔசித்யாத் [ஸ்வரூப]ஶப்$_3$த$_3$ம் ததே$_3$கரக்ஷ்யத்வபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ததே$_3$க) இத்யாதி$_3$. அகாரோத்தரக்ஷணம் ஸந்நிஹிதத்வாத் மகாரார்த்த$_2$சேதநகர்மமாகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகனாகவும்) இத்யாதி$_3$. (களைவாய்) இத்யாதி$_3$கம் பூர்வமேவ வ்யாக்$_2$யாதம். (கப்பு) = தனக்கு அடைத்த ஆஶ்ரயம். இதிலே பிறந்ததாகையாலே கப்பம் என்கிற ஶப்$_3$த$_3$ம் தன்தன் தே$_3$ஶத்துக்குள்ள இறையைச் சொல்லுகிறது. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கு அடைத்த) இத்யாதி$_3$நா. (தனக்கு அடைத்த ஆஶ்ரயத்திலே கிடக்கை)யாவது யத$_2$ாவத் அநுஸந்தீ$_4$யமாநத்வம். வ்யக்தசதுர்த்தி$_2$யாலே ப்ரார்த்த$_2$நாக்ஷிப்தப்ரேமமும், நாராயணஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$களும் சொல்லிற்றேயாகிலும், இங்கே மங்க$_3$ளாஶாஸந-ஆபாத$_3$கஸௌந்த$_3$ர்யாத்$_3$யநுஸந்த$_4$ாநம் அர்ச்சா-விக்$_3$ரஹங்களிலே ஸாக்ஷாத்காரரூபமேயாக வேண்டுகையாலும், அதுவே [உகந்தருளின நிலங்களில் ஆத$_3$ராதிஶயமும், மங்க$_3$ளாஶாஸநமும்] (வா. 243) என்கிற மூலத்திலே அபி$_4$ப்ரேதமாகையாலேயும் கீழே [ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே] என்றாப்போலே 'நாராயணபத$_3$த்தில் சொல்லுகிறபடியே' என்னாதே (ஸௌந்த$_3$ர்யஸௌகுமார்யங்களை அநுஸந்தி$_4$த்து) என்றது என்று கண்டுகொள்வது. (அஸ்த$_2$ாநே) என்றது அவிஷயத்தில் என்றபடி. (அவன் ஸ்வரூபத்தை) என்றது ஹேயப்ரத்யநீக-த்வாதி$_3$தத$_3$ஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மத்தை என்றபடி. (மறுக்கும்படி) என்றது ஸந்தபிக்கும்படி என்றபடி. இத்தால் "தவத்தவர் மறுகநின்று" (திருவாய். 10-3-10) என்கிற இது ஸ்பே$_2$ாரிதம். (மாறாடிக் கிடக்கை)யாவது விபர்யயேந ப்ரதீயமாநத்வம். (244)

நோக்கும்; ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தி4த்தால் தன்னைக்கடகாகக் கொண்டு அவனை நோக்கும்.

இந்த த3ஶாத்3வயஹேதுவான அநுஸந்த4ாநபே4த3ம் ரக்ஷ்யரக்ஷகப4ாவவிபர்யயஹேதுவென்று உக்தார்த2த்தை ஸ்பஷ்டீகரிக்கிறார் மேல் [அவன்ஸ்வரூபத்தை] இத்யாதி3யால். ஸர்வஶக்தியாய் ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ஸாத4ாரணரூபத்தை, த4ாத்வர்த்த2ஜ்ஞாநம் பிறந்து ததே3கமநாவாய் அநுஸத்நதி4த்தால், ரக்ஷிக்கையில் ஶக்தனுமாய், ப்ராப்தனுமான அவனை அநிஷ்டநிவாரகமாய்க் காக்கும் கடகாகக்கொண்டு, ஸ்வரக்ஷணத்தில் அஶக்தனுமாய், அப்ராப்தனுமாய், ததே3கரக்ஷ்யமான தன்னை ஸ்வரக்ஷணாந்வயக3ந்த4ஸ்பர்ஶமற நோக்கும்; அநுப4ாவ்யமான அவனுடைய பேசப்பிசகும்படியான விக்3ரஹஸௌகுமார்யத்தை, நாராயணபத3ார்த்த2ஜ்ஞாநம் பிறந்து ததே3காக்3ரசித்தனாய் அநுஸந்தி4த்தால், ஸர்வஶக்தித்வத்தை மறந்து இவ்வஸ்துவுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ என்று வயிறுபிடிக்கும் ப்ரேமாந்த4னான தன்னை அத்தலையில் அமங்க3ளம் ஸ்பர்ஶியாமல் நோக்கும் கடகாகக்கொண்டு, ஸர்வஶக்தித்வாதி3களை மறைக்கும் ஸௌகுமார்யாதிஶயமுடையவனை நிரந்தர-மங்க3ளாஶாஸநம்பண்ணி, கண்ணெச்சில் வாராதபடி நோக்கும். ஆக, அவன் ஸ்வரூபகு3ணாநுஸந்த4ாநம் தன் ஸ்வரூபத்தை யத2ாவாகப்பண்ணும்; ரூபகு3ணாநுஸந்த4ாநம் தன் ஸ்வரூபத்தை மாறாடப்பண்ணும் என்றபடி. (245)

245. உக்தார்த்த2த்தை விஶதீ3கரிக்கிறார் [அவன் ஸ்வரூபத்தை] என்றுதுடங்கி. அதாவது ப்ரத2மாக்ஷரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியாய், ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தி4த்தால், அவனைத் தனக்கு அநிஷ்டநிவாரகனாகக் கொண்டு அஜ்ஞனாய், அஶக்தனாய், அப்ராப்தனான தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும். பேசப்பிசகும்படியான அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தி4த்தால், அவனுடைய ஸர்வஶக்தித்வாதி3களை மறந்து குழைச்சரக்காக நினைத்து, தன்னை ரக்ஷகனாகக் கொண்டு மங்க3ளாஶாஸநம் பண்ணி அவனை ரக்ஷிக்குமென்கை. இவ்விடத்தில் ஸௌந்த3ர்யம் சொல்லிற்றில்லையாகிலும் அதுவும் மங்க3ளா-ஶாஸநஹேதுவாகையாலும், மேலே சொல்லுகையாலும் ஸௌகுமார்யம் இதுக்கும் உபலக்ஷணம்.

245. அகாரோக்தகாரணத்வாக்ஷிப்தங்கள் ஸர்வஜ்ஞத்வஸர்வஶக்தித்வங்கள் என்றுதல், தத3ர்த்த2-ரக்ஷகத்வாக்ஷிப்தங்கள் அவை என்றுதல், "அவ=ரக்ஷண-க3தி-காந்தி" இத்யாதி3த4ாதுபாட2த3ண்ட3கத்-தில் அவக3மமும், ஐஶ்வர்யமும் படி2தம் என்றுதல் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத2மா-க்ஷரத்திலே) இத்யாதி3. ப்ரணவத்தில் ப்ரத2மாக்ஷரமான அகாரத்தில் என்றபடி. (ஸ்வரூபத்தை) என்றது நிருபாதி4கரக்ஷகத்வத்தை என்றபடி. நமஶ்ஶப்3த3த்தாலே பாரதந்த்ர்யமும், தத3ாக்ஷிப்தமான அஜ்ஞத்வாதி3யும் தோற்றுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞனாய்) இத்யாதி3. (பேசப்பிசகும்படி-யான) = பேசினால் நலுங்கும்படியான என்றபடி. "ரங்க3ப4ர்த்துரபி லோசநசர்ச்சா ஸாஹஸாவலிஷு லேக2யமாநம்" (ர.பூ.88) என்றிறே ப4ட்டர் அநுஸந்தி4த்தது. "கேந ஶ்ரீரதிகோமலா தநுரியம் வாசாம் விமர்த3க்ஷமா"(ஶ்ரீகு3ண.42) என்கிற இது இங்கே கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4மிறே. (குழைச்சரக்கு) = நிபுணரக்ஷணீயவஸ்து. மூலத்திலே [கடகாக] என்றது ரக்ஷகமாக என்றபடி. ஸௌந்த3ர்யமே "மம ஹி குவலயாக்ஷீம் ப்ரத்யநிஷ்டை2கபு3த்3தே4:" என்று ப்ராக்ருதவிஷயத்திலும், "பொல்லாக் கருமாணிக்கம்" (திருவாய். 10-10-3) என்று ப4க3வத்3விஷயத்திலும் அஸ்த2ாநே ப4யஶங்கா-ஹேதுவாகச் சொல்லாநிற்க, அத்தைச் சொல்லாதொழிந்தது, ஸௌந்ருதாவஹம் என்கிற ஶங்கையை பரிஹரிக்கிறார் (இவ்விடத்திலே ஸௌந்த3ர்யம்) இத்யாதி3நா. (மேலே சொல்லுகையாலும்) என்றது [ஒருநாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகு படுத்தும் பாடாயிற்று இது] (வா. 248) என்கிற இடத்திலே சொல்லுகையாலும் என்றபடி. (245)

246. இவ்வர்த்த2ம் சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீஜநகராஜன், திருமகள், விஶ்வாமித்ரன், ஸ்ரீத3ண்ட3காரண்யவாஸிகளான ருஷிகள், திருவடி, மஹாராஜர், ஸ்ரீநந்த3கோபர், ஸ்ரீவிது3ரர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் துடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்.

இப்படி ரக்ஷகனுடைய ஶக்திவிஶேஷத்தை மறந்து மங்க3ளாஶாஸநம்பண்ணக் கண்ட இடமுண்டோவென்ன, சக்ரவர்த்திதுடக்கமானார்பக்கலிலே அநுஷ்ட2ாநஶேஷமாகக் காணலாமென்கிறார் [இவ்வர்த்த2ம்] இத்யாதி3யால். ரக்ஷகனுடைய ஸௌகுமார்யம் ஸர்வஶக்தித்வாதி3களை மறைப்பித்து மங்க3ளாஶாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமிவ்வர்த்த2ம், "க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரஶாந்தஸ்த்வம் ப்3ராஹ்மணஶ்ச மஹாயஶா: । பா3லாநாம்

---

246. இப்படி ஸௌகுமார்யாதி3களைக்கண்டு கலங்கி ரக்ஷகனான அவனுடைய ஶக்திவைப4வத்தை மறந்து, தான் அவனை ரக்ஷிக்குமென்கிற இவ்வர்த்த2ம் எங்கே காணலாம் என்னும் அபேக்ஷையிலே, இது ஶிஷ்டாசாரஸித்3த4மென்னுமிடம் காட்டுகிறார் மேல் [இவ்வர்த்த2ம்] என்றுதுடங்கி. சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டு எழுந்தருளாநிற்க, பரசுராமன் வந்து தோற்றினவளவிலே தாடகாதாடகேயநிரஸநங்களாலே இவருடைய ஶக்திவைப4வத்தை வ்யக்தமாக அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், இவருடைய பா3ல்யத்தையும், ஸௌகுமார்யத்தையுமே பார்த்து என்னாகப்புகுகிறதோ என்று பீ4தனாய், தான் முன்னே ஓடிச்சென்று, "க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரஶாந்தஸ்த்வம் ப்3ராஹ்மணஶ்ச மஹாயஶா: । பா3லாநாம் மம புத்ராணாம் அப4யம் தா3துமர்ஹஸி" என்று ஶரணம்புக்கு, பின்னையும் அவன் பெருமாள் மேலே அடர்ந்து செல்லுகிறபடியைக் கண்டு நிஷ்ப்ராணனாய் நின்று "க3தோ ராம இதி ஶ்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதி3தோ ந்ருப: । புநர்ஜாதம் தத3ா மேநே ஸுதாநாத்மாநமேவ ச" என்கிறபடியே அவன்தோற்று மீண்டுபோனானென்று கேட்டபின்பு தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவி பிறந்தாராக நினைத்திருந்தானிறே; ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள், தலைநீர்ப்பாட்டிலே

---

246. இப்படி ரக்ஷ்யரக்ஷகபா4வவிபர்யயஜ்ஞாநம் மித்2யாஜ்ஞாநரூபமாகையாலே ப்4ராந்த்யந்தரம் போலே மோக்ஷவிரோதி4யன்றோ என்கிற ஶங்கைக்கு பரிஹாரமாக "ஸர்வத்ர த்3ருஷ்ட்வா தே3வேஶம் ஜிதந்த இதி மந்த்ரகம்" என்கிற வித்4யுபோத்3பா3லிதஶிஷ்டாசாரம் மூலாபி4ப்ரேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, விஷயஸ்வபா4வப்ரயுக்தமாகையாலும், ப4க3வத3த்யந்தாபி4மதமாகையாலும் இது தோ3ஷாய ஆகாது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி3.

"பா3லாநாம்" என்கிற இது ஸௌகுமார்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (பா3ல்யத்தையும், ஸௌகுமார்யத்தையும்) என்றது. (ஹ்ருஷ்ட:) = ரோமாஞ்சிதயுக்த:. "ஹ்ருஷேர்லோமஸு" என்கிற இட3பா4வத்தாலே (ஹ்ருஷ்ட:) என்றாகிறது. (ப்ரமுதி3த:) = தத்3தே4துப்ரமோத3யுக்த:. (புநர்ஜாதாந்) என்று விபரிணாமத்தாலே (ஸுதாந்) என்கிற இடத்திலும், யத2ாஶ்ருதமாக (ஆத்மாநம்) என்கிற இடத்திலும் (புநர்ஜாதம்) என்கிற இதுக்கு அந்வயம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (தானும்) இத்யாதி3. யத்3வா, புநர்ஜாதா: என்கிற புல்லிங்க3ப3ஹுவசநாந்த-ஜாதஶப்3த3த்துக்கும் ஜாதம் என்கிற ஸாமாந்யே நபும்ஸகைகவசநாந்த-ஜாதஶப்3த3த்துக்கும் "நபும்ஸகமநபும்ஸகேந" இத்யாதி3-ஸூத்ரத்தாலே நபும்ஸகைகவசநாந்தஶேஷத்தாலே (புநர்ஜாதம்) என்று இருக்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (மறு பிறவி பிறந்ததாக) என்று அஃறிணையாக அருளிச்செய்தார் என்றாகவுமாம். (சக்ரவர்த்தி) (நினைத்திருந்தானிறே) என்று அந்வயம்.

மம புத்ராணும் அப$_4$யம் த$_3$ாதுமர்ஹஸி" என்று தாடகாதாடகேயநிரஸநம் பண்ணின தோள்வலியைமறந்து பெருமாளுடைய ப$_3$ால்யது$_3$ர்ப$_3$லத்வங்களைக்காட்டி ரக்ஷிக்கவேணுமென்று பல்காட்டி பரஶுராமனை ஶரணம் புக்க த$_3$ஶரத$_2$சக்ரவர்த்திபக்கலிலும்; "இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹத$_4$ர்மசரீ தவ । ப்ரதீச்ச$_2$ சைநாம் ப$_4$த்$_3$ரம் தே பாணிம் க்$_3$ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா" என்று பெருமாள் வில்லிறுத்து நின்ற வீரப்பாடு கண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$வீறுடைய இவளைக் கைக்கொண்டருளுமென்ன லஜ்ஜித்து நிற்கிற நிலைக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமல் காப்பிட்ட ஸ்ரீஜநகசக்ரவர்த்திபக்கலிலும்; "பதிஸம்மாநிதா ஸீதா ப$_4$ர்த்தாரம் அஸிதேக்ஷணா । ஆத்$_3$வாரம் அநுவவ்ராஜ மங்க$_3$லாந்யபி$_4$த$_3$த்$_4$யுஷீ" என்று பெருமாள் த$_4$நுர்ப்ப$_4$ங்க$_3$ம் பண்ணின ஸாமர்த்$_2$யம் கண்டிருக்கச்செய்தேயும் திருவபி$_4$ஷேகார்த்த$_2$மான விநீதவேஷத்துடன் சக்ரவர்த்திபக்கல் எழுந்தருளுகிறபோது திருவாசலளவும் சென்று, தன் கண்ணெளியாலே கரிபூசிக் காப்பிட்டு மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணின ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் பக்கலிலும்; "விஶ்வாமித்ரஸ்து ப்$_3$ரஹ்மர்ஷிர்-ஹுங்காரேணபி$_4$ப$_4$ர்த்ஸ்யதாம் । ஸ்வஸ்தி ராக$_4$வயோரஸ்து ஜயஞ்சைவாப்$_4$யப$_4$ாஷத" என்று 'பெருமாள் ஶக்திமான்' என்று அழைத்துக்கொண்டு போகச்செய்தேயும், அடர்த்துக்கொண்டு வருகிற தாடகையைக்

இவருடைய வைப$_4$வமெல்லாம் அறியுமவளாயிருக்கச்செய்தேயும், திருவபி$_4$ஷேகம் பண்ணு-கைக்காக அலங்க்ருததி$_3$வ்யக$_3$ாத்ரராய்க் கொண்டு சக்ரவர்த்திமாளிகைக்கெழுந்தருளுகிறபோது, இவரழகிலே தோற்று இதுக்கென் வருகிறதோ என்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி, "பதிஸம்மாநிதா ஸீதா ப$_4$ர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா । ஆத்$_3$வாரமநுவவ்ராஜ மங்க$_3$லாந்யபி$_4$த$_3$த்$_4$யுஷீ" என்று திருவாசலளவும் தான் மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு பின்சென்று, "பூர்வாம் தி$_3$ஶம் வஜ்ரத$_4$ரோ த$_3$க்ஷிணம் பாது தே யம: । வருண: பஶ்சிமாமாஶாம் த$_4$நத$_3$ஸ்தூத்தராம் தி$_3$ஶம்" என்று தி$_3$க்பாலர்களை இவர்க்கு ரக்ஷகராக அபேக்ஷித்தாளிறே; [ஸ்ரீஜநகராஜன்] என்றும் [திருமகள்] என்றும் பிரித்துச்சொல்லவுமாம். அப்போதைக்கு ஸ்ரீஜநகராஜன், மஹேஶ்வர-த$_4$நுர்ப$_4$ங்க$_3$த்தாலே பெருமாளுடைய ஶக்திவைப$_4$வத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், "இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹத$_4$ர்மசரீ தவ । ப்ரதீச்ச$_2$ சைநாம் ப$_4$த்$_3$ரந்தே பாணிம் க்$_3$ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா" என்று ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களால் வீறுடையளான இவளைக் கைக்கொண்டருளுமென்று காட்டிக்கொடுக்கிறவளவிலே, இவருடைய அழகையும், ஸௌகுமார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்கு வாராதொழியவேணும் என்று "ப$_4$த்ரந்தே" என்று மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணினனென்கை; விஶ்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்$_4$வரத்ராணார்த்த$_2$மாகப் பெருமாளை அழைத்துக்கொண்டு போருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய ஆர்ப்பரவத்தோடே ஆக்ரமித்துக் கொண்டு வருகிறபடியைக் கண்டு, "அஹம் வேத்$_3$மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்கிறபடியே பெருமாளுடைய ஶக்திவைப$_4$வத்தை அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்-

---

(தலைநீர்ப்பாடு) = ஜலாஶயத்துக்கு அத்யந்தஸந்நிக்ருஷ்டம். இத்தால் ப$_4$க$_3$வத்$_3$வைப$_4$வத்தில் அநவக$_3$ாதாம்ஶமில்லை என்றபடி. (மங்க$_3$ளாந்யபி$_4$த$_3$த்$_4$யுஷீ) = மங்க$_3$ளாநி அபி$_4$த்$_4$யாதவதீ ஸதீ என்றபடி. அபி$_4$த்$_4$யாநம் = ஆஶாஸநம். த்$_4$யாயதேர்லிட : க்வஸுப்ரத்யய:. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு) என்று. (மம ஸுதா) என்று ஆபி$_4$ஜாத்யமும், (இயம்) என்று ரூபாதி$_3$களும் விவக்ஷிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களாலே) இத்யாதி$_3$. (ப்ரதீச்ச$_2$) = ப்ரதிக்$_3$ருஹ்ணீஷ்வ. (அத்$_4$வரத்ராணார்த்த$_2$ம்) என்றது யாக$_3$ரக்ஷணார்த்த$_2$ம் என்றபடி. (மஹாத்மாநம்) (ஸத்யபராக்ரமம்) என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (ஶக்திவைப$_4$வத்தை) என்றது. "ராக$_4$வயோஸ்ஸ்வஸ்த்யஸ்து" என்கிற வாக்யார்த்த$_2$ம் கர்மமாக அபி$_4$ப$_4$ாஷணத்திலே அந்வயிக்கிறது.

கண்டு பீ$_4$தனாய், அவனை ஹடாத்கரித்து நிலத்தைக் கிள்ளிப் பெருமாள் திருநெற்றியிலே அபி$_4$மந்த்ரித்து, ரக்ஷையிட்டு, ஆஶீர்வதி$_3$த்த விஶ்வாமித்ரன்பக்கலிலும்; "தே தம் ஸோமமிவோத்$_3$யந்தம் த்$_3$ருஷ்ட்வா வை த$_4$ர்மசாரிண: । மங்க$_3$லாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்$_3$ருஹ்ணந் த்$_3$ருட$_4$வ்ரதா:" என்று பெருமாள் வீரப்பாடறிந்திருக்கச்செய்தேயும், து$_3$ஷ்டராக்ஷஸர்கள் வர்த்திக்கிற காட்டிலே காந்திவிட்டெரிக்க எழுந்தருளுகிற அழகைக்கண்டு மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணுநின்று எதிர்கொண்ட ஸ்ரீத$_3$ண்ட$_3$காரண்யவாஸிகளான ருஷிகள்பக்கலிலும்; "ஆயதாஶ்ச ஸுவ்ருத்தாஶ்ச ப$_3$ாஹவ: பரிகே$_4$ாபமா: । ஸர்வபூ$_4$ஷணபூ$_4$ஷார்ஹா: கிமர்த்த$_2$ம் ந விபூ$_4$ஷிதா:" என்று பெருமாள் திருத்தோள்மிடுக்குக் காணுநிற்கச்செய்தேயும், அழகைக் கண்டேங்கி இத்திருத்தோள்களை ஸர்வாப$_4$ரணங்களையுமிட்டு மறையாமல் கண்ணெச்சில்பட வெளியிட்ட காரணமென்? என்று வயிறுபிடித்த திருவடிபக்கலிலும்; "யாமோஷதி$_4$மிவாயுஷ்மந் அந்வேஷஸி

தைப் பார்த்துக் கலங்கி, "விஶ்வாமித்ரஸ்து ப்$_3$ரஹ்மர்ஷிர்ஹுங்காரேணபி$_4$ப$_4$ர்த்ஸ்யதாம் । ஸ்வஸ்தி ராக$_4$வயோரஸ்து ஜயஞ்சைவாப்$_4$யப$_4$ாஷத" என்கிறபடியே தான் முன்னே நின்று அவனை ஹுங்கரித்துப் பெருமாளுக்கும் திருத்தம்பியார்க்கும் ஒரு தீங்கு வாராமைக்காக மங்க$_3$ளாஶாஸநம் செய்தானிறே. ஸ்ரீத$_3$ண்ட$_3$காரண்யவாஸிகளான ருஷிகள், "தே தம் ஸோமமிவோத்$_3$யந்தம் த்$_3$ருஷ்ட்வா வை த$_4$ர்மசாரிண: । மங்க$_3$லாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்$_3$ருஹ்ணந் த்$_3$ருட$_4$வ்ரதா:" என்று தங்கள் ஆபந்நிவ்ருத்தியையும், அபி$_4$மதஸித்$_3$தி$_4$யையும் பண்ணித்தருவார் இவரே என்று ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ணுகிற தாங்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றை மறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணினார்களிறே; திருவடி, ப்ரத$_2$மத$_3$ர்ஶநத்திலே "ஆயதாஶ்ச ஸுவ்ருத்தாஶ்ச ப$_3$ாஹவ: பரிகே$_4$ாபமா: । ஸர்வபூ$_4$ஷணபூ$_4$ஷார்ஹா: கிமர்த்த$_2$ம் ந விபூ$_4$ஷிதா:" என்று கணையங்கள் போலே இருக்கிற திருத்தோள்களில் மிடுக்கைக்கண்டு நமக்கிவர் ரக்ஷகராகக் குறையில்லையென்று

(ஜயம்) என்கிறது தானே கர்மமிறே. (ராக$_4$வயோ:) என்கிற இது ராமலக்ஷ்மணயோ: என்றபடி. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பெருமாளுக்கும்) இத்யாதி$_3$. (தே) இத்யாதி$_3$:- (தே) என்கிறது பூர்வப்ரக்ருதரான ருஷிகளை பராமர்ஶிக்கிறது. (த$_4$ர்மசாரிண:) என்கிற இத்தால் த$_4$ர்மாராத்$_4$யத$_4$ர்மப$_2$லப்ரத$_3$தே$_3$வதாபாரமார்த்$_2$யஜ்ஞாநம் ஆக்ஷிப்தமாகையாலே "ஸர்வபூ$_4$தாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே" என்றும், "அத$_2$ாதோ த$_4$ர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்று உபக்ரமித்து "அந்தே ஹரௌ தத்$_3$த$_3$ர்ஶநாத் ஸ விஷ்ணுராஹ ஹி" என்றும், "அர்த்தி$_2$தோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:" என்றும், "ப்ரீயதே ஸததம் ராமஸ்ஸ ஹி விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாளுடைய ஸ்வேதரஸர்வேஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரஶக்திஜ்ஞாநம் லபி$_4$க்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தங்கள் ஆபந்நிவ்ருத்தியையும்) இத்யாதி$_3$.

(ஆயதாஶ்ச) இத்யாதி$_3$:- "பரிக$_4$: பரிபாதந:" என்று பரிக$_4$மானது நக்குத்தடி. (பரிகே$_4$ாபமா:) என்கையாலே ப$_3$லாதிஶயம் ஸித்$_3$த$_4$ம். இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (கணையம்போலே) இத்யாதி. (கணையம்) = ஆலாநம். (கணையம்) என்றது "ஆனைக்கம்பமும் பொன்னும்" இத்யாதி$_3$. இத்தால் "கமலாகரேணேராலாநௌ" என்கிற இது ஸ்பே$_2$ாரிதம். இவ்விஶேஷணத்தாலே பெருமாளுடைய ப$_3$லாதிரேகஜ்ஞாநம் திருவடிக்கு உண்டு என்று வ்யஞ்ஜிதம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மிடுக்கைக் கண்டு) இத்யாதி$_3$. 'ஸர்வபூ$_4$ஷணார்ஹா:' என்றே அமைந்திருக்க,

மஹாவநே | ஸா தே$_3$வீ மம ச ப்ராண ராவணேநோப$_4$யம் ஹ்ருதம்" என்று வீரனுன சக்ரவர்த்தித்திருமகனென்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், பிராட்டியைப் பிரிந்து தளர்ந்து வருகிற பெருமாளைக்கண்டு,

---

பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணி நிற்கச்செய்தேயும், அவற்றின் அழகைக்கண்டு ஈடுபட்டுப் பிறர்கண்ணெச்சில் படில் செய்வதென் என்று அதிஶங்கை பண்ணி, திருவாப$_4$ரணங்களாலே இத்தை மறைத்திட்டு வையாதே இப்படி வெளியிடக்காரணமென் என்று வயிறுபிடித்து, பின்பு பெருமாளுடைய ஶக்திவிஶேஷத்தை ப$_3$ஹுமுக$_2$மாகக் காணுநிற்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யாநுஸந்த$_4$ாநத்தாலே இவர்க்கென் வருகிறதோ என்று துணுக்குத் துணுக்கென்று ஸர்வத$_3$ஶையிலும்கூட நின்று நோக்கிக்கொண்டு திரிந்தானிறே; மஹாராஜர், வாலிவத$_4$ாதி$_3$களாலே பெருமாளுடைய ஶக்திகௌ$_3$ரவத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும் ஸௌகுமார்யத்தையேபார்த்துக்கலங்கி, ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணாழ்வான் நாலுபேரும் தானுமாய்வந்து தோற்றினபோது "ஏஷ ஸர்வாயுதோ$_4$பேதஶ்சதுர்ப்பி$_4$ஸ்ஸஹ ராக்ஷஸை: | ராக்ஷஸோऽப்$_4$யேதி பஶ்யத்$_4$வம் அஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்ஶய:" என்று நமக்கெல்லாம் ஒருயிரான பெருமாளை நலிகிற வழியாலே நம்மையெல்லாரையும் முடிப்பதாக வருகிறுன் இவனென்று அறுதியிட்டு முதலிகளுக்குக்காட்டி, "ராக$_4$வம் ஶரணம் க$_3$த:", "நிவேத$_3$யத$_2$ மாம் க்ஷிப்ரம்" என்ற உக்திகளைக் கேட்டுவைத்தும், "வத்$_4$யதாமேஷ தீவ்ரேண த$_3$ண்டே$_3$ந ஸசிவைஸ்ஸஹ | ராவணஸ்ய ந்ருஶம்ஸஸ்ய ப்$_4$ராதா ஹ்யேஷ விபீ$_4$ஷண:" என்று ராவணஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையே பார்த்து இவனை சித்ரவத$_4$ம் பண்ணவேணுமென்பது. "ராவணேந ப்ரணிஹிதம் தமவேஹி நிஶாசரம்| தஸ்யாஹம் நிக்$_3$ரஹம் மந்யே க்ஷமம் க்ஷமவதாம் வர" என்று ராவணன் வரவிடவந்தவன் என்றே அவனைத்திருவுள்ளம்பற்றவேணும், அவனை த$_3$ண்டி$_3$க்கையே ப்ராப்தமென்று பு$_3$த்$_3$தி$_4$

"பூ$_4$ஷா"ஶப்$_3$த$_3$த்தால் ஆப$_4$ரணஸ்யாப$_4$ரணம் என்னும்படி நிரதிஶயஸௌந்த$_3$ர்யம் லப்$_3$த$_4$ம். (ஆயதாஶ்ச) இத்யாதி$_3$யாலும் ஸௌந்த$_3$ர்யம் லப்$_3$த$_4$ம். இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (அவற்றின் அழகை) இத்யாதி$_3$. பூ$_4$ஷணபூ$_4$ஷணத்துக்கு பூ$_4$ஷணைர்பூ$_4$ஷணம் அநபேக்ஷிதமும், விருத்$_3$த$_4$மாகையாலே விபூ$_4$ஷிதத்வப்ரஸக்தியே இல்லையாகையாலே, தந்நிஷேத$_4$ம் கூடாதாகையாலே, தத்காரணப்ரஶ்நமும் கூடாதாகையாலே, இங்கே விபூ$_4$ஷிதஶப்$_3$த$_3$த்தாலே விபூ$_4$ஷிதத்வாவிநாபூ$_4$தச்ச$_2$ாத$_3$நத்தை ஸர்வாவச்சே$_2$தே$_3$ந உண்டானதாக லக்ஷணயா விவக்ஷிக்கிறது என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (திருவாப$_4$ரணங்களாலே) இத்யாதி$_3$.

"த்வம் வயஸ்யோஸி மே ஹ்ருத்$_3$யோ ஹ்யேகம் து$_3$:க$_2$ம் ஸுக$_2$ஞ்ச நௌ" (ரா.கி.5-18) என்றும், "த$_4$நத்யாக$_3$ஸ்ஸுக$_2$த்யாகோ$_3$ தே$_3$ஹத்யாகோ$_3$பி வா புந: | வயஸ்யார்த்தே$_2$ ப்ரவர்த்தந்தே" (ரா.கி.8-9) என்றும் சொல்லுகையாலே தமக்கென்ன ஒரு ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ங்களின்றிக்கே பெருமாளுடைய ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$மே தம்மதாக அபி$_4$மாநித்துக்கொண்டிருக்கிற மஹாராஜருடைய "அஸ்மாந் ஹந்தும்" என்கிற இந்த வசநம் பெருமாளை உட்கொண்டே ஆகவேணும். "அஸ்மாந் ஹந்தும்" என்று யுக$_3$பத் அநேகஶதஸஹஸ்ரவ்யக்திகர்மக–ஏகஹநநக்ரியை அஶக்யையாகையாலும், இத்தாலே ஸர்வஹநநப்ரயோஜகமான ஸர்வஜீவிதபூ$_4$தரான பெருமாளை நலிகிறமையே உபலக்ஷிக்கிறது என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (நமக்கெல்லாம்) இத்யாதி$_3$. (தீவ்ரேண த$_3$ண்டே$_3$ந) என்கிற இதுக்கர்த்த$_2$ம் (சித்ரவத$_4$ம்) இத்யாதி$_3$. (ப்ரணிஹிதம்) என்றது சாரதயா ப்ரேஷிதம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (ராவணன்) இத்யாதி$_3$. (தஸ்யாஹம்) இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (அவனை)

நன்மருந்து தேடுவாரைப்போலே தேடாநின்றீர், உம்முடைய, நம்முடைய ப்ராணங்களைப் பையல் அபஹரித்தான்காணும், இவ்வவஸாத₃ம் நீங்கி நெடுநாள் வாழ்ந்தருள வேணுமென்று மங்க₃ளாஶாஸநம்

பண்ணுநின்றேனென்பதாய், இப்புடைகளிலே பலவற்றையும் சொல்லி இவனை ஸர்வத₂ா கைக்கொள்ள ஒண்ணுதென்று ஒரு நிலைநின்று, "பி₃ஶாசாந் த₃ாநவாந்" இத்யாதி₃யாலே தம்முடைய ப₃லத்தைக்காட்டியும் கபோதோபாக்₂யாநம் கண்டூ₃பாக்₂யாநம் இவையருளிச் செய்தும், தெளிவித்து ப₄யத்தைக்கெடுத்து "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட₂" என்ன எண்ணும்படி பெருமாளைக் குழைச்சரக்காக நினைத்துக் காத்துக்கொண்டும் போந்தானிறே. [மஹாராஜர்] என்கிறது ஶ்ரீஜடாயுமஹாராஜரை என்றும் சொல்லுவர்கள்; அதாவது, ஶ்ரீஜடாயுமஹாராஜர், பிராட்டிக்காக ராவணனேடே பொருது குத்துயிராய்க்கிடக்கிற தம்மை பெருமாள் வந்து கண்டவளவிலே, ஜநஸ்த₂ாநத்திலிருந்த பதினுலாயிரம் ராக்ஷஸரையும் தனிவீரம்செய்து நின்று கொன்ற தோள்வலியை அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் "யாமோஷதி₄மிவாயுஷ்மந் அந்வேஷஸி மஹாவநே । ஸா தே₃வீ மம ச ப்ராணு ராவணேநோப₄யம் ஹ்ருதம்" என்று அருமருந்து தேடுவார் அடவிதோறும் தடுமாறுமாப் போலே யாவளொருத்தியை இந்தப் பரந்த காட்டிலே தேடிக்கொண்டு திரிகிறீர், உமக்கு நித்யம் ப்ராணஸமையானவளும் என்னுடைய ப்ராணங்களும் இரண்டும் ராவணனுகிற பையலாலே அபஹ்ருதமாயிற்றுக்காணுமென்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே, இவருடையவிரஹக்லேஶத்தால் வந்த தளர்த்தியையும், ஸௌகுமார்யத்தையும், ராக்ஷஸரோட்டை வான்பகையையும் நினைத்து என்னுகத்தேடுகிறதோ என்றஞ்சி, "ஆயுஷ்மந்" என்று ஆயுஸ்ஸை

இத்யாதி₃. (இப்புடைகளிலே) என்றது இந்த வித₄த்திலே என்றபடி. கபோதோபாக்₂யாநம் "ஶ்ரூயதே ஹி கபோதேந" இத்யாதி₃கம். கண்டூ₃பாக்₂யாநம் "ருஷே: கண்வஸ்ய புத்ரேண கண்டு₃நா பரமர்ஷிணு" (ரா.யு. 18-26) இத்யாதி₃யால் சொன்ன "ப₃த்₃த₄ாஞ்ஜலிபுடம் தீ₃நம்" இத்யாதி₃கம். (மஹாராஜ)ஶப்₃த₃ம் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலே பெரிய உடையார் என்கிற த்ரவிடே₃ாக்திஸமாநார்த்த₂க-மாகையாலே யோஜநாந்தரமும் சிலர்க்கு அபி₄மதம் என்கிருர் (மஹாராஜர் என்கிறது) இத்யாதி₃. (குற்றுயிராய்) = ஸ்வல்பப்ராணராய். (தனிவீரம்) = அஸஹாயயுத்₃த₄ம். "ஹதாந்யேகேந ராமேண" என்கிற இது அபி₄ப்ரேதம். (தோள்வலி) = பு₄ஜப₃லம்.

(யாம்) இத்யாதி₃ :- (ஓஷதி₄ம்) என்கிற ஏகவசநம் ஸஜாதீயத்₃விதீயராஹித்யவாசியாகையாலே, தத்ப₂லிதம் (அருமருந்து) இத்யாதி₃. "மஹாவநே" என்கிற இது உபமாநோபமேயோப₄யாந்வயி என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (அடவிதோறும்) இத்யாதி₃. உபமேயாந்வயாபி₄ப்ராயேண (இந்தப்பரந்த காட்டிலே) இத்யாதி₃. (யாம்) என்கிற அநுவாத₃ம் புரோவாத₃ஸாபேக்ஷார்த்த₂பே₃ாத₄கமாகையாலே புரோவாத₃த்தில் "நித்யம் ப்ராணஸமா" என்று ப்ராணஸமத்வம் சொல்லுகையாலே அது தச்ச₂ப்₃த₃விவக்ஷிதமாகும் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (உமக்கு நித்யம் ப்ராணஸமையான அவளும்) என்றது. (மம ப்ராணுஶ்ச) என்று அந்வாசயே சகாரம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (என்னுடைய ப்ராணன்களும்) என்றது. (விரஹக்லேஶத்தால்) என்றது பிராட்டி விஶ்லேஷது₃:க₂த்தால் என்றபடி. (வான்பகை) = மஹாவைரம். மதுப் நித்யயோக₃ார்த்த₂கமாய், ப்ரார்த்த₂நாம்ஶம் ப்ரயோகே₃ாபாதி₄-யாய், ஆயுஷ்மந்ஶப்₃த₃ம் ப்ரார்த்₂யமாநாயுர்நித்யயோக₃பரம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (ஆயுஷ்மந் என்று ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தி₂த்தாரிறே) என்றது.

பண்ணின ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர்பக்கலிலும்; "ரக்ஷது த்வாமஶேஷாணும் பூ$_4$தாநாம் ப்ரப$_4$வோ ஹரி:। யஸ்ய நாபி$_4$ஸமுத்$_3$பூ$_4$தபங்கஜாத$_3$ப$_4$வஜ்ஜக$_3$த்" என்று பூதநாநிரஸநம் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், துவளுகிற முக்$_3$த$_4$க்ருஷ்ணனைக் கண்டு ஸகலது$_3$ரிதஹரணநிபுணனான ஸர்வேஶ்வரன் உம்மை ரக்ஷிப்பானாக என்று கே$_3$ாகரீஷங்கொண்டு ரக்ஷையிட்ட கூர்வேற்கொடுந்தொழிலனான ஸ்ரீநந்தகோபர்பக்கலிலும்; "ஸம்ஸ்ப்ருஶந் ஆஸநம் ஶௌரேர்மஹாமதிருபாவிஶத்" என்று பொய்யாஸநமிடக்கண்ட பீ^{4}தியாலே தாமிட்ட ஆஸநத்தையும் ஶங்கித்துத் தொட்டு அமுக்கிப் பார்க்கும் மஹாமதியான ஸ்ரீவிது$_3$ரர்பக்கலிலும்; திருவரங்கச்செல்வர் எழுந்தருளும் போதெல்லாம் உருவின வாளும் கையுமாய் உணர்த்தியுடன் ஸேவிக்கும் அர்ச்சாவதாரப் பரிவுடைய பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர்பக்கலிலும்; பெருமாள் திருவொத்தசாமத்திலே நாவற்பழ-ப்ரஸாத$_3$மும், பால்ப்ரஸாத$_3$மும் வரவிட்டருள, விருத்$_3$த$_4$மான இவற்றை அமுதுசெய்யப்பெருமாள் திருமேனிக்கென் வருகிறதோ என்று மோஹித்தருளின உடையவர்பக்கலிலும்; ஶௌரிராஜனுக்குச் சாற்றுகிற எண்ணெய்க்காப்பு திருக்கண்களிலே வழிய கரிக்குமென்றஞ்சி முன்கையாலே துடைத்தும், பாலமுது சுட்டென்று ஊதி அமுதுசெய்யப்பண்ணியும், ஸௌகுமார்யத்தே கண்வைக்கும் வங்கிபுரத்தாய்ச்சி பக்கலிலும் ஸ்பஷ்டமாகக்காணலாமென்கிறார். (246)

ப்ரார்த்தி$_2$த்தாரிறே; ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநாநிரஸநத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய தி$_3$வ்யஶக்தி-யோக$_3$த்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், ஶைஶவப்ரயுக்தமான ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி வயிறெரிந்து "ரக்ஷது த்வாமஶேஷாணும் பூ$_4$தாநாம் ப்ரப$_4$வோ ஹரி: । யஸ்ய நாபி$_4$ஸமுத்$_3$பூ$_4$தபங்கஜாத$_3$ப$_4$வஜ்ஜக$_3$த்" என்று ஸர்வஜக$_3$த்காரணபூ$_4$தனாய், ஸகலவிரோதி$_4$-நிரஸநஶீலனான ஸர்வேஶ்வரன் உம்மை ரக்ஷிப்பானாக என்று ரக்ஷையிட்டாரிறே; ஸ்ரீவிது$_3$ரர், க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வஸர்வஶக்தித்வாதி$_3$களை அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், து$_3$ர்யோத$_4$ந-கோ$_3$ஷ்டியிலே எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமிட்ட படியைக்கண்டஞ்சி, ப்ரேமாந்த$_4$தை-யாலே "ஸம்ஸ்ப்ருஶந்நாஸநம் ஶௌரேர்விது$_3$ரஸ்ஸ மஹாமதி:" என்று தம்முடைய திரு-மாளிகையில் தாமிட்ட ஆஸநத்தையும் அதிஶங்கைபண்ணித் தன்கையாலே அமுக்கிப்பார்த்தா-ரிறே; பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், அத்தலையில் ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$களெல்லாமறிந்து பெருமாளே நமக்கு ரக்ஷகரென்றிராநிற்கச்செய்தேயும், ப்ரேமபரவஶராகையாலே பெருமாளுலாவிவரும்போது எங்கேனுமொரு சலநம் பிறக்கில் நம் ப்ராணனை விடுமித்தனையென்று சொட்டையை உருவிப் பிடித்துக்கொண்டு ஸேவிப்பரென்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே. துடக்கமானவர்களென்கிறவித்தால் "ஸ்த்ரியோ வ்ருத்$_3$த$_4$ாஸ்தருண்யஶ்ச ஸாயம்ப்ராதஸ்ஸமாஹிதா: । ஸர்வாந் தே$_3$வாந் நமஸ்யந்தி

(ஶைஶவம்) = ப$_3$ால்யம். (பூ$_4$தாநாம் ப்ரப$_4$வ:) என்று வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியும், (யஸ்ய நாபி$_4$) இத்யாதி$_3$நா ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியும் சொல்லுகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தந்த்ரேண அர்த்த$_2$ம் (ஸர்வஜக$_3$த்) இத்யாதி$_3$. "ஹரணாதே$_3$வ பாபாநாம் ஹரிரித்யுச்யதே பு$_3$தை$_4$:" இத்யாதி$_3$களை உட்கொண்டு ஹரிஶப்$_3$த$_3$ாபி$_4$ப்ரேதம் (ஸகலவிரோதி$_4$நிரஸந) இத்யாதி$_3$. (ஸம்ஸ்ப்ருஶந்) என்கிற இதில் "ஸம்" என்கிற உபஸர்க்க$_3$ார்த்த$_2$ம் (அமுக்கிப்பார்த்தாரிறே) என்றது. (மஹாமதி:) என்கிற மஹச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$ம் பூஜ்யவாசியாய், மதிக்கு பூஜ்யத்வம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் ப்ரேமாதி$_4$க்யத்தாலே அஸ்த$_2$ாநே ப$_4$யஶங்காவஹத்வரூப-உத்கர்ஷரூபம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அதிஶங்கை பண்ணி) என்றது.

(பெருமாள் உலாவியருளும்போது) என்கிறது நம்பெருமாள் புறப்பாடு கொண்டு அருளும்போது

247. இளையபெருமாளை ஸ்ரீகு₃ஹப்பெருமாளதிஶங்கைபண்ண, இருவரையும் அதிஶங்கை பண்ணி ஸ்ரீகு₃ஹப்பெருமாள் பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே.

இப்படி விஶேஷஜ்ஞரோடு அவிஶேஷஜ்ஞரோடு வாசியற மங்க₃ளாஶாஸநம் பண்ணுவானென் என்ன, தத்ஸௌந்த₃ர்யஸக்ருத்₃த₃ர்ஶநமிப்படி செய்விக்குமென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறார் [இளையபெருமாள்] இத்யாதி₃யால். ப₃ால்யாத்ப்ரப்₄ருதி ஸுஸ்நிக்₃த₄ராய், ஸ்ரீகு₃ஹப்பெருமாளை ஶங்கித்து ஏற்றின வில்லுடன் இமையாமல் நோக்கும் இளையபெருமாளை, குறும்படித்துத் திரிந்தன்றுவந்து கண்ட ஸ்ரீகு₃ஹப்பெருமாள் ஒரு தம்பி காட்டேறத் தள்ளிவிட்டான், ஒரு தம்பி பின்தொடர்ந்து வந்து ஸாயுத₄னாய்க்கொண்டு இடம்பார்த்திராநின்றான், இவனேதேனும் தீங்கு நினைக்கில் அதுக்குத் தக்கது காண்போம் என்று உருவின வேலும்தானுமாய் அதிஶங்கைபண்ண, ஒருவன் ஜ்ஞாதி ஒருவன் குறும்பன் இவர்களேதேனும் பொல்லாங்கு

ராமஸ்யார்த்தே₂ யஶஸ்விந:" என்று திருவயோத்₄யாவாஸிஜநங்கள்; "யந்மங்க₃லம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதாऽகல்பயத் புரா । அம்ருதம் ப்ரார்த்த₂யாநஸ்ய தத்தே ப₄வது மங்க₃லம்" என்று ஸ்ரீகௌஸல்யையார்; "ஜாதோऽஸி தே₃வதே₃வேஶ ஶங்க₂சக்ரக₃த₃ாத₄ர । தி₃வ்யரூபமித₃ம் தே₃வ ப்ரஸாதே₃நோபஸம்ஹர" என்று ஸ்ரீவஸுதேவர்; "உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதுர்பு₄ஜம்। ஜாநாது மாவதாரந்தே கம்ஸோऽயம் தி₃திஜந்மஜ:" என்று தே₃வகீபிராட்டி முதலானாரை எல்லாம் நினைக்கிறது. (246)

247. இவ்விஷயவைலக்ஷண்யமாரையும் மங்களாஶாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமிடத்துக்கு இன்னம் ஒருத₃ாஹரணம் காட்டுகிறார் [இளையபெருமாளை] என்று துடங்கி. அதாவது ஶ்ருங்கி₃பே₃ரபுரத்திலே எழுந்தருளி ஸ்ரீகு₃ஹப்பெருமாளை விஷயீகரித்தருளினவன்று, பாங்கறிந்து இளையபெருமாள் படுத்துக்கொடுத்த பர்ணஶய்யையிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, ப₃ால்யாத்ப்ரப்₄ருதி ஸுஸ்நிக்₃த₄ராகையாலே என்வருகிறதோ என்று அஞ்சி, முதுகிலிட்ட அம்பராத்தூணியும் கட்டின விரற்சரடும் நாணியேறிட்டு நடுக்கோத்துப்பிடித்த

என்றபடி. (சொட்டைகுற்றுவான்) = க்ஷுரிகை என்றபடி. (ஸ்த்ரியோ வ்ருத்₃த₄ா:) இத்யாதி₃ஸ்த₂ல-சதுஷ்டயத்திலும் க்ரமேண (யஶஸ்விந:) என்று ஸர்வதே₃வரக்ஷணப்ரயுக்தகீர்த்தியைச் சொல்லு-கையாலும், (தே) என்று தாடகாதி₃நிரஸநம் பு₃த்₃தி₄ஸ்த₂மாகையாலும், தே₃வதே₃வேஶத்வத்தாலும், ஸர்வாத்மத்வத்தாலும் ஶக்திவைப₄வஜ்ஞாநம் அபி₄ப்ரேதம். (துடக்கமானவர்கள்) என்கிற இத்தால் "தே₃வா ராமமதே₂ாசுஶ்ச த்வம் ஜயேதி புந: புந:" என்று தே₃வதைகளும், "ஜயதாம் ராக₄வஸ்-ஸங்க₂யே" என்று ருஷிகளும், ஸங்க்₃ராஹ்யர். (246)

247. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்விஷய) இத்யாதி₃. (எல்லாரையும்) என்றது, உத்க்ருஷ்ட-அபக்ருஷ்ட-ப₃ந்த₄வப₃ந்து₄-சிரஸமோஷித-அஸமோஷிதாதி₃விப₄ாக₃மற எல்லாரையும் என்றபடி. வாசிகரக்ஷணரூபமான மங்க₃ளாஶாஸநத்துக்கு காயிகரக்ஷணத்₃ருஷ்டாந்தம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (உ-த₃ாஹரணம்) என்றது. "அதிஸ்நேஹ: பாபஶங்கீ" என்னும் ப்ரஸித்₃தி₄யை உட்கொண்டு (ப₃ால்யாத் ப்ரப்₄ருதி) இத்யாதி₃. உத₃ாஹரிஷ்யமாணமான "நியம்ய" இத்யாதி₃ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்த₂ம் (முதுகிலிட்டு) இத்யாதி₃. "ஶரைஸ்ஸுபூர்ண(ம்)" என்கிற இதுக்கு அர்த்த₂ம் (அம்பறு) என்று. "தூணீ ச அக்ஷயஸாயகௌ" என்னக்கடவதிறே. "இஷூதீ₄(தி₄ம்) ப்ருஷ்டே₂ நியம்ய"